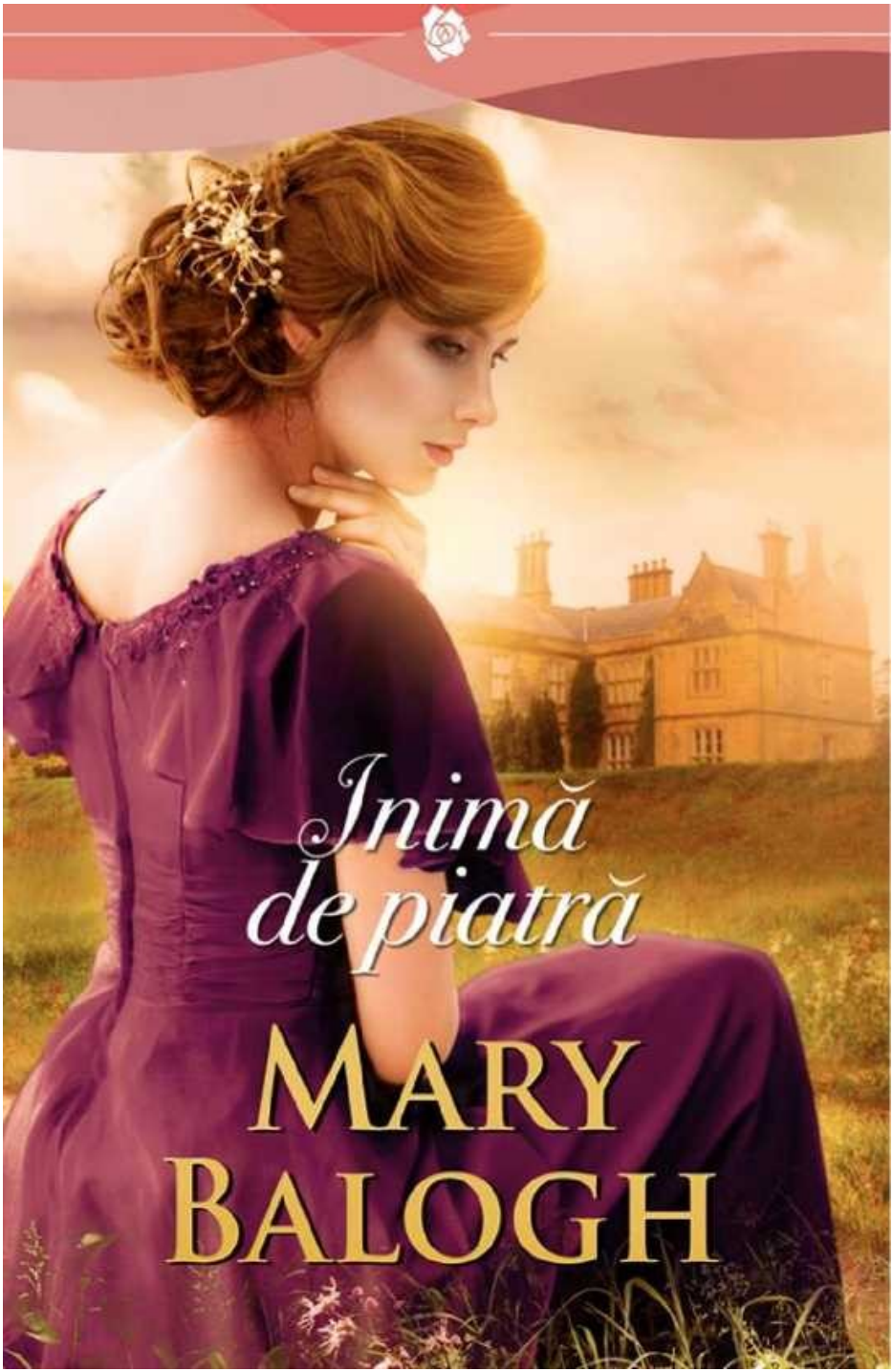
Inimă de piatră
MARY BALOGH

MARY BALOGH
INIMĂ DE PIATRĂ

***Heartless* by Mary Balogh**

Copyright & 1995 Mary Balogh
Ediţie publicată prin înţelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. şi Prava I. Prevodi.
Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Berkley Books.
Editori Vidraşcu şi fiii
Redactor: Graal Soft
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2016

Capitolul 1

— Ai încredere, copilă, îi zise Lady Sterne finei sale. A venit momentul să te mai gândeşti şi la tine. Tot timpul ţi-ai pus familia pe primul loc... mai întâi a fost mama ta, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, apoi tatăl tău... Dumnezeu să-l odihnească şi pe el... şi apoi mereu fratele tău şi fetele. Ei bine, iată că acum Victor a devenit major şi a intrat în posesia moştenirii sale, Charlotte s-a căsătorit, Agnes este la fel de frumoasă ca o zi de primăvară şi cel mai probabil se va căsători şi ea, de îndată ce o vom prezenta unor domni potriviţi, iar Emily... Ei bine, pur şi simplu nu poţi să devii martiră pentru sora ta mai mică. A venit vremea să îţi vezi şi tu de propriile interese.

Lady Anna Marlowe zâmbi şi se uită apoi spre celălalt capăt al galeriei, unde se afla sora ei mai mică. În clipa aceea i se luau măsurile pentru nişte ţinute mai potrivite să fie purtate în Londra. Pe masă erau îngrămădite valuri întregi de materiale, iar unele erau parţial desfăcute, aşa că putea vedea că majoritatea erau mătăsuri şi altele ţesături strălucitoare de satin. Nu putea să nu recunoască faptul că era destul de entuziasmată de tot de ce se întâmpla şi nerăbdătoare să vadă hainele terminate şi purtate de sora sa.

— Agnes are optsprezece ani, mătuşă Marjorie, zise ea. Iar eu am douăzeci şi cinci. Sunt deja o fată bătrână, cum s-ar spune.

— Şi aş putea să jur că vrei să rămâi aşa, replică Lady Sterne pe un ton tăios. Viaţa este foarte scurtă, copilă. Şi să ştii că trece din ce în ce mai repede pe măsură ce îmbătrâneşti. În plus, regretele pentru ceea ce ai fi putut face, dar nu ai făcut în trecut, pot ajunge să-ţi amărască sufletul. În momentul acesta nu este prea târziu să îţi cauţi un soţ, dar peste un an sau doi, este posibil să fie. Bărbaţii nu caută potenţiale mame în rândul femeilor care se apropie de treizeci de ani. Şi nu uita că se gândesc mereu la acest aspect atunci când îşi aleg o soţie. Anna, tu ai

foarte multă iubire de oferit. Ar trebui să cauţi să dăruieşti această iubire unui soţ, care să îţi ofere şi el dragoste la rândul lui… dar şi o poziţie bună şi siguranţă.

Acea ultimă afirmaţie atinse un punct sensibil. Victor, sigurul ei frate, sărbătorise de curând împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani. Terminase universitatea şi avea un titlu care era încă ceva destul de nou pentru el. Dar la urma urmei, devenise contele de Royce cu doar un an în urmă, după moartea tatălui lor. Urma să se întoarcă acasă în curând ca să preia responsabilităţile aferente titlului său. În plus, se logodise recent. Şi Anna nu putea să nu se întrebe ce se va alege de ea, de Agnes şi de Emily în condiţiile acelea. Dintr-odată, parcă nu prea se mai simţeau ca acasă în casa lor. Nu că Victor sau Constance le-ar fi alungat de acolo. Dar nici nu se cădea să deranjeze un tânăr cuplu, proaspăt căsătorit, în propria lor casă. Mai ales nu din postura de soră, rămasă fată bătrână.

Şi exact asta era. Anna îşi încleştă destul de tare mâinile în poală. Dar nu se putea căsători. Acel simplu gând îi tăie respiraţia, în timp ce o senzaţie de răceală îi cuprindea ceafa. Erau senzaţii destul de familiare, aşa că se chinui să îndepărteze ameţeala, care ameninţa să pună stăpânire pre ea.

— Mătuşă, am adus-o pe Agnes la Londra la îndemnul tău, zise ea. Este mult mai probabil să-şi găsească un soţ eligibil aici, decât la Elm Court. Iar eu voi fi foarte mulţumită, dacă se stabileşte aici.

— Doamne, Dumnezeule, copilă! exclamă atunci naşa ei. V-am îndemnat să veniţi amândouă în vizită, nu să o aduci numai pe ea. Am de gând să vă găsesc amândurora soţi eligibili. Dar cel mai mult ţie, Anna. Eşti fina mea… ba chiar singura mea fină. Pentru mine, Agnes este doar fiica dragei mele Lucy. Şi chiar dacă sunteţi toate destul de drăguţe să îmi spuneţi „mătuşă”, ştim cu toţii că lucrurile nu stau deloc aşa. Văd că Madame Delacroix aproape a terminat să-i ia măsurile. Se ridică atunci în picioare. Draga mea, vreau ca şi tu să fii îmbrăcată corespunzător pentru oraş. Scuză-mi sinceritatea, dar ai un aspect destul de

rustic. Chiar şi crinolina rochiei talc ar trebui să fie de două ori mai mare decât este.

— Mi se pare că o crinolină mare arată destul de ridicol, zise Anna, dar apoi îi apăru în minte un gând trădător: „Ridicol, dar şi minunat de feminin şi de frumos”.

Naşa ei tocmai îi amintise că nu exista de fapt nicio legătură de rudenie reală între ea şi Agnes. Păi şi atunci se mai putea baza pe Lady Sterne să o însoţească pe Agnes la toate evenimente sociale londoneze, în speranţa că îşi va găsi un soţ? Oare nu era de fapt responsabilitatea Annei? Şi nu va fi fost oare minunat de palpitant să se îmbrace elegant şi să iasă în societate de câteva ori? Chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp.

„Mă voi întoarce. Şi desigur că atunci te voi găsi aici. Anna, nu uita că eşti a mea, da? Trup şi suflet”. Vocea aceea era extrem de vie în mintea ei. De parcă cel care rostise cuvintele se afla chiar în clipa aceea lângă ea şi tocmai i le şoptea la ureche. Dar în realitate, fuseseră rostite cu un an în urmă, la Elm Court. Cu mult timp în urmă. Şi foarte departe de locul unde se afla în acel moment. Ştia că *el* nu se va mai întoarce niciodată. Şi chiar şi dacă se va întoarce vreodată, cu siguranţă nu avea ce să strice să se distreze şi ea puţin înainte de asta. În fond, Anna avea numai douăzeci şi cinci de ani. Şi adevărul era că avusese parte de foarte puţină distracţie în viaţa ei. Cu siguranţă nu putea să strice puţin amuzament… La urma urmei nu era ca şi când făcea asta ca să-şi caute un soţ. Ştia foarte bine că nu se putea căsători niciodată.

— Sau, mă rog, poate… zise ea şi se ridică în picioare, ca să i se alăture lui Lady Sterne… Poate că ar trebui să-mi comand şi eu câteva haine noi, ca nu cumva să te fac de ruşine, dacă până la urmă mă voi aventura în oraş cu tine de câteva ori.

— Doamne, copilă! exclamă mătuşa ei. La cât de frumoasă eşti, ar fi absolut imposibil să se întâmple asta. Cu toate astea, moda este foarte importantă. Haide! Îşi strecură apoi mâna pe braţul Annei şi o conduse prin camera. Hai să ne apucăm chiar acum, până nu te

răzgândeşti.

Agnes era îmbujorată, ochii îi străluceau şi tocmai exclama că nu credea că avea cum să aibă nevoie de toate acele haine, despre care Madame Delacroix pretindea că reprezentau strictul necesar pentru o tânără de obârşie nobilă, care îşi făcea pentru prima dată apariţia în societate. Annei îi era tare milă de sora ei. Cu toate că avea doar optsprezece ani, Agnes purtase deja doliu doi ani, după părinţii lor. Tatăl lor fusese suferind, încă dinainte ca mama lor să se îmbolnăvească de tuberculoză. Şi mai fusese şi sărăcia. Aşa că Agnes nu prea avusese, ocazia să se bucure de tinereţea ei.

— Doamne, copilă! exclamă Lady Sterne, privind-o pe Agnes. Dar nu se cade să fii văzută purtând aceleaşi haine iar şi iar. Crede-mă când îţi spun că Madame ştie foarte bine ce are de făcut. În plus, a primit instrucţiuni stricte de la mine. Şi acum este rândul Annei.

Lady Sterne insistase de la bun început că ea va suporta toate cheltuielile pentru acele câteva luni petrecute în Londra. Susţinuse că pentru ea era un vis devenit realitate să aibă două tinere doamne pe care să le plimbe prin oraş şi cărora să le facă intrarea în societate. Femeia nu avusese niciodată copii. Totuşi, Anna venise cu nişte bani la ea. Fratele ei Victor insistase să ia nişte bani se la moşie, cu toate că urmau să treacă ani înainte ca proprietatea să prospere din nou. Şi poate că asta nu s-ar fi mai întâmplat niciodată, dacă nu… însă Anna refuză să se mai gândească la asta. Nu voia să se mai gândească deloc la astfel de lucruri, timp de o lună sau două. Intenţiona să-şi ofere şansa ele a se vindeca puţin. Îi spusese naşei ei că va ţine o socoteală strictă a tot ce cheltuia pentru ea şi Agnes şi că va considera suma aceea un împrumut, pe care i-l va restitui imediat ce va putea.

Aşa că până la urmă se pomeni pe mâinile iscusite ale lui Madame Delacroix, care o măsurau, o împungeau, o înţepau şi o înfăşurau în materiale. I se părea că stătea neclintită de ore întregi, în timp ce discuta cu cele două doamne mai în vârstă despre materiale, ornamente şi

modele de jupoane, corsete, rochii deschise, închise sau largi. Şi toată treaba aceea i se părea de-a dreptul ameţitoare. În plus, era strânsă în corsete mult mai strâmte decât cele cu care era obişnuită. Şi se uita în jos ruşinată – dar şi oarecum fascinată – la felul în care îi împingeau în sus sânii, făcându-i să pară mai mari şi mai feminini. Şi proba crinoline atât de voluminoase, încât nu putea să nu se întrebe cum va reuşi să intre pe uşă cu ele.

Dar îi plăcea la nebunie fiecare moment.

Se gândi atunci că era minunat să se simtă tânără şi liberă.

Nu că ar fi fost aşa şi în realitate. Tinereţea trecuse pe lângă ea. Cât despre libertate… Ei bine, simţea cum i se strângea stomacul de fiecare dată când îşi amintea că de fapt nu era liberă deloc. Dacă el s-ar întoarce din America, după cum jurase că va face, atunci… Însă ea nu încerca să se elibereze pentru totdeauna. Ci doar pentru câteva luni. Şi chiar dacă ar fi aflat, cu siguranţă nu i-ar fi purtat pică pentru o perioadă atât de scurtă de timp.

Avea să fie absolut minunat să se simtă tânără şi liberă pentru două luni.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, copilă, că pari din ce în ce mai tânără cu fiecare minut care trece, zise Lady Sterne, de îndată ce terminară cu probele. Ai trecut printr-o perioadă grea, de-a lungul căreia ai rămas complet devotată familiei tale. Dar acum a venit şi timpul tău. Şi. nu este prea târziu. Îţi promit că am să-ţi găsesc un soţ foarte special.

Anna râse, când auzi hotărârea din vocea femeii.

— O, mătuşă! exclamă ea. Crede-mă! Va fi suficient doar să particip ia câteva baluri şi concerte şi tot o să ţin minte perioada asta pentru tot restul vieţii mele. Dar nu am nevoie de un soţ.

— E, asta-i bună! rosti mătuşa ei, vioaie.

*

— Pe legea mea! Ne-ai făcut să părem nişte barbari în

seara asta, băiete, zise Theodore, Lord Quinn, şi îşi trase o palmă pe coapsă cu bucurie. Se aşează apoi într-unul dintre fotoliile din biblioteca nepotului său şi luă un pahar de coniac din mâna unui valet, înainte ca omul să fie lăsat să plece. Râse apoi din toată inima. Dar de fapt cred că evantaiul i-a omorât cu adevărat.

Lucas Kendrick, duce de Harndon stătea în picioare, rezemat elegant de şemineul de marmură. Nu avea niciun pahar în mână, dat ridică imediat evantaiul la care făcuse referire unchiul lui. Studie o clipă obiectul mic, de culoarea fildeşului, apoi îl deschise şi îl flutură delicat spre faţa lui.

— Serveşte ca să-ţi răcoreşti fruntea într-o încăpere călduroasă, zise el. Are, de fapt, o funcţie pur practică, dragul meu.

Unchiul lui avea chef să se amuze, aşa că râse din nou.

— E, la naiba, Luke! replică el. Este o pretenţiozitate… la fel ca pudra, roşul din obraji şi aluniţele false.

Nepotul lui ridică din sprâncene.

— Ai vrea poate să apar în societate pe jumătate gol, Theo? întrebă el.

— Nu eu, băiete, zise lordul Quinn. Luă o înghiţitură mare din pahar, savura câteva clipe gustul coniacului pe limbă, apoi îl înghiţi. Am petrecut şi eu ceva timp la Paris, aşa că ştiu cum se îmbracă şi cum se comportă bărbaţii acolo. Deşi, dacă îmi amintesc bine, chiar şi acolo ai reputaţia de a instaura moda, în loc de a o urma. Aşa că probabil este un lucru bun că ai şi reputaţia de a fi un pistolar şi spadasin excelent, altfel lumea ar putea crede că…

— Da? Nepotul său miji ochii-i cenuşii, pătrunzători, iar evantaiul se opri în mâna lui. Ce ar putea crede lumea?

Dar unchiul său doar îl cercetă din cap până-n picioare, evaluându-l pe îndelete. Privirea lui amuzată îi studie părul pudrat, strâns în două rulouri de-o parte şi de alta a capului şi coada lungă, neagră şi mătăsoasă, prinsă în plasă la spate şi aranjată sub formă de fundă la baza cefei – acela era părul lui adevărat şi nu o perucă. Apoi

privirea i se opri o clipă la chipul lui sobru şi chipeş. Avea faţa pudrată cu alb, obrajii fardaţi cu roşu şi o singură aluniţă. Purta o haină de mătase lungă şi evazată, tivită cu argintiu, care avea o căptuşeală argintie şi o broderie minunată în aceeaşi nuanţă, pantaloni gri strâmţi până la genunchi, ciorapi albi de mătase şi nişte pantofi cu catarame argintii şi tocuri roşii înalte. Ducele de Harndon era întruchiparea vie a splendorii pariziene. Şi mai era desigur şi sabia lui ceremonială, cu mânerul ei încrustat cu safire – în mânuirea căreia se spunea că Excelenţa Sa era expert.

— Refuz să-ţi răspund la întrebarea asta, băiete, zise în cele din urmă lordul Quinn. Pe motiv că nu-mi place deloc ideea ca vârful acelei săbii să iasă prin spinarea mea. Dar a fost frumos din partea tasă pleci aşa devreme în seara asta de la Clubul White. Îţi garantez că o să fii subiect de conversaţie acolo pentru tot restul nopţii. Bărbatul chicoti încă o dată. Mă refer la evantai, Luke. La naiba, dar pot să jur că atunci când l-ai scos şi l-ai deschis, Jessop aproape şi-a înghiţit vinul de Porto, cu lot cu pahar.

— Dacă îţi aminteşti bine, Theo, am fost foarte reticent să părăsesc Parisul, spuse Luke, continuând să-şi facă vânt cu evantaiul. Refuza să participe în vreun fel la amuzamentul unchiului său. Tu m-ai convins s-o fac. Dar să fiu al naibii dacă am de gând să devin vreun domn englez tipic, care se plimbă pe moşie îmbrăcat într-o redingotă urâtă, cu personalul la dispoziţia sa, cu dulăi în urma lui, cu bere englezească în stomac sau cu înjurături englezeşti pe buze. Să nu te aştepţi la asta de la mine.

— Ia ascultă aici, Luke, zise atunci unchiul său, devenit dintr-odată extrem de serios. E adevărat că a trebuit să te conving să te întorci acasă, dar am făcut-o numai pentru că ai refuzat să îţi asumi responsabilităţile, şi e foarte posibil ca totul să se ducă de râpă la Bowden Abbey în absenţa ta.

— Poate, rosti ducele de Harndon, cu răceală. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de Bowden Abbey şi nici de cei care locuiesc acolo, Theo. În ultimii zece ani m-am descurcat

foarte bine şi fără ei.

— Nu, băiete, spuse unchiul. Eu te cunosc mai bine decât majoritatea oamenilor. Poate că pari rece. atunci când nu farmeci domnişoare sau când nu le convingi pe cele mai frumoase dintre ele să vină în patul tău… şi poate că ai dreptul să fii rece după felul nedrept în care s-au purtat cu tine. Dar eu ştiu că în Luke cel de azi se mai ascunde încă în mare măsură şi Luke cel de acum zece ani. Îţi pasă, băiete. În plus, mai există ceva ce se numeşte responsabilitate. Acum tu eşti ducele de Harndon. Ba chiar eşti de doi ani de zile.

— Eu nu mi-am dorit niciodată un astfel de titlu, afirmă Luke. Şi nici nu m-am aşteptat vreodată să-l primesc, Theo. George era mai mare decât mine şi s-a căsătorit acum zece ani. Apăru atunci o urmă de dispreţ în vocea lui. Toată lumea s-ar fi aşteptat să aibă măcar un moştenitor în cei opt ani de dinainte să moară.

— Da, Luke, admise unchiul său. Dar nu a avut decât acel unic fiu, care s-a născut mort. Şi indiferent dacă îţi place sau nu, în clipa asta tu eşti capul familiei, şi au nevoie de tine.

— Au un mod tare ciudat de a-mi arăta că au nevoie de mine, zise Luke, făcându-şi iar încet vânt cu evantaiul. Dacă nu ai fi fost tu, Theo, eu nici măcar n-aş fi ştiut dacă mai sunt în viaţă sau dacă nu cumva au murit cu toţii. Iar dacă au într-adevăr nevoie de ceva, atunci s-ar putea să le pară rău dacă vin şi mă ofer să-i ajut.

— A venit timpul să se vindece rănile vechi, zise unchiul său. Şi a sosit clipa în care să se depăşească stânjeneala acestei tăceri lungi şi reciproce. Ashley şi Doris erau prea mici ca să îi consideri responsabili pentru tot ce s-a întâmplat. Iar mama ta, sora mea… ei bine, mama ta e la fel de mândră ca tine, băiete. Iar Henrietta… Ridică atunci din umeri cu înţeles, dar nu putu termina propoziţia.

— Iar Henrietta este văduva lui George, rosti Luke încet, încă făcându-şi vânt cu evantaiul.

— Da. Lordul Quinn oftă. Ai început prost, băiete, în clipa în care ai închiriat casa asta, în loc să te muţi la

Harndon House. Lumea va considera ciudat faptul că tu locuieşti aici, în timp ce mama, sora şi fratele său sunt acolo.

— A, dar se pare că ai uitat ceva, dragul meu, zise Luke şi-l ţintui cu privirea pe unchiul său pe sub pleoape grele. Mie nu-mi pasă câtuşi de puţin ce crede lumea.

— Da, băiete, spuse lordul Quinn şi îşi goli paharul. Dar nici măcar nu ai fost să-i vizitezi.

Luke se aşeză în cele urmă şi încrucişa elegant picioarele, lăsă evantaiul jos şi scoase din buzunar o cutiuţă de tutun emailată şi încrustată cu pietre preţioase. Înainte de a-i oferi vreun răspuns, aşeză o cantitate mică de tutun pe mână şi priză fără grabă pe fiecare nară.

— Aşa e, zise el. Încă nu i-am vizitat, dragul meu. Poate că o să o fac mâine sau poimâine. Sau poate că nu.

— Şi totuşi te-ai întors acasă, îi aminti atunci unchiul.

— M-am întors în Anglia, preciză ducele. Mai exact, la Londra. Poate că am venit doar din curiozitate, Theo. Poate că am venit doar ca să văd cât de mult s-au schimbat lucrurile în zece ani. Sau poate că m-am plictisit şi m-am săturat de Paris. Poate m-am săturat de Angélique. Deşi ea m-a urmat aici. Ştiai asta?

— Marchiza d'Étienne? întrebă lordul Quinn. De care se zice că ar fi cea mai frumoasă femeie din Franţa?

— Chiar ea, zise Luke. Iată un subiect asupra căruia nu am cum să nu fiu de acord cu opinia publică. Dar e amanta mea deja de şase luni. Şi pentru mine, limita este de obicei de trei luni. Nu-i deloc uşor să scapi de amante dacă au trecut mai mult de trei luni. Tind să devină destul de posesive.

Lordul Quinn chicoti.

— Dar, desigur, toată lumea ştie că tu ţi-ai păstrat aceeaşi amantă timp de zece ani, Theo, continuă nepotul său.

— Cincisprezece, mai exact, preciză lordul Quinn. Şi să ştii că nu e deloc posesivă, Luke. Refuză în continuare să se căsătorească cu mine, ori de câte ori conştiinţa mă determină să abordez subiectul căsătoriei.

— Atunci este un model de perfecţiune, zise Luke.

— Te vei întoarce la Bowden? întrebă relaxat unchiul.

— Ai putea fi un conspirator abil, dragul meu, zise atunci nepotul lui. Un pas mic aici şi apoi alt pas mic dincolo, până când victima ta ajunge să facă tot ce ţi-ai propus de la început să o convingi să facă. Nu, nu la Bowden. Nu-mi doresc absolut deloc să mă întorc acolo. Nu iubesc deloc locul acela.

— Şi totuşi este al tău, Luke, îi aminti unchiul. Sunt mulţi oameni acolo care depind de tine, şi am auzit zvonuri cum că nu e administrat la fel de bine cum ar trebui. Chiriile sunt mari şi salariile sunt mici, şi începe să se instaleze disperarea între locuitori…

Ducele de Harndon continuă să-şi facă vânt cu evantaiul şi-i aruncă o privire pătrunzătoare lordului Quinn.

— Acum zece ani am fost numit ucigaş, zise el. De propria mea familie, Theo. Aveam douăzeci de ani şi eram la fel de naiv ca… mă rog, poţi completa tu singur comparaţia aceasta. Ce este la fel de naiv cum eram eu când aveam douăzeci de ani? Am fost nevoit să fug, şi toate scrisorile mele nefericite şi rugătoare mi-au fost trimise înapoi. Am fost dezmoştenit şi n-am mai văzut nici măcar un bănuţ. Mi-am croit singur un drum în viaţă, fără niciun fel de ajutor de la oricare alt membru al familiei mele, în afară de tine. Şi acum eu ar trebui să mă întorc acolo ca să îndrept lucrurile pentru ei?

Unchiul său zâmbi atunci. Dar era un zâmbet blând, care nu avea în el nimic, din umorul de mai devreme.

— Într-un cuvânt, da, băiete, zise el. Şi ştii şi tu asta foarte bine. Doar eşti aici, nu-i aşa?

Ducele înclină uşor capul şi recunoscu înţepătura primită, însă nu răspunse în niciun fel.

— Ceea ce-ar trebuie să faci de fapt, Luke, este să-ţi iei o nevastă, continuă lordul Quinn. Poate că ţi-ar fi mai uşor să te întorci dacă ai fi căsătorit. În plus, a venit timpul să te gândeşti să produci nişte moştenitori.

Nepotul său adoptă imediat o expresie arogantă şi îngheţată.

— Am deja un moştenitor, zise el. Ashley poate fi succesorul meu după ce mor, la fel cum eu am fost succesorul lui George.

— Apar adesea disensiuni între fraţi, atunci când unul este moştenitorul celuilalt, spuse lordul Quinn.

— Aşa cum au fost între mine şi George? Luke îşi făcu vânt uşor. Dar asta nu s-a întâmplat pentru că eram eu moştenitorul lui, Theo. Şi în plus am fost cei mai buni prieteni până când el a împlinit douăzeci şi patru de ani şi eu douăzeci. În ciuda a tot ce s-a spus după aceea, eu nu-mi amintesc să fi râvnit vreodată titlul fratelui meu. Disputa noastră a avut un cu totul alt motiv. Şi aproape că l-am omorât atunci, nu-i aşa? Doctorul a zis că s-ar fi întâmplat, dacă glonţul ar fi nimerit cu trei centimetri mai jos. Trei centimetri! Eram un ţintaş slab pe vremea aceea. Se simţea răceala şi amărăciunea din vocea lui.

— Este primăvară, zise lordul Quinn. E perioada în care aproape toată lumea bună se află în oraş, Luke. Este momentul propice pentru a-ţi alege o mireasă eligibilă, demnă de patul unui duce.

— Dar ducele nu-şi caută o parteneră de viaţă, spuse atunci Luke. Acest simplu gând este suficient ca să-mi dea fiori.

Se cutremură apoi teatral, pentru a întări afirmaţia.

— Cu toate acestea, poate vrei măcar să te mai gândeşti la asta, după plecarea mea, rosti lordul Quinn şi se ridică în picioare. E timpul, băiete.

— Şi totuşi, Theo… Tu eşti cu aproape douăzeci de ani mai mare decât mine şi încă nu a venit timpul să te căsătoreşti şi tu? Ai rămas celibatar până în al cincilea deceniu al vieţii tale.

Unchiul lui chicoti.

— Eu am avut ghinionul să mă îndrăgostesc de o doamnă măritată, zise el. Şi când a rămas văduvă, oricum era deja prea târziu ca să mai poată concepe moştenitorii mei. Sau poate că nu, cine ştie? Dar nici nu mai contează. Eu sunt un simplu baron. Şi nici nu am o hoardă de rude agitate care să-mi sufle în ceafă.

— Şi eu am? întrebă Luke, închizând evantaiul. Se ridică apoi în picioare, ca să-l conducă pe unchiul său. Theo, cineva ar trebui să îi înveţe că aşa ceva nu se admite. Nimeni nu-mi suflă mie în ceafă… sau poate doar vreo femeie căreia i-am cerut în mod explicit asta.

Unchiul său râse din nou din toată inima.

— Găseşte-ţi o soţie, Luke, zise el. Pe legea mea, că ăsta e răspunsul. Îţi dau cuvântul de onoare că este exact ce îţi trebuie. Şi las-o grea cu nişte fii, cât poţi de repede. O să fiu cu ochii în patru, ca să văd ce doamne sunt disponibile anul acesta. Şi o să ţi-o aleg pe cea mai frumoasă, băiete. Dacă are şi rangul aferent frumuseţii, desigur.

— Mulţumesc, dragul meu, zise nepotul său fără tragere de inimă, şi-l urmă în hol pe lordul Quinn. Dar să ştii că de obicei prefer să-mi aleg singur tovarăşele de pat. Şi sincer îţi spun că rareori se întâmplă să dureze mai mult de trei luni. Se strâmbă apoi, când un lacheu veni şi descuie uşa exterioară. Chiar trebuie să-ţi îndesi pălăria pe cap, de parcă încerci să ţi-o lipeşti de perucă? Nu ştiai că pălăriile nu sunt menite să fie puse pe cap, ci ca să fie purtate decorativ sub braţ?

Unchiul său aruncă atunci capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs zgomotos şi deloc elegant.

— La naiba cu obiceiurile tale franţuzeşti! se răsti el. Acum trăieşti într-un climat englezesc, băiete. Şi aici pălăriile nu sunt folosite pe post de ornamente, ci pentru a-ţi încălzi capul.

— Doamne fereşte! exclamă ducele cu înflăcărare, Se întoarse apoi spre bibliotecă, de îndată ce uşa se închise în urma unchiului său.

O soţie. Nu se gândise niciodată să se căsătorească, în ciuda faptului că avea deja treizeci de ani şi fusese ridicat pe neaşteptate la rangul de duce, după moartea fratelui său, cu doi ani în urmă, şi la trei ani după moartea tatălui lor. Sau cel puţin nu se mai gândise deloc la asta în ultimii zece ani. Şi nici nu-şi dorea în mod deosebit să o facă.

Căsătoria nu era pentru el. Căsătoria însemna un angajament. Însemna să aparţină cuiva şi cineva să îi aparţină lui. Însemna copii şi toate legăturile care reieşeau din asta. Însemna să fie legat de cineva... Trupeşte şi sufleteşte. Şi cel mai rău dintre toate, însemna că avea să fie din nou vulnerabil.

Iar în clipa aceea el nu mai era vulnerabil. Petrecuse zece ani cultivându-şi acea invulnerabilitate – sau, mă rog, cel puţin nouă ani, dacă ţinea cont că în primul an se lamentase şi se rugase şi apoi se aruncase într-o viaţă plină de desfrâu sălbatic şi autocompătimitor. Şi acumulase o avere prin propriile puteri. La început prin jocuri de noroc şi apoi prin investiţii chibzuite. Se transformase într-un gentilom parizian desăvârşit, aşa că ajunsese nu doar să fie primit peste tot, ci chiar invitat în cele mai înalte cercuri ale societăţii franceze, învăţase cum să atragă cele mai frumoase şi mai elegante doamne din societate. Cum să facă dragoste cu ele, dar şi cum să scape de ele, de îndată ce se plictisea. Fusese instruit de experţi în arta mânuirii sabiei şi devenise foarte bun ţintaş, astfel că în clipa aceea era mortal cu ambele arme. Învăţase cum să aibă un comportament fermecător, dar şi cum să-şi oţelească inima. Înţelesese că iubirea nu era ceva de încredere, nici măcar atunci când era vorba despre dragostea propriei familii... sau mai bine zis, mai ales atunci. Se educase să nu se aştepte să primească dragoste şi nici să nu o ofere.

Ştia că dobândise reputaţia de a fi un om nemilos şi fără inimă. Şi era o reputaţie pe care o râvnea. Pentru că aşa îşi dorea să fie văzut de întreaga lume. Şi aşa îşi dorea să fie.

Şi în clipa aceea trebuia să se gândească la a-şi alege o soţie? Doar pentru că unchiul său considera asta o idee bună? Când îi mai permisese acestuia din urmă să facă alegeri în locul lui? Se sprijini apoi de şemineul de marmură şi privi absent prin cameră. Se gândi atunci că dacă ar fi răspuns sincer acelei întrebări, nu ar fi avut cum să nu mărturisească faptul că urmase frecvent sfaturile unchiului său. Plecase în Franţa chiar la sugestia lui Theo şi

renunţase în cele din urmă la speranţa de a se întoarce acasă şi a-şi relua viaţa pe care o ştia. Iar în clipa aceea i se părea destul de ridicol faptul că fusese destinat bisericii şi că la un moment dat chiar îşi dorise pentru sine viaţa de preot. Dar la sugestia unchiului său, plecase la Paris şi îşi făurise o nouă viaţă. Şi tot la sugestia lui Theo se şi întorsese acasă – sau cel puţin, parţial acasă. Revenise în Anglia. La Londra. Dar nu era sigur dacă va putea parcurge întregul drum până la Bowden Abbey.

Henrietta era o membră a familiei Bowden. Cumnata lui. Văduva lui George.

Poate că i-ar fi fost într-adevăr mai uşor să se întoarcă acasă, dacă ar fi avut o soţie. Gândul acesta îi veni în minte pe neaşteptate.

Dar el nu îşi dorea o soţie. Şi nu voia nici să se ducă la Bowden.

Numai că Theo îi amintise de responsabilităţile pe care le avea acolo. Şi de toţi oamenii de la Bowden care depindeau de el, chiar şi în afară de membrii familiei sale. „Să-i ia naiba pe toţi!”, gândi atunci. La urma urmei, ce însemnau ei pentru el? Erau oamenii tatălui său. Oamenii lui George.

Şi acum, ai lui.

Nu-şi dorise niciodată să fie ducele de Harndon. Nu-l invidiase niciodată pe George pentru că era fiul cel mai mare al familiei. Ba chiar fusese mai mult decât mulţumit să fie lordul Lucas Kendrick. Sau poate părintele lord Lucas Kendrick. Zâmbi atunci cu tristeţe, deşi probabil că expresia de pe chipul său era mai degrabă un rânjet dispreţuitor, decât un zâmbet. Bietul băieţel naiv! La vârsta de douăzeci de ani era nerăbdător să intre în rândul preoţilor, să se căsătorească şi să trăiască fericit până la adânci bătrâneţi.

Se hotărî apoi că dacă tot era în oraş, se va forţa s-o viziteze pe mama lui şi să-i vadă şi pe Doris şi pe Ashley. Dacă dădea crezare spuselor lui Theo, existau anumite probleme cu sora şi cu fratele lui. Probleme cărora mama sa nu părea să le poată face faţă şi de care ar trebui să se ocupe tot el. Şi pentru Dumnezeu, chiar asta va face. Dar

problemele de la Bowden puteau fi rezolvate şi de la distanţă. Poate că se va descotorosi de Colby şi va desemna un administrator nou. Sau şi mai bine, îl va chema pe Colby la Londra şi-i va permite să vorbească singur în apărarea lui.

Nu se va căsători. Şi îi va spune foarte clar asta şi lui Theo la următoarea lor întâlnire. Trebuia să fie foarte ferm atunci când discuta cu unchiul său, altfel existau şanse mari să se pomenească, vrând-nevrând, că face ceea ce voia Theo. Unchiul său îşi ratase chemarea în viaţă. Ar fi trebuit să se facă diplomat.

Luke se întorsese în Anglia ca să se impună ca duce de Harndon şi să îşi viziteze mama, sora şi fratele, când se aflau la Londra. Venise pentru a-şi afirma autoritatea acolo unde era nevoie – şi numai acolo unde era nevoie. Venise dintr-un simţi bine înrădăcinat al datoriei – şi da, poate că era la mijloc şi puţin de curiozitate. Dar nu avea de gând să rămână acolo. Şi de îndată ce va putea s-o facă, se va întoarce la Paris. Acolo unde îi era locul. Unde era fericit. Sau cel puţin atât de fericit pe cât putea fi un om fără inimă. Dar de fapt, el nici măcar nu căuta fericirea. Pentru că a fi fericit implica şi ca mai devreme sau mai târziu să fie şi nefericit. Aşa că era cu totul de dorit să se ferească de ambele extreme.

*

Lady Sterne privi în jos cu răceală. Era goală până puţin mai jos de talie, unde o acoperea un cearşaf. Se gândi atunci că probabil ajunsese la o vârstă la care trebuia să înceapă să se acopere, dacă mai existau şi alţi ochi care se uitau la ea în afară de ai ei. Nu mai avea o frumuseţe tinerească. Îşi întoarse uşor capul pe braţul amantului ei şi observă că semnele de îmbătrânire îşi făcuseră apariţia şi pe chipul lui adormit şi pe trunchiul său. Dar se hotărî pe loc că asta nu conta absolut deloc. Erau foarte familiarizaţi unul cu celălalt. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi văzut atunci pentru prima dată? Fără îndoială l-ar fi privit ca pe

un bărbat de vârstă mijlocie şi atât. Şi probabil i s-ar fi părut şi mai bătrân dacă l-ar fi văzut aşa cum era în clipa aceea – fără perucă şi cu părul său rar, tuns foarte scurt. Doar că ochii ei îl vedeau numai pe bărbatul pe care-l cunoştea şi îl iubea de ani întregi.

El deschise atunci ochii şi îi zâmbi.

— Bătrâneţea ne dă târcoale sau oare se apropie în galop, Marj? zise el, ca un ecou al gândurilor ei. Am dormit şi am irosit după amiaza noastră împreună?

— Nu, Theo, zise ea. Nu ai irosit deloc prima parte a amiezii. Ah! oftă atunci mulţumită şi se întinse languros, simţind unul dintre picioarele lui lipit de al ei. Chiar cred că devine din ce în ce mai bine odată cu vârsta.

El chicoti.

— Dar înainte nu dormeam deloc, zise el. Schimbă apoi subiectul şi se întoarse la conversaţia care îi absorbise înainte de a face dragoste. Aşadar crezi că fata mai mare e mai potrivită? Nu e puţin cam prea bătrână, Marj?

— Ca să-i poarte nişte fii, dar şi nişte fiice? întrebă ea cu dispreţ. Doamne, Theo, are douăzeci şi cinci de ani, nu e absolut deloc ramolită. În plus este o mare frumuseţe. Şi are de asemenea şi o maturitate plăcută. A suferit mult la viaţa ei, să ştii.

— Maturitate, zise el sec. E puţin probabil ca asta să-l facă pe Harndon să înnebunească de dorinţă, dragostea mea. S-ar putea ca fata cealaltă să i se pară mai apetisantă.

— Poate, răspunse ea. Eu nu îi cunosc gusturile. Dar Agnes are doar optsprezece ani. E într-adevăr destul de frumoasă şi bună la suflet, dar ar fi o simplă jucărie pentru un bărbat de vârsta şi cu experienţa lui Harndon. Anna i-ar putea fi tovarăşă de viaţă.

— Marj, unii bărbaţi îşi doresc ca soţiile lor să fie doar nişte jucării. Şi potenţiale mame, desigur. Iar optsprezece ani îmi sună ca o vârstă destul de bună pentru asta.

— E, haide, dragul meu, Theo... Se întoarse apoi şi-l sărută pe obraz... hai să o alegem pe Anna. Ţin foarte mult la ea. Mi-ar plăcea la nebunie s-o căsătoresc cu un duce. Cu

atât mai mult dacă acel duce mai este şi nepotul tău.

El întoarse uşor capul şi buzele li se întâlniră.

— De ce nu? întrebă el. Oricum, băiatul nu se lasă condus cu uşurinţă. A fost nevoie să mă chinui cu el doi ani, doar ca să-l conving să se întoarcă în Anglia. Şi s-ar putea să mai fie nevoie de încă doi ani, ca să-l fac să se ducă la Bowden. Şi insistă că nu îşi caută o soţie. Va trebui să facem cumva să-i stârnim interesul pentru frumuseţea matură.

— Şi Anna declară foarte categoric că nu este în căutarea unui soţ, spuse Lady Sterne. A fost nevoie de toată ingeniozitatea mea, doar ca să o conving să-şi dea comandă de nişte haine la modă pe care să le poată purta în oraş. Avea un aspect destul de rustic.

Lordul Quinn se strâmbă.

— Lui Harndon nu i-ar plăcea asta, zise el. Bun. Este foarte posibil să ne îmbarcăm într-o misiune imposibilă… Dar chiar şi aşa, când crezi că ar fi bine să-i aducem împreună? La balul organizat de Lady Diddering?

— Poimâine noapte? zise ea. Da, atunci ar fi perfect, Theo. Of, Doamne ajută să funcţioneze! Draga mea Anna… ducesă… şi bogată. Sunt la fel de nerăbdătoare s-o văd fericită, ca şi când ar fi propria mea fiică.

El o mângâie uşor pe păr.

— Asta a fost una dintre tristeţile vieţii tale, nu-i aşa, Marj? Faptul că nu ai avut copii ai tăi? o întrebă el. Crezi că ar fi trebuit să încercăm măcar… poate…?

— Nu, zise ea. Regretele sunt inutile, Theo. Am o viaţă minunată. Şi încă nu s-a încheiat. Nu s-a încheiat nici pe departe… am abia patruzeci de ani. De fapt, încă nu este chiar imposibil să… Dar nu îşi mai termină propoziţia.

— Dar după-amiaza aproape a trecut, zise el. Trebuie să iau cina cu soţii Potter şi ei sunt mereu prompţi în servirea mesei. Nu ai vrea să profităm de timpul care ne-a mai rămas?

— Ba da. Se întoarse spre el şi mai oftă o dată mulţumită. Ba da, hai să profităm, Theo.

capitolul 2

Mama, sora şi fratele lui vor fi cu siguranţă prezenţi la balul Diddering la care îl zorea unchiul său să participe. Luke bănuise asta încă dinainte să afle sigur că aşa va fi. Ar fi fost mult prea ciudat să îi vadă pentru prima dată după zece ani, într-un astfel de cadru public.

Mai cu seamă că nu avea cum să evite acea reuniune. La urma urmei, acesta fusese şi motivul pentru care se întorsese la Londra – pentru a se întâlni cu ei. Chiar dacă mai mult ca sigur aceştia aflaseră că sosise în oraş, ştia că nu se putea aştepta ca ei să îl viziteze pe el. Fără îndoială Theo avusese grijă de asta. Iar dacă amâna vizita mai mult de câteva zile de când venise de la Paris, s-ar fi putut crede că se temea să îi întâlnească.

Dar nu îi era teamă. Doar că era ceva ce chiar nu voia să facă. Ceva ce sperase să nu fie nevoit să facă… vreodată. Dacă ar fi mai trăit George sau dacă ar fi avut vreun fiu care să-i devină succesor, lucrurile sigur ar fi stat cu totul altfel. Din partea lui, ar fi putut rămâne pentru tot restul vieţii sale la Paris, unde ar fi putut uita definitiv că se născuse englez. Ar fi putut uita fără prea mare greutate că încă mai avea o familie. Şi atunci ei nu ar fi mai avut nevoie de el. Şi cu siguranţă nici el nu ar fi avut vreodată nevoie de ei. Pentru că depăşise de mult o astfel de nevoie.

Doar că George murise. Şi George – şi Henrietta – nu avuseseră niciun fiu. Iar acesta era liantul care îl va lega pentru totdeauna de Anglia şi de Bowden Abbey, locul unde se născuse. Dar şi de familia sa, care încă mai locuia acolo.

Întâlnirea cu ei era ceva sigur şi inevitabil. Aşa că Luke îşi făcu apariţia la Harndon House, cu o zi înainte de balul Diddering. Aceea era de drept casa lui din oraş – chiar dacă închiriase un alt conac în Londra pentru o lună. Poate că fusese o mişcare proastă. Sau poate fusese chiar o dovadă de laşitate. Dar adevărul era că pur şi simplu nu îşi dorea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu mama lui. În

plus, nici nu primise vreo invitaţie de a locui acolo. Nu că ar fi avut nevoie de vreo invitaţie specială. Se gândi atunci că era posibil ca mama lui nici măcar să nu fi aflat că se întorsese în Anglia.

Majordomul care îl primi în holul de la Harndon House era un străin pentru el. Dar era un maestru în arta impasibilităţii, aşa cum era cultivată de cei mai buni din tagma sa. Abia dacă apăru vreo sclipire în ochii omului în clipa în care Luke se prezentă. Cu toate acestea, plecăciunea lui se adânci considerabil şi adoptă un comportament mai respectuos. Era evident că omul se confrunta cu o dilemă. Nu ştia dacă să-l prezinte pe stăpânul său ca pe un vizitator, sau…

Aşa că Luke îi sări în ajutor.

— O vei întreba pe ducesa văduvă de Harndon dacă primeşte vizite în dimineaţa aceasta, zise el şi apoi se deplasă prin holul de marmură, pentru a examina un tablou destul de bine executat, cu o ramă aurită, care înfăţişa un peisaj pastoral.

De vreme ce nu îşi anunţase intenţia de a veni în vizită, mama lui îl primi singură în camera de dimineaţă. Femeia se ridică în picioare în clipa în care intră Luke. Nu avu la dispoziţie decât câteva minute în care să se adune şi să se pregătească sufleteşte să-l primească pe fiul ei, pe care nu-l mai văzuse de zece ani.

— Doamnă, zise Luke şi făcu o plecăciune chiar din pragul uşii. Sper că te găsesc bine!

— Lucas. Femeia îi rosti într-un final numele, după ce îl privi câteva clipe în tăcere. Am auzit că te-ai schimbat foarte mult. Nu te-aş fi recunoscut.

Mama lui rămăsese exact aşa cum şi-o amintea: era rece, nu zâmbea şi ţinea spatele drept. Iar părul ei negru nedat cu pudră era brăzdat cu argintiu. Acela era singurul semn care indica faptul că îmbătrânise cu zece ani. Dar la urma urmei, mama sa nu fusese niciodată tânără – sau bătrână. Şi nici zâmbitoare, caldă sau maternă, Datoria fusese mereu principiul călăuzitor după care îşi ghidase viaţa. Şi orice sentiment de iubire pe care l-ar fi simţit

vreodată pentru copiii ei fusese înăbuşit de devotamentul de a-i pregăti pentru poziţiile pe care trebuiau să se aştepte să le ocupe în viaţă. Nu ar fi putut spune niciodată că fusese o mamă aspră sau neglijentă. Dar cu siguranţă fusese lipsită de orice sentimente sau afecţiune.

— Eram doar un băieţandru pe vremea când am fost socotit nedemn de a mai fi fiul tău, zise el. Au trecut zece ani de atunci.

Femeia nu răspunse în niciun fel afirmaţiei sale.

— Te-ai întors în sfârşit acasă la responsabilităţile tale, zise ea. Dar chiar şi aşa, este nepotrivit că ai ales să-ţi stabileşti reşedinţa într-o altă casă, când aceasta este casa ta.

Luke înclină din cap spre ea, însă nu îi oferi nicio explicaţie cu privire la decizia de a locui în altă parte. Şi apoi, aparent fără niciun motiv, se pomeni întrebându-se dacă mama sa îl îmbrăţişase vreodată. Dar nu-şi putea aminti să se fi întâmplat vreodată. Iar acea primire – dacă putea fi considerată asta – era exact aşa cum s-ar fi aşteptat din partea ei. Oare se aşteptase să-l primească cu braţele deschise, cu ochii înlăcrimaţi şi plini de dor sau cu cuvinte afectuoase? Adevărul era că nu ar fi acceptat toate acestea, nici măcar dacă i le-ar fi oferit. Pentru că ar fi venit cu zece ani prea târziu. Mama sa nu încercase în niciun fel să îi apere de pedeapsa aspră a tatălui său. Nu-l sărutase de rămas-bun şi nici nu îl asigurase că îl va iubi în continuare, în ciuda a tot ce se întâmplase. Fusese supusă până la capăt.

— Bănuiesc că şi sora şi fratele meu sunt bine? întrebă el.

— Doris are nouăsprezece ani, iar Ashley douăzeci şi doi, zise ea. Au trăit cinci ani fără îndrumarea unui tată şi doi fără cea a unui cap de familie.

Oare acesta era felul ei de a-i cere ajutorul? Sau poate un reproş, prin care să-l facă să-şi dea seama că neglijase îndatoririle titlului său? Decise atunci că mai mult ca sigur era a doua variantă.

Se întrebă apoi dacă mama lui jelise la moartea

tatălui său. Sau când murise fiul ei cel mai mare. George fusese secerat de holeră – o boală care îl răpusese numai pe el, din toată familia. Auzise însă că mai muriseră şi alţi câţiva oameni din sat.

— Este vreo problemă? întrebă el.

Încă mai stăteau amândoi în picioare şi aproape că se aflau în colţuri opuse ale încăperii. Nu-l invitase să ia loc. Atunci îşi dădu din nou seama că nu avea nevoie de o invitaţie ca să se aşeze. Cu toate acestea, rămase pe loc.

— Doris este hotărâtă că vrea o căsătorie neeligibilă, în ciuda faptului că am adus-o în oraş ca să îşi găsească un soţ demn de rangul ei şi că a cunoscut numeroşi domni eligibili, zise mama sa. Iar Ashley… ei bine, a devenit sălbatic şi greu de strunit şi a uitat cu totul care e statutul său.

— Cred că treaba asta se numeşte „ale tinereţii valuri”, doamnă, zise el.

— Şi cel mai rău lucru dintre toate este că au auzit despre toate isprăvile pe care le-a făcut fratele lor mai mare la Paris, zise ea. Aşa că se aşteaptă ca tu să le sprijini toate indiscreţiile. Sau cel puţin să le ignori. Cred că pot să facă ce vor, de vreme ce nu mai sunt în viaţă nici tatăl lor, nici George.

Luke ridică din sprâncene.

— Într-adevăr? întrebă el, încet.

— Dar eşti aici, zise văduva. Rămâne de văzut dacă ai venit ca să le îngădui orice, să îi ignori sau să-ţi asumi responsabilităţile aferente titlului. Şi de aici şi întrebarea dacă vei continua să o laşi pe ducesă – zise ea accentuând cuvântul – să conducă la Bowden, ca şi când încă ar mai fi măritată cu capul familiei.

Aha. Aşadar exista un conflict între cele două femei. Între mama lui şi Henrietta. Amândouă aveau titlul de ducesă, dar niciuna dintre ele nu mai era cu adevărat ducesa de drept. Niciuna dintre ele nu era ducesa *lui.* Poate că acesta era un motiv în plus să îşi caute o soţie. Gândul acesta îi apăru în minte spontan şi involuntar. Dar de ce i-ar fi păsat lui dacă exista o vrajbă între cele două femei?

Adevărul era că nu îl interesa deloc.

Dar înainte să poată continua discuţia, uşa din spatele său se deschise larg. Intră în grabă în salon o domnişoară frumoasă, care purta o rochie largă la modă, peste o crinolină voluminoasă şi avea părul negru nedat cu pudră. Se opri la mai puţin de o jumătate de metru distanţă de el.

Era Doris! Gând plecase el, ea era doar o copilă plăpândă de nouă ani. Fusese singura din familie care îşi exprimase regretul pentru plecarea lui, mai cu seamă că în perioada aceea, Ashley fusese plecat la şcoală. Călărise de-a lungul copacilor din apropierea porţilor de la capătul aleii şi apoi se aruncase în calea lui, în timp ce el se îndepărta de casă. Atunci el sărise de pe cal şi o luase în braţe. Şi o ţinuse astfel aproape un minut întreg, înainte de a-i spune că trebuia să fie o fetiţă cuminte, să se întoarcă acasă şi să devină o domnişoară frumoasă şi împlinită. Iar ea plânsese necontenit şi nu putuse rosti nimic altceva în afara numelui lui. Iar şi iar, şi iar.

Şi în clipa aceea se uita la el cu ochii ei mari şi negri şi îşi muşca buza. Pentru o clipă, Luke avu impresia că fu pe punctul de a se arunca în braţele lui. Dar apoi înţelese că îşi controlase acel impuls. Aşa că nu o îmbrăţişă nici el. Nu mai avea de mult obiceiul de a se îmbrăţişa – cel puţin nu doar din simplă afecţiune.

— Luke? Părea oarecum îndoită. Tu eşti, Luke? Izbucni apoi într-un râs care îi tăia răsuflarea. Am auzit că ai venit. Arăţi… atât de diferit.

Când era copil nu existase niciun om pe lume care să se îmbrace mai urât decât el. Pentru că nu îl interesase niciodată nimic cu excepţia cărţilor, a viitoarei lui cariere în sânul bisericii, a familiei şi a casei sale… şi bineînţeles, a femeii cu care plănuia să se căsătorească.

— Şi tu la fel, Doris, zise el. Te-ai făcut mare. Şi eşti la fel de frumoasă, cum mi-am imaginat că vei fi.

Ea se îmbujora şi zâmbi mulţumită. Dar trecuse momentul în care putuse să fie spontană. Iar Luke înţelese atunci – poate cu o urmă mică de regret – că nu avea să îi mai sară în braţe. Chiar dacă era fratele ei, era un străin

pentru ea. Ba la prima vedere, chiar avusese şi îndoieli dacă era el sau nu.

— De ce stai aşa aici? Se uită nesigură spre mama lor, apoi din nou la el. Vino şi stai jos, Luke. O să vii să locuieşti aici? Mi se pare ciudat să locuieşti altundeva. Ţi-a fost greu să trăieşti la Paris? Trebuie neapărat să-mi povesteşti despre ultima modă de acolo. Mă tem că noi am cam rămas în urmă cu noutăţile în materie. Spune-mi despre moda pentru doamne. Pot să îmi dau seama ce poartă domnii. O, Luke, arăţi absolut splendid. Nu-i aşa, mamă?

Văduva nu răspunse însă, ci se prefăcu ocupată şi sună din clopoţel ca să li se aducă ceaiul.

Era o întoarcere acasă foarte ciudată. Doris deja pălăvrăgea, aparent simţindu-se în largul ei după primele momente de şoc. Dar cu toate acestea, în salon tot mai exista o anumită stânjeneală şi un aer rigid de formalitate. Luke se gândi atunci că se simţea exact ca un străin care venise într-o vizită de curtoazie, foarte dificilă.

Şi într-un fel, chiar asta şi era.

Doar că în realitate, în clipa aceea el era capul familiei.

Uşa se deschisă din nou, chiar când el era pe punctul de a pleca, şi intră grăbit un tânăr zvelt, înalt, frumos şi brunet. Luke rămase un moment cu respiraţia întretăiată. George? Dar fratele său mai mare era mort de mult. Se ridică atunci în picioare. El şi fratele lui mai mic făcură plecăciuni unul în faţa celuilalt. Ashley îl privea cu un amestec de nerăbdare şi veneraţie.

— Luke? Se apropie mai mult de el. La naiba! Zău că nu te-aş fi recunoscut. Unchiul Theo mi-a zis că nu o să te mai recunosc. Şi la naiba, dar chiar aşa e!

— Ashley.

Luke înclină uşor capul. Fratele său avea o mină plăcută şi deschisă. Era uşor de închipuit că într-adevăr îşi trăia din plin tinereţea – o activitate admirabilă pentru orice bărbat de vârsta lui, atâta vreme cât sălbăticia aceea nu avea o natură distructivă.

— Am auzit că eşti mai priceput în mânuirea ei decât

orice alt om din Franţa, izbucni Ashley, luând un loc şi făcând semn spre sabia pe care Luke o purta mereu cu el. Şi la fel şi cu pistolul. Este adevărat că ţi-ai ucis adversarii în două dueluri?

Era perfect adevărat. Dar nu era un subiect de conversaţie potrivit pentru urechile unor doamne. Iar în circumstanţele date era şi mai de prost gust. Pentru că tot în timpul unui duel fusese la un pas de a-l ucide şi pe fratele lor mai mare, George.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu e ceva cu care să mă laud, răspunse Luke. Şi cu atât mai mult nu este ceva ce ar trebui discutat în prezenţa mamei şi a surorii noastre.

Ashley se îmbujoră, şi lui Luke îi păru imediat rău pentru mustrarea aspră. Pentru că undeva în cotloanele minţii sale, încă îşi mai putea aminti şi el cum era să fii o tânăr, impulsiv şi stângaci în societate.

— Îmi… îmi pare rău, mamă, zise Ashley.

Şi orice conversaţie se stinse în clipa aceea.

Câteva minute mai târziu, Luke se îndrepta spre casa lui închiriată. Era bucuros să fie singur din nou şi că vizita iniţială se încheiase – mai cu seamă că fusese rigidă şi stânjenitoare. În clipa aceea hotărî că nu mai simţea nimic pentru niciunul dintre ei. Cu toţii îi erau străini. Chiar şi Doris. În momentul acela îi era foarte greu să mai vadă în ea copila pe care o iubise atât de mult în trecut. Cu toate astea, se simţea uşurat.

Şi totuşi îl durea ceva din interiorul lui. Poate că simţea furnicăturile usturătoare ale unor amintiri de demult. Ale unor amintiri de mult reprimate şi uitate, despre cum se simţise când fusese respins de toţi cei care cândva oferiseră sens. şi stabilitate vieţii sale. A golului înspăimântător pe care îl simţise în suflet când trebuise să dea piept cu viaţa de unul singur şi când îşi dăduse seama că era lipsit de apărare în faţa ei.

Nu îi era dor de casă. Ba de fapt, nici măcar nu voia să se ducă acasă. Ci îşi dorea să se întoarcă la Paris, mai mult decât orice altceva. Dacă putea spune că în clipa aceea avea o casă, Parisul era acea casă. Se simţea

confortabil acolo, pentru că era înconjurat de o lume familiară. O lume care îl modelase şi îl transformase în bărbatul care era în clipa aceea. O lume pe care simţea că o putea controla într-o anumită măsură.

Dar se întorsese în Anglia şi îşi revăzuse familia – sau cel puţin ce mai rămăsese din ea. Şi simţea din nou amestecul acela vechi de durere şi de furie, îndreptat spre mama sa, care îl respinsese. Şi la fel şi hotărârea aceea de demult de a rupe orice legătură pe care o avea cu ea… orice legătură existentă între mamă şi fiu. Nu văzuse niciun semn de primire călduroasă din partea ei în timpul vizitei de la Harndon House, şi nu simţise nimic care să-l poată face să-şi dorească să o mai vadă din nou.

Cu toate acestea, o revăzuse şi pe Doris. Şi îl revăzuse şi pe Ashley. Iar mama lui îi sugerase că aveau amândoi nevoie de îndrumare. De îndrumarea lui, în calitate de cap al familiei. Iar el chiar îi iubise – în acea perioadă a inocenţei, când fusese capabil să iubească.

Oare era el oare în măsură să ofere îndrumare? Era ceva ce putea oferi prompt şi apoi să se întoarcă la Paris?

Henrietta conducea la Bowden de parcă ar fi mai fost încă stăpâna locului. Dar în fond, de ce nu? Doar fusese soţia lui George. Şi suferise foarte mult pentru poziţia ei. Şi era posibil chiar să fii suferit mai mult decât el, în ciuda faptului că avusese o casă confortabilă şi un rang înalt.

Din partea lui, Henrietta putea continua să conducă acolo, iar mama lui n-avea decât să se agite cât voia din cauza asta. Dar dacă ar fi avut o soţie, nu ar fi mai existat nicio îndoială cu privire la cine era stăpâna de drept.

Iar îi apăruse în minte acel gând! Să-l ia naiba pe Theo, eu tot cu sugestiile lui – care cumva dobândeau calităţile unor ace, care îl împungeau zi şi noapte, până când hotăra că era timpul să le pună în aplicare.

Dar aceea era o sugestie căreia nu voia să îi dea curs. Nu avea de gând să-şi sacrifice libertatea şi să se căsătorească. Nici măcar de dragul ordinii şi a liniştii familiale.

Continuă drumul spre casa lui şi se gândi că probabil

trecuse ce era mai rău. Îi revăzuse pe toţi, mai puţin pe Henrietta. Dar pe aceasta din urmă nu intenţiona să o mai vadă vreodată. Va afla mai multe despre ce se întâmpla în viaţa lui Doris şi a lui Ashley şi, dacă va putea, va rezolva orice probleme existente. Apoi va pune să i se aducă registrele de la Bowden şi îl va convoca acolo pe însuşi Colby. Şi atunci va descoperi dacă existau într-adevăr motive întemeiate să-l concedieze şi dacă va fi nevoit să numească un alt administrator în locul lui. Iar apoi se va întoarce la Paris. Spera că va putea rezolva toate aceste lucruri cel târziu până în vară.

Iar între timp se va distra. Cu siguranţă va fi ca o gură de aer proaspăt – să se învârtă prin societatea englezească, să vadă noile feţe şi să audă ultimele bârfe. Theo insistase ca el să participe la balul organizat de Lady Diddering, care va avea loc în seara următoare. Unchiul său îi spusese că era unul dintre cele mai strălucitoare evenimente ale primăverii şi că era locul potrivit pentru a cunoaşte cei mai de seamă oameni ai societăţii.

Însă mai era ceva ce nu îi spusese unchiul său legat de acel bal – şi anume că era locul ideal pentru a cunoaşte tinere doamne eligibile. Totuşi, Luke înţelesese că la asta se referise de fapt.

Şi avea de gând să meargă oricum. Urmau să participe şi mama sa, şi Doris. Aflase asta de la sora lui, în timpul vizitei la ceai. Se gândea că astfel va avea ocazia să observe cum se comporta Doris faţă de potenţialii ei pretendenţi şi să afle dacă era vreo urmă de ataşamentul neeligibil despre care îi vorbise mama sa. În plus, nu strica niciodată să privească şi să danseze cu domnişoare de rang – chiar dacă acestea nu erau făcute pentru a fi amante. Îi făcea foarte mare plăcere să le curteze şi să le privească zâmbind şi roşind. Şi uneori se bucura chiar şi să o escorteze pe cea mai frumoasă dintre ele.

Da, se va duce la bal. Poate că uitase cum era să aibă sentimente profunde pentru cineva, dar cu siguranţă nu uitase cum să se distreze.

*

Urmau să participe la primul lor bal. Acesta era organizat de Lady Diddering şi, după spusele lui Lady Sterne, era cel mai important şi magnific eveniment, al primăverii. Şi avea să fie acolo toată lumea bună.

Anna purta cea mai nouă şi mai elegantă ţinută a sa. O rochie deschisă, de culoarea mărului verde, care era împodobită cu o broderie aurie de la gât şi până la tiv şi avea un corset acoperit cu aceeaşi cusătură în relief. Corsajul strălucea încântător şi părea să fie confecţionat în întregime din aur, iar partea de jos a rochiei avea marginile desfăcute şi evidenţia o jupă într-o nuanţă mai deschisă, care se unduia minunat datorită crinolinei imense de pe dedesubt. Şovăise atunci când venise vorba de a permite ca părul să îi fie scurtat, ondulat în bucle strânse pe laterale şi la ceafă şi apoi dat cu pudră.

Nu îşi mai pudrase niciodată părul, dar i se părea ca arăta destul de bine. Mai ales în combinaţie cu pălărioara mică şi rotundă pe care o purta pe vârful capului şi de la baza căreia îi atârnau pe spate două panglici lungi. Aceasta era confecţionată tot dintr-o dantelă de cea mai bună calitate şi se asorta la perfecţie cu cele trei volane mari ale mânecilor cămăşuţei, care se întindeau mai jos de mânecile trei sferturi ale rochiei. Şi purta nişte pantofi de culoare verde pal, brodaţi tot cu auriu, care aveau un toc înalt de câţiva centimetri. Era un alt lucru cu totul nou pentru ea, aşa că în ultimele două zile, îi purtase destul de mult în intimitate, ca să se asigure că va putea să meargă şi că nu-şi va pierde echilibrul. Nu folosise deloc produse cosmetice. sau semne de frumuseţe, în ciuda faptului că naşa ei o avertizase că probabil va fi singura excepţie de la regulă.

Cu toate acestea, Anna nu se gândea deloc la ea în ultimele minute de dinainte să vină trăsura. Şt nu aspectul sau aşteptările ei îi aduseră o îmbujorate în obraji şi o sclipire în ochi. Stătea în salon împreună cu Lady Sterne, când sora ei Agnes coborî şi fu uimită să descopere că domnişoara splendidă din faţa ei era aceeaşi copilă de cu o

zi înainte – sau cel puţin aşa i se părea.

— Agnes! exclamă ea, cu mâinile împreunate la piept. Oh, Agnes, arăţi… minunat.

La cât de frumoasă era sora ei, era imposibil să nu atragă admiratori. Cu siguranţă va fi suficientă. şi doar seara aceea, ca pretendenţi eligibili să roiască în jurul lui Agnes şi ea să aibă de unde alege.

— Da, aprobă Lady Sterne. Pe cuvânt de onoare că eşti superbă, copilă. Şi am avut dreptate când am ales această nuanţă de albastru! Se potriveşte de minune cu tenul tău.

Dar Agnes era o fată extrem de modestă din fire – mai ales atunci când venea vorba de înfăţişarea ei aşa că nu avea ochi decât pentru sora sa.

— Anna! exclamă ea şi întinse mâinile ca să o îmbrăţişeze. Ai fost mereu foarte frumoasă. De fapt, cea mai frumoasă fată pe care o cunosc. Dar acum arăţi… Doamne, Dumnezeule, nici nu am cuvinte să descriu cât de minunată eşti. Nu crezi, mătuşă Marjorie?

— Într-adevăr, copilă, zise Lady Sterne. Cred că ar trebui să iau cu mine la bal în seara asta un băţ foarte gros cu care să ţin la distanţă tinerii domni care se vor înghesui în jurul vostru. E cineva la uşă. Probabil este Theodore, care a venit să ne ia cu trăsura. Să sperăm că şi-a adus cu el şi bastonul. Fără îndoială are deja sabia şi este foarte bine, pentru că sunt sigură că va avea nevoie de ea

Cele două surori izbucniră în râs şi se mai priviră o dată admirativ. Dintr-odată, amândouă se simţeau cu sufletul la gură. Fiind fiicele răposatului conte de Royce, era de la sine înţeles că mai primiseră oaspeţi şi că mai participaseră la rândul lor la multe baluri şi evenimente locale, unde dansaseră cu oameni de scamă. Dar Londra li se părea o lume cu totul nouă, aşa că exista un dram de incertitudine în sufletele lor. Emoţiile persistară chiar şi după ce îşi făcu apariţia lordul Quinn, făcu o plecăciune deasupra mâinii fiecăreia dintre ele şi declară răspicat că nu mai văzuse de mult două fete atât de frumoase… şi chiar şi după ce le conduse în trăsură, împreună cu Lady

Sterne şi jură că înainte de încheierea serii va fi provocat la o groază de dueluri pentru că se înconjurase cu lăcomie cu cele mai fascinante trei doamne de la bal. Se temeau totuşi că poate comportamentul lor nu va fi pe placul orăşenilor. Sau conversaţia lor va fi prea plictisitoare. Şi ce se întâmpla dacă paşii de dans pe care ele îi cunoşteau atât de bine nu erau aceiaşi cu paşii dansurilor de la oraş?

Şi ce se întâmpla dacă nu voia nimeni să danseze cu Agnes?

Anna se uită atunci la sora ei. Era superbă. Şi îi venea foarte greu să creadă că s-ar fi putut întâmpla una ca asta – mai ales de vreme ce ştia că Lady Sterne se va asigura ca sora ei să aibă numeroşi parteneri de dans. Dar cu toate acestea, era destul de neliniştită. În clipa în care trăsura încetini, simţi cum i se strânse stomacul, aşa că aruncă o privire pe fereastră. Descoperi că se aflau în faţa unui conac impunător, care avea toate ferestrele inundate de lumină. Uşile din faţă erau larg deschise, iar lumina se revărsa afară şi ilumina seara aceea de primăvară. Putea vedea pe hol domni şi doamne – şi se gândi că erau cu toţii îmbrăcaţi minunat. Treptele de la intrare fuseseră acoperite cu un covor, care se întindea până pe caldarâm, astfel încât cei care coborau din trăsuri să nu fie nevoiţi să calce pe pământul rece.

Agnes făcu ochii cât cepele.

— Pe legea mea! exclamă lordul Quinn şi apoi le ajută pe doamne să coboare din trăsură. Pe cuvânt de onoare că a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost în centrul atenţiei… şi invidiei tuturor. Mi-aş fi dorit să am trei braţe, dar din păcate am fost binecuvântat numai cu două. Poţi merge tu fără escortă, Marj?

Anna îl cunoscuse pe lordul Quinn cu o zi înainte şi îi fusese prezentat ca fiind un vechi prieten al naşei ei. Îl plăcea de el. Avea o înălţime medie, o constituţie robustă, un aspect plăcut şi ochi foarte blânzi. Probabil era cam de aceeaşi vârstă cu… cu *el.* Dar în afară de asta, erau complet diferiţi. Şi avea un mod foarte interesant de a ajuta o doamnă să ia loc pe scaun. Iar în clipa aceea, când ea îl

luă de un braţ, iar Agnes de celălalt, se gândi că nu era nimeni altcineva cu care i-ar fi plăcut mai mult să-şi facă intrarea la primul ei bal din Londra.

— Ai emoţii, draga mea? o întrebă el pe Agnes.

— Puţin, milord, recunoscu fata.

— Un domn norocos va dansa cu dumneata primul menuet, zise el. Şi sunt sigur că după nici cinci minute vei uita complet de orice emoţie. Ba mai mult de atât, ai să vezi că o să te miri şi dumneata de ce ai avut emoţii şi apoi o să continui să te bucuri de restul serii. Dar dumneata, draga mea? întrebă el, întorcându-se spre Anna.

— Nu, milord, minţi ea. Am venit doar ca să observ şi să mă bucur de priveliştea şi sunetele unui bal de societate. Nu am de ce să am emoţii.

Bărbatul chicoti, iar apoi Lady Sterne dispăru cu cele două surori în sala doamnelor, ca să-şi netezească fustele şi să-şi aranjeze părul şi pălărioarele în oglindă. Aşa era obiceiul, chiar dacă afară nu existase nicio adiere de vânt care să le poată provoca prejudicii.

Iar apoi veni momentul să intre pentru prima dată într-o sală de bal londoneză. Încăperea era împodobită din abundenţă cu flori şi verdeaţă, astfel că mirosea precum o grădină de vară, înflorită într-o zi călduroasă. Anna se uită în jur o clipă cu respiraţia întretăiată şi apoi se gândi că florile erau de prisos. Privind oaspeţii, îşi putea da seama că în sala aceea erau adunate laolaltă cele mai somptuoase mătăsuri, danteluri şi bijuterii. Era greu de spus dacă domnii sau doamnele erau cele mai frumoase şi colorate persoane din încăpere. Probabil că doamnele aveau un avantaj datorită fustelor lor voluminoase, care le permiteau să etaleze mai mult material şi mai multe ornamente. Dat cu siguranţă şi domnii erau avantajaţi de croielile elegante ale redingotelor lor evazate şi ale vestelor lungi pe care le purtau pe dedesubt şi care evidenţiaţi la maximum arta broderilor.

Anna se gândi la stilurile vestimentare purtate de oamenii de la Elm Court – care erau sobre şi veşnic neschimbate –, apoi se uită în jur şi studie cu interes moda

londoneză.

— Ei bine? o întrebă Lady Sterne, cu zâmbetul pe buze.

— Este o lume cu totul nouă, zise Anna. O lume de a cărei existenţă credeam că ştiu, dar de fapt… se pare că nu am nici cea mai mică idee.

— Ţi se citeşte pe chip uimirea, copilă, spuse naşa ei. Sper că acum nu-ţi mai pare rău că te-am convins să vii, nu-i aşa?

— O, nu, deloc, răspunse Anna.

Privi în retrospectivă ultimii doi ani ai vieţii sale şi se pomeni gândind în culori – sau mai degrabă, gândindu-se la absenţa culorii. Totul avusese nuanţe de negru şi gri. Dar în fond, acestea erau singurele culori pe care le purtaseră în ultimii doi ani. Abia se împlineau două luni de când renunţaseră la doliu. Şi fusese multă suferinţă şi jale… mai întâi cauzată de boala persistentă şi de moartea mamei sale, iar apoi de decesul brusc al tatălui lor. Dar doliul nu era singurul lucru care le secătuise viaţa de culoare. Mai erau şi restul lucrurilor. Lupta de a menţine familia unită în ciuda tuturor necazurilor, strădania de a evita ruina şi de a-l ţine pe tatăl lor în siguranţă de închisoarea datornicilor… de a-i feri pe fratele şi pe surorile ei de sărăcie lucie… şi nu în ultimul rând, eforturile absolut zadarnice şi inutile de a achita sau a rambursa toate datoriile. Şi cel mai îngrozitor lucru dintre toate – plasa care se ţesuse inevitabil în jurul ei, întemniţând-o şi prinzând-o pentru totdeauna în capcana sclaviei. Iar apoi el plecase în America după moartea tatălui ei. Dar îi promisese că se va întoarce şi că o va cere. Trecuse mai mult de un an de când era plecat şi poate că… sau mai bine zis, ea se ruga din tot sufletul ca el să nu se mai întoarcă niciodată.

Iar în momentul acela se afla într-o lume cu totul nouă.

Anna zâmbi când lordul Quinn îi întâlni privirea şi-i făcu cu ochiul. Acel zâmbet se instală pe chipul ei şi se răspândi prin toată fiinţa sa. Se simţea dintr-odată copleşită în mod neaşteptat de emoţie şi fericire. Se afla într-o lume

nouă – într-o lume a splendorii. O lume de basm, la care doar visase cu mult, mult timp în urmă. Pe vremea când încă mai credea că avea rost să viseze. Cu toate acestea, fusese o perioadă scurtă de timp. Şi era foarte adevărat că, la urma urmei, el se putea întoarce oricând pentru a o revendica… şi pentru a aduce înapoi întunericul. Dar în clipa aceea se afla într-o sală de bal londoneză. Şi era de-abia începutul serii. Aşa că avea de gând să se distreze.

O, da, exact asta va face! Avea de gând să se bucure de seara aceea, cum nu se mai bucurase niciodată de nimic, în toată viaţa ei. Ridică evantaiul, care îi atârna legat de încheietură cu o panglică, îl deschise şi îşi răcori chipul. Apoi se uită în jur cu ochi strălucitori şi un zâmbet plin de uimire.

Capitolul 3

Luke ajunse la bal chiar spre finalul menuetului de deschidere. Pentru el, era chiar neobişnuit de devreme, dar se pare că întârziaţii la balurile londoneze erau primiţi cu priviri încruntate. Sau cel puţin aşa îl avertizase unchiul său – care era evident că punea ceva la cale. Şi nu era nevoie să fie un geniu ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Marjorie a chemat-o pe fina ei de la ţară să-şi petreacă primăvara aici, afirmase nonşalant lordul Quinn cu o seară înainte. Fata contelui de Royce. Şi a venit cu ea şi sora ei mai mică. Te asigur că sunt două fete minunate, băiete.

Luke se întrebase atunci care dintre ele intenţiona Theo să fie viitoarea sa mireasă.

— Într-adevăr? întrebase el. Aşadar sunt puţin mai rustice, nu, Theo?

— Doamne, nu, îi răspunsese unchiul său. Nu şi dacă se ocupă Marjorie de ţinutele lor. Şi oricum, sunt amândouă destul de frumoase şi bine-crescute, încât oricine poată să treacă uşor cu vederea faptul că au fost crescute la ţară. Să

fiu al naibii, băiete, dar dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr…

— Dacă ai fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, dragul meu, tot ai mai fi fost ataşat de Lady Sterne, zisese atunci Luke. Doar că te-ai fi simţit mai ruşinat de diferenţa de vârstă.

Când auzise spusele lui, unchiul său izbucnise într-un hohot de râs foarte sincer.

— Aici ai dreptate, băiete, îi spusese atunci. Exact aşa ar fi. Dar, vezi tu, în cazul tău…

— Să înţeleg că Lady Sterne va participa la balul Diddering de mâine-seară? întrebase Luke. Şi va fi însoţită de protejatele sale?

— Poftim? exclamase atunci unchiul, oarecum speriat. Balul e chiar mâine-seară, băiete? Să fiu al naibii, dar ai dreptate. Cât despre întrebarea ta, dacă Marjorie va fi acolo împreună cu fetele… da, cred că e foarte posibil să fie. Şi sper să le invite cineva la dans, Luke. Mă refer, cineva în afară de mine. Ştii tu, pentru că sunt străine aici şi aşa mai departe.

— Dar sunt nişte străine frumoase, din câte spui, zisese atunci Luke.

I se păruse că unchiul său chiar exagerase puţin cu nonşalanţa aceea.

— Frumoase? La naiba, aşa e! îi răspunsese lordul Quinn. Îndrăznesc, să spun că nu cred că le vor lipsi partenerii de dans.

Luke nu răspunsese în niciun fel acelei afirmaţii, ci schimbase elegant subiectul. Dar îi fusese limpede ca lumina zilei ce anume punea la cale unchiul său.

Venise singur la bal, în ciuda faptului că Angélique, marchiza d’Étienne, îi lăsase de înţeles că ar fi fost încântată să fie însoţitoarea lui. La scurt timp după ce se hotărâse el să vină în Anglia, femeia îşi declarase şi ea intenţia de a petrece o lună sau două la Londra. Afirmase oftând că uneori viaţa la Paris i se părea cu mult prea anostă şi că auzise că putea fi destul de amuzant la Londra. Ei doi călătoriseră acolo separat şi se plimbaseră o singură

dată împreună în public. Dar chiar şi aşa, de la sosirea lor în oraş, Luke fusese de două ori în vizită la reşedinţa ei şi în plus, stătuse destul de mult. Cu toate acestea, nu dorea ca numele lor să fie asociate şi să fie consideraţi un cuplu stabil.

În clipa aceea, menuetul se terminase, iar ringul de dans începea să se mai elibereze, în timp ce tinerele doamne erau escortate înapoi la însoţitoarele lor. Zări apoi silueta elegantă a lui Lady Sterne. Ar fi recunoscut-o, chiar şi dacă unchiul său nu ar fi fost lângă ea. O privi din partea cealaltă a sălii de bal şi se gândi că nu îmbătrânise aproape deloc de când o văzuse ultima dată, cu aproximativ opt ani în urmă, la Paris. Alături de ei se afla o tânără doamnă. Sau poate mai bine zis, o domnişoară. Părea timidă şi dulce şi foarte, foarte tânără.

Luke o dezbrăcă subtil cu privirea sa cunoscătoare, însă se simţi imediat de parcă ar fi comis vreo obscenitate. Era doar o copilă. Probabil Theo îşi pierduse minţile.

Apoi li se mai alătură un cuplu. Domnul făcu o plecăciune elegantă şi apoi se îndepărtă, lăsându-şi partenera acolo. Fără îndoială doamna aceea era a doua fiică a contelui de Royce. Luke o studie cu ochi critic. Era evident pentru el că era sora cea mare, chiar dacă o putea vedea doar din profil. Era îmbrăcată elegant şi la modă, într-o rochie verde, care o făcea să pară tânără şi ispititoare. Îşi făcea vânt cu evantaiul şi vorbea cu Lady Sterne. Îşi scoase şi el din buzunar evantaiul şi îl deschise absent.

După ce îşi termină conversaţia, se întoarse înspre el. Avea chipul animat şi zâmbitor. O, da, cu siguranţă era destul de rustică. Câteva luni petrecute la Paris – sau chiar şi la Londra – mai mult ca sigur i-ar fi şters acea expresie de pe chip şi ar fi înlocuit-o cu una de plictiseală apatică. Dar în clipa aceea se uita în jur cu o nerăbdare aproape palpabilă şi bătea uşor din picior, chiar dacă nu mai cânta muzica, iar asta îi făcea rochia să se legene ademenitor…

Ochii ei îi traversară chipul şi zâmbi impersonal. Iar câteva minute mai târziu, privirea ei se întoarse spre el şi

rămase aţintită asupra lui. Dacă expresia de pe chipul ei nu ar fi fost atât de strălucitoare şi deschisă, ar fi putut jura că făcea exact ceea ce făcuse el mai devreme cu sora ei mai mică. Apoi, dintr-odată, păru să-şi dea seama că şi el se uita direct la ea. Aşa că zâmbi strălucitor şi-şi ridică evantaiul, pentru a-şi acoperi gura. Dar ochii ei continuau să strălucească pe deasupra lui.

Luke ridică din sprâncene şi înclină uşor capul. Doamne, Dumnezeule! Flirta cu el!

Dar Angélique îl găsise deja.

— Luc! exclamă marchiza, cu un accept franţuzesc pronunţat şi apoi aşeză o mână albă delicată pe manşeta lată a mânecii lui. Ai venit, chéri. E destul de demodat, nu ţi se pare?

Demodat? Oare aşa să fie? Se uită imediat în jur. Moda englezească nu părea să fi rămas cu mult în urma tendinţelor pariziene. Dar, pe de altă parte, francezii aveau obiceiul de a-i dispreţui pe englezi. Sau cel puţin de a-i privi de sus. Existau, desigur, câteva diferenţe subtile – ca de exemplu, mai mult păr la vedere şi mai puţină pudră decât era el obişnuit să vadă la evenimentele elegante. Şi apoi surprinse expresia de pe chipul unei doamne mai în vârstă, care era un amestec ciudat de şoc şi dispreţ. Iar ochii ei erau aţintiţi asupra evantaiului pe care-l flutura.

— Totul este tipic englezesc, Angélique, zise el. Dar ne aflăm în Anglia acum. Cred că o să urmeze un cadril. Ai vrea să-mi acorzi onoarea acestui dans?

Luke era un străin în societatea engleză, din toate punctele de vedere. Cu toate acestea erau prezenţi acolo şi oameni pe care-i cunoscuse la Paris, alţii care îi cunoscuseră pe tatăl şi pe fratele său, dar şi domni pe care îi întâlnise cu o seară înainte la clubul White. Şi mai erau desigur şi mama sa, Doris şi Ashley, pe care se duse să îi salute de îndată ce se termină cadrilul. Fermeca doamnele şi discută cu domnii, aşa că după nicio oră ajunse să se simtă destul de în largul lui. Îi plăcuseră mereu balurile. Şi îi plăcea să danseze.

Timp de o oră sau mai mult, le evită cu succes pe

Lady Sterne şi pe finele sale – deşi se părea că era naşă doar pentru sora mai mare. Se întrebă o clipă cum de Theo nu făcuse nicio mişcare ca să-l atragă în cercul lor. Dar apoi se gândi că era un diavol mult prea bătrân şi viclean pentru asta. Probabil unchiul său nici nu-şi dăduse seama că Luke ghicise ce punea la cale.

Cu toate acestea, rămase cu ochii aţintiţi spre sora mai mare. Continua să zâmbească şi să strălucească şi să se distreze cu un aer deschis. Ba mai mult, nu părea să ducă lipsă de parteneri de dans, spre deosebire de fata mai mică, care petrecu pe margine un set. Şi era evident că şi sora mai mare era conştientă că el nu o slăbea din priviri. Ochii ei păreau să se oprească asupra lui mult prea des ca să fie o simplă coincidenţă, iar zâmbetul ei se adâncea de fiecare dată când li se întâlneau privirile.

Foarte interesant! O va cunoaşte fără să se împotrivească, atunci când Theo va considera că va fi momentul potrivit. Şi atunci va descoperi dacă comportamentul ei era la fel de cochet şi de aproape, cum i se părea de la distanţă. Se întrebă apoi amuzat dacă doamna aceea avea chiar şi cea mai mică idee că Theo o alesese pe ea să fie viitoarea lui soţie. Dar apoi se dezmetici. Dacă Theo începuse să încurajeze căsătoria, era destul de probabil ca şi Lady Sterne să fie parte din conspiraţie. Şi era foarte posibil ca şi fina ei să ştie despre ce era vorba – asta dacă ea era aleasa, desigur. Sau poate că o aleseseră pentru el pe sora mai mică.

Trebuia să aibă foarte mare grijă. Nu avea absolut nicio intenţie de a se lăsa prins în capcana unei căsătorii, cu o ţărăncuţă nevinovată şi neexperimentată. Sau cu oricine altcineva, de altfel.

*

Annei îi era foarte clar că Lady Sterne şi lordul Quinn avuseseră grijă să se asigure că şi ea şi Agnes vor avea parteneri pentru menuetul de deschidere. Şi le era foarte recunoscătoare amândurora. Chiar dacă venise la bal

numai ca să observe şi să-i ofere lui Agnes o şansă de a cunoaşte domni eligibili. Odată ajunsă acolo, începuse să-şi dorească să ia şi ea parte la tot ce se întâmpla. Voia să se simtă bine. Voia să danseze. Şi chiar dansă, cu un prieten de-al lordului Quinn. Picioarele ei se mişcau graţios în paşi de dans. Urechile ei apreciau sunetele rezonante ale muzicii cântate de orchestră. Şi nările ei inspirau nenumăratele parfumuri scumpe. Iar ochii erau orbiţi de multitudinea de culori şi de mişcările elegante ale mătăsurilor, satinurilor şi dantelelor. Cu siguranţă era cea mai fericită jumătate de oră din viaţa ei. Considera asta, chiar şi în ciuda faptului că partenerul ei nu era cel mai chipeş bărbat din lume… sau cel mai tânăr… şi nici măcar nu făcea prea multă conversaţie. Dar măcar era un dansator destul de bun.

După terminarea menuetului, se alătură naşei ei, lui Agnes şi lordului Quinn, Ochii ei se desfătau cu toate splendorile din jur, iar asta o făcea să bată uşor din picior, ca şi când încă mai putea auzi muzica. Iar atunci speră… speră din tot sufletul să o mai invite şi altcineva la dans. Îşi dorea să poată dansa toată noaptea, fără oprire. Îşi dorea să danseze până când făcea băşici în tălpi şi până când nu se mai putea ţine pe picioare. Zâmbi amuzată când îi veniră în minte acele gânduri.

Se simţea tânără şi frumoasă şi simţea că deborda de energic tinerească. Atunci, dintr-odată, îşi dădu seama că de fapt nu se mai simţise niciodată tânără. Pentru că nu avusese ocazia să-şi trăiască tinereţea. Avea deja douăzeci şi cinci de ani, aşa că oricine ar fi crezut că tinereţea trecuse pe lângă ea. Dar nu era aşa. Pentru că exista seara aceea. Acea noapte magică în care era tânără şi liberă, şi frumoasă, şi… şi fericită. Era atât de fericită, că abia îşi mai putea stăpâni exuberanţa.

Iar apoi mintea ei înregistra ceea ce văzuseră ochii ei cu câteva momente mai devreme. Se uită din nou la bărbatul care stătea în picioare în pragul uşii. Se considerase înconjurată de o splendoare desăvârşită, dar bărbatul acela era… Oare exista vreun cuvânt mai puternic

sau mai grandios decât „splendid”? Era absolut superb, deşi nici aceea nu era tocmai o expresie potrivită pentru a descrie un bărbat.

Avea o înălţime medie şi era destul de suplu şi graţios – iată alt cuvânt care nu părea potrivit pentru a descrie un bărbat. Purta o haină de satin şi o vestă aurie. Amândouă erau împodobite din abundenţă cu broderii şi cu bijuterii, aşa că aproape că străluceau. Până şi pantofii lui aveau catarame cu pietre preţioase şi tocuri roşii înalte, încrustate cu şi mai multe pietre preţioase. Iar mânerul sabiei sale era ornamentat cu rubine. Cât despre părul lui, era sigură că nu purta perucă, dar era evident că era pudrat din abundenţă. Pe laterale era strâns atent în nişte rulouri elegante, iar la spate atârna într-o plasă neagă şi mătăsoasă. Chiar şi de la distanţa aceea, tot putea observa şocată că avea chipul înfrumuseţat de produse cosmetice. Şi spre deosebire de ceilalţi bărbaţi din sala de bal, purta pudră şi fard roşu de obraz.

Dar ceea ce-i atrăsese atenţia în mod deosebit şi o făcuse să se întoarcă din nou să se uite la el, era acel mic evantai alb cu care-şi răcorea faţa.

Anna îl privi neîncrezătoare şi se gândi că ar fi trebuit să arate efeminat. Şi totuşi, nu era aşa. Ba mai mult, avea ceva aproape sufocant de masculin. Poate că era ceva din privirea lui? Ochii lui o ţintuiau direct şi constant de sub pleoapele grele.

Abia atunci îşi dădu seama că se holbase la el şi că el o observase făcând asta. Dar dacă era aşa, asta însemna că făcuse şi el acelaşi lucru. Fusese la fel de nepoliticos ca ea. Şi dintr-odată simţi o atracţie fizică tulburătoare pentru acel bărbat. Dar aceea era o lume cu totul nouă pentru ea. O lume care i se părea aproape ireală. Şi tocmai pentru că se simţea tânără, frumoasă şi liberă, îşi ignoră acel prim impuls de a-şi muta privirea, confuză. Ba mai mult, în loc să-şi ferească privirea, Anna continuă să se uite la el, să-i zâmbească şi să recunoască faptul că se surprinseseră reciproc, măsurându-se din priviri.

Ba chiar mersese mult mai departe de atât. Un

instinct ciudat – unui de mult reprimat şi nebănuit de feminin – o făcu să-şi acopere parţial faţa cu evantaiul, lăsându-şi doar ochii la vedere şi să râdă de el. Dar el nu îi zâmbi înapoi. În schimb, ridică din sprâncene, făcu o plecăciune uşoară din cap şi rămase cu privirea aţintită asupra ei, până când o altă femeie – care era la fel de superbă ca el – îi atrase atenţie, aşezându-şi o mână pe mâneca sa.

Anna avea câte un partener pentru fiecare set de dansuri, aşa că profită la maximum de seara aceea magică. Trăia fiecare clipă din plin şi se bucura cu bună ştiinţă de fiecare moment. Şi totuşi era tot timpul conştientă de domnul acela înveşmântat în stacojiu şi auriu, care conversa şi se purta cu o eleganţă şi o graţie care fuseseră evidente încă de la început. Se întrebă apoi dacă poate avea de gând să se prezinte mai târziu. Sau dacă poate o va invita la dans.

Spera s-o invite. Ochii ei îl căutau cu neobrăzare, în timp ce dansa cu alţi parteneri. Şi îi zâmbea fără nicio ruşine, ori de câte ori li se întâlneau privirile. Flirta cu el de la distanţă, cu mare îndrăzneală.

Anna se gândi atunci că era minunat să flirteze. Dar nici măcar acel gând care îi apăru în minte nu o făcu să se simtă ruşinată. Momentul ei de tinereţe şi libertate va fi fost desăvârşit, dacă ar fi invitat-o la dans.

*

Luke o privise pe sora lui dansând şi comportându-se absolut adecvat faţă de partenerii ei de dans – dar şi faţă de alţi tineri, pe care în mod evident îi cunoştea şi care veneau să discute cu ea între seturi. Îl văzuse şi pe Ashley dansând o dată şi apoi dispărând. Probabil în camera unde se jucau jocuri de noroc. Şi desigur că şi el însuşi dansă, discută şi nu o slăbi nicio clipă din priviri pe Lady Sterne.

La un moment dat, Luke renunţă la dans, ca să se îndrepte spre camera de jocuri de noroc. Odată ajuns acolo, observă că, deşi nu se juca pe mize mari, fratele său

câştiga. Dar şi bea destul de mult. Iar aceea nu era o combinaţie prea fericită. Descoperise şi el asta încă de timpuriu. Nu ar fi câştigat niciodată averea pe care o avea, dacă nu ar fi avut mintea limpede atunci când juca – pentru că aburii alcoolului tindeau să întunece mintea oricui. Se hotărî atunci că în următoarele câteva săptămâni trebuia să fie cu ochii pe Ashley. Dar apoi cineva îi distrase atenţia de la fratele său. Doi domni tocmai se angajau într-o conversaţie cu el.

Şi tot în încăperea dedicată jocurilor îl găsi şi pe lordul Quinn. Acesta se alătură grupului de bărbaţi timp de câteva minute, apoi îl luă de braţ pe Luke şi îl conduse nonşalant spre sala de bal.

— Te distrezi, băiete? îl întrebă Theo. Pe legea mea, ai întors multe capete în noaptea asta. Cred că evantaiul e de vină… din nou, adăugă apoi şi chicoti.

— Mă gândeam că poate te-aş putea convinge să mă prezinţi finei lui Lady Sterne, Theo, zise Luke, intrând oarecum în ofensivă. E sora mai mare, nu? Cea care poartă rochia verde?

Pe chipul unchiului se instală o expresie înăbuşită de victorie, care era aproape amuzantă.

— Da, băiete, zise el. Şi toate temerile mele au fost pentru nimic. Fata nu a stat pe margine nici măcar un dans. Să înţeleg atunci că ai observat-o şi tu?

— Doar pentru că mi-ai vorbit tu despre ea, minţi Luke. Dacă îmi permiţi, aş vrea să dansez şi eu odată cu ea… ca o curtoazie pentru Lady Sterne.

În clipa aceea, orchestra se oprise din cântat şi dansul era între seturi. Luke îl urmă prin sală pe lordul Quinn, spre locul unde se afla Lady Sterne, împreună cu însoţitoarele sale. Când îl văzu apropiindu-se, fata cea mai mare se opri din a-şi face vânt cu evantaiul. Dar apoi începu din nou, într-un ritm aproape alert. Coborî o clipă privirea, dar apoi o ridică din nou, cu îndrăzneală. Pe măsură ce se apropie de ele, observă că doamna avea nişte ochi mari şi verzi, a căror culoare era accentuată şi mai mult de nuanţa deschisă a rochiei.

— Marjorie, draga mea, n-o să-ţi vină să crezi, zise lordul Quinn tare şi cu entuziasm. Iată cu cine am dat nas în nas în camera de jocuri. Şi tocmai ce îţi spuneam cu o jumătate de oră în urmă că sunt şanse mari ca în toată aglomeraţia asta să nu am timp să schimb nici măcar un cuvânt cu propriul meu nepot.

— Harndon, zise Lady Sterne, zâmbind graţios. Mă bucur să te revăd. Îndrăznesc să spun că a fost o întâmplare fericită că Theodore a trecut pe lângă camera de jocuri.

„A, într-adevăr! Fără îndoială este şi ea parte din conspiraţie”, gândi atunci Luke.

— Doamnă, zise el şi făcu o plecăciune elegantă.

— Permite-mi, te rog, să ţi-o prezint pe fina mea, zise Lady Sterne. Lady Anna Marlowe, fiica dragei mele prietene, răposata contesă de Royce. Şi Lady Agnes, sora ei mai mică. Anna, dânsul este Excelenţa Sa, ducele de Harndon.

Cele două domnişoare făcură atunci reverenţe, iar Luke făcu şi el o plecăciune elegantă. Le salută pe amândouă cu plecăciunea sa, însă toată atenţia lui era concentrată spre fata mai mare.

— Încântat de cunoştinţă, şopti el.

O doamnă pariziană s-ar fi considerat pe jumătate dezbrăcată, să apară în public fără un strat semnificativ de machiaj şi fără aluniţe false, amplasate artistic. Dar Lady Anna Marlowe nu purta nimic din toate acestea. Luke observă că tenul ei era curat, delicat şi sănătos. Buzele ei luaseră forma unui zâmbet şi ochii îi străluceau. Odată ce se apropiase de ea, nu mima niciun fel de indiferenţă. Poate că îi plăcea să flirteze, dar sigur nu era o femeie cochetă.

— Excelenţa Sa s-a întors recent în Anglia, după ce a petrecut mai mulţi ani la Paris, le explică Lady Sterne celor două domnişoare.

— Lady Anna a sosit de curând de la ţară, după o perioadă lungă în care a purtat doliu pentru părinţii ei, îi explică lordul Quinn, aproape în acelaşi timp.

Dar în clipa aceea, Lady Anna îi zâmbea, de parcă nu ar fi jelit nici măcar o secundă în viaţa sa. De parcă nu ar fi cunoscut vreodată nici măcar un singur gând plin de tristeţe.

— Condoleanţele mele, zise el, adresându-se celor două surori.

— Probabil a fost absolut fascinant, spuse Lady Anna în acelaşi timp cu el. Avea o voce senină şi la fel de nerăbdătoare ca expresia întipărită pe chipul ei.

Îi zâmbi, iar el înclină uşor capul.

În ultimii ani avusese de-a face aproape în exclusivitate cu oameni care dădeau dovadă de sofisticare. Aşa că se simţea uşor ameţit de aprecierea făţişă a femeii şi de bucuria ei evidentă pentru mediul în care se afla. Dar era totodată şi uşor uimit. Deja se formau cuplurile pentru următorul dans, care era unul câmpenesc.

— Doamnă, zise el, înclinând din nou uşor capul, dar de data aceea adresându-i-se direct lui Lady Anna. Pot doar să sper că nu ai făgăduit altui domn acest dans şi că aş putea avea onoarea de a te escorta pe ring?

— Da, mulţumesc. Răspunsul ei veni aproape înainte ca el să-şi termine întrebarea şi întinse imediat mâna pentru a o aşeza într-a lui. Da, mulţumesc, Excelenţă.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Lady Anna părea să ascundă în spatele lui întreaga strălucire a soarelui. Apoi Luke îl auzi pe unchiul său zicând:

— Ce noroc! Este chiar dansul de dinainte de cină!

O, da, desigur. În fond, unchiul său era un uneltitor desăvârşit. Luke o conduse atunci pe partenera sa până la şirul de doamne, apoi îşi luă şi el poziţia în linia domnilor. Tocmai începea muzica.

Era extrem de graţioasă. Iar Luke era obişnuit să danseze cu doamne graţioase. La urma urmei, dansul era o îndeletnicire foarte la modă. Cu toate acestea, Lady Anna Marlowe era mai mult decât graţioasă. Era ca şi când ar fi absorbit notele muzicale în interiorul ei şi apoi, în timp ce dansa, ar fi devenit ea însăşi o melodie şi un ritm. Cu ea, dansul era mai mult decât o îndeletnicire la modă. Devenea

o plăcere în sine şi o formă de exprimare. Rămase zâmbind şi cu privirea aţintită asupra lui pe tot parcursul melodiei – cu excepţia momentelor scurte în care figurile de dans o conduceau spre alţi parteneri.

Înainte de încheierea dansului, Luke se întrebă cum de ştia asta. Cum altfel ar fi putut să ştie? Fără îndoială şi privirea lui fusese mereu aţintită asupra ei. Lady Anna avea o frumuseţe şi o sinceritate pe care le considera destul de reconfortante. Dar şi destul de diferite. Nu ştia cu exactitate câţi ani avea, dar putea bănui că era majoră. Doliul şi două pierderi grele o ţinuseră captivă în provincie. Trebuia să fi fost foarte dificil pentru ea – mai cu seamă dacă era vorba despre două rude apropiate, Dar, în afară de asta, aprecia că era o femeie cu foarte puţină experienţă de viaţă. Şi implicit, fără prea mare profunzime de caracter. Nu arăta ca o persoană care suferise prea mult la viaţa ei.

Cu toate acestea, inocenţa şi simplitatea păreau lucruri minunate, atunci când erau combinate cu zâmbete şi exuberanţă. Nu îi mai părea deloc rău că unchiul său îl manipulase s-o invite la dans, chiar înainte de cină. Era nerăbdător să aibă ocazia să stea de vorbă cu ea. Şi spera în sinea lui că era pricepută în arta conversaţiei. Spera că nu avea doar să roşească şi să chicotească – aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori în cazul fetelor fără experienţă socială şi de viaţă.

*

Anna ştia că îşi va aminti de noaptea aceea pentru tot restul vieţii. Era ca o nestemată neaşteptată şi nepreţuită apărută pe drumul întunecat al vieţii ei, aşa că se agăţă de ea cu lăcomie. Mai cu seamă pentru că ştia că era foarte posibil ca aceea să fie singura astfel de seară de care va avea parte vreodată. A doua zi, viaţa ei avea să revină la normal. Şi nu se aştepta să mai trăiască ceva asemănător, chiar dacă va mai petrece aproape două luni în oraş. Pentru că nu mai puteau exista alte seri precum aceea.

Aparent, ducele de Harndon trăise mulţi ani la Paris.

Asta explica multe. Se spunea că parizienii erau cu mult înaintea englezilor în materie de modă şi frivolitate. Şi doamna care îl abordase şi dansase cu el la scurt timp după sosirea lui acolo era tot de la Paris – după cum aflase Anna pe parcursul serii. Era marchiza d'Étienne. Femeia avea părul mai scurt şi mai ondulat decât al oricărei alte doamne din sala de bal şi în plus era machiată destul de ciudat. Avea chipul dat cu foarte multă pudră albă, iar fardul de obraz pe care-l purta era de culoare roşu aprins şi aplicat în cercuri mari – fără a fi deloc estompat. Iar buzele ei erau pictate într-o nuanţă de roşu corespunzătoare. Şi cu toate că i se spusese că aceea era moda franţuzească, Annei îi venea foarte greu să nu se holbeze amuzată la femeie.

Trăise la Paris şi era duce. Şi avusese dreptate în legătură cu ochii lui. Avea un fel de graţie molatică şi totul la el era elegant. Totul cu excepţia ochilor, care erau de culoare cenuşiu-închis şi păreau foarte ageri, în ciuda faptului că îi ascundea adesea sub pleoape grele. Bănuia că privirea lui observa tot ce se întâmpla în jur. Şi mai avusese dreptate şi în altă privinţă. În ciuda aspectului său exterior, avea un aer nedefinit, dar inconfundabil de masculin, care nu se trăgea doar de la ochii lui cenuşii.

O lăsa pe Anna cu respiraţia întretăiată. Ea crezuse întotdeauna că bărbatul visurilor ei trebuia să fie înalt. Iar ducele era doar cu câţiva centimetri mai înalt decât ea. Şi totuşi se pomeni imaginându-şi că s-ar fi simţit mult mai confortabil în braţele lui, decât în braţele unui alt bărbat mai înalt… şi că i-ar fi plăcut mult mai mult să se cuibărească pe muşchii gâtului său.

Fu îngrozită de îndată ce înţelese făgaşul spre care se îndreptau gândurile ei. Mu era obişnuită cu astfel de reverii lascive. În plus, totul era inutil şi probabil la sfârşitul nopţii nu i-ar fi adus nimic altceva decât şi mai multă durere. Iar atunci îşi dădu din nou seama că se simţea foarte singură şi că va rămâne la fel de singură pentru tot restul vieţii ei. Se cutremură, când se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru acea singurătate, Pentru că dacă el se întorcea în Anglia, atunci nu ar mai fi avut nici măcar

asta. Dar nu voia să se gândească la el. Nu atunci. Nu în noaptea ei magică.

Apoi veni rândul lor – al ei şi al ducelui de Harndon – să se învârtă şi să danseze pe întreaga lungime a spaţiului gol dintre cele două şiruri. Se gândi că îşi va aminti pe vecie de clipa aceea. De mâinile lui calde care le ţineau strâns pe ale ei, Avea într-adevăr mâini puternice şi frumoase. Iar când ridică uşor capul şi îi zâmbi, gura lui se afla la doar câţiva centimetri distanţă de a ei. Aşa că privirea ei coborî o clipită Spre buzele lui.

Cugetă apoi că ducele era un om care-şi petrecuse anii maturităţii în înalta societate. La Paris. Era un om sofisticat şi fermecător – simţise asta, chiar dacă până în clipa aceea abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Dar era şi un om cu un caracter frivol. Cineva cu care putea flirta fără nicio teamă. Cineva în compania căruia se putea relaxa şi cu care putea discuta o jumătate de oră, pe timpul cinei. Era un bărbat care nu reprezenta niciun pericol pentru ea.

Ducele era foarte diferit de… de el. Se gândi o clipă la celălalt bărbat. La trupul lui înalt şi subţire, la chipul lui îngust şi chipeş. La vocea lui blândă şi plăcută. Îi plăcuse de el, de când îl cunoscuse prima dată. De fapt, toată lumea îl plăcuse şi probabil îl plăcea în continuare. Iar ea îl considerase salvatorul ei. Se aşteptase ca el să o ceară în căsătorie şi fusese gata să accepte. Nu din iubire. Ci din respect şi simpatie şi ceva ce crezuse atunci că se putea transforma într-un devotament sincer şi real. Însă el nu fusese interesat de căsătorie – şi nici de seducţie, de altfel. Iar acest ultim lucru o nedumerise şi o tulburase probabil mai mult decât orice altceva. Dacă nu voia să se însoare cu ea şi nu voia nici să o aibă trupeşte în afara sfintei taine a căsătoriei, atunci de ce…

Dar nu! Gata! Timp de doi ani, bărbatul acela îi controlase viaţa şi îi bântuise sufletul, zguduind-o până în miezul fiinţei sale – chiar dacă un an din doi fusese absent de lângă ea. Dar nu şi în seara aceea. Nu, aceea era noaptea ei magică şi nu voia să permită nici măcar unui singur alt gând să-i perturbe bucuria.

Anna ascultă plină de regret cum muzica se apropia de final. Însă încă mai urma cina – probabil cea mai frumoasă parte a unei seri deja perfecte. Cum ar fi putut perfecţiunea să fie mai perfectă de atât? Zâmbi când îi veni în gând acea întrebare.

— Doamnă, zise ducele de Harndon şi îi întinse braţul lui. Îmi acorzi onoarea de a lua cina cu mine?

Anna îşi aşeză braţul pe satinul sclipitor al mânecii lui şi-i simţi căldură trupului.

— Mulţumesc, Excelenţa Voastră, zise ea.

„Făt-Frumos”, gândi ea şi apoi zâmbi veselă, amuzându-se de propriile fantezii. Se întrebă atunci dacă şi Prinţul din povestea Cenuşăresei purtase tot stacojiu şi auriu. Dar apoi îşi dori să nu-şi fi amintit deloc de povestea aceea. Pentru că la miezul nopţii, toate podoabele Cenuşăresei se transformaseră la loc în zdrenţe, prinţul cel frumos fusese lăsat în urmă, iar ea se pomenise călărind un dovleac. Era inutil să-şi reamintească faptul că Făt-Frumos rămăsese cu un pantof de sticlă, pe care-l folosise apoi pentru a-şi regăsi aleasa inimii.

Cenuşăreasa trăise într-un basm. Lady Anna Marlowe trăia în lumea reală.

Capitolul 4

— Pe cuvântul meu că se leagă lucrurile, zise Lady Sterne şi aşeză mâna pe braţul lordului Quinn. Uite-te la ei, Theo.

Lordul Quinn tocmai îi privea şi el. Nepotul său şi fina lui Lady Sterne stăteau la o masă, care se afla la mică distanţă de a lor şi erau concentraţi în întregime unul asupra celuilalt, în ciuda faptului că erau înconjuraţi de invitaţi. Era ceva ce observase şi mai devreme. Nepotul lui avea capacitatea de a-i oferi în orice moment unei doamne toată atenţia sa – aproape de parcă ar fi uitat cu totul de existenţa oricărei alte femei.

Şi probabil tocmai acela era lucrul care-l transformase pe Luke în cel mai râvnit bărbat din Paris – atât ca soţ, cât şi ca amant. De obicei însă, atenţia lui era concentrată spre vreo frumuseţe de rang înalt şi de moravuri uşoare… o frumuseţe pe care se putea aştepta pe bună dreptate să o ademenească în patul lui şi să o şi ţină acolo ceva timp.

Doar că în ciuda comportamentul ei vesel – care aproape că ar fi putut fi descris ca fiind cochet – lordul Quinn nu credea că nepotul său ar fi putut-o considera pe Lady Anna Marlowe o cucerire uşoară sau posibilă. Sau, cel puţin, nu ca amantă.

— Îţi garantez, Marj, zise atunci, vor avea un băiat în mai puţin de zece luni.

Lady Sterne oftă mulţumită. Era mult prea obişnuită cu modul de a vorbi al iubitului ei ca să mai fie şocată de sinceritatea cuvintelor lui.

— Doamne, Theo! Sper să ai dreptate! exclamă ea. Anna a dus o viaţă foarte grea. Iar faptul că aproape că a depăşit vârsta de căsătorie, în ciuda frumuseţii şi a rangului ei, stă ca o mărturie a acestui lucru; Lucy nu mi-a îngăduit deloc să o vizitez cât timp a fost bolnavă, şi eu nu am vrut niciodată să îi forţez mâna, dar trebuie să-ţi mărturisesc că mi-am dorit de multe ori să o fi făcut. Şi mi-am dorit asta cu atât mai mult, când am aflat şi despre celelalte necazuri. Cu siguranţă Royce a pierdut toţi banii şi aproape că a adus familia în sapă de lemn. Din cauza jocurilor de noroc, din câte se spune.

— Da, zise lordul Quinn. S-a auzit despre asta până şi aici, chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată personal. Nu avem dreptul să-i judecăm pe alţii, dar mi se pare o crimă ca un om să se delecteze cu un stil de viaţă nechibzuit, cât timp încă mai are copii care nu şi-au aranjat vieţile. A lăsat în urmă un băiat şi trei fete, nu?

— Patru. Mai este fata cea mai mică, care încă mai locuieşte acasă şi Charlotte, care s-a căsătorit recent cu un pastor… la aproape un an după moartea lui Royce. Dar cred că asta a fost o căsătorie bună.

— Da, a fost o treabă destul de urâtă, spuse lordul

Quinn. La căderea de pe acoperiş, mă refer. Îngrozitor lucru.

— Există o mică terasă acolo, zise Lady Sterne. Îmi amintesc de ea de-acum mulţi ani. Casa se află pe vârful unui deal şi de pe terasa de pe acoperiş, e o privelişte superbă a împrejurimilor. Doar că, din câte îmi amintesc eu, balustrada ajungea până undeva la nivelul taliei. Şi eu, personal, n-am vrut niciodată să mă apropii prea tare. Dar se pare că Royce a făcut-o. Theo, ar fi calomnios să spun asta, şi draga de Anna n-ar recunoaşte aşa ceva nici dacă aş întreba-o direct, dar eu bănuiesc că băuse mai mult decât putea duce.

— Da, e foarte probabil, zise lordul Quinn.

— O iubea la nebunie pe Lucy, spuse Lady Sterne. Bănuiala mea este că a înnebunit de durere în clipa în care ea s-a îmbolnăvit de tuberculoză şi apoi a murit.

— Da, Marj, zise el. Probabil e îngrozitor de greu să pierzi o persoană pe care ai iubit-o aproape toată viaţă. Îşi aşează pentru o clipă mâna pe masă, peste a ei, şi o mângâie uşor. Dar nu o lăsă acolo. Erau mereu foarte discreţi în public.

— Cred că, fiind cu patru ani mai mare, Anna a fost nevoită să îndure singură toate poverile. Şi au dărâmat-o toate necazurile astea, Theo. Nu mă refer doar la durerea de a-şi pierde ambii părinţi într-un timp atât de scurt, ci la mult mai mult de atât. Mi-aş fi dorit să fi ştiut mai devreme şi să fi mers la Elm Court ca să o pot ajuta.

— Dar o ajuţi acum, Marj. Ai adus-o în oraş, ai înveşmântat-o în cele mai la modă haine şi ai prezentat-o celor mai râvniţi burlaci din toată Anglia. Acum dacă l-am mai putea struni şi pe băiat…

— Uite-te puţin la el, zise Lady Sterne, râzând. Uite-te la evantaiul acela al lui, Theo. Este absolut scandalos. Este o pretenţiozitate, nu crezi?

— O, ba da, zise lordul Quinn. Totul este o pretenţiozitate la Luke. Şi ceea ce contează cu adevărat, Marj, este ceea ce se ascunde sub acest artificiu. Însă cine poate şti cu Luke? Dar pe cuvântul meu de onoare că mi se

pare că e destul de fermecat de ea. Lady Anna este o fată minunată.

— Da, aprobă Lady Sterne şi oftă. M-aş bucura din tot sufletul să o văd ţinând în braţe un copil al ei, Theo! Şi să o ştiu aranjată şi fericită pe viaţă.

El o mai mângâie o dată pe mână.

*

Anna se simţea îmbujorată şi înfierbântată după dans şi probabil că se vedea asta. Ducele de Harndon umplu două farfurii şi se aşeză lângă ea, la una dintre mesele lungi amenajate pentru oaspeţi. După care îşi scoase evantaiul şi îi răcori uşor chipul. Ea începu să râdă puţin de el.

— Toţi domnii din Paris folosesc evantaie, Excelenţa Voastră?

— În niciun caz. Ochii lui rătăciră imediat pe chipul ei. Eu nu urmez moda, doamnă. Eu o stabilesc.

— Aşadar o să văd din ce în ce mai mulţi domni cu evantaie prin Anglia, în săptămânile care urmează? întrebă ea.

— Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse el.

— Trebuie să fie minunat să locuieşti la Paris, rosti ea melancolică. Nu-i aşa?

— Dacă îţi place o viaţă de frivolitate strălucitoare, atunci nu există niciun loc pe lume mai frumos ca Parisul. Aşadar? Îţi place?

Anna râse uşor.

— Habar nu am, Excelenţa Voastră. Eu am trăit toată viaţa la ţară şi abia recent am ajuns în oraş. După cum s-ar spune, sunt o ţărăncuţă.

Aşezase cotul pe masă, ignorând complet mâncarea din farfuria sa şi îşi odihni bărbia în palmă, zâmbind. Încerca în mod intenţionat să obţină un compliment şi nu avea nicio îndoială că va reuşi. Nu mai făcuse niciodată nimic atât de îndrăzneţ şi neruşinat. Şi i se părea absolut minunat.

— Dacă e adevărat ce spui, doamnă, zise atunci Luke, atunci se pare că mi-am petrecut viaţa în locul nepotrivit. Poate că ar fi trebuit să locuiesc şi eu la ţară.

— Ah, dar atunci sigur ar fi fost o regiune provincială cu totul diferită, Excelenţa Voastră, zise ea. Asta este problema cu provincia. Este prea mare.

— Da. Se opri o clipă din a-i face vânt cu evantaiul. Dar se pare că până la urmă am făcut ce trebuia când am ajuns în Anglia, doamnă. A fost un mare noroc că am venit în oraş, în loc să merg undeva ia ţară.

Anna îşi primise complimentul şi simţea furnicături de bucurie prin tot corpul, care se întindeau până în vârful degetelor de la picioare. El închise apoi evantaiul, şi se apucară să mănânce. Dar în ciuda faptului că ştia că naşa ei se afla la o masă nu foarte departe de acolo, împreună cu lordul Quinn şi că Agnes cina şi ea împreună cu unul dintre partenerii de dans pe care i-i alesese Lady Sterne, Anna nu era întru totul conştientă de ce se întâmpla în jur. Ducele de Harndon vorbea numai şi numai cu ea, îi povestea despre Paris şi o amuza cu detalii ale modei pariziene şi anecdote ale bârfelor locale. Şi i se părea că avea toată atenţia lui – la fel cum şi toată atenţia ei era concentrată asupra lui. Exista ceva extrem de interesant în comportamentul lui. Nu-şi putea da seama cu exactitate despre ce era vorba, dar era ceva ce o făcea să se simtă specială şi aproape preţuită.

Se angrenase într-un joc extrem de palpitant. Era ceva absolut neobişnuit pentru ea şi întrecea cu mult experienţa ei. Ceva de care nu s-ar fi crezut în stare cu câteva ore mai devreme. Era un joc menit să dureze doar o seară – sau cel puţin până când cina avea să se încheie, iar ceilalţi oaspeţi din jurul lor se îndreptau înapoi spre sala de bal.

— O să mă interesez dacă o voi găsi acasă pe Lady Sterne mâine după-amiază, iar dacă da, o să îmi acord onoarea de a o vizita, zise ducele de Harndon. Dacă avem parte de vreme bună, doamnă, poate ţi-ar plăcea să te plimbi cu mine prin parcul St. James. După cum ştii deja

probabil, este locul din oraş pe unde se plimbă toată lumea bună.

Nu, nu ştia. Dar era o invitaţie pe care nu putea – şi nu trebuia – să o accepte. Nu trebuia să încerce să prelungească fantezia dincolo de acea singură noapte.

Fără îndoială, pentru el nu însemna nimic să danseze cu ea în seara aceea, iar apoi să iasă la o plimbare în ziua următoare – în fond, aceste lucruri nu erau vreo declaraţie a ataşamentului. Dar era foarte posibil ca lucrurile acestea să însemne ceva mai mult pentru eu. Deja se îndrăgostise de el în felul acela în care se îndrăgosteau toate fetele de prinţ când citeau povestea Cenuşăresei – într-un mod cald şi detaşat, care le-ar fi smuls suspine, de nostalgie, dar nu şi vreun soi de suferinţă adevărată. Dar dacă ar fi ieşit la plimbare cu el…

Nu. Nu voia să se îndrăgostească. De fapt, o îngrozea acel simplu gând. În ultimii câţiva ani, viaţa ei fusese şi aşa destui de dificilă şi de tristă. Dar ar fi devenit de-a dreptul insuportabilă dacă ar fi fost într-atât de nesăbuită, încât să se îndrăgostească. Instinctele şi judecata sănătoasă îi spuneau foarte clar lucrul acesta. Nu trebuia să fie tentată să continue flirtul mai departe de noaptea aceea.

Auzi apoi o voce şi îşi dădu seama că ea însăşi era cea care spunea:

— Atunci va trebui să mă rog cu ardoare în noaptea aceasta, ca vremea să fie favorabilă mâine după-amiază, Excelenţa Voastră.

El împinse uşor scaunul, se ridică în picioare şi îi întinse mâna, ca să o ajute. După ce se ridică, făcu o plecăciune deasupra mâinii ei şi-şi lipi uşor buzele de degetele ei. Anna abia se putu stăpâni să nu-şi tragă mâna, de parcă s-ar fi aşteptat ca atingerea gurii lui să-i ardă pielea.

Cinci minute mai târziu se afla din nou în sala de bal, dansând un cadril cu altcineva. Şi încă mai zâmbea. Şi încă mai simţea acel val de bucurie, care pusese stăpânire pe ea şi o făcuse să plutească toată noaptea în al nouălea cer. Oricât de mult ar fi încercat să se mustre pentru răspunsul

pe care i-l oferise ducelui la cină şi ori de câte ori şi-ar fi spus că va regreta, tor nu simţea nicio remuşcare. Cu doar două zile în urmă îşi promisese sieşi că se va bucura din plin de acele câteva luni. Dar chiar şi aşa, nu se aşteptase niciodată ca acea „bucurie” să fie atât de vie sau atotcuprinzătoare. Dar atunci de ce se încăpăţâna să se limiteze la o singură seară? De ce nu şi-ar fi putut oferi o perioadă mai lungă de timp? Încă o zi, spre exemplu. Sau poate chiar două luni, de ce nu? Ar fi fost minunat să poată să trăiască din plin, timp de două luni întregi.

Oare ce s-ar fi putut întâmpla dacă îşi permitea să se bucure puţin deviată, atunci când avea ocazia? Oare viaţa ei ar fi putut, îl mai îngrozitoare decât era deja, după ce se va întoarce acasă? „Da!” îi şopti un mic demon, ascuns undeva în cotloanele minţii ei. Şi într-adevăr, viaţa ar fi fost insuportabilă odată ce va fi aflat că putea trăi şi altfel. Şi totuşi… dacă îşi refuza asta, era posibil să regrete pentru totdeauna că nu profitase de nestemata care răsărise în calea ei în seara aceea.

În plus, era foarte probabil ca întreg viitorul ei să fie sumbru. Dar, pe de altă parte, ar trebui să fie recunoscătoare să fie numai atât. Pentru că ar fi putut fi cu mult mai rău, dacă se întorcea el din America. Dar nu avea cum să se mai întoarcă. Cu toate acestea, gândul că s-ar fi putut întoarce o făcea să se cutremure de panică – şi în fond îi promisese că va veni înapoi. Nu ar fi putut îndura asta. Mai degrabă ar fi preferat să moară.

Ducele de Harndon nu dansa. Stătea în apropierea uşii şi purta o conversaţie cu doi domni şi cu marchiza d’Étienne. Dar o privea. Anna îi zâmbi strălucitor în clipa în care îi întâlni privirea. După aceea îşi întoarse din nou toată atenţia spre partenerul ei şi cadrilul în curs.

*

Luke se trezi devreme a doua zi dimineaţă – aşa cum făcea mereu, indiferent de ora la care se culca. Apucă să iasă la o plimbare călare lungă şi energică şi să ia micul

dejun, înainte să primească o vizită neaşteptat. Şi nepotrivit de matinală.

Dar, pe de altă parte, vizitatorul său nu avea în el nimic formal – după cum îşi dădu seama de îndată ce îl văzu, după o pauză de zece ani. Omul era puţin mai rumen în obraji şi mai corpolent decât şi-l amintea, aşa că îşi arăta din plin vârsta de douăzeci şi nouă de ani. Dar în afară de asta, nu se schimbase deloc. Purta o perucă cu bucle lejere, care era pudrată neglijent, o redingotă cu o croială destul de urâtă, o vestă demodat de lungă şi ciorapi suflecaţi peste pantalonii până la genunchi – în locul unor pantaloni care să se încheie elegant deasupra ciorapilor. Era evident că era un om care locuia la ţară şi căruia nu-i păsa absolut deloc de moda de la oraş.

— Will! exclamă Luke, în clipa în care William Webb, baronul de Severidge intră în camera de dimineaţă, în urma majordomului care-i anunţa sosirea. Dragul meu prieten!

Lordul Severidge se opri brusc şi rămase cu gura căscată, într-un mod deloc elegant.

— Luke? întrebă el. Doamne, omule, tu eşti? Dar probabil fu convins de identitatea fostului său prieten, pentru că îi strânse mâna tare şi o scuturǎ energic în sus şi-n jos de câteva ori. Ce naiba ţi-a făcut Parisul?

— Ei bine, se pare că asta! zise Luke, privind în jos la halatul de mătase cu care se îmbrăcase după ce se întorsese de la călărie.

— La naiba! exclamă William. Băgă mâna în buzunarul interior al redingotei. Am auzit noi că te-ai întors în Anglia! De data asta sunt doar un mesager. Vezi tu, Luke... am avut ceva afaceri, care m-au obligat să vin la oraş pentru câteva zile. Sunt nevoit să vin aici cam de două ori pe an. Şi asta înseamnă cam de două ori prea mult pentru gustul meu. Ţi-am adus o scrisoare de la Henrietta.

— Ah! făcu Luke, ignorând senzaţia că tocmai primise o lovitură în stomac. Luă scrisoarea din mâna prietenului lui şi o strecură în buzunarul halatului. Foarte frumos din partea ta, Will. Ce mai face? Şi tu ce mai faci? Nu-mi spune! Eşti căsătorit şi ai deja şase copii energici de crescut?

Chipul deja rumen al lui William se înroşi şi mai tare.

— Nu sunt căsătorit, zise el, şi nici nu-mi caut nevastă. Londra este singurul loc unde aş putea face asta cum se cuvine, şi pur şi simplu nu pot îndura gândul de a petrece timp aici şi de-a mă perinda pe la baluri, împopoţonat ca o paiaţă. Oh, scuze, Luke.

Luke îi făcu semn să în loc pe scaun şi sună să li se aducă o gustare, în timp ce lordul Severidge se aşeză.

— Aşadar… ţi se pare că arăt ca o paiaţă împopoţonată, Will? întrebă el. Vai mie! exclamă. Şi nici măcar nu sunt îmbrăcat în cele mai bune haine ale mele.

William părea să se simtă destul de incomod.

— Henrietta e bine, zise el dintr-odată, răspunzând întrebării de mai devreme.

Luke se aşeză picior peste picior. Încă de când era copil i se păruse incredibil că William şi Henrietta puteau fi frate şi soră. Pe vremea aceea, Henrietta fusese minionă şi foarte slăbuţă. Se pomeni atunci întrebându-se dacă încă mai arăta aşa.

— Nu a fost niciodată fericită, continuă William. A pierdut copilul, dar fără îndoială ai aflat deja. Nu au fost niciodată apropiaţi, iar el s-a schimbat mult după aceea… a devenit mult mai morocănos. Se opri o clipă şi tuşi. Dar nu vrei să auzi asta, nu?

Mâna lui Luke se strângea şi se deschidea pe braţul fotoliului.

— Astea sunt ştiri vechi, Will, răspunse. Foarte vechi.

Prietenul lui îşi şterse fruntea cu o batistă mare şi zise:

— A fost foarte neliniştită de când am aflat că te-ai întors în Anglia. Se gândeşte că poate din cauza ei nu te întorci acasă.

— Ah! zise Luke, încet. Nu, Will. Am o aversiune foarte mare pentru provincie. Cam la fel cum ai tu faţă de oraş. Locul meu este la Paris, sau cel puţin la Londra. Nu, se înşală.

Rămaseră apoi tăcuţi, cât timp un lacheu intră cu o tavă şi le turnă fiecăruia ceva de băut – lui Will nişte vin şi

lui Luke apă.

— Nu ştiu ce ţi-a scris în scrisoare, zise William, dând din cap în direcţia buzunarului unde o pusese Luke. Deşi trebuie să spun că părea să fie destul de lungă. S-o ia naiba de treabă, Luke, dar ştii şi tu cât bat câmpii femeile, atunci când au un toc în mână. Eu, unul, stau cu tocul în aer, când am ceva de scris şi îmi apare un gol imens în minte. Abia pot să storc două propoziţii într-o oră… şi asta dacă am noroc.

— O să citesc scrisoarea mai târziu, zise Luke.

— A insistat să ţi-o aduc eu şi să ţi-o înmânez personal, preciză William. Şi a insistat să îţi spun şi personal că Bowden este al tău, că locul tău e acolo şi că ar fi foarte fericită să te întorci. Şi că ar răni-o foarte mult să ştie că te ţine departe de ceea ce este al tău de drept.

— Dar nu face asta, spuse Luke. Şi poţi să i-o spui şi tu, Will.

— O doare să ştie că te-ai întors în Anglia, dar că nu ai vrut să te duci la Bowden. Ar fi venit aici cu mine, Luke, dar nu a vrut să te oblige să o vezi din nou. Aparent, are senzaţia că o învinuieşti pentru… Fir-ar să fie de treabă, dar lucrurile de genul acesta nu-s deloc pe gustul meu. Jur pe viaţa mea că o să fie ultima dată când fac pe mesagerul pentru cineva.

— Will, lasă-mă să mă schimb şi apoi putem merge împreună la White, zise Luke. Eşti membru acolo? Eu am fost acceptat recent.

— Da, da, sunt. Prietenul său era vizibil uşurat de faptul că schimbase subiectul. De obicei e un loc unde se pot purta conversaţii interesante.

— Despre pământ şi vite şi alte astfel de lucruri? întreba Luke. Mă cutremur numai gândindu-mă la asta. Acordă-mi o jumătate de oră, Will. O să mă grăbesc de dragul tău.

— O jumătate de oră? întrebă William, încruntându-se. Păi ce naiba ai de făcut în afară de a-ţi lua o haină şi o pălărie?

— Nouă, paiaţelor împopoţonate, ne ia ceva mai mult

să ne facem toaleta, zise Luke, apoi părăsi încăperea.

În realitate, nu avea nevoie chiar de o jumătate de oră ca să se pregătească. Dar voia în schimb să citească scrisoarea de la Henrietta. După zece ani de tăcere, în clipa aceea avea din nou în mână o părticică din ea. Şi era foarte tentat să o rupă în bucăţi şi să păstreze între ei acea distanţă rece, care se instalase în ultimii zece ani. Dar ştia că trebuia neapărat să o citească. Şi ştia şi că nu putea aştepta nici măcar până mai târziu.

Henrietta trecuse direct la subiect şi îi scrisese că făcuse o greşeală. Scrisul ei i se părea surprinzător de familiar. Îi spunea că ar fi trebuit să se mărite cu el, chiar şi după tot ce se întâmplase. La urma urmei, îi fusese promisă lui şi îl iubise, iar el tot îşi mai dorise ca ea să se căsătorească cu el. Făcuse o alegere greşită – dar la vremea aceea crezuse că era singura alegere posibilă. Se înşelase şi fusese foarte nefericită.

„Ca să vezi!”, gândi Luke şi se opri din citit. „Foarte bine!” Dar nu o putea învinui pentru decizia care schimbase cursul vieţii a numeroşi oameni – inclusiv a lui. Chiar dacă nu fusese voia ei, purtase totuşi în pântece copilul lui George. Şi se căsătorise cu el. Pe vremea aceea era doar o copilă – avea doar şaptesprezece ani. Însă tot ceea ce îi scrisese era inutil în clipa aceea. Pentru că era văduva lui George. Şi în momentul acela era liberă să-şi caute fericirea şi să se mărite cu oricine dorea. Cu excepţia lui, desigur. Fiindcă o femeie nu se putea căsători cu fratele soţului ei mort.

Dar îşi dorea ca el să se întoarcă acasă. Îi scria că era nevoie de el acolo. Afacerile nu merseseră tocmai bine după moartea lui George şi nici ea, nici mama lui, nu ştiau nimic despre administrarea unei moşii. Aparent, Laurence Colby făcea tot ce poftea şi se bucura de puterea pe care o avea ca administrator pe moşia unui proprietar absent. Cât despre administrarea gospodăriei…

Se pare că Henrietta voia să schimbe aproape tot mobilierul şi toate draperiile din casă. Pentru că tot ce era acolo i se părea învechit şi mohorât. Doar că soacra ei voia

să păstreze tradiţia şi se opunea vehement oricărei schimbări. Cu toate că ea – Henrietta – nu încerca să facă altceva decât să pună în aplicare toate renovările pe care le aprobase George înainte să moară.

Scria că Luke trebuia neapărat să se întoarcă acasă. Că acolo era locul lui. Că el iubise mereu Bowden Abbey. Îl întreba dacă uitase cumva asta. Dacă uitase cum crescuseră acolo împreună. Şi dacă nu îşi dorea să revadă tot ce îl aştepta acolo.

Îi trimitea respectul şi dragostea ei.

Luke împături intenţionat scrisoarea după cutele originale. Şi-ar fi dorit ca Will să nu fi fost jos, aşteptându-l. Şi-ar fi dorit şi să fi lăsat scrisoarea aceea pentru a o citi mai târziu.

Cu mulţi ani în urmă, ucisese nişte sentimente profunde din adâncul sufletului lui. Înăbuşise iubirea pe care o simţea pentru ea, suferinţa cauzată de pierderea ei şi agonia pentru viaţa pe care ea probabil o ducea. Dar alungase toate acele sentimente din el. Se iubiseră. Şi trebuiau să se căsătorească – aşa tineri cum erau iar ea trebuia să meargă cu el, atunci când îşi începea viaţa bisericească. Iar apoi se întorsese George, după ce făcuse marele tur al Europei, o sedusese şi o lăsase grea. Henrietta jelise isteric în braţele lui, în timp ce-i povestise toate cele întâmplate. Iar când Luke îl confruntase, George nu recunoscuse nimic. Nici nu negase, nici nu confirmase povestea pe care i-o spusese Henrietta – însă se grăbise să îi ceară mâna. Şi cu toate că Luke tot ar fi mai fi luat-o de soţie, Henrietta alesese să se mărite cu bărbatul care o sedusese, nu cu cel pe care-l iubise.

Aşa că avusese loc duelul cu pistoale. George trăsese în aer, ostentativ şi apoi rămăsese neclintit şi-l privise pe Luke – care la vremea aceea nu mai pusese niciodată mâna pe o armă – îndreptând pistolul spre el, cu o mână tremurândă. Iar Luke ţintise să rateze cu doi metri, dar sfârşise prin a-l împuşca în piept pe fratele său mai mate, aproape omorându-l. Şi atunci toţi crezuseră că intenţionase să-l ucidă. La vremea aceea fusese un ţintaş

mult mai slab decât îl considera toată lumea. Îl acuzaseră şi îl condamnaseră pentru că încercase să-l omoare pe George pentru titlu, pentru avere şi pentru Henrietta. Nimeni din familia lui nu aflase vreodată povestea adevărată. Cu toţii crezuseră că Henrietta îl preferase pe George şi comisese o indiscreţie cu el, neştiind că aceasta promisese să se mărite cu Luke. Şi presupuseseră cu toţii că provocarea la duel venise din gelozie şi furie. De fapt, el aruncase mănuşa numai pentru a demonstra ceva. O făcuse în numele onoarei.

Şi pentru că se simţise sfâşiat de un sentiment de trădare, George, fratele său mai mare cu patru ani, fusese mereu idolul lui. Şi se întorsese din marele tur al Europei, părând şi mai grandios şi elegant. George fusese mereu extrem de chipeş – la fel cum era Ashley în clipa aceea. Luke petrecuse atunci mult timp cu el, sorbind fiecare povestire despre călătoriile lui şi delectându-se din nou cu plăcerea companiei sale. Iar apoi George îi furase femeia în cel mai grosolan mod cu putinţă.

Nu, cu siguranţă aceea nu era o amintire care să merite retrăită. Şi nu-l mira deloc faptul o reprimase fără milă. Dar Henrietta fusese nevoită să trăiască cu asta zece ani – sau mai degrabă opt, ţinând cont că George murise cu doi ani în urmă. Nu fusese deloc fericită cu el. Ştia asta şi de la William, şi din scrisoarea ei.

Dar ea rămânea ducesa de Harndon. Şi avea planuri de a efectua renovări radicale la Bowden Abbey – planuri cu care mama lui nu era de acord. Aşa că el era invitat acasă pentru a se alia cu una dintre ele. Sau mai exact, ca să-i poată ţine partea Henriettei. Şi ura gândul de a se implica într-o asemenea dispută…

Nu-i păsa deloc de ce se întâmpla cu Bowden. Din partea lui, nu aveau decât să ardă casa din temelii şi să pustiască pământul. Şi apoi, pe neaşteptate, fu năpădit de amintirile casei pe care o iubise în copilărie. Nu ştia exact ce avea de gând să facă Henrietta, dar pur şi simplu nu-şi putea închipui conacul Bowden renovat. Acea fostă mănăstire avea un aer minunat şi străvechi – chiar dacă

schimbările arhitecturale efectuate de-a lungul secolelor ajunseseră să ascundă aproape în totalitatea originile ecleziastice ale casei. Şi se temea că va lua partea mamei sale, dacă va fi obligat să aleagă.

În plus, era evident că administratorul Colby nu făcea o treabă bună şi că trebuia înlocuit. Cu toate acestea, cum l-ar fi putut înlocui pe administrator înainte să aibă timp să observe cu ochii lui ce făcea sau ce nu făcea? Oare cum ar fi fost mai corect? Să-l concedieze pe baza unor zvonuri? Sau a unor dovezi care se regăseau în registrele pe care plănuia să-l pună să i le trimită? Sau chiar a unei vizite personale a respectivului la Londra?

Luke se gândi atunci cu o certitudine mohorâtă că va trebui să se ducă personal până acolo. La naiba cu tot, dar chiar nu avea cum să evite să meargă până la Bowden Abbey!

Iar dacă se ducea acasă, sigur ar fi fost prins la mijloc într-un scandal de proporţii între ducesă, care era cumnata lui, şi ducesa văduvă, care era mama sa.

Asta dacă nu cumva…

Însă nu-şi duse la capăt acel gând. Se îmbrăcă cu redingota, ajutat de valetul său, după care îşi luă tricornul şi bastonul.

Asta dacă nu cumva aducea cu el acasă o a treia ducesă de Harndon. O soţie.

Gândurile îi zburară atunci la noaptea precedentă şi la balul la care participase. Doamna aceea era proaspătă şi fermecătoare. Şi nevinovată, în ciuda flirtului în care se angajase cu atât de multă îndrăzneală. Avea o strălucire aparte şi un mod inconfundabil de a se bucura de viaţă. Erau nişte calităţi pe care nu era obişnuit să le întâlnească la o femeie şi care îl uimiseră neaşteptat de mult. După plimbarea din dimineaţa aceea se oprise la o florărie şi aranjase să-i fie trimisă o duzină de trandafiri roşii. Şi în după-amiaza aceleiaşi zile, urma să o scoată la o plimbare prin parcul St. James. Se gândise la asta şi pe timpul plimbării matinale şi în timp ce luase micul dejun. Era nerăbdător să se întâmple. Mai nerăbdător decât fusese

pentru orice, de mult timp.

Avea un rang suficient de înalt. Era fiica unui conte. Nu ştia dacă avea sau nu avere, dar nici nu-l interesa prea mult asta. Pentru că el avea două averi imense – una pe care o câştigase el singur, din muncă proprie, şi alta pe care o primise moştenire cu doi ani în urmă, odată cu titlul şi proprietăţile.

Era soţia pe care i-o alesese Theo. Cu siguranţă Theo o alesese şi pentru că era fina amantei lui – dar chiar şi aşa, unchiul său nu s-ar fi lăsat convins doar cu atât, în plus, femeia avea un trup pe care i-ar fi plăcut să-l simtă sub al lui în pat.

Iar dacă va avea fii – preferabil mai mult de unul – atunci ar fi existat o stabilitate mai mare în familie, pentru că asta ar fi asigurat automat un succesor.

La scurt timp după ce trecuse jumătatea de oră, intră în camera de dimineaţă, unde îl aştepta lordul Severidge. Omul se plimba de colo-colo prin cameră, vizibil nerăbdător.

Plecară apoi împreună. William îşi îndesă pălăria peste perucă, în timp ce Luke o ţinea pe a lui elegant şi modern sub braţul drept.

Desigur, el nu avea nici cea mai mică intenţie să se căsătorească. Nici în clipa aceea, nici mai târziu.

Dar, uneori, dorinţele personale ale cuiva nu păreau să conteze foarte mult.

capitolul 5

— Dar mi-a plăcut la bal, protestă Lady Agnes Marlowe. O, da, normal că mi-a plăcut, Anna. Se uită apoi în jos la cele două mici buchete de flori pe care le primise chiar în dimineaţa aceea de la doi dintre domnii care-i fuseseră parteneri de dans în seara precedentă. Le ridică apoi şi le învârti între degete.

— Dar?… o îndemnă Anna, zâmbindu-i cu blândeţe.

— Niciun dar, zise Agnes. Mi se pare minunat să fiu în oraş, Anna. E ceva de care îmi voi aminti mereu cu plăcere. Ţi-am spus doar că nu-mi pot închipui cum unii oameni pot avea un stil de viaţă atât de frivol.

Anna oftă atunci.

— Îmi doresc să îţi găseşti un soţ, Agnes, zise ea. Să găseşti pe cineva de rangul tău. Pe cineva care să te poată face fericită. Acasă nu există niciun domn care să prezinte interes. Charlotte a avut noroc, într-adevăr, dar nu există nimeni pentru tine acolo.

— Da, ştiu asta, spuse Agnes. Dar am doar optsprezece ani, încă nu am depăşit vârsta eligibilă pentru căsătorie. Se înroşi însă imediat şi se uită la sora ei, temându-se că poate o rănise cu afirmaţia ei. Când ne-a invitat mătuşa Marjorie să venim în oraş, tu ai fost foarte dornică să accepţi invitaţia ei, aşa că am acceptat gândindu-mă că poate îţi vei găsi pe cineva aici. Şi chiar cred că te-ai simţit bine la bal. Păreai extrem de fericită şi erai de zece ori mai frumoasă decât oricare altă doamnă prezentă. Apropo de asta… ai văzut-o pe doamna aceea franţuzoaică? Ai văzut obrajii ei fardaţi cu cercuri roşii? Arăta… foarte ciudat.

— Era marchiza d'Étienne, zise Anna.

— Şi l-ai văzut şi pe ducele de Harndon? întrebă atunci Agnes. Am crezut că e şi el francez, până când ni l-a prezentat lordul Quinn ca fiind nepotul său. Anna, tu a trebuit să dansezi şi să cinezi cu el, dar în locul, tău, eu aş fi fost îngrozită.

— Îngrozită? se miră Anna şi o privi nedumerită.

— N-am mai văzut niciodată un domn îmbrăcat aşa, zise Agnes. De fapt, mi s-a părut că arăta splendid, nu crezi? Dar era ceva ciudat la el, Anna. Ceva legat de ochii lui, cred. Ceva ce m-a făcut să mă gândesc că este un om cu totul diferit de imaginea pe care o afişează.

Anna zâmbi.

— A fost foarte fermecător, spuse ea. Şi foarte amuzant. A zis că o va vizita pe mătuşa Marjorie astăzi şi că după aceea mă va scoate la o plimbare în parcul St. James.

Se pare că acela este locul pe unde se plimbă toată lumea bună.

— Oh! exclamă Agnes, Un duce, Anna! Şi în plus e foarte tânăr şi chipeş, în ciuda pudrei şi a fardului de obraz. Mă bucur foarte mult pentru tine! Şi mă bucur şi că domni atât de importanţi ca el observă cât de eşti de frumoasă.

Anna izbucni în râs.

— O, Agnes, nu cred că e pe punctul de a-şi declara iubirea nemuritoare pentru mine, zise ea. Nu ar fi nimic mai mult decât o simplă plimbare prin parc… Asta dacă nu cumva a şi uitat deja.

Agnes lăsă jos buchetul ei de flori şi atinse unul dintre trandafirii roşii pe care îi primise sora ei.

— Sunt de la el? întrebă ea. Am fost atât de surprinsă de cele două buchete pe care le-am primit eu, încât nici măcar nu te-am întrebat nimic despre buchetul tău. E de la el?

Anna încuviinţă din cap.

— Păi atunci, nu cred că va uita să vină să te scoată la plimbare. M-aş bucura extrem de mult să îţi găseşti pe cineva, Anna. Meriţi să fii fericită mai mult decât oricine altcineva. La un moment dat, am crezut cu toţii că Sir Lovatt Blaydon…

Numele acela.

— Nu! zise în grabă Anna şi se ridică în picioare.

Îşi luă apoi buchetul şi dădu să urce la etaj, ca să-l ducă în camera ei.

— Ştiu că era suficient de bătrân să-ţi fie tată, continuă Agnes. Şi mi s-a părut mereu că e mare păcat. Dar a fost foarte bun cu noi toţi şi în plus, deosebit de atent cu tine.

— Încerca doar să fie un bun vecin, zise Anna. Se aplecă apoi ca să inhaleze mirosul unuia dintre trandafiri. Se simţea încă destul de ameţită. În plus, cunoştea familia mamei noastre.

— Tu erai prima de care întreba, de fiecare dată când venea în vizită, spuse Agnes, zâmbind. Şi era mereu dezamăgit când nu te găsea acasă. Obişnuia să te scoată la

plimbare şi dansa mereu numai cu tine la evenimentele sociale. Am crezut mereu cu toţii că este atras de tine, Anna.

— Nu, replică ea cu fermitate. Trebuie să pun trandafirii în apă. O să îi duc sus şi o să cer o vază.

— Îmi pare rău, dacă te-am supărat. Anna… Te-a cerut cumva în căsătorie şi tu l-ai refuzat? De aceea a plecat imediat după moartea tatii? Ne-am fi aşteptat cu toţii să rămână, tocmai ca să fie un fel de sprijin pentru tine.

Un fior rece îi trecu Annei pe şira spinării.

— Nu, zise ea. Nu a fost nimic de genul acesta. De fapt, nu a fost absolut nimic între noi. După cum ai spus şi tu, era un bărbat mai în vârstă. Era interesat de mine doar dintr-o prietenie de bună vecinătate. Şi la fel a fost şi-n cazul meu.

— E foarte bine atunci, zise Agnes. Oricum era prea bătrân pentru tine. În schimb, ducele de Harndon este un bărbat mult mai tânăr. Poate că este şi el atras de tine.

Sora ei se retrase apoi în grabă, iar asta o făcu pe Agnes să izbucnească în râs.

Anna se grăbi să urce, de parcă ar fi încercat să scape de nişte demoni care se aflau pe urmele ei. De îndată ce ajunse în dormitorul ei, aplecă din nou capul spre trandafiri, pentru a le inhala parfumul. Primise o duzină de trandafiri roşii – la fel de roşii ca redingota pe care o purtase ducele la balul de cu o seară înainte. Şi mai primise şi un bileţel odată cu buchetul. Îl citi şi observă atunci caracterul apăsat al scrisului său de mână: „Complimente din partea umilului dumitale servitor, Harndon”. Se gândi că erau doar nişte cuvinte formale şi convenţionale. Dar cu toate acestea, îi făceau inima să bată tare.

Pur şi simplu nu se putea descotorosi de starea care pusese stăpânire pe ea la balul de cu o seară înainte. Şi nu putea reveni la o judecată sănătoasă şi la gânduri mai serioase. Ştia că ar fi trebuit să îi pară rău pentru că acceptase invitaţia lui de a se plimba prin parc, dar pur şi simplu nu reuşea să îşi pună sentimentele în acord cu raţiunea. Se pomeni atunci întrebându-se cum va arăta în

ziua aceea. Oare va avea un aspect banal şi obişnuit, când nu va mai fi înconjurat de toată strălucirea şi splendoarea balului? Poate că nu va mai semăna deloc cu Făt-Frumos. Sau mai bine zis, spera să fie aşa. Trebuia să spere că toată magia va dispărea după aceea după-amiază.

Sir Lovatt Blaydon. Anna închise ochii, înclină uşor capul şi strânse şi mai tare trandafirii la piept, gândindu-se că ar fi trebuit să pună de mult florile în apă. Da, toată lumea îl plăcuse – toată familia ei şi toţi vecinii. Poate cu excepţia lui Emily. Dar, pe de altă parte, Emily nu reacţiona de obicei ca toţi ceilalţi oameni. Îi păcălise pe toţi cu aspectul lui elegant şi cu farmecul său debordant…

Se stabilise în cartier la doar câteva zile după moartea mamei sale şi închiriase o casă, care altfel ar fi rămas goală pe termen nedefinit. O cunoştea de mult pe mama sa şi întreaga ei familie. Spusese că doar o coincidenţă îl împinsese să vină şi să se stabilească acolo şi că apoi descoperise că de fapt o cunoştea de mult pe recent decedata Lady Royce. Grija şi simpatia sa păruseră autentice la început. Fusese foarte bun şi încurajator cu ei toţi, dar mai ales cu ea. Anna o îngrijise ani de zile pe mama sa şi abia dacă plecase de lângă patul ei, multe săptămâni la rând. Iar după moartea şi înmormântarea mamei sale, se simţise stoarsă din punct de vedere fizic şi emoţional.

Str Lovatt Blaydon fusese unicul sprijin pentru ea. Nu avusese pe nimeni altcineva în afară de el. Tatăl ei era deja un om frânt pe vremea aceea, iar fratele ei Victor se întorsese la universitate, imediat după înmormântare. Dar, pe de altă parte, el avea doar nouăsprezece ani la momentul respectiv.

Aşa că se sprijinise pe Sir Lovatt. Şi ajunsese să aştepte cu nerăbdare vizitele lui. Anna chiar îi mărturisise o parte dintre grijile ei – griji legate de tatăl ei, de surorile sale şi de viitorul lor. Iar el fusese foarte bun şi înţelegător.

Anna deschise ochii şi privi absentă trandafirii câteva momente. Apoi traversă dormitorul cu paşi fermi şi trase de cordonul clopoţelului de lângă pat. Florile aveau nevoie de

apă. Erau superbe. Şi erau de la el… de la Făt-Frumos ai ei. Acel gând îi aduse zâmbetul pe buze.

Da, se va concentra asupra zilei în curs. Pentru că era foarte posibil ca ziua aceea să fie tot ce va avea vreodată. Zâmbi din nou când îi veni în minte acel gând autocompătimitor.

*

Luke se întrebase dacă poate va fi mai puţin fermecat de Lady Anna Marlowe, când o va vedea la lumina zilei – nemaifiind înconjurată de toate capcanele unui bal grandios. Dar era la fel de strălucitoare, minunată şi plină de viaţă, cum fusese seara trecută.

Se plimbară de-a lungul promenadei străjuite de copaci din parcul St. James, salutând în trecere oamenii pe care îi cunoşteau din mulţime. Se opriră ocazional ca să facă schimb de amabilităţi cu cunoscuţii pe care îi întâlneau acolo, dar în cea mai mare parte a timpului, se plimbară şi discutară numai ei doi. Experienţa îl învăţase un lucru foarte important – şi anume că unei femei îi plăcea să aibă parte de toată atenţia unui bărbat. Aşa că nu îşi permitea niciodată ca aprecierea sau atenţia să-i zburde spre o altă femeie, atunci când se afla în compania vreunei doamne.

Dar nu îi era deloc dificil să-i acorde toată atenţia lui Lady Anna. Pentru că strălucea la fel cum făcuse cu o seară înainte, iar ochii îi dansau de bucurie, în timp ce îi descria agonia şi absurditatea de a sta nemişcată ore întregi, cât o croitoreasă îi luase măsurile pentru o garderobă cu totul nouă.

— Se pare că hainele pe care le-am adus cu mine de la ţară nu erau potrivite pentru altceva decât pentru a ajunge în lada de gunoi, zise ea. Dar trebuie să mărturisesc că am avut totuşi grijă ca nu cumva să ajungă acolo. Madame Delacroix m-a asigurat că până şi servitoarele s-ar simţi insultate să primească nişte haine atât de demodate, adăugă apoi râzând.

Luke se gândi atunci că probabil o femeie care putea

râde astfel de ea însăşi nu era foarte vanitoasă.

— Milady, aş putea pune pariu că şi în hainele acelea de ţară ai fi mult mai frumoasă decât orice alte doamne, care ar purta ţinutele cele mai la modă de la Paris.

Lady Anna râse atunci din nou.

Era într-adevăr foarte frumoasă în hainele ei noi. Luke privea cu apreciere pălăria de paie cu boruri late, pe care o purta uşor înclinată, şi împodobită cu panglici albastre la baza cefei. Admira de asemenea modul graţios în care se unduia partea din spate a rochiei ei cu pliuri, dar şi corsajul strâmt şi decoltat, croit după model englezesc, care dezvăluia corsetul brodat, pe care îl purta pe dedesubt.

Discutau despre banalităţi, însă mintea îi zbura – fără voia lui – la gândurile pe care le avusese în dimineaţa aceea. Se întrebă atunci cum ar fi fost să trăiască permanent cu femeia aceea. Oare era mereu la fel de strălucitoare şi veselă? La fel de amuzantă şi spirituală? Şi oare s-ar fi săturat repede de acea veselie şi frivolitate? Oare caracterul ei avea alte profunzimi, care nu erau evidente la prima vedere?

Şi oare cum ar fost să aibă aceeaşi tovarăşă de pat pentru tot restul vieţii sale? Era o femeie încântătoare. Simţea o dorinţă tulburătoare crescând în interiorul lui, pe măsură ce o dezbrăca cu ochii săi cunoscători şi se imagina aşezând-o pe patul său. Dar oare va fi la fel toată viaţa? Împărţise patul cu unele dintre cele mai frumoase şi mai experimentate femei din Franţa... dar tot se plictisise în câteva luni, de fiecare dintre ele. Şi se săturase şi de Angelique, chiar dacă petrecuse două după-amiezi satisfăcătoare în patul ei, de când sosiseră în Anglia. Nu se aşteptase şi nici nu-şi dorise ca ea să-l urmeze la Londra.

Nu cumva faptul că era neprihănită l-ar fi făcut să se plictisească şi mai repede de ea? Fără îndoială era foarte neexperimentată. Probabil nu ştia cum să-l satisfacă altfel decât să-şi lase trupul posedat de el. Ar fi trebuit să o instruiască pe toate planurile. Şi ar fi trebuit să o înveţe cum să primească plăcere, fără vreo vină sau jenă.

Lady Anna zâmbi strălucitor ca răspuns la o poveste

pe care i-o spunea – despre o călătorie furtunoasă pe mare pe care o trăise cândva, când traversase Canalul Mânecii şi despre efectul pe care îl avusese aceasta asupra celorlalţi pasageri. Fu atunci nevoit să-şi mărturisească sieşi că i se părea destul de atrăgător gândul de a instrui în arta amorului o femeie de o asemenea frumuseţe şi vitalitate.

Însă ceea ce îl îngrijora era gândul că ar fi trebuit să-şi petreacă întreaga viaţă cu ea.

Îşi reaminti apoi că el era ducele de Harndon. Probabil toată lumea era conştientă de titlul său şi de vasta avere pe care o deţinea. Precum şi de faptul că avea treizeci de ani şi că era încă necăsătorit. Se gândi atunci că pesemne în primăvara aceea era un mare trofeu pe piaţa căsătoriilor – dacă nu cumva chiar cel mai mare. În cei doi ani de când devenise succesorul fratelui său, nu fusese niciodată nevoit să se gândească la astfel de lucruri. Sau la căsătorie, de altfel.

Dar oare în clipa aceea chiar se gândea serios la lucrul acesta? O parte din mintea lui negă asta imediat. Dar o altă parte din el…

Era absolut posibil ca Lady Anna Marlowe – care, dacă nu se înşela, trecuse de ceva timp de vârsta de douăzeci de ani – să se fi hotărât să încerce să-i prindă în plasă. Iar naşa ei şi unchiul său erau de partea ei. Noaptea trecută făcuse tot posibilul să-i capteze atenţia şi să o menţină pe tot parcursul balului. În plus, cochetase cu el destul de făţiş. Sau poate că adevărata Lady Anna era cu totul diferită de doamna strălucitoare, care îi zâmbea în acel moment. Poate că avea să-şi arate adevărata faţă, abia după ce se căsătoreau.

După ce se căsătoreau?

Trebuia să fie extrem de atent.

O oră mai târziu îşi luă la revedere de la ea în holul conacului lui Lady Sterne. Îi sărută mâna elegant şi făcu în acelaşi timp o plecăciune.

— Plimbarea din după-amiaza aceasta mi-a plăcut mai mult decât orice alt lucru pe care l-am făcut de când m-am întors în Anglia. Desigur, cu excepţia unei anumite ore de la

balul de aseară, zise apoi. Dar pentru care trebuie să-ţi mulţumesc tot dumitale, doamnă.

— Şi eu dumitale, zise ea. Nu am avut nici cea mai mică idee că viaţa în oraş poate fi atât de… de plăcută.

— Mâine-seară am de gând să le escortez pe mama şi pe sora mea la teatru, zise el, vorbind dintr-un impuls. O să mai invit şi alte câteva persoane să ni se alăture în loja mea personală. Ai vrea să-mi faci onoarea de a te afla printre ele, doamnă? Împreună cu sora şi naşa dumitale? adăugă în grabă, după o clipă scurtă de gândire.

În momentul acela avu din nou senzaţia că Lady Anna Marlowe nu era o femeie cochetă. Se aplecă uşor spre el, cu buzele întredeschise şi cu ochii strălucindu-i de emoţie şi aproape că vorbi înainte ca el să-şi termine întrebarea:

— O, da, Excelenţă, zise ea. Ar fi minunat. Nu am fost niciodată la teatru şi îmi doresc de foarte mult timp să văd un spectacol. Este vorba despre o piesă de teatru?

El încuviinţă din cap.

— Este *Opera Calicilor,* zise el. O operă de mare succes a regretatului Sir John Gay[1].

— O, da, desigur! exclamă ea. Am auzit de ea.

Ducele mai făcu atunci o plecăciune adâncă şi elegantă.

— Pe mâine-seară atunci, doamnă, zise el. Orele se vor scurge extrem de lent până atunci.

O lăsă pe hol zâmbind şi plecă. Se întrebă imediat ce se întâmpla cu el. Orele se vor scurge extrem de lent până atunci. Era obişnuit să rostească astfel de lucruri curtenitoare femeilor care înţelegeau foarte clar că încerca să le manipuleze să se angajase într-o legătură ilicită cu el. Nu erau genul de cuvinte pe care obişnuia să le spună doamnelor inocente de rang, pe care nici nu îşi dorea, nici nu putea spera să le atragă în patul lui în afara căsătoriei.

Şi totuşi îi adresase acele cuvinte lui Lady Anna Marlowe, la mai puţin de o oră după ce se avertizase pe

---

1 John Gay (1685-1732) a fost un dramaturg, fabulist, poet şi scriitor englez din perioada Iluminismului. Este cunoscut mai ales pentru piesa Opera Calicilor!, prezentată în *1728.* (n.tr.)

sine să fie foarte atent în ce o privea.

Şi oare ce anume îl determinase să-i spună că avea de gând să le ducă la teatru pe mama sa şi pe Doris? Mai cu seamă că nu îşi dorea vreun soi de contact social cu familia sa – ci era doar dispus să-şi asume o oarecare responsabilitate pentru cele două. Plănuise, într-adevăr, să meargă el însuşi la teatru, pentru că *Opera Calicilor* era o piesă pe care-şi dorea demult să o vadă şi în plus, loja familiei sale era încă păstrată, chiar şi după moartea lui George. Dar nu intenţionase nicio clipă să ducă acolo un grup mai mare de oameni. Dar Slavă Domnului că măcar se gândise să le extindă invitaţia şi surorii ei şi lui Lady Sterne.

„La naiba”, gândi apoi. Nu prea voia să-şi reînnoiască relaţiile cu familia sa – mai ales cu mama lui. Nu o iertase încă şi se îndoia că o va putea ierta vreodată. Sau că va vrea să o facă. Iar după vizita scurtă pe care i-o făcuse şi întâlnirea de la balul de cu o seară înainte, era evident pentru el că nici femeia nu dădea semne că şi-ar fi dorit iertarea lui. Poate că mama sa încă mai credea că încercase cu adevărat să-l omoare pe George. Blestemată treabă! Îşi dori să fi rămas la Paris şi să-i fi dat naibii pe toţi.

Se îndreptă apoi spre reşedinţa lui ducală din oraş.

*

În seara următoare, Anna era la Covent Garden şi stătea în loja ducelui de Harndon, împreună cu Agnes şi Lady Sterne. Privea în jur plină de uimire şi admiraţie. În adolescenţă şi în tinereţe îşi reprimase foarte mult dorinţele de a ieşi în societate şi de a încerca lucruri noi. Aşa că înainte de a veni în oraş, abia dacă fusese conştientă de dorinţa ei de a vedea Londra, de a participa la baluri şi concerte şi de a vedea spectacole de teatru şi de operă. Se gândi atunci că probabil făcuse asta pentru că pe vremea aceea i se păruseră lucruri imposibil de realizat.

Dar în clipa aceea era acolo. Era cu adevărat acolo. Şi totul era cu mult mai minunat decât şi-ar fi putut imagina vreodată. În ultimele câteva zile renunţase la orice

prudenţă. Se convinsese pe sine că ar fi fost o prostie să nu se bucure de cele două luni, din simplul motiv că ştia că totul va lua sfârşit. Aşa că urma să se bucure din plin de timpul petrecut la Londra şi de compania ducelui. Şi avea de gând să şi flirteze cu el – atât cât el îi va da ocazia să o facă. Pentru că odată ce se va întoarce acasă, nu îl va mai vedea niciodată. Şi nici nu va mai conta ce fel de impresie îi lăsase.

Se uită peste umăr, spre locul unde stătea ducele. Tocmai îi saluta pe lordul Quinn şi pe un alt tânăr, înalt şi chipeş, care intrase în lojă odată cu el. În seara aceea, ducele de Harndon purta o redingotă aurie şi o vestă stacojie. Şi era din nou machiat – lucru care nu se întâmplase cu o zi înainte, în timpul plimbării lor prin parc. Se întrebă atunci cât de lung era de fapt părul lui – pe care-l purtase mereu strâns într-un săculeţ negru de mătase şi care era culoarea lui naturală, sub toată pudra aceea aplicată cu grijă.

Tânărul chipeş era lordul Ashley Kendrick – fratele mai mic al ducelui de Harndon. Când se făcură prezentările, el îi zâmbi şi făcu o plecăciune elegantă. Anna se gândi că era la fel de fermecător ca fratele lui mai mare, deşi, cu siguranţă, zâmbea mai uşor decât ducele. În afară de asta, nu semănau absolut deloc. O salută pe Lady Sterne şi apoi luă loc lângă Agnes. Annei i se părea că sora ei era extrem de timidă, în ciuda farmecului său.

Din clipă în clipă, trebuiau să îşi facă apariţia şi mama şi sora ducelui, care veniseră acolo însoţite de cei doi domni. Lordul Quinn luă loc lângă Lady Sterne şi le explică imediat că cele două doamne se opriseră pe coridor ca să schimbe câteva cuvinte cu un prieten.

Ea era acolo împreună cu familia ei, iar el cu a lui. Când aflase despre invitaţia iniţială a ducelui, Lady Sterne afirmase că era un lucru foarte important şi îmbucurător. Dar Anna doar zâmbise şi încuviinţase din cap. Iar apoi, naşa ei îi spusese că era exact ceea ce sperase de la început. Ducele de Harndon era nepotul lordului Quinn şi, în plus, un om foarte bogat, care deţinea numeroase

proprietăţi – dintre care cea mai importantă era moşia Bowden Abbey, din Hampshire. Şi intenţiona să o prezinte pe Anna mamei lui. Părea un început foarte promiţător.

Pe Anna însă vestea o neliniştise din prima clipă. Cu toate acestea, îşi spusese că nu avea niciun motiv de îngrijorare. Era ridicol. Ducele doar dansase şi cinase cu ea la balul organizat de Lady Diddering şi apoi o scosese ia o plimbare într-o după-amiază, prin parcul St. James. Iar în clipa aceea o însoţea la teatru – împreună cu sora şi naşa ei. Nu avea niciun motiv să-şi facă griji – chiar dacă celelalte persoane din grupul lor erau membri ai familiei lui. La urma urmei, probabil era cel mai eligibil burlac din Londra. Şi în plus, extrem de elegant şi chipeş. Ar fi fost absurd să-şi închipuie că ducele se gândea să înceapă să o curteze. Anna nu avea de gând să se sperie şi să fugă de el, din cauza unor astfel de închipuiri fanteziste.

Apoi uşa lojei se deschise din nou şi intrară două doamne. Anna se ridică şi făcu o reverenţă, atunci când fu prezentată ducesei văduve de Harndon – o femeie foarte elegantă şi frumoasă, care avea un aer regal – şi lui Lady Doris Kendrick – o fată slăbuţă şi frumoasă, care avea o limbă ascuţită. Sau cel puţin ceva ce Anna – care avea trei surori mai mici – considera ca fiind o limbă ascuţită.

Ducesa văduvă le salută pe Lady Sterne şi pe Agnes, printr-o înclinare uşoară a capului, apoi se întoarse şi o studie îndeaproape pe Anna.

— Sunt încântată de cunoştinţă, Lady Anna, zise femeia, încuviinţând din cap, graţios. Dumneata eşti sora tânărului conte de Royce?

Anna dădu aprobator din cap.

— Îmi pare rău pentru pierderile pe care le-ai suferit de curând; spuse apoi Excelenţa Sa. Probabil te bucuri de vizita dumitale în oraş, acum că a trecut perioada oficială de doliu.

Lady Doris se aşează lângă Anna şi îi zâmbi.

— Chiar mă întrebam dacă eşti dumneata sau nu, zise ea. Ţin minte că te-am văzut dansând cu Luke la balul organizat de Lady Diddering şi că rochia dumitale mi s-a

părut foarte frumoasă. Chiar m-am întrebat dacă dumneata eşti cea pe care o va însoţi aici în seara aceasta. Este absolut minunat că s-a întors acasă de la Paris, Lady Anna. Nici nu-ţi poţi închipui. Eu eram doar o copilă când a plecat, acum zece ani. Se aplecă apoi spre ea şi îi spuse în şoaptă: Tata a fost un om foarte sever, şi George, fratele meu mai mare, care a fost ducele timp de trei ani, era şi el destul de rezervat. Şi acum Luke a intrat în posesia titlului. Eu am sperat din tot sufletul că se va întoarce acasă şi că va rămâne aici. De fapt, cu toţii am sperat asta.

Aşadar ducele fusese plecat la Paris şi nu se întorsese acasă nici măcar pentru înmormântarea tatălui şi fratelui său? Şi niciodată de atunci? Nu-şi mai văzuse sora mai mică de zece ani? Asta i se părea foarte ciudat Annei. Oare se dedicase într-atât unei vieţi pline de frivolitate, încât nu mai avusese nevoie de familia sau de casa lui? Sau de responsabilităţile pe care le avea ca duce de Harndon? I se părea de neînchipuit că cineva putea fi atât de frivol sau de nemilos, încât să întoarcă spatele propriei familii.

Dar în clipa aceea era cu ei.

— Poate că dumneata să-l poţi face să rămână în Anglia şi să se întoarcă acasă la Bowden Abbey, Lady Anna, îi şopti Lady Doris.

Sosirea unui alt nou-venit o scuti pe Anna de la a-i oferi un răspuns. Era un tânăr corpolent, bronzat şi îmbujorat, care părea că se simţea la fel de nelalocul lui în Londra, cum se simţiseră şi ea şi Agnes cu câteva săptămâni în urmă. Bărbatul fu prezentat ca fiind baronul Severidge, care locuia aproape de Bowden Abbey. Îi salută scurt pe toţi cu o încuviinţare rapidă din cap, apoi se trânti pe scaunul de lângă Agnes – pe care-l lăsase liber o clipă lordul Ashley. De dragul surorii ei, Anna se simţi foarte deranjată de gestul lui.

Dar uită în curând de orice altceva, căci se pomeni extrem de interesată spectacol. Opera era pe cale să înceapă. Ducele de Harndon se aşeză pe scaunul liber de lângă ea. Anna întoarse capul şi îi zâmbi scurt, iar apoi se concentră întru totul pe ceea ce se întâmpla pe scenă.

Era absolut fascinată de muzică şi de acţiune, aşa că timp de oră – sau mai mult – nu mai văzu şi nu mai auzi nimic altceva. Uită complet de ea şi de împrejurările în care se afla. Nu mai trăise niciodată ceva atât de minunat. Dar, în cele din urmă, nevoia de a-şi împărtăşi uimirea o făcu să întoarcă uşor capul în direcţia ducelui.

Stătea sprijinit de spătarul scaunului şi o privea pe ea – nu ce se întâmpla pe scenă. Îi cercetă chipul, puţin nesigură. Ţinea în poală evantaiul, închis, dar în clipa aceea îl ridică şi plimbă uşor vârful obiectului de-a lungul mâinii ei – care se odihnea pe marginea de catifea a lojei. De la încheietură, până la vârful degetului mijlociu. Şi nu-şi luă nicio clipă ochii de la ea. Dar nici nu îi zâmbi.

Anna se simţea de parcă tocmai împărtăşiseră un moment de intimitate profundă. Îşi întoarse apoi privirea înapoi spre scenă – dar nu şi atenţia. Se gândi că nu s-ar fi putut ţine pe picioare, dacă ar fi fost nevoită să se ridice chiar în clipa aceea.

Şi pentru tot restul serii, fiecare fibră a trupului el fu conştientă de faptul că el stătea extrem de aproape de ea.

Pe drum înapoi spre casă, Anna stătea vizavi de sora şi de naşa ei. Şi chiar lângă duce. Iar acea conştientizare sporită a apropierii lui făcea ca spaţiul întunecat din interiorul trăsurii să i se pară şi mai mic şi mai sufocant. El nu o atinse deloc. Dar, cu toate acestea, îi putea simţi căldura corpului înfiorându-i braţul care se afla cel mai aproape de el.

— Ţi-a plăcut spectacolul? o întrebă el.

Cu toate că abia îl putea vedea în spaţiul acela întunecos, Anna îşi întoarse zâmbetul strălucitor către el.

— O, da, a fost minunat! zise ea. A fost chiar mai frumos decât mi-am imaginat eu. Dumitale cum ţi s-a părut?

Anna observă atunci că naşa ei se angajase într-o discuţie animată cu Agnes şi se gândi că Lady Sterne încerca să le ofere un soi de intimitate, aparentă.

— Mi-a plăcut seara, zise încet ducele, accentuând ultimul cuvânt. Dar mă tem că altceva mi-a distras atenţia

de la piesă.

— Oh! exclamă ea, dar silaba ieşi ca un fel de suspin moale şi gutural.

Ducele nu mai spuse nimic, însă rămase cu privirea aţintită asupra ei pentru câteva clipe, înainte ca ea să-i zâmbească şi să-şi mute atenţia spre bancheta din faţa ei.

Ajunseră apoi la conacul lui Lady Sterne, şi ducele de Harndon le conduse înăuntru. Dar când naşa şi sora ei urcară scările, el o prinse de braţ şi o făcu să rămână. O ţinu pe loc şi aşteptă ca doamnele să ajungă în capătul scărilor.

— Milady, aş vrea să-ţi cer permisiunea de a te vizita mâine-dimineaţă pentru a discuta cu dumneata o chestiune destul de importantă, îi spuse.

A doua zi dimineaţă? O chestiune destul de importantă? Inima începu să-i bată incomod de tare, iar gândurile îi alergară prin minte prea repede pentru a mai putea gândi limpede.

— Da, desigur, Excelenţă, zise ea.

I se păru că acele cuvinte îi ieşiră pe gură ca şi când ar fi avut respiraţia întretăiată. De parcă tocmai alergase peste un kilometru, cu vânt puternic din faţă.

Se instală apoi o clipă scurtă de tăcere.

— Eşti majoră, milady? o întrebă el.

— Da, răspunse ea şi făcu ochii mari. Am douăzeci şi cinci de ani, Excelenţă. Probabil sunt mai mare decât te-ai fi aşteptat.

Dintr-odată, era disperată să facă cumva să-i pară cât mai neatrăgătoare cu putinţă. Sau poate că interpretase greşit lucruri. Da, asta trebuia să fie. Dar atunci de ce o mai întrebase dacă era majoră?

— Atunci înseamnă că nu ar trebui să vorbesc cu fratele dumitale, înainte de a discuta orice problemă cu dumneata? o întrebă el.

Ea se uită la el cu ochii mari.

— Nu, îi răspunse ea, pe o voce şoptită.

Şi apoi apăru din nou pe scări Lady Sterne, care îl invită pe duce să urce să guste câte ceva. Dar el o refuză

politicos, făcu o plecăciune în faţa amândurora şi apoi plecă.

— Într-adevăr, copilă, zise Lady Sterne, care coborî la ea. O luă apoi de braţ pe Anna şi o conduse înapoi în direcţia scărilor. Aţi face un cuplu minunat. Şi trebuie să spun că toată seara nu a avut ochi pentru nimeni altcineva decât pentru tine. Cred că nu ar fi deloc fantezist să te aştepţi la o declaraţie până la începutul verii.

— Mătuşă Marjorie! exclamă Anna, înspăimântată.

Dar adevărul era că nu ştia ce alt motiv ar fi avut să o viziteze a doua zi dimineaţă.

— Agnes ne aşteptă în salon, zise Lady Sterne şi o conduse pe scări pe fina ei. O să plănuim împreună nunta în seara asta, toate trei, înainte de a ne duce la culcare. Râse apoi veselă.

Anna intră în salon, împreună cu naşa ei. Dar mai mult decât orice altceva, şi-ar fi dorit să se poată duce în dormitorul ei şi să încuie uşile – chiar şi uşile minţii sale. Simţea cum i se strângea stomacul.

capitolul 6

Luke avea un sentiment foarte puternic că începuse ceva ce nu mai putea opri şi că o făcuse dintr-un impuls cu totul nebunesc, cauzat de faptul că se gândise prea puţin înainte de a acţiona – sau că nu gândise deloc. Se strădui cu încăpăţânare să-şi termine micul dejun, cu toate că, în clipa aceea, gândul de a mânca i se părea la fel de respingător ca acela de a se arunca într-un cuib de viespi.

Se gândi cu mare atenţie la tot ce spusese seara trecută. Poate că totuşi nu fuseseră destul de explicite cuvintele sale. Oare exista vreo modalitate prin care se putea retrage onorabil? Era vreo şansă să poată să facă să pară ca şi când intenţionase numai să o invitate la o altă plimbare prin parc? Sau la o plimbare cu trăsura?

Dar răspunsul la toate întrebările sale era un „nu”

categoric. Îi spusese că o va vizita în dimineaţa aceea, cu toată că după-amiaza era un moment mai potrivit pentru vizite sociale. Şi îi mai spusese şi că voia să discute cu ea o chestiune destul de serioasă. O plimbare? Nicidecum. În plus o întrebase dacă era majoră. Iar apoi... Luke se strâmbă şi renunţă să se mai chinuie să termine şi ultima felie de pâine prăjită. Apoi afirmase că în cazul acela nu mai era nevoie să discute cu fratele ei înainte de a discuta orice problemă cu ea.

Într-adevăr, nu avea nicio portiţă de scăpare. Doamna ar fi trebuit să fie idioată ca să nu înţeleagă sensul cuvintelor lui. Şi bănuia că deşi nu avea vreo mare profunzime de caracter, Lady Anna Marlowe nu era deloc o femeie proastă.

O comisese! Petrecuse zece ani construindu-şi o viaţă independentă, în care doar el îşi dictase sieşi ce să facă, iar apoi capitulase în trei zile – în numai trei zile blestemate! — în faţa responsabilităţilor sale ducale şi familiale. Nu-şi dorea deloc acele responsabilităţi. Voia să se întoarcă la Paris şi să-şi reia stilul de viaţă, care i se potrivise mănuşă atât de mulţi ani. Voia să uite de Anglia şi de familia lui. Şi-ar fi dorit ca George să mai fi fost încă în viaţă şi tatăl a zece fii sănătoşi. Şi-ar fi dorit să fie iarăşi doar lordul Lucas Kendrick.

Dar omul nu putea avea mereu tot ce-şi dorea. Nu se putea întoarce în Franţa. Ba chiar mai rău de atât, nu putea face altceva decât să continue pe acel făgaş pe care şi-l stabilise singur cu o seară în urmă, împins de o impulsivitate pe care nu o mai cunoscuse de pe vremea copilăriei. Dar, la urma urmei, poate că nu fusese chiar atât de impulsiv pe cât se considera în clipa aceea. Adevărul era că toate evenimentele din ultima vreme îl împinseseră în direcţia aceea – atât cele care avuseseră loc înainte să se întoarcă şi cu siguranţă şi cele care avuseseră loc după aceea.

În momentul acela îşi dorea să se poată convinge pe sine să se ducă sus, să se îmbrace şi apoi să pornească în grabă spre conacul lui Lady Sterne. Acum că lucrurile

deveniseră inevitabile, nu voia altceva decât să termine mai repede cu tot. Pe de altă parte, nu prea putea merge în vizită la o doamnă, la primele ore ale dimineţii. Şi nici nu ştia ce părere va avea despre asta peste aproximativ o oră – când o putea vizita în mod adecvat.

Dar problema aceea se rezolvă imediat ce fu anunţat că venise în vizită fratele lui, care îl ruga să stea de vorbă. Luke se ridică în picioare plin de recunoştinţă şi aruncă şervetul pe masă.

— A, Ashley, zise el şi ieşi în hol, unde îl aştepta fratele său. Îl găsi pe acesta examinând o sculptură a lui Venus, căreia o adiere nevăzută îl lipea atât de tare veşmântul de corp, încât părea aproape goală. Vino în bibliotecă şi spune-mi cărui fapt îi datorez această onoare.

Lord Ashley Kendrick rânji la el, apoi se îndreptă spre încăperea indicată de fratele său.

— Nu eram sigur dacă eşti treaz la ora asta, Luke, începu el. Pe legea mea, dar porţi un halat de dimineaţă al naibii de frumos. Nuanţa de roşu e aproape la fel de strălucitoare ca cea a redingotei pe care ai purtat-o la balul Diddering.

— la loc. Luke îi făcu semn spre un fotoliu de lângă şemineu şi el se aşeză pe cel de vizavi de el.

Observă că fratele său, care era un tânăr înalt, frumos şi zvelt, îşi purta hainele cele mai elegante cu un aer destul de neglijent şi se gândi imediat că era un domn englez tipic.

— A fost al naibii de bun spectacolul de aseară de la Covent Garden, zise Ashley. Şi nici muzica nu a fost deloc rea.

— Aşa cred şi eu, aprobă Luke. Pe de altă parte, nu-mi aduc minte să fi văzut vreodată o producţie proastă a acestei piese.

— Aici ai dreptate! exclamă fratele său. Şi Lady Anna Marlowe este o doamnă extrem de frumoasă. Doris a spus asta aseară, în drum spre casă, şi mama a fost de acord. Aşa ştii că am impresia că începe să-şi facă speranţe. Îi aruncă apoi fratelui său un zâmbet fermecător şi răutăcios.

Speranţe că o să devii în sfârşit un domn respectabil, vreau să zic.

— Serios? întrebă Luke încet, ridicând din sprâncene. Îl privea pe fratele său închizând şi deschizând pumnii pe braţele fotoliului. Avea un aer destul de tensionat, în ciuda jovialităţii pe care o afişa. Dar n-ai venit acum aici ca să discutăm despre spectacol sau să-mi faci complimente pentru gusturile pe care le am la femei, dragule. Ce anume te preocupă?

Ashley rânji din nou.

— O, nimic foarte important, zise el. Colby a cam întrecut orice limită.

— Administratorul meu? întrebă Luke, surprins. Păi ce a făcut care să te afecteze pe tine?

— Mi-a trimis înapoi toate facturile neachitate, stivuite într-un teanc ordonat, asta a făcut, replică Ashley. Fir-ar a naibii de treabă! Dar îţi poţi închipui impertinenţa omului, Luke? A spus că iar mi-am depăşit alocaţia pe luna asta şi că nu-mi poate plăti facturile fără aprobarea ta. Şi că trebuia să-ţi cer permisiunea explicit…

Luke întinse atunci mâna şi fratele lui îl privi fără să înţeleagă.

— Facturile? îi ceru Luke.

Ashley se înroşi la faţă.

— Păi nu le-am adus acum. Tot ce trebuie să faci, Luke… mă rog, asta dacă vrei… este să-l însărcinezi pe Colby să le plătească şi să nu mai fie aşa de neghiob pe viitor.

— Facturi de ce natură? întrebă Luke.

— Haine, veste, pantofi, bastoane, pălării… de unde naiba vrei să ştiu eu de la ce sunt? exclamă Ashley, poate puţin prea nonşalant. Haide, Luke, fii băiat bun. Îţi jur că nu i-am dorit niciodată răul lui George, dar trebuie să recunosc că a fost un lucru care m-a bucurat foarte mult după ce a murit el! Şi asta a fost că ai devenit tu capul familiei. Tu ai fost mereu un tip mai relaxat, îmi amintesc cum obişnuiai să ai răbdare să te joci cu mine şi cu Doris, când eram copii, cu toate că erai cu câţiva ani mai mare decât noi.

— Mai ai şi alte datorii? întrebă Luke, refuzând să se abată de ia subiect. Cum ar fi, poate, datorii de la jocuri de noroc?

Ashley se înroşi din nou.

— La naiba! exclamă. Încerci să mă faci să-ţi spun chiar toate secretele mele, Luke? Ştii cum e, mai şi pierzi, mai şi câştigi. Dar totul este în spiritul jocului.

— Sau poate că e de vină natura jucătorului, dragule, dacă ajungi să pierzi mai mult decât câştigi.

— La naiba, Luke, zise Ashley, foindu-se incomod în scaun. Chiar trebuie să-mi spui „dragule”, pe un ton aşa de dulce… de parcă aş fi vreo fetişcană? Şi ce vrei să insinuezi? Că nu sunt un jucător bun?

— Mi-am spus doar părerea, îi răspunse Luke. Nu te-am acuzat de nimic.

— O, Doamne, doar n-o să începi să-mi ţii morală acum, nu? exclamă fratele lui, încruntat. Luke, tu nu ştii cum e să fi nevoit să trăieşti dintr-o indemnizaţie mizerabilă, când trebuie să mai păstrezi şi aparenţele. Tu cheltuieşti o avere pe haine! Am văzut o parte din ţinutele tale, şi nu trebuie să fii expert în modă ca să-ţi dai seama că sunt printre cele mai elegante din Paris. Vrei ca fratele tău să arate ea un cerşetor?

Luke scoase o tabacheră din buzunarul halatului său şi priză nişte tutun. Îl privi întrebător şi pe Ashley, dar fratele său clătina din cap.

— Ashley, poate că ai uitat că până acum doi ani am fost şi eu fratele mai mic, îi zise Luke.

— Tu ai gusturi fine, afirmă Ashley. Şi pun pariu că Colby nu a refuzat niciodată să plătească niciunele din facturile tale.

Luke îl privi stăruitor pe sub pleoapele grele.

— Da, aşa e, zise el. Pentru că nici unele dintre facturile mele n-au ajuns niciodată la Colby… Sau la tata, sau la George. Eu nu am mai primit nicio indemnizaţie de când am plecat de acasă.

Fratele său rămase cu gura căscată la auzirea spuselor lui.

— Să îmi trimiţi facturile astăzi mai târziu, continuă Luke. O să le plătesc, dar vreau mai întâi să le văd. O să mă interesez şi despre natura şi valoarea indemnizaţiei tale. Şi o s-o mai măresc, dacă voi considera că e cazul. Dar începând de luna viitoare o să mă aştept să trăieşti din ea.

— Să trăiesc din ea? Ashley era alb ca varul. Asta e imposibil, Luke! Ar trebui să locuiesc acasă ca să pot face asta.

Luke înălţă din sprâncene. Ashley se ridică în picioare.

— Veştile circulă repede, zise el. Şi noi am auzit foarte multe lucruri despre tine în ultimii ani, Luke... despre greutatea pe care o ai pe lângă curtea franceză, despre duelurile tale şi despre femeile de seamă cu care ai relaţii. Şi am crezut tot, mai puţin un singur lucru. Se spune că eşti un om fără inimă şi că nu-ţi pasă de nimic altceva în afară de propriile plăceri. Am refuzat mereu să cred asta. Pentru că îmi aminteam de fratele meu mai mare, care obişnuia să se joace cu mine când eram copil... de cel pe care-l veneram când eram mic. La naiba cu tot, Luke, dar nu mai sunt sigur că acel frate mai mare de care îmi aminteam eu este încă în viaţă.

— Păi nu mai este, răspunse încet Luke. A murit acum zece ani, de o moarte violentă. George a fost singurul supravieţuitor al acelui duel.

Ashley traversă camera şi se îndreptă spre uşă. Dar se opri de îndată ce puse mâna pe clanţă şi se uită neîncrezător la ceafa fratelui său.

— O să-ţi trimit facturile, zise el, după care se instală o clipă de tăcere. Îţi mulţumesc că te ocupi de ele, adăugă apoi pe un ton aspru.

Luke auzi uşa deschizându-se şi închizându-se. Îşi sprijini capul de spătarul înalt al scaunului, apoi închise o clipă şi ochii. Tocmai Îşi făcuse un duşman. Şi încă în cel mai rău mod cu putinţă. Îl umilise pe fratele său. Ashley se simţea deja jenat din cauza faptului că fusese nevoit să vină să vorbească cu el şi să-l implore să-i achite facturile neplătite. Şi în loc să fluture din mână neglijent şi să-i spună că da, sigur că îi va trimite lui Colby scrisoarea

cerută şi apoi să schimbe subiectul, el întinsese mâna ca să ceară facturile pe care ştia foarte bine că Ashley nu le adusese cu el.

Oare de ce procedase astfel? Oare încercase să-i dea fratelui său o lecţie despre asumarea responsabilităţii? Sau o făcuse ca să îl pedepsească, pentru că la douăzeci de ani el însuşi nu avusese niciodată şansa de a fi un frate mai mic? Oare pentru că el nu se bucurase de luxul de a fi răsfăţat şi iresponsabil?

Îşi amintea de perioadele acelea la care făcuse referire Ashley. Pentru că la vreme aceea, el fusese adesea fratele mai mare din familie – mult mai mult decât George. Iar cei mici îl adoraseră la fel de mult cum îl adorase el pe George. Iar el răspunsese în aceeaşi măsură sentimentelor lor, oferindu-le timpul, răbdarea şi afecţiunea sa. Tânărul înalt şi chipeş, pe care tocmai îl lăsase să plece ruşinat şi furios, era acelaşi cu băieţelul entuziasmat cu care se căţărase în copaci, pe care-l învăţase să înoate şi pe care-l dusese la pescuit.

Dar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă. Aproape că i se părea că fusese într-o altă viaţă.

Adevărul era că uitase cum să iubească. Ba chiar mai mult de atât, se autoeducase să nu iubească. Să nu se arate vulnerabil în faţa umilirii şi a trădării. Şi fusese fericit timp de aproape zece ani – pe atât de fericit pe cât putea fi un om care eliminase din viaţa lui orice formă de iubire.

Şi totuşi, în clipa aceea – după ce îl rănise şi-l umilise pe fratele său – se simţea aproape vinovat. Dar nu avea de ce. Un om nu putea să trăiască cheltuind mai mult decât îl ţinea punga şi apoi să se aştepte ca altcineva să-i plătească datoriile, fără să dea nicio socoteală. Nici măcar atunci când achitarea acelor datorii nu însemna nici cât negrul sub unghie pentru averea acelui altcineva în discuţie.

Ashley avea de învăţat o lecţie de viaţă importantă. Şi cu cât o învăţa mai repede, cu atât era mai bine pentru el. Pentru că această lecţie presupunea, de fapt, să înveţe cum să supravieţuiască într-o lume dură. Sentimentele îşi aveau locul lor între un copil şi un tânăr. Însă nu aveau ce căuta

între doi adulţi.

Luke se hotărî apoi că nu avea de ce să se simtă vinovat pentru felul în care gestionase acea situaţie.

Se îndreptă brusc de spate şi se ridică de pe scaun. Avea alte lucruri la care trebuia să se gândească în dimineaţa aceea. Se uită la ceasul de pe şemineu. Era timpul să se îmbrace să se pornească spre conacul lui Lady Sterne.

Lăsă instrucţiuni ca valetul său să fie trimis de îndată în dormitorul lui, apoi urcă scările. Se gândi atunci că vizita lui Ashley măcar servise unui scop. Îl făcuse să nu se mai gândească la ceea ce probabil urma să fie cea mai importantă oră din viaţa lui.

Se hotărî totuşi să nu mediteze asupra acelui fapt. În clipa aceea trebuia să se gândească doar la înfăţişarea lui. Va purta ceva puţin mai formal decât se obişnuia de dimineaţă, dar nu ceva ostentativ sau vulgar pentru aceea oră din zi.

Se pomeni atunci tânjind după Paris şi după rutina plăcută a zilelor petrecute acolo. Vizita lui Ashley şi modul în care gestionase problema aceea îl descurajaseră mai mult decât voia să recunoască.

*

Anna stătea în camera de dimineaţă împreună cu Lady Sterne. Lucrau la broderiile lor şi discutau despre evenimentele sociale care urmau să aibă loc în săptămâna aceea. Cel mai important dintre toate era balul organizat de Lord şi Lady Castic, care avea loc chiar în scara aceea. Agnes ieşise la cumpărături cu una dintre puţinele ei prietene şi cu mama acesteia.

— Poate că la balul acesta Agnes o să cunoască un domn care să-i placă mai mult decât cei pe care i-a întâlnit până acum, zise Anna. Câţiva domni au dat semne că ar putea fi interesaţi, dacă ar primi puţin mai multă încurajare din partea ei. Doar că ea nu a părut să încurajeze pe nimeni. Chiar şi aseară m-am gândit că poate lordul Ashley

Kendrick este domnul cel mai potrivit pentru ea… Dar apoi s-a ridicat pentru o clipă şi lordul Severidge i-a luat locul lângă Agnes. M-am simţit puţin ofensată pe moment, dar trebuie să recunosc că bietul om a părut foarte politicos.

— Să nu uităm faptul că Agnes are doar optsprezece ani, îi aminti Lady Sterne. Dar chiar şi aşa, este o fată cu o judecată sănătoasă. Şi bag mâna-n foc că nu va accepta prima ofertă de căsătorie care îi iese în cale. Asta dacă nu cumva acel domn este pe placul ei. Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji pentru ea, Anna. Oricum, sunt sigură că dacă lăsăm să treacă puţin de timp, totul se va aranja aşa cum e cel mai bine pentru ea.

— O, dar cum să nu îmi fac griji? întrebă Anna, oftând. Victor este foarte tânăr şi, în plus, urmează să se căsătorească. Nu îşi va dori să fie împovărat de două surori nemăritate şi de datoria de a le găsi soţi… nu că Emily ar fi ajuns la vârsta de măritiş. Şi oricum, este foarte puţin probabil ca vreun domn să se arate dispus să se căsătorească cu ea, în ciuda firii ei plăcute. Cel puţin nu fără o zestre considerabilă… iar asta e ceva ce, din păcate, nu are.

— Două surori nemăritate, zise Lady Sterne, plescăind din limbă. Observ că nu te-ai inclus şi pe tine în ecuaţia asta, copilă. Să nu-mi spui că te consideri deja prea bătrână pentru măritiş.

Anna se înroşi şi se gândi la ceea ce se chinuise din răsputeri să uite toată dimineaţa. Nu că ar fi uitat de fapt vreo clipă. Se uită în jos la rochia nouă pe care o purta, în ciuda faptului că era doar dimineaţă. Lady Sterne afirmase că arăta minunat pentru o oră atât de matinală. Doar că ea nu-i spusese tot adevărul naşei sale. Şi era ceva ce trebuia spus.

— A… a… aproape am uitat, zise ea şi îşi dădu seama cu stupoare că se bâlbâia. Era ceva ce nu i se mai întâmplase de ani de zile. Ducele de Harndon a zis că e posibil să vină în vizită în dimineaţa asta.

— Că e posibil? Lady Sterne ridica brusc ochii de la ceea ce făcea şi rămase cu acul suspendat deasupra

broderiei. În dimineaţa asta? O, Doamne, Dumnezeule, copilă! Se întâmplă întocmai cum am crezut şi am sperat. Vine ca să-şi declare sentimentele faţă de tine.

— A, nu, zise Anna, destul de speriată. Dacă vine, o face doar ca să ne prezinte complimentele lui, mătuşă Marjorie. Îndrăznesc să cred că vine numai ca să se asigure că ne-am simţit bine la teatru seara trecută.

— Da' de unde, copilă, zise Lady Sterne, apoi împături broderia şi o aşează pe braţul fotoliului. Tu ai mintea cea mai limpede, aşa că spune-mi… nu a mai zis şi altceva? N-a spus nimic despre motivul vizitei sale?

— N… nu, minţi Anna. Nu a spus nimic altceva. Poate că nici nu o să vină, de fapt. A zis doar că e posibil… şi în plus, a făcut-o destul de neglijent. Îndrăznesc să spun că nu cred că va veni.

„Milady, aş vrea să-ţi cer permisiunea de a te vizita mâine-dimineaţă pentru a discuta cu dumneata o chestiune destul de importantă".

Cuvintele lui îi rămăseseră întipărite în memorie. Iar dacă nu fusese deja absolut clar la ce se referise, următoarele lui vorbe spulberaseră orice urmă de îndoială, O întrebase dacă era majoră. Iar când îi spusese câţi ani avea, el afirmase că nu mai era nevoie să discute cu Victor înainte de discuta problema aceea cu ea.

Avea de gând să o ceară în căsătorie.

Fusese atât de sigură de însemnătatea cuvintelor lui, încât avusese parte de o noapte lungă de nesomn. Iar în clipele scurte în care reuşise să adoarmă, fusese chinuită de coşmaruri îngrozitoare.

Trebuia să îl refuze, desigur. Nu avea de ales în privinţa aceea. Şi nu ar fi avut de ales, nici măcar dacă Sir Lovatt Blaydon nu s-ar fi mai întors niciodată din America. Nu se putea căsători niciodată. Mai cu seamă că era foarte posibil ca el să se întoarcă – doar îi spusese că o va face. Şi dacă se întorcea – sau mai degrabă când ea ar fi fost legată de el mai strâns decât orice sclav de stăpânul său. În noaptea precedentă, zăcuse în pat şi o trecuseră toate transpiraţiile, ba de cald, ba de frig… şi îşi amintise tot. Ba

de fapt, nu se putuse opri să nu-şi amintească felul în care îşi aşezase o dată lejer mâinile în jurul gâtului ei. Şi apoi cum le strânsese extrem de uşor, în timp ce îi descria cum se strângea o funie în jurul gâtului unui criminal condamnat. Cum nodul frânghiei se aşeza chiar sub ureche. Şi faptul că funia nu frângea mereu gâtul celui spânzurat, când se deschidea trapa de dedesubt şi omul cădea în gol. Anna aproape că leşinase de spaimă atunci.

Da, trebuia să-l refuze cu orice chip pe ducele de Harndon. Nici măcar nu ar fi trebuit să-i fie greu să facă faţă acelei dimineţi. O va cere în căsătorie, ea îl va refuza, apoi el va pleca. Totul era foarte simplu. Doar că Anna ştia foarte bine că în timpul acelor câteva minute ale întâlnirii lor, se va confrunta cu cea mai mare tentaţie a vieţii ei.

Doamne, Dumnezeule! Dorinţa disperată de a scăpa de ea însăşi şi de realitatea vieţii sale era aproape de nesuportat. Greşise când cedase în faţa ispitei de a gusta viaţa aceea plină de libertate. Şi odată ce o gustase, râvnea din toată fiinţa ei să se înfrupte cu întregul festin. Dar asta nu ar fi făcut altceva decât s-o ucidă. La fel o otravă mortală.

Şi ar fi ucis-o literalmente.

— Îndrăznesc să spun că nu va veni, îi mai repetă o dată în grabă naşei sale, apoi îi zâmbi. Cred că este genul de lucru pe care-l spune un domn unei doamne atunci când o escortează acasă.

— O, Doamne, nu! exclamă Lady Sterne, clătinând din cap.

Însă nu avu ocazia să spună mai mult de atât. Pentru că majordomul deschise uşa şi le întrebă pe domnia sa şi pe Lady Anna dacă îl primeau în vizită pe Excelenţa Sa, ducele de Harndon.

Anna închise ochii strâns o clipită, dar îi redeschise repede. Simţea şi mai tare ameţeala când ţinea ochii închişi.

Ducele purta verde smarald şi auriu. În ochii Annei, era mai frumos şi mai strălucitor ca oricând. Dar poate că se întâmpla asta şi pentru că nu mai era un Făt-Frumos cu

care îndrăznea să flirteze, ci un bărbat care ajunsese să o ispitească foarte mult. Un bărbat pe care trebuia să-l respingă şi să-l îndepărteze pentru totdeauna. Într-adevăr! După doar câteva zile scurte, dispăruse bucuria aceea minunată de a-şi abandona propria fire şi circumstanţele în care se afla, pentru a flirta cu cel mai frumos crai din Londra. Basmul acela ajunsese la finalul său inevitabil.

O vreme se gândi că până la urmă se înşelase. Timp de aproape cincisprezece minute, ducele stătu de vorbă cu ea şi cu Lady Sterne, afişând o amabilitate nonşalantă şi un farmec care păreau să dezmintă orice motiv suplimentar al vizitei sale. Dar chiar când Anna se mai relaxă un pic, el rosti în cele din urmă acele cuvinte pe care se temuse să le audă. Pentru o clipă, mintea ei abia percepu afirmaţia sa. Se întorsese să se adreseze naşei ei.

— Doamnă, zise el. Vă pot cere permisiunea de a vorbi câteva minute între patru ochi cu Lady Anna despre o chestiune privată?

Lady Sterne se ridică imediat în picioare, zâmbind cu căldură şi bunăvoinţă.

— Lady Anna nu mai este adolescentă şi nu mai are nevoie să fie însoţită cu stricteţe, aşa că da, Harndon, zise ea. Dar nu mai mult de zece minute. Mă întorc în scurt timp.

Ducele se ridică şi traversă încăperea, pentru a-i deschide uşa naşei sale. Anna se ridică şi ea şi se duse la fereastră în virtutea inerţiei. Se uita afară, absentă. Inima îi bătea tare şi o asurzea. Îşi simţea inima în gât, ca pe un nod care o lăsa fără răsuflare.

„O, Doamne. Te rog, Doamne. Doamne, Dumnezeule…” se rugă frenetic în tăcere. Dar ştia că astfel de rugăciuni erau inutile. De ani întregi, Dumnezeu fusese doar un observator tăcut al vieţii ei. Nu fusese deloc bun cu ea. Sau poate că în clipa aceea o testa, la fel cum îl testase pe Iov, ca să vadă cât de mult putea îndura. Şi uneori chiar se simţea de parcă era pe marginea prăpastiei, la un pas de a ceda definitiv.

Vocea lui răsună atunci din spatele ei.

— Milady, zise el încet. Cred că ştii de ce am venit în dimineaţa asta şi ce am să îţi spun.

„Întoarce-te. Spune-i acum. Pari nedumerită şi spune-i că nu ai nici ce mai mică idee. Nu, nu e bine aşa. Mai bine pari serioasă. Îngândurată. Spune-i că te nelinişteşte să ştii că a interpretat greşit situaţia. Spune-i că ai pe altcineva. Că ai pe cineva care te aşteaptă acasă". Dar se cutremură la gândul că poate omul acela chiar era acolo, aşteptând-o.

Aşa că se întoarse spre el. Dar de îndată ce o făcu, îşi puse şi masca. Până atunci nu se gândise niciodată la comportamentul ei ca la o mască – ci doar ca la o manifestare a ceea ce simţea şi ce voia să simtă, până când venea vremea să plece acasă. Dar în clipa aceea era o mască. Zâmbi luminos şi întredeschise uşor buzele, iar asta îi făcu ochii să strălucească.

— O, vai, nu, Excelenţă, zise ea. Nicio femeie nu îndrăzneşte să creadă că ştie astfel de lucruri. Dacă se înşală? Gândeşte-te cât de stânjenitor ar fi un asemenea moment, adăugă apoi şi râse cristalin.

Îşi dorea din tot sufletul să mai vadă o dată sclipirea care se năştea în ochii lui, ca răspuns la cuvintele ei. Apăru atunci în ea o nevoie feminină adânc înrădăcinată de a avea putere asupra unui bărbat. De a-l atrage. Măcar pentru o ultimă dată.

Se studia şi se asculta pe sine, şi era deopotrivă consternată şi confuză. Şi profund nefericită.

— Ai dreptate. Ochii lui o ţintuiră de sub pleoapele leneşe şi o privi în felul său necuviincios, care-i făcea genunchii să se înmoaie. Iartă-mă. Dar acest gen de situaţie nu se încadrează în experienţa mea de zi cu zi.

Îi luă apoi mâna dreaptă într-a lui şi o întoarse cu palma în sus, astfel încât să se odihnească în mâna lui stângă. Apoi o aşeză pe cealaltă deasupra palmei ei. Mâinile lor se atingeau. A ei era prinsă la mijloc între ale lui. I se părea ceva incredibil de intim. Anna simţi brusc o durere în gât.

Apoi o surprinse, coborând într-un genunchi. Nu arăta absolut deloc ridicol în postura aceea.

— Milady, zise el. Lady Anna, ai vrea să-mi acorzi onoarea şi să mă faci cel mai fericit bărbat din lume, devenind soţia mea?

Rostise acele cuvinte. Cuvintele pe care se aşteptase să le audă. Pentru care se pregătise sufleteşte de cu o seară înainte. Dar dintr-un motiv sau altul, cuvintele acelea nu voiau să capete niciun sens în mintea ei. Îl privi în ochi şi se aplecă uşor spre el. Şi atunci totul căpătă sens şi descifra acel cod secret.

Erau întocmai cuvintele la care se aşteptase şi pentru care se pregătise. Şi păreau la fel de noi şi de minunate ca soarele care răsărea iar şi iar, în fiecare dimineaţă. Putea deveni soţia lui. Putea păşi în libertate şi în fericire, lăsând totul în urmă, la fel ca un şarpe care se lepădă de propria-i piele. Putea să fie soţia lui.

Ba nu, nu putea.

— Excelenţă, încercă ea să spună, dar vocea ei suna ca o şoaptă. Poate nu ştiai asta, dar eu nu am nicio avere. Tatăl meu a pierdut aproape totul fără… fără nicio vină a lui. Iar fratele meu e tânăr şi încă nu a avut timp să-şi revină după toate cele întâmplate. Nu am zestre.

— Te vreau doar pe dumneata, zise el, ridicându-se din nou în picioare, dar fără a-i elibera mâna. Am eu o avere destul de mare, care n-are nevoie să mai fie sporită.

O voia pe ea. Pe ea. Nu voia niciun alt stimulent. Ci doar pe ea.

Anna mai încercă o dată:

— Am douăzeci şi cinci de ani, Excelenţă, zise ca Cu siguranţă ţi-ai fi dorit o soţie mai tânără.

— Îmi doresc o soţie care să aibă exact vârsta dumitale, zise el. Indiferent ce vârstă înseamnă asta. Te vreau pe dumneata.

O dorea pe ea. O, Doamne, Dumnezeule! O voia pe ea!

— A… aaa… am surori, continuă ea. Am două surori, pentru care mă simt responsabilă, acum că mama şi tatăl nostru au murit amândoi. Fratele meu este prea tânăr să-şi asume responsabilitatea pentru ele, altfel decât financiar.

Trebuie să mă întorc acasă să am grijă de ele.

— Surorile dumitale pot locui cu noi, dacă asta îţi doreşti, zise el. Şi dacă ceea ce te îngrijorează este faptul că nu au zestre, atunci le voi oferi eu una.

Temerile ei pentru Emily mergeau mult mai departe de faptul că nu avea zestre. Dar era dispus să îi ofere o casă lui Emily. Şi lui Agnes. Şi zestre. În schimbul faptului că se căsătorea cu el. Atât de mult o dorea.

— Mai sunt şi alte motive pentru care nu ar trebui să te cer în căsătorie? întrebă el. Alte secrete întunecate, Lady Anna?

Doar faptul că ar fi putut fi aruncată în închisoare pentru o serie de infracţiuni. Sau spânzurată pentru altele – inclusiv crimă. Şi faptul că nu se putea căsători niciodată – chiar şi în ciuda celorlalte motive.

— Nu, şopti ea.

— Foarte bine atunci, zise el. Anna îşi dădu dintr-odată seama că avea mâinile calde şi ferme. Liniştitoare şi susţinătoare. Atunci accepţi? Vrei să fii ducesa mea?

Nu s-ar fi mai putut ţine pe picioare, dacă şi-ar fi îndepărtat mâinile. S-ar fi prăbuşit la podea. În plus, dacă şi-ar fi retras mâinile, corpul ei nu ar fi mai avut nicio altă sursă de căldură. Ar fi îngheţat pe loc. Şi exact asta ar fi făcut, dar i-ar fi spus „nu”. Toate gândurile acelea nebuneşti îi alergau prin minte, fără încetare.

Nu se opreau nici măcar suficient de mult cât să le poate cântări raţional.

— Da.

Anna şopti încet acel cuvânt, dar simţi că grandoarea şi puterea lui i-ar fi putut frânge mintea şi poate chiar însăşi existenţa. Nu-i venea să creadă că ea rostise acel cuvânt, dar pe de altă parte, era perfect conştientă că nu era nimeni altcineva care să o fi putut face. Şi în clipa aceea nu făcea nimic ca să-şi retragă răspunsul. Plutea în aer deasupra capului ei, ca un obiect palpabil.

El se ridicase şi-şi îndepărtase mână dreaptă. Îi ridică atunci mâna şi-i deschise palma cu degetul mare, apoi i-o sărută.

— Atunci m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, doamnă, zise el.

Acele cuvinte convenţionale îi mângâiau sufletul ca o mănuşă de catifea. Şi în acelaşi timp, o spintecau ca o sabie ascuţită.

Îi zâmbi atunci strălucitor. Aparent, masca ei era ceva mobil.

capitolul 7

În momentul acela, Luke se simţea foarte recunoscător că îl aştepta o zi aglomerată. Lady Sterne se ţinuse de cuvânt şi se întorsese după zece minute în salonul de dimineaţă. După cum era de aşteptat, fusese încântată la aflarea veştii. Era convins că femeia plănuise totul împreună cu Theo şi că în clipa aceea se felicita pentru îndeplinirea rapidă a speranţelor lor.

Lady Anna Marlowe nu îşi dorea o nuntă mare – adică genul acela de ceremonie care ar fi necesitat o lună de pregătire. Voia doar să fie chemat acolo şi fratele ei – care se afla acasă la logodnica lui, adică la mai puţin de o zi călare distanţă. Şi nu voia să aştepte să fie adusă şi sora ei cea mai mică, întrucât asta ar fi durat prea mult.

Luke era uşurat. Făcuse acel pas crucial, fără a-şi acorda timp să se gândească prea mult. Aşa că în clipa aceea îşi dorea doar ca totul să se termine mai repede. Nu voia să treacă prin săptămâni sau poate chiar luni întregi în care să se întrebe dacă mai avea vreo portiţă de scăpare. Pentru că nu mai exista nicio cale de scăpare. Voia să se căsătorească mai repede, astfel încât să aibă timp să se obişnuiască cu noua sa situaţie.

Sugerase că putea obţine o licenţă specială, care să le permită să se căsătorească în decurs de trei zile, iar ea acceptase imediat. Se vor căsători la Londra şi vor rămâne acolo o perioadă după nuntă. Încă nu se putea convinge să meargă la Bowden şi se gândea că poate că încă mai putea

evita s-o facă. Dar în sinea lui ştia că nu era ceva plauzibil. De fapt, inevitabilitatea întoarcerii lui acolo jucase un rol important în decizia de a se căsători. Nu făcea acest pas dintr-o dorinţă personală.

Şi totuşi, în timp ce o privea pe logodnica lui – logodnica lui! — nu era sigur că era complet adevărat. Lady Anna zâmbea şi strălucea, şi era incredibil de frumoasă. Se gândi atunci pentru prima dată că probabil se îmbrăcase special pentru ocazia aceea – pentru că era mai elegantă decât s-ar fi cuvenit într-o dimineaţă normală. Fericirea ei era evidentă, chiar dacă fusese foarte cinstită şi îi spusese deschis toate neajunsurile care o decădeau din dreptul de a fi mireasa lui. Se pomeni apoi întrebându-se dacă îl iubea.

Îl încercase mereu o nelinişte aparte atunci când bănuise că o femeie era îndrăgostită de el. Pentru că el nu putea oferi în schimb un astfel de sentiment. Şi pusese mereu capăt cu fermitate oricărei relaţii, chiar dacă nu se plictisise încă de femeia în cauză. Şi totuşi lucrurile erau complet diferite cu Lady Anna Marlowe. Urma să devină soţia lui. Şi chiar dacă nu o putea iubi, simţea o anumită plăcere la gândul că va avea în viaţa lui acea frumuseţe, fericire şi vivacitate care o caracterizau.

Se ridică în picioare ca să plece şi se gândi că dacă trebuia să se însoare cu cineva – şi părea ceva absolut obligatoriu – atunci se bucura că se căsătorea cu ea, mai degrabă decât cu orice altă femeie pe care o întâlnise vreodată.

„Cu excepţia Henriettei”, zise apoi o voce nedorită din interiorul său. Dar asta fusese într-o altă viaţă.

La fel ca mai devreme, luă mâna lui Lady Anna între ale lui palme şi apoi făcu o plecăciune deasupra ei.

— Doamnă, zise el. Pot să sper că îmi vei face onoarea de a-mi acorda dansul de deschidere şi cel de dinainte de cină la balul soţilor Castle?

Zâmbetul ei era strălucitor. Când îl privea de aproape, aproape că simţea nevoia să facă un pas în spate, involuntar.

— Mulţumesc, Excelenţă, zise ea. Voi aştepta cu

nerăbdare ambele dansuri.

— La fel şi eu, zise el. Le aştept cu nerăbdare pe amândouă. Sunt sluga dumitale. Îi ridică apoi mâna la buzele lui.

*

Decise fără tragere de inimă că era imperios necesar să facă o vizită la Harndon House. Era foarte posibil să ajungă să regrete că se întorsese în Anglia şi că reluase legătura cu familia sa. Dar le făcuse pe amândouă. Şi în clipa aceea i se părea că nu putea merge decât înainte. Nu mai avea niciun rost să-şi dorească să se fi putut întoarce în timp şi să hotărască să nu părăsească Parisul, sau viaţa pe care o cunoscuse acolo.

Mama şi sora lui erau amândouă acasă. Discutară cu el despre ieşirea la teatru din seara precedentă. Doris zâmbi răutăcios şi făcu un comentariu pe seama faptului că îi acordase lui Lady Anna Marlowe mai multă atenţie decât oricui altcuiva din lojă.

— Cred că este foarte frumoasă, adăugă apoi. Mult mai frumoasă decât marchiza aceea d'Étienne, în ciuda splendorii ei pariziene.

— Doris! exclamă tăios ducesa văduvă, în timp ce Luke ridica din sprâncene. Te rog nu uita de maniere.

Doris îi făcu semn cu ochiul fratelui ei.

— Lady Anna Marlowe pare o tânără cu o educaţie aleasă, îi spuse văduva fiului ei. Ca de fiecare dată de când se întorsese, Luke observă din nou că mama sa nu se uita niciodată direct la el. În plus, este fata contelui de Royce. Are un rang potrivit, Lucas.

— Pentru ce, mă rog, mamă? întrebă el, cu sprâncenele încă ridicate.

— Succesiunea a fost nesigură pentru prea mult timp, zise ea. Şi a sosit timpul ca la Bowden Abbey să existe din nou o stăpână de necontestat… o doamnă care este soţia actualului duce. Lucas, a venit timpul să pui datoria pe care o ai mai presus de plăcerea ta personală.

— Ca să te mulţumesc pe tine, mamă, zise el, mă vot căsători cu doamna. E bine pentru tine peste trei zile?

Femeia îl privi atunci oarecum suspicioasă şi fără cuvinte.

— Am venit direct de la Lady Sterne, continuă el, unde am cerut-o în căsătorie, şi propunerea mea a fost acceptată. Mă voi căsători cu Lady Anna peste trei zile.

Doris scoase atunci un ţipăt ascuţit şi străbătu în fugă camera, complet lipsită de eleganţă, ca să se arunce în braţele lui şi să-l sărute pe obraz.

— Luke! strigă ea. Ştiam eu că se va întâmpla. Ştiam eu că te vei îndrăgosti de ea, că te vei căsători şi apoi vei veni să locuieşti înapoi acasă. Şi acum totul o să fie iar ca înainte. Sunt aşa de fericită că îmi vine să ţip!

— Te rog, nu, draga mea, zise Luke, încet.

— Doris! o atenţionă cu asprime mama lor.

Dar Doris nu voia să se lase intimidată. Îşi încleşta mâinile în jurul gâtului fratelui ei şi se lăsă pe spate pe toată lungimea braţelor.

— E fratele meu, mamă. Şi vine acasă! O, Luke, ai rămas acelaşi sub toate hainele acelea frumoase, sub eleganţa şi comportamentul tău plictisit! Acum ştiu asta şi mă bucur enorm. O, da, trebuie să spun că o să-mi placă foarte mult de această cumnată a mea.

Doris sublinie intenţionat acel cuvânt, sugerând faptul că poate nu-i plăcuse prea mult de cealaltă cumnată a ei. Oare Henrietta fusese dificilă? Oare împărtăşise şi altor oameni propria ei nefericire?

— Aşa sper, Doris, zise el, în ciuda faptului că se simţea puţin incomod cu o astfel de manifestare a afecţiunii.

Şi totuşi, Doris rămăsese întrucâtva o copilă. Îi plăcuse mereu să îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişată. Îi plăcuse să-l ţină de mână când se plimbau. Şi când era foarte, foarte mică, îi plăcuse să stea cocoţată pe umerii lui şi să se agaţe de părul său. Iar ultima dată când se întâlniseră, avusese loc acea îmbrăţişare disperată pe aleea din faţa casei.

Se gândi atunci că probabil Doris va fi dezamăgită de el. Pentru că nu mai era fratele pe care şi-l amintea ea. Bărbatul acela nu mai exista demult.

Mama lui părea mulţumită. Cu toate acestea, Luke se pomeni întrebându-se dacă îşi dorea sincer ca el să rămână în Londra şi să se întoarcă la Bowden sau dacă nu cumva îşi dorea doar să o vadă pe Henrietta înlocuită şi spera ca Anna să fie mai uşor de condus.

Ashley nu era acasă. Luke se întrebă dacă va fi mulţumit de noile veşti sau dacă îşi dorea ca fratele său să ajung în iad – sau cel puţin să se întoarcă la Paris.

Luke plecă apoi şi se duse la clubul White, ca să mănânce şi să se relaxeze un pic, după o dimineaţă tensionată. Acolo se întâlni cu unchiul său şi îi împărtăşi noutăţile. După cum era de aşteptat, lordul Quinn primi anunţul cu voie bună şi-i scutură mâna straşnic – de parcă ar fi încercat să i-o disloce din încheietură. Iar gestul lui agitat atrase atenţia şi altor domni. Şi la scurt timp după aceea, jumătate din cei prezenţi în club aflaseră deja despre logodna sa. Luke se gândi cu tristeţe că probabil toată lumea bună din societate va afla asta până la Balul Castic.

Şi dacă tot avea să fie aşa, se duse să publice anunţul logodnei şi căsătoriei iminente în ziarul de a doua zi. iar după aceea merse să facă rost de licenţa specială, care le va permite să se căsătorească peste trei zile.

Era deja destul de târziu în după-amiază, când ajunse la hotelul unde era cazată marchiza d’Étienne. Femeia abia se întorsese de la o plimbare cu nişte noi cunoştinţe, dar era deja schimbată într-un neglijeu destul de lejer. Îl primi cu braţele deschise şi cu zâmbetul ei, destul de arogant.

— A, *chéri!* exclamă ea şi-i întoarse obrazul pentru un sărut. Sunt furioasă pe tine, non? Am auzit că aseară ai dus o englezoaică la teatru, pentru că urma să fie acolo şi mama ta şi ţi-era ruşine să îi prezinţi o marchiză franţuzoaică. Iar azi te-am aşteptat o oră să vii, după care am zis: „Non, n-o să îl mai aştept pe iubitul necredincios. O să mă întorc la Paris şi o să acord favorurile mele altui

amant dornic, non?” Mulţi le cerşesc în mod jalnic.

— Ştiu, Angélique, zise el. Onoarea de a fi iubitul tău este mai râvnită şi mai lăudată în Franţa chiar decât cea de a primi favorurile regelui.

— Ah, linguşitor neruşinat! exclamă ea. Luc, cel cu limba aurită. Te voi ierta numaidecât, *chéri,* chiar dacă ar trebui să te pedepsesc cel puţin o oră cu furia mea. Dar ar fi o oră irosită, non? Te voi primi în patul meu, şi tu te vei lăuda cu asta englezilor lenţi care locuiesc în Londra. Vino, trebuie să fii leul meu astăzi… o faci atât de bine. Sunt gata să mă supun atacului, *mon amour…*

Marchiza închise ochii pe jumătate şi vocea ei coborî într-o şoaptă răguşită.

O jumătate din el intenţionase să o posede înainte de a-i da vestea. Angélique era foarte meticuloasă şi foarte pricepută în arta seducţiei. Dar era nedrept din partea lui să-i ascundă ceva ce foarte probabil i-ar fi schimbat complet atitudinea faţă de el. La urma urmei, nu era o femeie pe care o plătea pentru favorurile acordate şi care nu avea niciun drept să ştie despre starea lui maritală.

— Angélique, zise el. Poate că ar fi trebuit să rămâi la Paris. Acolo străluceşti, draga mea. Aici doar te iroseşti. Poate că ar fi mai bine să te întorci acolo.

Ea ţuguie buzele şi mimă un sărut.

— Ne vom întoarce împreună. Şi acum, să nu mai vorbim. Hai să trecem la fapte. O să mă atingi şi o să mă mângâi şi o să mă faci să implor îndurare şi să ţip de extaz. Atinge-mă, leul meu!

— Doamna pe care am escortat-o aseară la teatru, Lady Anna Marlowe, începu el. În dimineaţa asta a fost de acord să fie soţia mea, Angélique. Ne vom căsători peste trei zile.

Femeia îl privi absentă câteva secunde, iar apoi palma ei se lipi neaşteptat de tare şi dureros de obrazul lui.

Deveni apoi o sălbăticiune şi se aruncă asupra lui. Îl atacă cu pumnii, cu unghiile şi cu dinţii şi îl lovi cu picioarele. Şi tot timpul îl blestemă, folosind un limbaj demn de scursurile Parisului. El nu vru să o lovească înapoi, dar fu

nevoie de toată forţa lui şi o perioadă de timp considerabilă, ca să o potolească. Şi reuşi cu greu în cele din urmă, împingând-o spre pat, aşezând-o cu forţa şi apoi imobilizându-i trupul şi picioarele cu greutatea corpului lui şi imobilizându-i încheieturile deasupra capului.

Angélique tăcu până la urmă, dar încă se mai cutremura sub greutatea lui.

— Luc, zise ea şi ura din ochii ei dispăru când se uită în ai lui, care se aflau la doar câţiva centimetri de ai ei. Luc, m-am făcut de râs îngrozitor de tare pentru tine. Te-am urmat aici, deşi tu nu m-ai invitat să te însoţesc. Te-am iertat în după-amiaza asta, când ar fi trebuit să-mi pun servitorii să-ţi trântească uşa în nas. Şi când mi-ai spus că urmează să te căsătoreşti, am fost furioasă, în loc să te dispreţuiesc. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Sunt marchiza d'Étienne. Eu sunt cea care frânge inimi, non?

— Da, zise el. Parisul este plin de bărbaţi ale căror inimi le-ai frânt, Angélique. Ba de fapt, sunt împrăştiaţi prin întreaga Franţă.

— Dar iată-mă în sfârşit făcându-mă de râs, spuse ea. Se pare în cele din urmă, tot mi-am lăsat inima să fie frântă. Aş fi acceptat să fiu soţia ta, Luc. Crezi că nu aş fi fost dispusă să părăsesc Franţa ca să locuiesc aici? Aş fi locuit cu tine, oriunde pe pământ. Aş fi fost ducesa ta.

Luke nu avea niciun răspuns pentru ea, dar continuă să o privească în ochi.

— Fă dragoste cu mine, şopti ea. Fă dragoste cu mine, cum numai tu ştii, mon *amour.*

Însă Luke se dădu la o parte, se ridică în picioare şi-şi aranjă hainele. Dintr-odată, camera i se părea de o mie de ori mai mică şi mai sufocantă decât i se păruse la vizitele precedente. Iar în clipa aceea nu se putea gândi decât să scape de acolo şi să iasă afară la aer curat şi spaţiu deschis.

— Nu pot, Angélique. Ar fi nedrept faţă de tine. Îmi pare rău, draga mea. Credeam că ne-am unit pentru plăcerea noastră reciprocă.

— Ah, Luc! exclamă marchiza. Zăcea în continuare pe pat, exact în poziţia în care o lăsase el, cu mâinile întinse deasupra capului. Aşa a fost. Chiar aşa a fost. Motivul a fost mereu această plăcere mai mare decât oricare alta pe care am cunoscut-o vreodată.

Luke îşi ridică tricornul şi bastonul, apoi se îndreptă spre uşă. Trebuia să plece de acolo. Dar vocea ei îl opri chiar în clipa în care dădu să deschidă uşa.

— Este adevărat ce se spune despre tine la Paris, zise ea. Nu am vrut să ascult de gura lumii, dar se pare că ar fi trebuit să o fac. Doar că am crezut mereu că noi doi suntem la fel. Se spune că eşti un om fără inimă, *chéri.*

Luke se stăpâni atunci să nu plece în grabă. Coborî lent scările hotelului şi ieşi afară în stradă. Era a doua oară în aceeaşi zi, când i se spunea lucru acela – mai întâi i-l spusese Ashley, iar apoi Angélique. Şi amândoi aveau dreptate, desigur.

Se gândi că oamenii deveneau foarte nesăbuiţi când îşi permiteau să iubească. Grăbi pasul şi îşi umplu plămânii cu aerul rece. Dragostea nu aducea cu ea nimic altceva decât umilire şi o furie sălbatică şi neputincioasă. Iubirea răpea unui om orice formă de raţiune sau control asupra propriului destin.

Îşi întoarse în mod voit gândurile spre seara care urma şi spre cele două seturi pe care le va dansa cu Lady Anna Marlowe. Într-un fel, ea era ca o gură de aer proaspăt în viaţa lui. Spera că îi va zâmbi şi în seara aceea… şi că va flirta cu el chiar şi atunci când nu dansau. Ştia că va petrece toată seara în sala bal, în ciuda faptului că nu va dansa mai mult decât acele două seturi. Şi era perfect conştient de faptul că va proceda aşa doar pentru plăcerea de a o privi şi de a observa exuberanţa ei simplistă faţă de viaţă.

*

Anna avea impresia că cele trei zile de dinainte de nuntă treceau atât de repede, încât nici măcar nu avea

timp să-şi tragă sufletul. Îşi tot promitea că va reconsidera problema şi că va găsi o cale de ieşire din dilema aceea în care o aruncaseră ispita şi impetuozitatea. Dar dintr-un motiv sau altul, nu găsi niciodată timpul necesar.

Ducele de Harndon dansă cu ea de două ori la Balul Castle – întocmai după cum îi promisese, iar restul serii o privi cu ochii lui înşelător de leneşi, închizând şi deschizând languros evantaiul acela ridicol al său. Era din nou machiat şi purta o aluniţă falsă pe obraz, dar părea foarte diferit de acea primă seară în care îl văzuse. Era îmbrăcat într-un costum albastru pal şi arăta de-a dreptul strălucitor, datorită unei multitudini de diamante, care sclipeau orbitor dintre faldurile lavalierei sale, de pe degetele lui, dar şi de pe mânerul sabiei lui ceremoniale.

Anna nu îl scăpă nici ea din priviri toată seara. Doar că ea nu ratăniciun dans şi flirtă cu el neîncetat peste umerii partenerilor ei, pe deasupra evantaiului sau aruncându-i zâmbete strălucitoare din celălalt colţ al sălii. Îşi zise că nu se oprise din zâmbit toată noaptea.

Totuşi, ceva era diferit în seara aceea. Şi părea că logodna lor era ceva ştiut de toată lumea. Aşa că toată noaptea se priviră şi flirtară unul cu celălalt în public – sub privirile interesate şi indulgente ale lumii bune. Era ceva minunat şi foarte palpitant. Şi simplul fapt că o privea – deşi ştia că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui – i se părea ceva uimitor. O voia pentru el. Doar îi spusese asta. Şi în clipa aceea simţea şi ea că era adevărat. O dorea.

Iar a doua zi după-amiază o duse în vizită la el acasă, ca să ia ceaiul cu mama şi cu sora lui. Anunţul logodnei şi al căsătoriei lor iminente apăruse în ziarul de dimineaţă, aşa că în momentul acela, totul era oficial – asta dacă nu fusese deja şi înainte.

Ducesa văduvă de Harndon o primi cu amabilitate, iar Lady Doris Kendrick chiar o îmbrăţişa şi o sărută pe obraz. Părea că avea aprobarea lor. Îşi aminti atunci că la urma urmei, era şi ea fiica şi sora unui conte de Royce – adică era o logodnică de rang potrivit pentru un duce. Chiar şi fără avere.

Ducele rămase acolo în tăcere, iar sora lui îi zâmbi cu căldură, în timp ce ducesa văduvă începu să-i povestească despre Bowden Abbey şi despre toate responsabilităţile care o aşteptau pe orice ducesă de Harndon.

— Şi odată ce te vei căsători cu Harndon, vei înlocui desigur orice alte doamne cu care împărţi acest titlu, îi explică văduva. Aici mă refer la nora mea şi la mine. Vei fi ducesa lui Lucas, Lady Anna. Şi noua stăpână de la Bowden Abbey.

Aparent, femeii nu îi părea deloc rău că avea să fie înlocuită. Sau cel puţin aşa se gândi Anna. Dar la urma urmei, i se mai întâmplase asta şi când murise soţul ei, şi fiul cel mai mare preluase titlul de duce. Anna aflase că ducele – sau mai exact ducele *ei* – avusese un frate mai mare, care fusese căsătorit şi care deţinuse titlul timp de trei ani, după moartea tatălui său. Doar că fratele cel mare nu avusese fii şi nici alţi copii.

Se gândi că probabil toată lumea se va aştepta din partea ei să rămână grea fără întârziere şi să poarte în pântece un fiu al actualului duce. Iar acest simplu gând o făcu să se înfioreze.

Lord Ashley Kendrick apăru înainte ca ei să-şi termine ceaiul. Îi explică Annei că tocmai sosise acasă şi aflase că ea venise în vizită, ca să ia ceaiul cu mama sa, aşa că venise să o salute. Afişă un zâmbet frumos şi ştrengăresc şi făcu o plecăciune elegantă, înainte de a-i lua mâna şi a i-o săruta.

— Sunt absolut încântat, zise el. Nici eu nu aş fi făcut o alegere mai bună, dacă aş fi avut ocazia să-mi aleg singur cumnata, Lady Anna.

Ashley, Lady Doris şi Lady Anna se amuzară copios pe seama afirmaţiei tânărului, în timp ce mama lui le zâmbea amabilă. Ducele continua să o privească pe sub pleoapele grele. Însă nu era o privire leneşă sau somnoroasă… Ci una care o făcea să se înfioreze de plăcere.

Lord Ashley se întoarse apoi ca să-i strângă mâna fratelui său, să-l felicite şi să-l asigure că era un diavol extrem de norocos. Desigur, mama lui îl mustră aspru

pentru folosirea unui astfel de limbaj în faţa unor doamne.

Anna decise imediat că avusese dreptate – era într-adevăr un tânăr foarte chipeş şi energic. Apoi îi zbură gândul la Agnes şi la supărarea pe care o simţise la teatru, când lordul Severidge îl împiedicase pe lordul Ashley să îşi reia locul lângă sora ei. Ar fi făcut un cuplu minunat! Şi cu siguranţă nu era o diferenţă mare de vârstă între ei. Bănuia că lordul Ashley era cu câţiva ani buni mai tânăr decât ducele şi, fără îndoială, nu era cu mult mai în vârstă decât Victor. Poate că va putea încuraja o căsătorie între sora sa şi fratele soţului ei.

Soţul ei. Simţi cum i se strânse stomacul şi cum puse stăpânire pe ea o spaimă cumplită. Dar o alungă fără milă. Nu era ceva menit pentru momentele publice.

A doua zi, sosi şi fratele ei, Victor. Singur. Îi explică faptul că o lăsase pe Constance acasă cu părinţii ei, de vreme ce nu avusese suficient timp la dispoziţie ca să-i găsească o însoţitoare potrivită sau nişte prieteni adecvaţi la care să locuiască pe perioada şederii la Londra. Îi spuse că era absolut încântat pentru ea, apoi o strânse tare în braţe şi o sărută pe ambii obraji. Părea că fratele ei fusese foarte îngrijorat ca nu cumva Anna să-şi fi pierdut şansa la o căsătorie avantajoasă şi fericită din cauza faptului că îi îngrijise atât de mult timp pe părinţii lor.

— Desigur că o vreme ne-am aşteptat cu toţii ca Blaydon să te ceară în căsătorie şi ca tu să accepţi, zise el. Dar trebuie să recunosc că mie nu mi s-a părut niciodată o căsătorie potrivită. Adică, da, era un om destul de amabil, dar era mult prea bătrân pentru tine, Anna. Aş putea băga în foc că era aproape de aceeaşi vârstă cu tata.

Anna nu-i răspunse în niciun fel, dar se grăbi apoi să-l întrebe despre propriile lui planuri de nuntă – în fond căsătoria lui se stabilise pentru toamna aceluiaşi an. Află că părinţii lui Constance îşi doreau ca fiica lor să sărbătorească împlinirea vârstei de optsprezece ani, înainte de nuntă.

Ducele de Harndon veni în vizită după-amiază, ca să-l cunoască pe fratele ei şi să bea ceaiul împreună. Iar mai târziu, cei doi bărbaţi se retraseră, ca să discute în

particular. Nu se putea pune problema unei zestre, desigur. Şi de vreme ce Anna era majoră, nici nu intra în discuţie faptul că ar fi avut nevoie de consimţământul fratelui ei. Dar se pare că cei doi bărbaţi considerau că era necesar să discute între patru ochi despre alte aspecte ale acelei căsătorii. I se părea absurd ca Victor să discute despre căsătoria ei – şi tocmai cu logodnicul său, dintre toţi oamenii. În ciuda faptului că purta o perucă elegantă şi nişte haine foarte la modă, fratele ei Victor părea încă destul de tânăr.

Anna rămase singură cu naşa şi cu sora ei şi se gândi că a doua zi era ziua nunţii sale. A doua zi pe vremea aceea, va fi Anna Kendrick, ducesa de Harndon. O copleşi încă o dată un sentiment inexplicabil de spaimă, pe care îl înăbuşi însă în grabă. După aceea zâmbi şi fu de acord că Victor devenise într-adevăr un tânăr foarte chipeş, care-şi purta titlul cu multă demnitate şi chibzuite.

Se concentră apoi pe evenimentele din trecut. Uneori i se părea că tot ce se întâmplase meritase din plin osteneala. Lui Victor i-ar fi revenit oricum titlul de conte după moartea tatălui lor dar era foarte posibil ca până atunci să nu-i fi mai rămas nimic altceva. Desigur, nici în clipa aceea nu putea spune că avea foarte mult. Însă era un început de la care putea clădi mai departe. Iar Victor era un om inteligent şi chibzuit, care era dispus să muncească din greu pentru a-şi reclădi averea. Nu trebuia să uite că făcuse un lucru bun. Nu trebuia să uite niciodată asta.

Cele trei zile trecură ca prin farmec, dar o neliniştită cât pentru o viaţă. Când era în preajma altor oameni, putea ţine spaima aceea la distanţă. Dar când era singură, se simţea atacată din toate părţile – ca şi când s-ar fi luptat să scape de o hoardă de demoni veniţi tocmai din iad, ca s-o chinuiască. Nu se putea căsători cu ducele. Pur şi simplu nu putea. Trebuia să-i spună adevărul. Şi va face asta la următoarea lor întâlnire.

Probabil fusese nebună! Nu, cu siguranţă fusese complet nebună ca să cedeze în faţa tentaţiei. Dar părea că ori de câte ori îl vedea, nebunia aceea punea stăpânire pe

ea şi o învăluia în masca zâmbetelor strălucitoare şi a fliturilor periculoase. Şi uneori simţea că se chinuia cu disperare să o sfâşie din interior, ca să o poată scoate la iveală pe Anna cea reală şi pentru ca el să o vadă drept cine era cu adevărat, înainte să fie prea târziu. Cu toate acestea, nu îşi putea smulge masca.

Îşi spuse că trebuia să fie o nebunie. Pentru că în realitate nu existau demoni şi nu exista nicio mască. Nu trebuia decât să-i spună, tot adevărul. Încă nu era prea târziu pentru asta. Încă mai avea timp, până la ceremonia de cununie. Şi încă mai putea să o facă, chiar dacă va fi îngrozitor să rupă logodna după ce devenise atât de publică – după ce el procurase dispensa specială pentru căsătorie – şi după ce venise şi Victor. Dar trebuia să o facă, înainte să fie prea târziu.

Cu toate acestea, fiecare clipă care trecea o aducea şi mai aproape de acel moment în care va fi cu adevărat prea târziu.

Nu se putea căsători cu el. Pur şi simplu nu putea. Şi totuşi, exact asta va face a doua zi. Mâine-dimineaţă. Hainele pe care trebuia să le poarte fuseseră deja alese şi pregătite. Iar naşa ei avusese o discuţie cu ea, în care îi explicase la ce să se aştepte pentru noaptea următoare – adică ce urma să se întâmple în patul conjugal şi cum trebuia să răspundă ea. Dar îi mai spusese şi că nu avea de ce să-i fie frică. Că ducele de Harndon era un bărbat de treizeci de ani şi fără îndoială avea foarte multă experienţă. Că va şti cum să-i aline temerile şi cum să facă să o rănească cât mai puţin cu putinţă, când îi frângea bariera fecioriei. Lady Sterne îi reamintise că şi ei îi plăcuse de el, la fel de mult cum îi plăcuse lui de ea, iar apoi îi zâmbise. Şi adăugase că va ajunge să-i placă şi ei după prima noapte, sau două.

Era ultima noapte de dinaintea nunţii ei. Ultima noapte de dinainte de noaptea nunţii. Şi abia atunci înţelese Anna că urma să facă un lucru imposibil. A doua zi se va căsători cu el. Zăcu ore întregi privind baldachinul patului, apoi închise ochii şi şi-l imagină. Era cu doar câţiva

centimetri mai înalt decât ea, graţios, chipeş şi foarte elegant. Era atât de elegant, încât ar fi putut fi considerat efeminat, însă în realitate, bărbatul acela nu avea în el nimic, care să fie câtuşi de puţin feminin.

Era un bărbat pe îl dorea. Şi fu nevoită să-şi recunoască asta în cele din urmă.

Şi şi el o dorea pe ea. O iubea.

Poate că... Doamne, Dumnezeule! Poate că până la urmă nu era un lucru atât de imposibil, pe cât părea. Poate!

„Mâine noapte pe vremea asta...", gândi ea şi înghiţi apăsat. Noaptea următoare pe vremea aceea el îi va fi supus deja trupul acelor lucruri pe care i le descrisese în detaliu mătuşa Marjorie. Şi poate că...

În noaptea următoare pe vremea aceea va fi o femeie măritată. Dar în acelaşi timp era posibil şi ca mariajul ei să ia sfârşit.

Se întrebă unde se afla Sir Lovatt Blaydon în clipa aceea. Oare era încă în America? Sau poate în drum înapoi spre Anglia? Sau chiar în Anglia? Sau mort? Şi-ar fi dorit să fie mort. Ba de fapt era un singur lucru pe care şi-l dorea mai mult decât acela – şi anume ca el să fie mort şi ea să afle despre asta.

Aşteptă să fie copleşită de un sentiment de vinovăţie pentru că dorise moartea altei fiinţe umane. Dar acesta nu apăru.

Îşi dorea ca el să fie mort.

*

Era foarte târziu în noapte, dar Sir Lovatt Blaydon era încă treaz. Stătea singur, cu o carafă de coniac. În dreptul cotului şi cu un pahar gol în mână, pe care nu-l mai umpluse de peste o oră. Privea absent jarul rămas în şemineu de la focul pe care îl aprinsese valetul său cu mult timp în urmă.

Iar lângă carafă se afla un ziar de dimineaţă – vechi de aproape două zile. Era deschis şi îndoit la pagina cu anunţuri. Iar el ştia pe de rost acel anume anunţ.

Reuşise tot ce îşi propusese să facă în America. Cumpărase o moşie şi o casă, pe care o mobilase apoi cu multă grijă şi mult bun gust. Angajase servitori, care-i fuseseră recomandaţi pentru abilităţilor lor, dar şi pentru manierele lor fine şi instruite. Şi rămăsese acolo ca să se impună printre vecini. Pentru a se face plăcut şi pentru a fi acceptat şi căutat de toată lumea. Îi fusese mereu uşor să se facă plăcut de oameni. Încă de când era copil, mama lui obişnuise să-i spună că, dacă voia, putea fermeca şi păsările să zboare din copaci.

Pregătise totul. Pentru ea. Pentru Anna. Şi apoi se întorsese după ea, crezând că probabil îl aştepta. Dar de fapt, era sigur de asta. Biata Anna! Se asigurase că avea să îl aştepte. Dar sosise vremea să se rupă de familia ei. Pentru că ei nu mai aveau nevoie de ea. Şi nu mai depindeau de ea pentru tot. Draga şi puternica lui Anna, care purtase singură pe umeri toate poverile şi-şi ţinuse familia unită, în timp ce Royce se prăbuşise sub ochii ei, chinuit de dependenţa de alcool şi de jocurile de noroc… care îl iubise pe tatăl ei şi avusese grijă de el, protejându-l în acelaşi timp de nenorociri pe surorile şi pe fratele ei. Anna, care făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a rambursa datoriile pricinuite de conte şi pentru a-şi salva familia de la ruină… şi pentru ca fratele ei mai mic să aibă ceva ce să moştenească.

Dar gata cu chinul pentru ea. În clipa acea era liberă. Şi venise momentul să o poarte spre viaţa răsfăţată şi trăită în puf, pe care o merita. Nu va mai cunoaşte niciodată vreo clipă de nelinişte. Pentru că venise timpul să culeagă roadele eforturilor sale. Pentru tot restul vieţii lui, avea de gând să îi ofere tot ce putea. Inclusiv devotamentul său etern. Şi putea să aibă grijă de ea, chiar şi dincolo de viaţă. Pentru că avusese grijă să îi asigure viitorul.

Anna lui va fi o femeie fericită.

Sau cel puţin aşa crezuse, până când se întorsese şi constatase că ea nu era acasă. Că nu era nimeni acolo, cu excepţia fetei celei mai mici. Anna plecase la Londra cu una dintre surorile ei – Agnes – ca să petreacă două luni cu naşa

ei.

Şi venise la Londra şi găsise asta… întoarse capul pe jumătate pentru a privi ziarul, însă nu îl ridică. Dar nici nu avea de ce s-o facă – întrucât ştia conţinutul pe de rost. Scria că era logodită cu ducele de Harndon şi armau să se căsătorească peste două zile. De fapt, a doua zi.

Sir Lovatt Blaydon simţea că ceva din interiorul său murise. Şi că o altă parte din el se transformase într-o furie de gheaţă. Oare chiar nu înţelesese? Nu se asigurase dincolo de orice urmă de îndoială ca ea să ştie că era a lui? Că-i poseda trupul şi mintea? Ba da. Nu lăsase loc de nicio îndoială, atunci când plecase. Ba de fapt, dacă nu ar fi fost absolut sigur de asta, nici nu ar fi mai plecat fără ea în America. Şi nici nu i-ar fi acordat acel an de doliu, în care să-l jelească pe Royce şi să se asigure că fratele şi surorile ei îşi reveneau complet după pierderile suferite.

Nu înţelesese. Sau mă rog, sigur că înţelesese la ce se referise, în fond, Anna lui era o femeie inteligentă. Şi în plus foarte curajoasă. Singura problemă era că nu reuşise să vadă imaginea de ansamblu şi probabil ajunsese la concluzia că el voia doar să o distrugă. Pentru că nu ştia ce plănuise pentru tot restul vieţii ei. Aşa că încercase să îi scape.

Draga şi curajoasa lui Anna. În mod surprinzător, nu putea rămâne furios pe ea. Ba aproape că simţea o admiraţie nedorită faţă de sfidarea ei. Şi odată cu acea admiraţie, luase fiinţă în mintea lui şi o decizie. Desigur că primul său impuls fusese acela de a se asigura că nu va fi oficializată căsătoria. Dar în clipa aceea hotărî că va permite să aibă loc ceremonia. Şi încă avea şi un motiv foarte bun pentru asta.

O, da! Era şi el însuşi surprins că nu se gândise la asta mai demult. Va fi perfect. Şi va transforma un viitor deja fericit într-unul de-a dreptul ideal. Desigur, asta însemna că mai avea ceva timp de aşteptat. Că trebuia să o mai aştepte pe ea. Dar, pe de altă parte, era obişnuit să aştepte. I se părea că întreaga lui viaţă fusese o aşteptare continuă.

Aşa că mai putea aştepta puţin perfecţiunea.

Draga de Anna. Îşi sprijini uşor capul de spătarul fotoliului şi închise ochii. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama cât de mult o iubea... dacă îşi dădea seama că ajunsese să fie flacăra care-i mistuia existenţa. Că singurul lucru care mai conta pentru tot restul zilelor lui era ea, fericirea şi prosperitatea ei. Bănuia că nu îşi dădea scama. Fusese nevoit să fie nemilos cu ea. Ştia că fusese nemilos. Dar gata.

Îi permitea să se mărite cu ducele ei şi astfel se asigura că fericirea ei finală va fi şi mai puternică decât plănuise el iniţial. Şi va continua să fie fericită chiar şi după moarta lui. În plus, nu va mai fi niciodată singură.

Dar aşteptarea aceea va fi extrem de dificilă pentru el. „Oh, Anna!” Va fi o adevărată tortură.

capitolul 8

Luke stătea în faţa altarului din biserica rece şi aproape goală, împreună cu mireasa lui şi asculta cuvintele rostite de preot, care îi uneau pentru vecie în sfânta taină a căsătoriei. Ciudat, dar nu îi părea rău deloc.

Fratele ei o condusese lângă el la altar cu câteva minute în urmă, iar ea îi aruncase acel zâmbet strălucitor obişnuit. Şi chiar dacă în clipa aceea îi dispăruse zâmbetul, încă îi mai străluceau ochii şi rămăsese la fel de îmbujorată. Era atât de frumoasă, că i se tăie răsuflarea. Purta o rochie albă de satin, o mantie bogată cu o broderie aurie, jupă crem şi un corset împodobit, care îl făcea să pară cu totul confecţionat din aur. Iar dantela şi şnururile bonetei sale, precum şi panglicile de la mânecile că măsuţei ei de corp erau ţesute tot cu fir auriu.

Cu toate acestea, nu era bucuros că se căsătorea cu ea doar pentru frumuseţea şi vitalitatea ei. Avusese multe

femei frumoase la viaţa lui şi totuşi nu simţise niciodată dorinţa de a crea o relaţie permanentă cu niciuna dintre ele. În plus, aflase că Lady Anna Marlowe nu era atât de frivolă şi de superficială pe cât crezuse la început. Era capabilă de loialitate, iubire şi sacrificiu de sine.

Fratele ei îi spusese totul. Timp de mulţi ani, Lady Anna avusese grijă de mama lor bolnavă de tuberculoză, condusese gospodăria şi se ocupase de fratele şi de surorile ei mai mici. Iar după moartea mamei, ea continuase să se îngrijească de ei, în timp ce tatăl lor se lăsase dărâmat de durere şi se confruntase cu ruina, din cauza unor probleme financiare. Royce îi mărturisise că sora lui nu se gândise deloc la ea şi că la vârsta de douăzeci şi unu de ani, chiar refuzase o cerere în căsătorie complet eligibilă, pentru că nu voise să îşi abandoneze familia. Iar după un an şi ceva murise şi tatăl lor. Şi astfel, la doar douăzeci şi patru de ani, Lady Anna Marlowe devenise capul familiei şi se îngrijise de bunăstarea fraţilor ei.

În ciuda faptului că Royce nu îi spusese nimic, Luke dedusese că tatăl lor fusese un beţiv şi un parior înrăit şi că decăderea lui fizică, mentală şi financiară survenise în urma a ani întregi de slăbiciune şi nechibzuinţă. În fond, ruinarea financiară nu era ceva ce se întâmpla peste noapte.

Dar Lady Anna rezistase tuturor încercărilor. Luase pe umerii ei toate poverile şi nu se lăsase învinsă de ani întregi de greutăţi. Reuşise să ţină familia unită în ciuda tuturor necazurilor şi le oferise copiilor mai mici – inclusiv actualului conte de Royce – şansa de a creşte cu un oarecare sentiment de siguranţă. Iar în acest proces aproape că îşi pierduse şansa la împlinire personală. Respinsese o ocazie de a se căsători şi de a renunţa la toate poverile pe care le avea.

Luke o privi în timp ce preotul le vorbea despre sfânta taină a căsătoriei. Şi în clipa aceea se gândi că ar fi putut face o alegere mult mai rea decât ea. Cu siguranţă se va descurca admirabil ca ducesă. În plus, era o femeie frumoasă şi dezirabilă. Liniştea din interiorul bisericii şi caracterul straniu al acelui moment îl făcură pe Luke să

îndrăznească să se gândească că poate... uneori viaţa oferea o a doua şansă şi celor care nu făcuseră nimic în zece ani pentru a o merita.

Poate că, până la urmă, sentimentele se puteau întoarce în viaţa lui. Afecţiunea, loialitatea, devotamentul, încrederea – dar cel mai mult încrederea. Strecură apoi verigheta pe degetul Annei şi îşi dădu seama, oarecum surprins – dar fără nicio spaimă reală – că se îndrăgostise puţin de ea.

Şi apoi cuvintele preotului căpătară sens în mintea lui. Erau soţ şi soţie. Lady Anna era soţia lui. Ducesa lui.

Îi luă ambele mâini într-ale lui şi făcu o plecăciune deasupra lor, aproape respectuos. Apoi le ridică pe rând la buze şi privi în ochii ei mari şi verzi. Pentru o clipă, apăru o sclipire ciudată în ochii ei, dar după aceea îi zâmbi. Oare era o licărire de spaimă?

Da, fără îndoială era spaimă. Avea douăzeci şi cinci de ani. Dar îi va alina toate temerile în noaptea aceea. Şi îi va face plăcere să facă asta. Foarte mare plăcere.

Mama sa îşi lipi pentru o clipă obrazul de al lui. Doris îl îmbrăţişă strâns şi-l sărută pe buze. Ashley îi strânse mâna şi îi rânji – poate pentru că ştia că îi fuseseră plătite toate datoriile. Inclusiv cele mai excentrice, care aveau legătură cu haine şi bijuterii pentru femei şi cu închirierea unei case şi angajarea de personal – lucru care, de altfel, avea un singur scop evident. Theo îi strânse şi el mâna şi-l bătu pe spate viguros. Lady Sterne îl sărută pe ambii obraji, pretinzând privilegiile aferente unei soacre mici. Royce încuviinţă din cap cu căldură. Lady Agnes Marlowe îşi aţinti privirea spre bărbia lui şi făcu o reverenţă elegantă, apoi păru destul de înspăimântată în clipa în care îi luă mâna şi i-o sărută.

Soţia lui era şi ea îmbrăţişată şi sărutată la rândul ei. Era şi mai îmbujorata ca mai devreme şi râdea din tot sufletul. Părea incredibil de fericită. Luke se gândi atunci că merita să fie fericită. Apoi se întrebă dacă el va fi capabil să-i ofere acea fericire... dacă era suficient să fie soţia lui, stăpâna casei sale şi mama copiilor săi. Şi chiar dacă ar fi

fost suficient de nesăbuit să se îndrăgostească de ea, nu ştia dacă îi putea oferi şi iubirea pe care o merita. Dar părea să fie o fire veselă de la natură.

Se pomeni apoi numărând în minte zilele de când o văzuse prima dată, în noaptea Balului Diddering. Dar nu îşi mai amintea în ce zi a săptămânii avusese loc balul. Astăzi era luni. „Incredibil!”, îşi zise, efectuând calculele în minte. Probabil balul avusese loc marţi. Marţea trecută. Trecuse mai puţin de o săptămână de când o văzuse prima dată pe Lady Anna Marlowe – în clipa aceea, ducesa de Harndon.

Lucrul acesta i se părea oarecum ameţitor. Ce ştiau de fapt unul despre celălalt? Aproape nimic. Şi totuşi, erau soţ şi soţie.

Şi apoi o conduse afară în lumina zilei şi soare, mâna ei odihnindu-i-se formal pe braţul său. Acolo îi aştepta trăsura.

În piaţa de lângă biserică se strânsese o mică mulţime obişnuită, formată din curioşi. Într-un fel sau altul, se răspândise vorba că înăuntrul bisericii se oficializa o căsătorie solemnă. Aproape toţi spectatorii făceau parte din clasele de jos şi majoritatea îşi exprimau cu voce tare admiraţia faţă de frumuseţea mirilor. Se găsi desigur şi un glumeţ, care să-l informeze pe o voce în falset pe Luke – şi pe un grup de admiratori din apropiere – că era la fel de frumos ca o femeie. Apoi, cineva – de data aceea o femeie – strigă câteva predicţii libertine despre noaptea care urma şi altcineva – tot o femeie – afirmă că peste nouă luni mireasa va ajunge să regrete distracţia din seara aceea.

Luke nu băgă în seamă comentariile acelea. Iar după expresia care era întipărită pe chipul miresei sale, în timp ce se îndreptau spre trăsură, înţelese că şi ea le ignora. Doar că în acelaşi timp observă şi acel unic spectator, care nu făcea parte din clasa de jos. În ciuda faptului că stătea parţial ascuns în spatele trunchiului unei stejar bătrân din mijlocul pieţei, părea să fie tot un spectator. Purta o redingotă lungă şi neagră şi avea tricornul aşezat astfel încât să-i acopere parţial faţa. Era un domn înalt, dar destul de slab şi chipeş, de vârstă mijlocie.

Luke îl observă doar pentru o clipă, însă asta îl făcu să se încrunte, când urcă în trăsură, ca să-şi ia locul lângă soţia sa. O amintire trecătoare alunecă prin cotloanele memoriei sale, dar apoi dispăru. Şi nici el nu făcu niciun efort să o aducă în prim-plan – pentru că în clipa aceea nu era suficient de importantă. Apoi uită de ea, imediat ce trăsura se puse în mişcare.

Nimeni din grupul nuntaşilor nu îl recunoscuse pe Sir Lovatt Blaydon şi nimeni altcineva nici măcar nu privise în direcţia stejarului bătrân.

*

Anna nu ştia că ducele de Harndon nu locuia la Harndon House. Nu-şi dăduse seama că el nu locuia acolo împreună cu mama şi cu fraţii săi, nici atunci când o escortase să ia ceaiul împreună cu ducesa văduvă. Şi nici măcar în dimineaţa aceea, când se duseseră acolo să ia micul dejun nupţial. Înţelese asta abia târziu după-amiază, când el se ridică şi îi sugeră să o ducă acasă.

Pentru o clipă nebunească, Anna se gândi că intenţiona să o conducă înapoi la casa naşei sale. Şi din acelaşi motiv, inima aproape că îi sări din piept de bucurie.

I se părea foarte ciudat că nu locuia în casa lui din Londra şi că intrase la mari cheltuieli pentru a închiria o alta. Iar când ajunseră în cele din urmă la conacul unde locuia de fapt, Anna observă că era o casă foarte impunătoare. Asta o făcu să-şi pună întrebări despre natura relaţiei pe care o avea cu familia lui. Şi abia atunci îşi dădu seama că nu ştia aproape nimic despre el. Ba de fapt, ştia îngrozitor de puţine lucruri. În timpul întâlnirilor lor de până atunci, ducele îi vorbise, o fermecase şi o făcuse să râdă. Însă îi spuse foarte puţine despre el.

Se gândise cu teamă la stânjeneala cauzată de a se afla în aceeaşi casă cu familia lui în ziua şi în noaptea nunţii ei. Şi în ciuda faptului că în clipa aceea se simţea oarecum eliberată de griji, tânjea totuşi după compania altor oameni. Era singură cu el – cu bărbatul care era soţul ei. Însă asta o

înspăimânta atât de tare, că abia mai putea respira.

Cinară singuri, destul de târziu. Şi observă că el era îmbrăcat parcă pentru a participa la un alt bal. Se schimbase din costumul albastru regal cu auriu, pe care-l purtase la ceremonia de nuntă, într-un altul, confecţionat din catifea maro, o broderie aurie şi dantelă. Şi vorbea cu ea cu acelaşi farmec nonşalant obişnuit, risipind atmosfera stânjenitoare la care se aşteptase. Îşi dădu seama apoi, destul de surprinsă, că ajuta şi ea la asta – zâmbea, râdea şi vorbea cu el ca şi când ar fi fost o mireasă obişnuită în ziua nunţii ei.

Se gândi că probabil orice altă mireasă ar fi fost tensionată şi neliniştită într-un astfel de moment. Dar s-ar fi năruit cu totul, dacă ar fi încetat să zâmbească şi să râdă.

După cină, ducele o conduse în salon, unde mai discutară un pic, la un ceai. Iar când îl întrebă dacă dorea să îl lase singur acolo, ca să bea un pahar de vin de Porto, el îi spuse că nu obişnuia să bea, dar că o făcuse în timpul toasturilor de la micul dejun nupţial, doar din concesie pentru o ocazie festivă. Era un alt lucru neaşteptat pe care-l afla despre el. Anna nu cunoştea alţi bărbaţi care să nu bea alcool.

I se părea că el se ridicase în picioare prea repede şi mult prea devreme, însă aruncă apoi o privire spre ceasul aşezat pe şemineu şi îşi dădu seama că era trecut de ora zece. Apoi îi întinse mâna.

— Vino, doamnă, zise el şi o privi stăruitor pe sub pleoapele leneşe. O să te conduc în dormitorul tău. Înainte de culcare, avem de sărbătorit noaptea nunţii.

Simţi afirmaţia lui ca pe o lovitură puternică de pumn, drept în stomac. Dar nici măcar o astfel de lovitură nu i-ar fi putut tăia răsuflarea mai eficient decât cuvintele lui. Cu toate acestea, îşi aşează mâna într-a lui şi se ridică, zâmbind. Se pomeni atunci gândindu-se prosteşte la dureri de cap, la oboseala acumulată după o zi aglomerată… sau la o perioadă nepotrivită a lunii.

— Da, aşa e, Excelenţă, zise ea.

Ducele deschise uşa dormitorului ei şi o lăsă acolo,

spunându-i că va avea onoarea de a o vizita peste o jumătate de oră.

Anna zâmbi în semn de consimţământ.

*

Când veni la ea – peste puţin mai mult de jumătate de oră – aproape că îi venea să ţipe de isterie, din cauza faptului că întârziase şi că prelungise aşteptarea teribilului deznodământ. Se gândi atunci că ucigaşii condamnaţi nu aveau dreptul de a-şi savura ultimele clipe petrecute pe pământ. Ei trebuie că aşteptau cu jind momentul spânzurătorii care se apropia şi îşi doreau ca procesul lent al legii să accelereze la o grabă indecentă. Dar apariţia nefericită a gândului spânzurătorii o făcu să încremenească de groază. Chiar şi simplul fapt de a respira devenise extrem de anevoios şi dureros.

Ducele purta o cămaşă de noapte de satin, de culoare albastru-deschis. Anna observă atunci că fără pantofi cu toc era cu doar vreo zece centimetri mai înalt decât ea. În plus, părea foarte slăbuţ fără vesta sa groasă şi redingotă. Şi totuşi lăţimea pieptului şi a umerilor sugera că era un bărbat puternic. Nu mai avea nicio urmă de machiaj pe faţă sau de pudră în păr. Îşi dădu seama destul de surprinsă că nuanţa naturală a părului său era castaniu-închis. Avea părul legat lejer la baza cefei, cu o panglică neagră, dar nu mai era strâns în plasă. Îi cădea pe spate des şi ondulat şi îi ajungea aproape până la talie.

Anna îi observă în cel mai mic detaliu aspectul fizic şi atractivitatea. Dar fără nicio reacţie emoţională. Studia aproape clinic toate detaliile, încercând cu disperare să concentreze fabulaţiile numeroase şi incontrolabile, care prindeau fiinţă în mintea ei. Se întrebă dacă poate ar fi trebuit să o roage şi ea pe cameristă să-i prindă părul în coadă, în loc să i-l lase despletit pe spate. Sau poate ar fi trebuit să-şi pună măcar o bonetă?

Încercă să-i zâmbească, însă descoperi că îi era fizic imposibil să-şi ridice colţurile gurii. În clipa aceea îşi

pierduse masca. Se uita la el în tăcere.

Luke se apropiase de ea şi îi luase mâinile într-ale lui.

— Se întâmplă după cum am bănuit, zise el încet. Mâinile tale sunt ca nişte sloiuri de gheaţă. Şi ai o expresie de groază întipărită pe chip. Ce s-a întâmplat cu zâmbetele tale, Anna? Chiar sunt atât de înfricoşător? Ţi se pare atât de îngrozitor actul de consumare a căsătoriei cu mine?

Era prima dată când îi rostea numele, fără niciun titlu. Aşa că se concentră pe sunetul ciudat de liniştitor de a-şi auzi numele rostogolindu-se de pe buzele lui. Dar o parte necontrolată a minţii ei îi aducea în prim-plan imagini cu ea împinsă cu forţa pe pat şi imobilizată, cu braţele desfăcute şi întinse deasupra capului şi cu încheieturile legate strâns de stâlpii patului.

— Aşadar îmi răspunzi cu tăcere, zise el şi-i eliberă mâinile, ca să le poată ridica pe ale lui să-i cuprindă faţa. Anna, nu sunt un monstru. Am auzit că prima dată poate fi dureros pentru o femeie… dar e o durere mică, care ţine doar câteva clipe. Îţi promit că voi fi blând, draga mea. Şi o să vezi că e o nimica toată. Vino, hai să ne aşezăm, vrei?

Nu avea să existe nicio durere. O, Doamne, Dumnezeule, nu o va durea deloc. Şi oricum, nu era o durere mică, care dura câteva clipe. Ci una puternică şi ascuţită, care lăsa cicatrici pe suflet pentru totdeauna.

— Da, Excelenţă, şopti ea.

— Luke, zise el. Numele meu este Lucas, deşi numai mama îmi spune aşa…

— Luke, şopti ea.

Anna se aşeză pe pat şi se trase spre margine, ca să-i facă loc şi lui. El stinse lumânările şi după câteva secunde i se alătură în pat. Îşi dădu seama că era gol, aproape înainte să o atingă.

Luke îşi strecură un braţ pe sub gâtul ei, iar cu celălalt o întoarse pe parte, cu faţa la el şi îi atinse obrazul. Apoi o sărută. Îi simţea buzele calde şi ferme pe ale ei. Mâna lui coborî atunci şi mai mult pe trupul ei, până când ajunse mai jos de talie. Apoi o trase mai aproape, foarte uşor şi blând. Gestul lui nu avea nimic ameninţător. Îi putea simţi corpul

puternic şi masculin… Era cald şi gol, şi nu îi despărţea decât materialul subţire al cămăşii ei de noapte.

Gura lui o eliberă pentru o clipă pe a ei şi zise;

— Anna, eşti foarte tensionată. Relaxează-te, draga mea. Nu e nicio grabă. Avem toată noaptea la dispoziţie. Ba de fapt, avem o viaţă întreagă. O să-ţi las timp să te obişnuieşti cu atingerea mea. Nu o să te pătrund până când n-o să fii pregătită. Haide, o să descoperi că nu e aşa un calvar, până la urmă.

„Nu mai întârzia. Fă-o acum! Să scăpăm odată de asta. Fă-o chiar acum!” îi striga ea în gând, în timp ce trupul ei încerca să-i asculte porunca.

Luke săruta cu buzele întredeschise. Îi sărută fiecare centimetru din faţă şi gât, în timp ce mâinile lui se plimbau uşor şi atent pe spatele ei, mai sus şi mai jos de talie. Apoi una din mâinile sale îi atinse stomacul, laterala şoldului şi talia. Şi apoi îi mângâie extrem de uşor sânii cu mişcări circulare. Atât de uşor că părea că nu o atingea deloc.

În clipa în care începu să-i desfacă nasturii cămăşii de noapte, Anna avea deja ochii închişi – dar nu încleştaţi strâns. Buzele ei erau întredeschise şi trupul ei era lipit de al lui de la şolduri în jos. Aşa că aşteptă ca el să o atingă din nou acolo, unde îi plăcuse cel mai mult. Pe sâni.

Era de două ori mai bine să-i simtă atingerea direct pe piele. Îi atinse sânii uşor, cu mişcări circulare şi apoi i-l frământă, la fel de uşor. Apoi îi mângâie sfârcul cu degetul mare şi-i făcu întregul trupul să se înfioreze. Şi după aceea simţi o durere puternică… care nu era de fapt durere.

Anna auzea gemete uşoare, dar nu le băga deloc în seamă, îi simţi bărbăţia tare pe burta ei, aşa că se lipi şi mai mult de el. El scoase atunci un sunet gutural de apreciere…

După aceea se ridică într-un cot, o întoarse pe spate şi începu să-i coboare uşor cămaşa de noapte peste umeri şi peste braţe.

— Hai să scăpăm de asta, Anna, zise el şi îşi apropie chipul şi mai mult de al ei. Este doar o mică piedică, nu-i aşa?

Anna ridică şoldurile ascultătoare şi îl lăsă să-i scoată de tot cămaşa şi să o arunce peste marginea patului. Redevenise ea însăşi. Era timpul. Şi ştia şi ea foarte bine că venise momentul să se întâmple. Stătea întinsă pe spate. Se relaxase pentru el. Şi simţise că şi el era foarte pregătit.

O sărută din nou cu căldură, aproape languros şi cu gura deschisă. Palma lui coborî pe trupul ei şi îi atinse din nou sânii, apoi se lipi de stomacul ei – sau poate mai degrabă de pântecul ei – şi rămase acolo câteva clipe.

Apoi se mută deasupra ei şi îi simţi toată greutatea. O sărută încă o dată, apoi îi şopti la ureche, în timp ce îi desfăcea larg picioarele cu genunchii. Mintea ei nu putea descifra sensul acelor cuvinte, dar îi simţi mâinile fixându-se ferm pe fesele ei, ca să o ţină nemişcată.

Inspiră adânc şi-şi ţinu răsuflarea, când îi simţi bărbăţia tare lipindu-se de ea şi apoi alunecând uşor înăuntru – în locul unde nu exista nicio barieră. Se gândi că implicit, nu va exista nicio durere. Îl simţea pătrunzând-o uşor şi ferm.

Când se opri în cele din urmă din mişcare, mintea ei îi spuse că o pătrunsese deja destul de adânc. Mai adânc şi mai tare, decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Se simţea deschisă larg. Un bărbat. Era pentru prima dată când trupul ei era posedat de un bărbat. De el… de Luke. Îl putea vedea cu ochii minţii. Arăta splendid, îmbrăcat în roşu şi auriu. Cu obrajii daţi cu pudră şi fard roşu. Cu părul pudrat. Răcorindu-şi faţa cu evantaiul său alb cu auriu. Şi cu ochii lui cenuşii aţintiţi asupra ei. Iar în clipa aceea îl şi simţea. Îi simţea goliciunea pe carnea ei expusă. Şi era cufundat adânc în ea, în intimitatea îmbrăţişării supreme.

În ciuda a ceea ce şi-ar fi dorit, îi plăcea să-l simtă în ea, în timp ce aştepta ca totul să se termine. Şi până la urmă nu îi părea deloc rău. Cel puţin nu pentru acel moment. Pentru că în clipa aceea se simţea femeie.

Rămase nemişcat şi adânc cufundat în ea o perioadă lungă, înainte de a rupe tăcerea magică. Iar apoi, când îi şopti ceva încet la ureche, Annei i se păru că vocea lui era complet inexpresivă. Dar adevărul era că nu îşi putea da

seama cum îi suna cu adevărat vocea.

— Relaxează-te, îi spuse el.

Şi abia atunci îşi dădu seama şi ea că îşi încordase toţi muşchii din corp şi că încă îşi mai ţinea respiraţia. Aşa că îl ascultă.

El se retrase uşor din ea, şi Anna simţi cum o mică parte din inima ei murea în interiorul său… atât de mult, că aproape îi venea să ţipe de agonie. Dar se opri la intrarea locului ei secret şi apoi se împinse din nou adânc în interiorul ei. Repetă de mai multe ori mişcarea. Deşi realitatea era cu totul diferita de descrierea verbală, Anna îşi aminti dintr-odată ce o învăţase naşa ei. Într-adevăr, realitatea era mult mai… fizică. Împingerile şi retragerile deveniră constante şi ritmice şi în scurt timp erau efectuate în confortul neaşteptat dat de umezeală, astfel încât sunetele şi mişcarea se completau reciproc într-un dans care-i făcea treptat trupul să se relaxeze şi să răspundă.

Mintea îi spunea că Luke îndeplinea actul marital cu ea, dar uşor, uşor trupul ei se deschidea şi îi ceda, adoptându-i şi urmându-i ritmul.

Plăcerea se revărsă prin ea, cu o clipă înainte ca el să se oprească brusc, adânc în interiorul ei. Simţi apoi un val fierbinte răspândindu-se ca un şuvoi în miezul fiinţei ei. Actul marital fusese finalizat şi în clipa aceea, pântecul ei primea sămânţa lui.

Anna îşi simţi atunci ochii împânziri de lacrimi fierbinţi.

El se relaxă, şi greutatea moale a trupului său coborî deasupra corpului ei. Anna întoarse uşor capul şi-şi lipi obrazul de umărul lui umed. Se gândi atunci că poate Luke nu observase. Că poate nu era atât de evident, precum crezuse ea.

Îi părăsi apoi trupul şi o lăsă simţindu-se pentru o clipă nefericită şi goală pe dinăuntru. Apoi se ridică şi se aşeză pe pat, lângă ea. Anna îşi apropie picioarele şi rămase nemişcată. Ar fi vrut să se întoarcă pe o parte. Trupul lui cald nu o mai învelea ca o pătură, aşa că şi-ar fi dorit, să se acopere măcar cu un cearşaf. Dar îi era frică să

se mişte dintr-un motiv sau altul, aşa că rămase neclintită. Se putea face confortabilă după ce se ducea el înapoi în camera lui. Şi-ar fi dorit, de asemenea, ca el să nu spună nimic înainte să plece.

Era pe punctul de a dormi, când se simţi învăluită până la umeri în căldura aşternutului. Se întoarse pe o parte, cu faţa la el. Îi simţea căldura, cu toate că nu se atingeau deloc, aşa că se relaxă sub protecţia oferită de pătură şi de trupul lui şi alunecă domol în lumea splendidă a viselor.

*

Luke nu dormea niciodată cu femeile care ajungeau în patul său. Tocmai din acest motiv aranja ca legăturile sale amoroase să aibă loc aproape exclusiv după-amiaza – mai ales că îi şi plăcea să le vadă pe femeile cu care se culca. Îi plăcea să facă dragoste de două sau chiar de trei ori la rând, să se relaxeze între partide şi apoi să plece, odată ce nevoile trupeşti ale lui şi ale femeii ajungeau la saturaţie. Considera somnul una dintre cele mai intime activităţi umane. Şi tocmai de aceea îi plăcea să doarmă singur.

Aşa că se trezi dezorientat şi descoperi că adormise în patul soţiei sale. Îi putea auzea respiraţia adâncă şi liniştită. Şi chiar dacă nu se atingeau, îi putea simţi căldura pe partea stângă a corpului. Era uimit că adormise acolo. Se întoarse pe spate şi-şi aşeză braţul pe frunte, ascunzându-şi ochii. Se gândi că ar fi trebuit să fie furios. Oare era furios? Pe de altă parte, supărarea i se părea un lucru oarecum prostesc, în condiţiile acelea. La urma urmei, avea douăzeci şi cinci de ani. Poate că era dezamăgit, atunci? Da, cu siguranţă exista o oarecare dezamăgire. Îşi amintea că fusese absolut încântat de vioiciunea şi de farmecul ei nevinovat. Şi că în ziua aceea – sau mai bine zis în ziua de dinainte, pentru că bănuia că era deja marţi – se gândise că poate viaţa oferea oamenilor o a doua şansă. O a doua şansă de a avea parte de inocenţă… şi de linişte.

Ei bine, poate că viaţa chiar oferea astfel de şanse.

Dar nu şi lui.

Se gândi atunci că comisese o greşeală impardonabilă, îşi permisese să se îndrăgostească şi să aibă încredere din nou. Stătea cu privirea aţintită spre tavan. Îşi simţea inima rece. La fel şi ochii. Ţinea dinţii strânşi şi maxilarul încleştat.

Intenţionase să o aibă o singură dată în noaptea aceea. Se gândise că şocului consumării căsătoriei ar fi fost mai mult decât suficient pentru ca ea să-i facă faţă într-o singură noapte. Mai ales că atrăgea după sine durerea intimă şi neobişnuită, cauzată de încălcarea fecioriei. Aşa că intenţionase să nu o mai aibă din nou până noaptea următoare. Şi poate chiar şi atunci uşor şi tot o singură dată.

Dar în clipa aceea nu mai avea niciun motiv să-şi nege plăcerea de a o avea de mai multe ori. Avea un trup minunat şi ispititor. Ştia asta, chiar dacă până în momentul acela îl experimentase doar prin atingere, gust şi miros. În plus, Anna era soţia lui. Era dreptul lui să o aibă de câte ori îşi dorea şi oricum voia. Şi dorea să o aibă chiar atunci.

Furia pe care o respinsese mintal mai devreme se instala în el ca un uragan. Şi odată cu ea veni şi o durere, încă tăgăduită. Şi nevoia nerecunoscută de o răni şi el.

Îşi aşeză mâna pe umărul ei şi o întoarse, mişcându-se odată cu ea. Îi desfăcu larg picioarele cu ale lui, o ridică cu mâinile şi o pătrunse cu o singură împingere fermă. Anna se trezi cu un ţipăt scurt şi îşi trase picioarele în sus pe aşternuturi, până când ajunseră lângă coapsele lui.

Actul de a face dragoste fusese mereu pentru el o experienţă comună de dăruire şi primire. Primea plăcere şi dăruia ceea ce simţea că avea nevoie partenera sa. Pentru el, era o chestiune de mândrie să nu-şi lase niciodată tovarăşa de pat nesatisfăcută. Şi ştia că dobândise reputaţia de a fi unul dintre cei mai pricepuţi şi grijulii amanţi din Franţa. Dar de data aceea nu îşi dorea altceva decât să ia. Aşa că timp de câteva minute lungi, îşi împinse în ea toată furia, durerea şi nevoia. Şi în cele din urmă veni şi eliberarea binecuvântată. Doar că în acelaşi timp, auzi şi

strigătul ei, care-l surprinse şi-l făcu să se cutremure. Era un strigăt de satisfacţie sexuală.

Se simţi imediat vinovat. Luke detesta să se simtă vinovat. De fapt, ura să simtă orice formă de emoţie puternică. Îşi ridică faţa din părul ei – din acel păr lung, ondulat şi aproape blond, care îl încântase de când o văzuse prima dată fără bucle atent aranjate şi pudră. Şi atunci îi acoperi gura a lui şi o sărută tandru, ca o scuză mută şi nerecunoscută. Braţele ei se încolăciră imediat în jurul umerilor lui şi-l strânse în braţe cu căldură.

Apoi îşi lăsă uşor picioarele în jos pe pat, astfel încât să-i simtă supleţea picioarelor pe ale lui.

Rămase în patul ei toată noaptea. Mai făcu o dată dragoste cu ea pe întuneric, apoi din nou, în lumina difuză a zorilor. Şi ultima dată se ridică pe antebraţe ca să o privească pe ea şi ceea ce făcea cu ea.

Anna încă dormea, când Luke plecă din patul şi din camera ei, pentru a-şi face plimbarea de dimineaţă prin frigul ploii mărunte.

capitolul 9

De cum se deşteptă din somn, Anna îşi dădu seama că era singură în pat şi că era mult mai târziu decât ora ei obişnuită de trezire. Dar nu conta. Pentru că era dimineaţa de după ziua nunţii ei. Dimineaţa de după noaptea nunţii. Aşa că nu s-ar fi aşteptat nimeni să se trezească devreme. Ba era chiar posibil ca servitorii să creadă că era vreo problemă, dacă se trezea prea devreme. Zâmbi când îi veni în minte acel gând.

Se întinse leneşă sub aşternuturile calde şi simţi pe pielea ei acea moliciune necunoscută. Nu mai dormise niciodată goală, şi era o senzaţie plăcută. Cu toate acestea, se simţi stânjenită o clipă când văzu că pe noptiera de lângă pat se afla o ceaşcă de ciocolată caldă, acoperită cu o peliculă maronie şi îşi dădu seama că servitoarea ei

intrase în cameră mai devreme. Probabil femeia observase cămaşa ei de noapte aruncată pe podea, lângă pat.

Dar nu conta. Cel puţin aşa, toată lumea din casă va şti că ducele de Harndon se culcase într-adevăr cu ducesa lui.

Se gândi atunci că toate temerile ei fuseseră în zadar. Sau cel puţin cele de moment. Pentru că mai avea şi altele, la care nu voia să se mai gândească. Când şi dacă se va întoarce în Anglia, Sir Lovatt Blaydon va afla că îl sfidase. O va găsi căsătorită. Şi poate că îşi va recunoaşte înfrângerea. Sau poate că nu. Dar nu voia să-şi mai facă griji în privinţa aceea.

Se părea că până la urmă nu fusese nimic evident. Luke nu observase. Făcuse dragoste cu ea de patru ori. Anna râse tare, când îşi aminti asta. Nu avea nici cea mai mică idee că se putea întâmpla mai mult de o dată pe noapte. Râse din nou şi se simţi puţin prostuţă. În fond, nu era ca şi când ar fi existat vreo regulă în acest sens. O dorea. O iubea. Ştiuse asta încă de dinainte de nuntă – doar că până atunci, spaima pe care o simţise întunecase bucuria conştientizării acelui lucru minunat. Dar gata. Noaptea trecută făcuse dragoste cu ea de patru ori, iar ultima dată fusese aproape lumină în cameră. Iar el se ridicase pe antebraţe şi o privise în mod deliberat. Se simţise stânjenită pentru o clipă scurtă… dar el fusese în ea, iubind-o. Ştiuse de la bun început că o considera frumoasă, dar gestul lui o făcuse să se şi simtă frumoasă. Aşa că îşi lăsase şi ea privirea să călătorească pe trupul lui – peste muşchii puternici ai pieptului său cu păr negru, peste umerii şi braţele sale. Şi tot mai jos. Privise actul minunat al uniunii trupurilor lor.

Anna se întinse leneşă, încă o dată. Se simţea femeie. Ba nu. De fapt, nu era asta. Se simţise mereu femeie. În dimineaţa aceea se simţea ca o femeie căsătorită, şi era un lucru minunat. Cu trei sau patru ani în urmă îşi pierduse orice speranţă că se va căsători vreodată, iar în ultimii doi ani ajunsese să creadă că era ceva absolut imposibil. Mintea ei se împăcase cu gândul că îşi va trăi restul zilelor

ca o fată bătrână – sau cel puţin încercase să se împace cu ideea că nu va cunoaşte niciodată un bărbat.

Dar iată că în clipa aceea cunoscuse un bărbat în sensul biblic ai cuvântului. Şi el o cunoscuse pe ea. Iar în dimineaţa aceea simţea asta în fiecare fibră a trupului ei. Îşi simţea sânii sensibili şi dureroşi. Şi la fel şi sfârcurile. Avea picioarele înţepenite, de la faptul că le ţinuse depărtate multe minute la rând. Şi simţea o durere în interiorul ei – în locul secret unde o iubise. În plus, avea un sentiment general că fusese cunoscută pe deplin.

Respiraţia ei căpătă un ritm alert, în clipa în care se gândi că avea să se întâmple din nou în seara aceea.

Şi la fel şi în seara următoare şi tot aşa. Şi probabil va face asta în mod regulat pentru tot restul vieţii ei. Cu excepţia a câteva zile în fiecare lună şi când... Se întoarse atunci pe o parte. De patru ori. Îndeplinise actul marital cu ea de patru ori noaptea trecută. Poate că rămăsese deja grea.

Ceva din interiorul ei începu să facă tumbe de bucurie, când i se înfiripă în minte acel gând. Trupul ei se va umple de sămânţa lui, de fiecare dată când vor face dragoste. Era soţia lui. Era soţia lui pentru totdeauna.

Îşi muşcă buza de sus şi râse din nou, când simţi lacrimile alunecându-i pe obraji şi căzând pe pernă. Nu ştiuse niciodată că fericirea se putea simţi ca o agonie. Iar în dimineaţa aceea o durea fericirea pe care o simţea. Şi îşi dorea să îl vadă din nou. Voia să îi vadă ochii. Dar mai mult decât orice, îşi dorea să vadă în ochii lui conştientizarea faptului că erau soţ şi soţie şi că împărtăşiseră o noapte întreagă intimităţile căsătoriei.

Anna se dezveli apoi şi trase de cordonul clopoţelului de lângă pat.

*

Dar după cum se aşteptase, Luke nu se afla în salonul unde se servea micul dejun. Probabil mâncase deja de mult şi se dusese la clubul unde era membru... sau oriunde

altundeva mergeau domnii pe timpul zilei. Spera totuşi că o să se întoarcă acasă până la lăsarea serii. Şi poate chiar se va întoarce, de vreme ce era ziua de după nunta sa. Anna îşi umplu o farfurie cu mâncare de pe platourile calde care se aflau pe bufet şi apoi se aşeză să ia micul dejun. Era hotărâtă să se bucure de ziua aceea – chiar dacă o petrecea de una singură.

Însă nu rămase mult timp doar ea. Luke i se alătură câteva minute mai târziu. Arăta impecabil şi splendid în halatul său de dimineaţă de mătase, de culoare roşu-închis, pe care-l purta peste pantaloni şi cămaşă. Avea părul strâns în două rulouri pe lateralele capului, prins în plasă la spate şi dat cu pudră. Se gândi că avea un aer extrem de formal, în ciuda faptului că purta haine confortabile. Făcu o plecăciune deasupra mânii ei şi o ridică la buzele lui. Apoi se aşeză şi îi făcu un semn majordomului cu degetul arătător, prin care îi indica faptul că va bea doar cafea.

Anna îl privi şi-şi simţi fiecare fibră a corpului pulsând. Îşi amintea foarte viu tot ce se întâmplase în timpul nopţii. Şi cum arăta şi cum se simţea trupul său dezgolit. Îi zâmbi cu căldură.

— Te-ai trezit de mult? îl întrebă ea. Când m-am trezit, mi-a fost puţin ruşine de cât de târziu era.

— Eu mă trezesc mereu devreme, îi răspunse el. Îmi place să ies să călăresc, înainte să se aglomereze şi să mă încetinească mulţimile. Dar tu poţi să dormi până cât de târziu vrei, draga mea. Şi în dimineaţa asta ai avut toate motivele s-o faci.

Anna simţi că se înroşea. Dar nu-i mai păsa dacă el o vedea îmbujorată şi continuă să îi zâmbească. Înainte şi ea obişnuia să iasă la plimbare dimineaţa devreme. Fusese mereu singura parte a zilei care simţise că îi aparţinea întru totul numai ei. Din păcate neglijase acest obicei de când venise la Londra. Poate că îi putea sugera să se plimbe împreună într-o dimineaţă. Oare l-ar fi deranjat? Dar era soţia lui şi o iubea. Cu siguranţă nu s-ar fi supărat.

— O să ţi se răcească mâncarea, îi spuse el, făcând semn spre farfuria ei.

Anna îşi mută atunci atenţia spre farfurie, în timp ce el o amuza cu o povestioară hazlie despre o servitoare nefericită pe care o văzuse în dimineaţa aceea în Hyde Park, plimbând cinci câini în lesă. Aparent, femeia afişase o demnitate netulburată, până în clipa în care trecuse el pe lângă ea. Anna zâmbi şi apoi izbucni în râs, Luke îi descria foarte viu cum reacţionase fiecare câine în parte şi cum se comportase femeia în încercarea de a-şi linişti. Apoi îi povesti cum fusese nevoit să călărească înapoi şi să descalece, pentru a putea restabili ordinea şi armonia în rândul câinilor agitaţi şi pentru a o elibera pe biata servitoare din închisoarea celor cinci lese încurcate.

Îi vorbi pe acel ton uşor şi amuzat, până când Anna îşi termină micul dejun. După aceea îi trase scaunul şi îi oferi braţul lui.

— Să mergem în bibliotecă, draga mea, zise el.

Avea de gând să petreacă ziua cu ea. Ştia foarte bine că nu se putea aştepta la asta în fiecare zi. Şi cu siguranţă nu era de dorit să-şi petreacă fiecare clipă împreună. Totuşi, aceea era o zi specială – pentru că era ziua de după noaptea nunţii lor. Îşi strecură braţul pe sub al lui, în loc să-şi aşeze formal mâna pe mâneca sa şi apoi îi zâmbi.

— Acolo este sanctuarul tău secret? îl întrebă ea.

— Este încăperea din care conduc majoritatea afacerilor, îi răspunse el.

Afaceri. Probabil erau scrisori de scris şi aspecte financiare şi interne de discutat. Chestiuni de zi cu zi, care aveau să întărească şi mai mult legătura dintre ei. Legătura dintre soţ şi soţie. Da, aşa trebuia petrecută ziua aceea.

O aşeză pe fotoliul de piele din faţa biroului său mare de stejar, apoi se duse şi luă loc pe locul mult mai impunător, din spatele biroului. Rămase acolo, privind-o câteva clipe lungi. Şi chiar dacă nu spunea nimic, în clipa aceea, Anna înţelegea că se înşelase.

— Cred că ai câteva explicaţii de dat, doamnă, zise el pe o voce înspăimântător de liniştită.

Îl privi în ochi şi simţi cum îi dispărea de pe chip ultima fărâmă de zâmbet. La urma urmei, nu îl păcălise. Îşi

dăduse seama – exact cum o avertizase Sir Lovatt că îşi va da seama orice bărbat.

— Aparent, este un adevăr general recunoscut că un bărbat are dreptul să aibă o mireasă virgină, zise el. Poate părea puţin nedrept ca o femeie să nu aibă aceleaşi drepturi, când vine vorba de mirele ei. Dar aceasta este natura lumii noastre şi a societăţii în care trăim. Nu ai venit la mine neprihănită, doamnă.

„O, ba da! Ba da!”, gândi ea, plină de amărăciune.

— Poate ai vrea să îmi explici, continuă el.

Tonul plăcut al vocii lui era mai înfricoşător decât ar fi fost o furie făţişă. Pentru că părea că se ascundea ceva tăios dedesubtul lui.

Să-i explice? Cum i-ar fi putut explica? Nu îi putea explica doar acel fapt, fără a-i spune tot adevărul. Iar simplul adevăr nu ar fi avut nicio logică, scos din context. I-ar fi fost mai uşor să-i explice o siluire. Acesta ar fi fost un răspuns de sine stătător. Dar ea nu fusese siluită – cel puţin, nu în adevăratul sens al cuvântului. Fusese ceva mult mai rău de atât. Mult mai cu sânge rece. Şi Anna nu înţelesese niciodată de ce nu o violase pur şi simplu. Dar nu. Nu îi putea spune totul. De fapt, nu îi putea spune nimic. Era ceva imposibil.

— Dă-mi voie să simplific lucrurile pentru tine, zise el. S-a întâmplat o singură dată sau de mai multe ori?

Ea se holbă la el neîncrezătoare.

O dată? Nu se întâmplase nici măcar o dată.

— Cu un bărbat sau cu mai mulţi? întrebă el pe un ton blând.

Şi-ar fi dorit să ţipe la ea. Şi se pomeni brusc dorindu-şi să îi strige să ţipe la ea. Tăcerea se prelungi, şi asta o făcu să-şi dorească să fugă din camera şi din casa aceea şi să iasă afară la aer. Simţea că se sufoca. Dar continuă să se uite în ochii lui.

— L-ai iubit? se auzi vocea lui, ca o şoaptă. Când ea tot nu îi răspunse, o mai întrebă o dată: L-ai iubit?

Îşi aminti de Sir Lovatt Blaydon stând în picioare lângă pat şi vorbindu-i pe un ton liniştitor, în timp ce un bărbat şi

o femeie îi imobilizau încheieturile şi gleznele de stâlpii patului. Femeia îi ridicase apoi jupa şi cămaşa de corp până la talie şi i le aşezase atent – de parcă ar fi mai contat dacă i se şifonau hainele. Iubire? Iubire?! Oare existase vreun moment în viaţa ei, care să fie mai lipsit de dragoste decât acela?

Chipul soţului ei se înceţoşă brusc şi atunci îşi dădu seama umilită că ochii i se umpluseră de lacrimi.

Câteva momente mai târziu, Luke se ridică uşor în picioare, traversă camera şi se duse la fereastră, unde se aşeză cu spatele la ea. Anna îşi muşcă tare buza de sus, sperând că poate aşa îşi va putea înăbuşi lacrimile. După două minute se întoarse la ea – dar Anna avea senzaţia că trecuse deja o oră. Nu se mai aşeză în spatele biroului, ci veni în faţa scaunului ei.

— Nu te voi condamna, zise el. Bănuiesc că impulsurile sexuale ale unei femei pot fi la fel de stăruitoare ca ale unui bărbat… şi pot să înţeleg că este normal ca şi o femeie să caute alinare în altă parte, atunci când trece de vârsta de douăzeci de ani şi circumstanţele familiale o împiedică să se căsătorească şi să-şi satisfacă acele nevoi în mod obişnuit. Mai ales dacă există şi un dram de iubire. Nu te voi condamna şi nu voi insista să-mi răspunzi la întrebare. Poţi să îţi păstrezi secretele. Totuşi o să-ţi spun ceva, doamnă. Uite-te la mine.

Anna închisese ochii strâns şi rămăsese aşa. Dar în clipa aceea îi deschise şi îl privi. Şi-ar fi dorit să poată face un pas în spate. Sau chiar doi.

— Eşti soţia mea, îi zise el. Îmi aparţii. Nu îţi pot porunci să ai sentimente pentru mine. Dar pot şi o să mă asigur că trupul tău este al meu şi numai al meu. Aşa că din clipa acesta şi până la moartea mea, eu voi singurul bărbat care îţi va penetra trupul şi sămânţa mea va fi singura care se va răspândi în pântecul tău. Vreau ca asta să-ţi fie clar, doamnă. Nu considera o slăbiciune decizia mea de a nu pedepsi o indiscreţie din trecut, care a avut loc cu mult timp înainte de căsătoria noastră. Dar să ştii că dacă îmi vei nesocoti porunca, o vei face pe propriul risc. Pentru că vei fi

pedepsită. Şi iubirea ta va muri. Orice om care mă cunoaşte te-ar putea asigura că eu nu fac ameninţări deşarte.

Anna îşi dădu seama atunci pentru prima dată că sub ochii lui se ascundea o răceală de gheaţă. Se holba la el încordată şi îngrozită. Şi totuşi o parte din mintea ei se răzvrătea. Se gândi cu amărăciune că erau toţi la fel. Toţi bărbaţii erau la fel. Puterea însemna totul pentru ei. Puterea şi nevoia de a poseda şi de a controla erau tot ce conta pentru ei. Crezuse că acest bărbat era diferit. Dar fusese necugetată. Nu era cu nimic diferit de Sir Lovatt. Şi totuşi, ceva din fiinţa ei urla ca protest la acea comparaţie. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Oare chiar nu exista niciun bărbat pe lume care să aibă inimă? Dar şi asta era ceva nedrept. Anna refuzase să-i răspundă la întrebări. Era drept că nu îi putea oferi niciun răspuns, dar indiferent de motivele ei, tot un refuz rămânea. Aşa că avea dreptul să fie mult mai furios decât era deja.

— Ai tăcut suficient, doamnă, zise el. Aşa că acum aş vrea să aud ce ai de spus, te rog.

— Ieri, zise ea, strigând mult prea tare cuvântul. Înghiţi apăsat, apoi continuă: Ieri am făcut nişte jurăminte, Excelenţă. Ţie şi lui Dumnezeu. Şi le-am rostit în faţa familiilor noastre. Eu nu fac jurăminte pe care nu intenţionez să le păstrez.

— Foarte bine, zise el, după o clipă de tăcere. Atunci nu e cazul să mai discutăm pe acest subiect. Vom continua cu căsătoria, după cum ne-am înţeles ieri.

Anna închise ochii strâns.

— Mulţumesc, şopti ea.

În clipa aceea nu ştia dacă îi fusese salvată căsnicia sau dacă îi fusese distrus sufletul – din nou. Se gândi că doar timpul va decide asta. Dar cel puţin nu o dădea la o parte şi nu o făcea de ruşine în public, după doar o zi de la căsătorie. Încă nu ştia dacă trebuia să fie bucuroasă sau să îi pară rău. Văzuse răceala care se ascundea în ochii lui şi o auzise şi în vocea sa. Îi fusese frică de el… ba fusese chiar înspăimântată! De el… de acel om pe care-l considerase

inofensiv cu câteva zile în urmă.

Poate că de fapt nici nu făcuse dragoste cu ea noaptea trecută. Poate că după ce descoperise ce era de descoperit, o avusese aşa cum ar fi avut o târfă. Era o posibilitate care-i făcea inima să-i îngheţe în piept.

Şi totuşi – „Vom continua cu căsătoria, după cum ne-am înţeles ieri”. Acestea fuseseră întocmai cuvintele lui.

Avea inima de piatră.

*

Luke nu putea accepta faptul că îl rănise să ştie că Anna îl iubise pe omul care-i răpise fecioria. Îl rănise? Cum aşa? Doar se educase să fie invulnerabil la durere.

Iar când văzu privirea pierdută şi îndurerată din ochii ei – care de obicei străluceau ca două stele – şi apoi lacrimile care se învolburau, gata-gata să i se reverse pe obraji, pur şi simplu nu se mai putuse uita la ea. Simţise nevoia să se ridice în picioare şi să se ducă înapoi la fereastră.

Îl iubea pe omul acela – oricine ar fi fost el. Lua-l-ar naiba să-l ia! Chipul ei şi acele lacrimi care refuzau să i se reverse exprimau mai mult decât nişte cuvinte.

Cu siguranţă doar mândria lui era rănită, nu şi inima. În fond, el nu avea inimă. Oricât de vanitos ar fi sunat, Luke ştia foarte bine că dacă le-ar fi oferit puţin mai multă încurajare, oricare dintre amantele lui franţuzoaice şi oricare dintre nenumăratele femei cu care se iubise ar fi profitat imediat de ocazia de a deveni soţia lui. Dar el alesese o femeie fericită şi plină de viaţă. O femeie pură. Şi fusese păcălit. Nu doar că nu era neprihănită… dar îşi şi dăruise inima altui bărbat. Sau cel puţin aşa sugera reacţia pe care o avusese la întrebarea lui. Refuzase să vorbească.

Stătea la fereastră, cu spatele la ea şi la întreaga cameră. Îşi spuse atunci că lui nu-i păsa de fapt de inima ei. Dar Dumnezeu îi era martor că niciun alt bărbat nu îi va mai atinge trupul. Doar dacă nu cumva nu era pregătit să facă din asta ultimul lucrul pe care-l mai făcea în viaţa lui.

Aşa că traversă încăperea, cu gândul de a i-o spune şi ei. Îi porunci să se uite în ochii lui şi ea se supuse. Iar în clipa aceea înţelese. Încă ceva. Îşi dădu seama că toate zâmbetele, flirturile şi scânteia dintre ei nu fuseseră altceva decât o prefăcătorie. Îşi dădu seama că femeia aceea din faţa lui purtase o mască în toată săptămâna de când se cunoşteau.

Sau poate că nu. Poate că exagera. Nici el nu era sigur de ce spera să se înşele, de vreme ce îşi consolidase stăpânirea asupra ei, iar ea acceptase realitatea.

Se întoarse şi se duse în spatele biroului, unde îşi reluă locul pe scaun. Când veniseră acolo după micul dejun, simţise nevoia să pună o anumită distanţă între ei. O distanţă formală. Iar lăţimea biroului era impersonală şi indica o separare simbolică între stăpân şi servitor.

Dar ea nu era servitoarea lui. Ci soţia sa.

— Anna, zise el. Ea îl privea extrem de serioasă şi era foarte palidă. Dispăruse de pe chipul ei orice urmă a zâmbetului de mai devreme. Cred că ar fi cel mai bine să vorbim deschis unul cu celălalt. Am făcut deja asta, în ciuda secretului pe care tu ai refuzat să mi-l spui şi eu nu am vrut să mai insist. Sper să facem asta şi în continuare, ca să ne putem începe căsnicia fără neînţelegeri sau aşteptări false. Spune-mi de ce te-ai căsătorit cu mine şi am să-ţi spun şi eu ţie. Vreau să ştiu tot adevărul, chiar dacă poate părea dureros. Spune-mi.

Luke credea că avea de gând să tacă din nou. Totuşi aşteptă. Era un subiect pentru care chiar era dispus să insiste. Dacă părăseau biblioteca în clipa aceea şi-şi vedea fiecare de drumul său pentru tot restul zilei, era foarte posibil să nu mai poată avea niciodată o relaţie funcţională. Dar în cele din urmă ea vorbi, fără a mai prelungi momentul de tăcere.

— Am douăzeci şi cinci de ani, zise ea. De la moartea mamei mele… şi într-un fel chiar de dinainte de asta, eu am fost stăpâna casei în care m-am născut. Dar nu mai sunt. Acum fratele meu este stăpânul şi mai târziu anul acesta se va căsători şi se va muta acolo, împreună cu soţia lui. Am

preferat să mă mărit, decât să fiu sora rămasă fată bătrână care locuieşte în casă cu ei. Şi mi s-a oferit ocazia de a mă căsători un tine… un bărbat cu un rang înalt şi o avere considerabilă. Aşa că am profitat de şansa aceasta.

„Şi ai uneltit ca să obţii asta?" şi-ar fi dorit să o întrebe. Oare despre asta fusese vorba când flirtase cu el la Balul Diddering? Dar oare mai conta de fapt?

— Asta e tot? o întrebă el.

Anna şovăi o clipă, dar apoi continuă:

— Surorile mele. Ţi-am mai vorbit despre ele, dar nu am menţionat niciodată că sora mea cea mai mică este… este… În ciuda faptului că ţin foarte mult la ea, cred că fratele meu nu este capabil să se îngrijească de ea. Şi logodnica lui şi-a exprimat îngrijorarea de a accepta ca Emily să locuiască în casa ei.

— Care este problema cu Emily? întrebă el.

— Este surdo-mută, răspunse ea. Este mai dificil de comunicat cu ea. Şi… rătăceşte de una singură prin împrejurimi. Nu se comportă aşa ca alte fete.

— Aşadar, în parte, te-ai căsătorit cu mine şi ca să-i poţi oferi o altă casă? întrebă Luke.

— Da, zise ea.

Se întrebă ce altceva îi mai ascundea femeia aceea simplă cu care credea că se căsătorise. Femeia aceea în care crezuse că putea avea încredere. Un bărbat pe care-l iubise, dar cu care nu se putuse căsători, dintr-un motiv sau altul – poate din cauză că era deja căsătorit. O soră surdo-mută. Oare mai avea şi alte secrete?

Aşteptă să audă ce mai avea de spus şi se întrebă dacă va mai putea avea vreodată încredere ca femeia aceea – soţia lui – să îi spună tot adevărul.

— Eu am fost plecat zece ani de acasă şi de lângă familia mea, îi spuse apoi, când văzu că ea rămâne tăcută. Şi nu intenţionam să mă mai întorc aici sau la ei. Nu am vrut asta nici măcar după moartea fratelui meu, cu doi ani în urmă, care mi-a adus povara nedorită a titlului. Dar se pare că un om nu-şi poate ignora responsabilităţile, cu una, cu două. Sunt asaltat din toate părţile de probleme. Unele

cauzate chiar de membrii familiei mele, altele survenite la Bowden Abbey. Se pare că e foarte posibil să fiu nevoit să merg acolo, mai devreme sau mai târziu. Titlul de duce atrage după sine foarte multe responsabilităţi şi uneori e nevoie să renunţi la dorinţele personale în favoarea responsabilităţilor. Aveam nevoie de o soţie.

Intenţionase să fie sincer, dar nu brutal. Anna lăsă privirea în pământ pentru o clipă, apoi o ridică din nou şi asta îl făcu să înţeleagă ce sugerau de fapt cuvintele lui. Dar le rostise deja. Şi în plus, erau adevărate. Dacă îşi închipuise vreodată că era îndrăgostit de ea, în clipa aceea, acel sentiment dispăruse cu desăvârşire.

— A fost de dorit să-mi aleg o soţie de rangul fiicei unui conte, îi spuse el. Ţi-am mai spus şi în trecut că pentru mine averea nu contează deloc. Am deja două. Una pe care mi-am clădit-o eu singur şi una pe care am moştenit-o. Unchiul meu mi te-a recomandat ca fiind o femeie de rang adecvat. Şi nu am considerat necesar să caut mai departe.

Anna lăsă privirea în pământ.

— Nu este bine ca fraţii să fie succesorii unul altuia, odată ce au trecut de o anumită vârstă, adăugă el. În timp, am înţeles că principala mea datorie ca duce este aceea de a produce moştenitori. Şi aveam nevoie de o soţie care să-mi aducă pe lume aceşti fii. Dacă mă dovedesc capabil şi tu fertilă, te voi lăsa grea la intervale de timp corespunzătoare, astfel încât să te recuperezi complet între sarcini, până când vom avea cel puţini doi fii. Şi fiicele vor fi bine primite desigur, dar te anunţ de pe acum că eu îmi voi dori fii.

— Desigur. Încă nu se uita la el, ci la biroul aşezat între ei. Şi eu la fel, Excelenţă.

Luke se ridică atunci din spatele biroului şi veni şi-i întinse mâna. Anna îşi aşeză mâna într-a lui. Se simţea uşurat – de parcă tocmai îndepărtase o povară grea de pe umerii lui. Fuseseră sinceri unul cu altul şi în clipa aceea, căsnicia lor avea la bază ceva concret. În momentul acela părea lipsit de importanţă faptul că fusese fermecat de vivacitatea ei caldă şi că uitase într-atât lecţiile pe care le

învăţase în zece ani de zile, încât îşi permisese să spere că putea fi ceva mai. mult între ei. Dar fusese doar o iluzie. Aceea era realitatea. Şi la urma urmei, se dovedea că nu era o realitate pe atât de îngrozitoare, pe cât crezuse. Poate că îl iubea pe bărbatul ei misterios, dar era ducesa lui şi îi va fi loială. Şi va fi capabilă să-şi exercite atribuţiile de ducesă. După spusese fratelui ei, avusese parte de o pregătire temeinică.

— Anna, zise el, când ea se ridică în picioare. Continuă să o ţină de mână şi o prinse şi de cealaltă. Ştiu că nu ţi-a făcut deloc plăcere ora aceasta. Dar este bine că am fost sinceri unul cu celălalt şi că am avut ocazia să ne cunoaştem ceva mai mult. Trebuie să recunoaştem că ne-am căsătorit cam în grabă. Dar cred că ne vom înţelege bine, dacă vom fi mereu sinceri şi deschişi unul cu altul. Şi cred că e bine şi că nu există sentimente foarte profunde între noi. După cum am descoperit cu mulţi ani în urmă, sentimentele nu duc la altceva decât la suferinţă.

Apăru atunci o sclipire în ochii ei. Da, fără îndoială descoperise şi ea asta. Altfel de ce nu era căsătorită în clipa aceea cu bărbatul pe care-l iubise şi căruia i se dăruise?

— Am descoperit şi că plăcerea este un principiu mai bun după care să te ghidezi în viaţă, adăugă el. Şi chiar dacă azi-noapte în pat eram străini unul pentru celălalt, tot am cunoscut o plăcere comună. Eu m-am bucurat de trupul tău şi am suficientă experienţă cu femeile ca să-mi dau seama că şi tu te-ai bucurat de al meu. Aşa că vom ţinti să ne îndeplinim îndatoririle pe timp de zi şi să ne răsfăţăm unul pe altul, oferindu-ne plăcere pe timp de noapte... dar şi să ne îndeplinim datoria de a produce moştenitori. Eu te voi învăţa cum să-mi satisfaci nevoile şi tu mă vei învăţa pe mine cum să le satisfac pe ale tale.

— Da, zise ea.

O strânse puţin mai tare de mâini.

— Şi aş vrea să te văd fericită din nou, zise el. Să te văd zâmbind. Zâmbetele tale nu au fost doar nişte artificii, nu-i aşa, Anna? Mi-au plăcut. Şi mi-ar plăcea să te văd zâmbind din nou.

— Da, repetă ea.

Luke ridică atunci din sprâncene.

— Dar nu acum, continuă ea. Mai târziu da, Excelenţă, dar nu acum. Aş vrea să fiu singură, dacă se poate.

El îi ridică pe rând mâinile la buze şi se uită cu atenţie în ochii ei mari, verzi şi trişti. Înclină uşor din cap, apoi îi dădu drumul la mâini. Traversă camera şi îi deschise uşa, după care o închise încet în urma ei.

Se întrebă atunci dacă poate Anna regreta că renunţase la iubire – chiar şi la una nefericită – pentru rang, avere, datorie şi plăcere.

Dacă era aşa, atunci problema se afla la ea. Poate că încă nu învăţase lecţiile iubirii. Dar le va cunoaşte. Le va oferi ei şi surorilor sale casa de care aveau nevoie. Ei îi oferise deja prestigiul oferit de statutul de doamnă căsătorită – care în mod evident era destul de important pentru ea. Şi în plus, siguranţa de a avea un rang înalt şi o avere. Şi îi va oferi şi plăcere... atât de multă plăcere, că va uita de iubirea aceea nebunească, care-i adusese tristeţea în ochi puţin mai devreme şi o făcuse să nu mai poată zâmbi.

Îi va umple nopţile de plăcere. Şi pe ale lui la fel.

Da, în ciuda descoperirii pe care o făcuse noaptea trecută şi a refuzului ei din dimineaţa aceea de a fi complet sinceră cu el, lui Luke nu-i părea deloc rău că se căsătorise cu ea. Poate că într-un fel era şi bucuros că descoperise – la atât de puţin timp după nuntă – că în esenţă, era singur, chiar dacă era căsătorit. Că nu trebuia să se aştepte la niciun soi de dragoste adevărată sau încredere reală. Învăţase lecţia aceasta prea devreme în căsnicie, ca să se simtă trădat de aflarea ei.

Se ridică în picioare, agitat. Se va duce la clubul White şi va îndura toate remarcile licenţioase, care fără îndoială îl aşteptau acolo. Avea nevoie de ceva care să îndepărteze tristeţea aceea inexplicabilă, care nu se risipise, în ciuda faptului că avusese o discuţie sinceră şi satisfăcătoare cu soţia sa.

*

Majordomul o informă pe Anna că scrisoarea fusese adusă de un mesager particular, care avea instrucţiuni stricte de a i-o înmâna personal Excelenţei Sale ducesa, dar că el îşi luase libertatea de a-l convinge pe om că va lua sarcina aceea asupra lui. Ea luă scrisoarea şi se grăbi spre dormitorul ei de la etaj.

Se duse direct în salonul ei privat, unde se aşeză ca s-o citească. Desfăcu acea unică foaie din care era compusă scrisoarea şi fu copleşită imediat de un presentiment de dezastru, care-i făcu mâinile să tremure.

Ai fost tare neascultătoare, draga mea Anna, îi scrisese el. *Mă întristează gândul că poate trebuie să înduri o bătaie serioasă în dimineaţa asta. Ducele tău are reputaţia de a fi un om mândru şi nemilos. Dar am permis ca această căsătorie să aibă loc şi trebuie se recunosc că nu te-am văzut niciodată mai frumoasă decât atunci când purtai rochia aceea albă cu auriu.*

Şi îţi promit că o vreme nu o să mă amestec în niciun fel în căsnicia ta. Dar, Anna, nu uita că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut. Ar fi o greşeală gravă din partea ta să te ataşezi de el. La momentul potrivit, o să vin după tine şi o să te duc acasă.

În cele din urmă vei fi fericită acolo. Şi vei fi aşa pentru tot restul vieţii tale. Îţi promit asta.

Servitorul tău, Blaydon

Împături scrisoarea încet şi grijuliu, după faldurile sale originale, apoi rămase acolo mult timp, cu privirea aţintită în poală şi cu ochii uscaţi.

— De ce nu ai oprit-o? şopti ea în cele din urmă. Oh, de ce ai oprit-o?

capitolul 10

Henrietta îi scrisese din nou. Voia să fie construită o fântână în grădina englezească. Se pare că George aprobase construcţia înainte să moară, dar nu avusese timp să mai implementeze decizia. Domnul Colby nu voia să-i permită să înceapă construcţia, fără aprobarea stăpânului său. Şi ca răspuns la acţiunea sa, Henrietta îi scrisese că nu era de acord cu aroganţa administratorului. Că îşi depăşea adesea atribuţiile şi că uitase că ea încă era ducesa de Harndon.

Tonul scrisorii se schimbă însă, chiar în clipa în care Luke începea să aibă impresia neplăcută că Henrietta se transformase într-o femeie arogantă şi arţăgoasă.

Vino acasă, Luke, îi scrisese ea. *Adevărul este că nu-mi pasă deloc să aduc modificări casei, să construiesc o fântână sau că trebuie suport tirania domnului Colby. Toate acestea sunt doar scuze menite să te ademenească să vii acasă. Of, cum aş putea să nu fiu sinceră cu tine, când toate încercările mele de până acum nu au reuşit să te aducă aici? Vino acasă. Mi se pare că a trecut o eternitate îngrozitoare de când ne-am văzut ultima dată. Te rog să nu mă mai pedepseşti pentru o singură decizie greşită pe care am făcut-o acum zece ani. Am suferit deja destul, Luke. Şi înainte şi după.*

Luke aşează scrisoarea pe birou şi se lăsă pe spate în scaun. Se gândi că, mai mult ca sigur, Henrietta nu aflase despre căsătoria sa. Will se întorsese acasă chiar în ziua în care el o ceruse în căsătorie pe Anna, aşa că nu luase vestea aceea odată cu el. Nu că acea căsătorie ar fi schimbat ceva, în vreun fel sau altul. Sau cel puţin nu în ceea ce îi privea pe ei doi. Desigur, asta însemna că ea îşi va pierde acea aparenţă a puterii. Şi nu ştia cât de tare o va afecta acest lucru.

Henrietta regreta decizia pe care o luase. Sentimentele ei pentru el nu muriseră de-a lungul anilor, cum se întâmplase în cazul său. Sau poate că ea nu făcuse aceleaşi eforturi de a le ucide din rădăcini. Biata Henrietta –

probabil pierderea copilului fusese ceva deosebit de crud pentru ea. Iar în clipa aceea îşi dorea ca el să se întoarcă acasă – chiar dacă sigur ştia că nu se puteau căsători. Legea era foarte clară în acea privinţă.

Luke ucisese în el iubirea pe care o simţea pentru ea. Sentimentele acelea nu mai existau. Dar atunci de ce îi era groază să se întoarcă la Bowden Abbey? De ce îl îngrozea gândul de a o vedea din nou?

Luke bătu uşor darabana în birou şi se gândi că tot va fi nevoit să se ducă acasă. Cândva. Cândva, curând. Lucrul acesta devenise inevitabil, din clipa în care se căsătorise. În momentul acela nu mai avea opţiunea de a se întoarce la Paris. Sau la stilul de viaţă cu care era obişnuit. Şi nu putea locui pe termen nedefinit în Londra cu noua lui ducesă. Închiriase casa aceea doar pentru trei luni. În plus, odată ce Anna va rămâne grea, va avea nevoie să meargă la ţară.

Da, era ceva cu care trebuia să se confrunte cât de curând.

Dar nici prea devreme. Voia să se mai bucure o perioadă de plăcerile Londrei, împreună cu Anna. Mai ales că avea de ce să se bucure. După discuţia pe care o avusese cu ea cu o zi înainte şi după felul în care se retrăsese în camera ei, Luke se gândise că avea de gând că stea singură, închisă acolo toată ziua. Crezuse că vor fi nevoiţi să-şi anuleze planurile de a participa la serata organizată de Lady Burnsides în seara aceea şi că va trece destul de mult timp înainte s-o vadă zâmbind din nou.

Dar apoi îşi făcuse apariţia la cină, îmbrăcată absolut splendid, într-o rochie largă de satin roz, pe care Luke nu o mai văzuse până atunci, cu părul ondulat şi pudrat şi purtând o bonetă frivolă, compusă numai din dantelă şi panglici, care îi ajungeau până la talie. În mod evident, fusese pregătită pentru serată. Strălucea şi avea o îmbujorare minunată în obraji – care îl făcuse să se bucure din nou că nu folosea prea multe cosmetice. Buzele ei luaseră forma unui zâmbet seducător şi nerăbdător şi îi sclipiseră ochii. Luke interpretase întotdeauna sclipirea aceea ca fiind fericire.

„Şi poate chiar asta este”, gândise el şi o privise plin de admiraţie. Apoi în timpul cinei îi ascultase pălăvrăgeala spirituală şi destul de frivolă. Poate că se gândise la discuţia lor şi ajunsese la concluzia că rezolvaseră totul în mod satisfăcător. Poate că faptul că putuseră vorbi sincer şi deschis fusese şi pentru ea o uşurare – aşa cum fusese pentru el.

Continuase apoi să strălucească pe tot parcursul seratei şi păruse să savureze faptul că era în centrul atenţiei tuturor – mai cu seamă că era prima ei apariţie în public ca ducesă de Harndon. Mama lui fusese şi ea prezentă şi purtase o ţinută demnă de o regină. Femeia o luase de braţ pe Anna cu un aer regal şi o prezentase unor oameni care-i erau străini până şi lui. Iar atunci Luke se pomenise urmărind-o la fel de îndeaproape cum făcuse în săptămâna de dinaintea nunţii şi îşi dăduse seama că era din nou fermecat de frumuseţea şi de vivacitatea ei.

Îi spusese că ziua se vor ocupa îndeosebi de îndatoririle lor, iar noaptea îndeosebi de a-şi oferi plăcere unul altuia. Luke lăsă absent scrisoarea de la Henrietta în vârful unui mic morman de alte scrisori, felicitări şi invitaţii, apoi se lăsă din nou pe spate în scaun, cu braţele aşezate pe rezemătoare şi cu degetele întinse.

Anna îl aşteptase goală, în pat. Şi îi oferi o noapte de plăcere viguroasă. Dormiseră foarte puţin. Şi în dimineaţa aceea, chiar se şi trezise târziu şi întârziase cu plimbarea lui matinală prin ploaie. Ea nu era foarte pricepută în artele amorului – sau cel puţin, nu fusese la începutul nopţii. Luke îşi pusese atunci întrebări o clipă despre relaţia pe care o avusese cu iubitul ei misterios, dar apoi înăbuşise acel gând. Trebuia să uite de bărbatul acela. Dar chiar dacă îi lipsea priceperea, compensase prin dorinţa de a mulţumi şi prin bunăvoinţa de a-i permite să-şi ia orice libertăţi – şi îşi permisese destul de multe. Dar apoi se hotărâse să aibă răbdare şi să lase pentru altă noapte o parte dintre deliciile carnale care sigur ar fi şocat-o cel mai mult. Iar Anna se arătase şi ea dornică de a fi mulţumită şi de a-şi exprima plăcerea.

Fusese o noapte de care se bucurase din plin şi pe care era nerăbdător să o repete. Cu toate acestea, îşi dădu seama că înainte de a avea parte de mai multe astfel de nopţi, trebuiau să ia în considerare şi faptul că trebuiau să doarmă mai mult – ca să se poată ocupa de sarcinile care îi aşteptau a doua zi. Luke nu era obişnuit să îşi sacrifice somnul în favoarea satisfacţiei sexuale.

Îşi bătu uşor bărbia cu degetul arătător şi se gândi că, în fond, nu îl împiedica nimic să o posede pe soţia lui şi în timpul după-amiezii, nu? Râse încet când îi apăru în minte acel gând. Într-adevăr! În dimineaţa aceea se simţea foarte mulţumit de căsătoria sa.

Dar familia lui de sânge făcea tot ce îi stătea în putere ca să aibă parte de atenţia lui. Şi, la urma urmei, ei erau motivul pentru care revenise în Anglia. Şi pentru care se căsătorise, de altfel. Majordomul lui anunţă atunci sosirea lordului Ashley Kendrick. El îl chemase acolo. Fratele său păşi în cameră şi pe chipul lui se putea citi un amestec ciudat de neîncredere şi prudenţă. Luke îşi aminti atunci cu tristeţe de anumite întâlniri pe care le avusese cu tatăl său. Omul se aşeza întotdeauna în spatele unui birou grandios. Deveni imediat conştient de locul unde stătea şi el, în clipa aceea. Îi era destul de dificil să se familiarizeze cu ideea că în momentul acela el era figura autorităţii în familie. Se ridică în picioare, ieşi din spatele biroului şi îi întinse mâna fratelui său.

— Când vine vorba de Anglia, toată lumea se gândeşte la o ţară plină de iarbă verde, copaci înfrunziţi şi grădini pline de flori colorate, zise el şi-i strânse mâna fratelui său, după care îi făcu semn să ia loc pe scaun. Nu ştiu cum se face că toată lumea uită mereu de ploaia asta infernală, care face totul posibil.

— Draga noastră Anglie, spuse Ashley şi-i aruncă un rânjet năstruşnic fratelui său, după care luă loc.

Luke se întoarse la birou şi ridică o hârtie, aşezată sub scrisoarea de la Henrietta, Se gândi imediat că fratele său părea destul de agitat, aşa că decise să treacă peste conversaţia de complezenţă – oricum ar fi ştiut amândoi

foarte bine că exact asta era. Un domn putea fi invitat să vină în vizită după-amiaza. Dar era mereu chemat cu un scop anume, când venea vorba de o întâlnire matinală, Iar în clipa aceea era dimineaţă, şi Ashley fusese chemat acolo.

— Fără îndoială ai o explicaţie pentru asta, zise el şi-i înmâna hârtia fratelui său. A venit ieri, după ce le-am plătit deja pe toate celelalte. Poate că asta s-a emis mai târziu, nu? După cum vezi, factura este pentru o sumă destul de mare, plătită pentru… ei bine, pentru o brăţară cu smaralde. Poate a fost un cadou pentru mama? Se aşeză apoi şi-şi încrucişa picioarele.

Ashley izbucni în râs.

— Pe legea mea! Auzi, pentru mama! exclamă el. Ce glumă bună, Luke! A fost pentru o doamnă căreia îi plac gablonzurile. O doamnă pe care îmi place să o mulţumesc.

— O doamnă? întrebă Luke şi ridică din sprâncene. Aceeaşi pentru care ai închiriat o casă şi ai angajat servitori? Şi aceeaşi pe care o îmbraci în cele mai fine mătăsuri şi satinuri?

— Merită din plin, Luke, răspunse fratele său. Se spune că tu ai avut mereu cele mai frumoase femei din Paris. Iar acum te-ai căsătorit cu una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Vezi tu… de fapt, nu fac altceva decât să păstrez această tradiţie de familie. Şi trebuie să recunosc că nu am avut niciodată o femeie mai bună ca ea.

— Mă simt obligat să te informez că este prea scumpă pentru tine, dragule, îi zise Luke.

— La naiba! exclamă Ashley, albindu-se la faţă şi încordându-şi maxilarul. Să fiu al naibii, dar nu eşti cu nimic diferit de tata sau de George, Luke. Am douăzeci şi doi de ani. Ar trebui să trăiesc ca un călugăr? Şi nu-mi mai spune „dragule”. Parc[ai fi un blestemat de…

Luke aşteptă politicos câteva clipe, ca să vadă dacă fratele lui avea de gând să mai termine sau nu propoziţia, după care spuse:

— Presupun că, la fel ca în Paris, şi la Londra există numeroase bordeluri care se bucură de o reputaţie bună.

Bordeluri unde fără îndoială poţi găsi fete curate şi pricepute, care să se ocupe de nevoile tale masculine... şi care nu sunt încurajate să-i păcălească pe cei mai naivi dintre clienţi să le învăluie în cele mai scumpe mătăsuri şi bijuterii.

— La naiba cu asta! exclamă Ashley. Nu vreau o curvă, Luke. Vreau o amantă. Sunt fratele şi moştenitorul ducelui de Harndon şi să fiu al naibii, dar trebuie să mă ridic şi eu la nivelul reputaţiei tale, Luke.

— Aha, zise Luke încet. Eşti foarte tânăr, dragul meu. Oh, iartă-mă. Am uitat pentru o clipă că mă aflu în Anglia şi că aici bărbaţii trebuie să fie bărbaţi şi că trăiesc cu spaima de a sugera chiar şi cel mai mic semn de feminitate, prin cuvinte sau fapte. Dar, ca să continui... Un om nu trebuie să se ridice la înălţimea nimănui altcuiva... ci doar la înălţimea propriilor aşteptări. Mai ales atunci când este liber de responsabilităţi. Te-ai plictisit? Ai şi alte planuri pentru viaţa ta decât acela de a te ridica la înălţimea reputaţiei mele? Dar chiar şi aşa, ar trebui să ştii că această reputaţie nu e chiar atât de reală pe cât se spune... eu nu am plătit niciodată o amantă şi am pus foarte rar gura pe alcool după ce am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Dar tu n-ai nevoie să plăteşti o femeie, afirmă Ashley cu o tristeţe amară. Se spune că doamnele cele mai de seamă se grăbesc să se arunce în patul tău şi că nu trebuie să faci altceva pentru asta decât să ridici dintr-o sprânceană. Se spune că marchiza d'Étienne a venit la Londra ca să...

— Ai grijă ce spui, îl atenţionă Luke, încet. Doamna se învârte în cele mai înalte cercuri. Se duce unde vrea şi face ce vrea. Şi revenind... spune-mi, re rog, ce planuri ai?

— Sigur nu armata, zise Ashley, ferm. Acesta era planul pe care-l avea tata pentru mine. George duce, tu în biserică şi eu în armată. Nu sunt laş, Luke, doar că nu îmi doresc să fiu carne de tun, ori de câte ori oamenii de stat se hotărăsc să se certe. Şi nu vreau nici la biserică... chiar dacă mama şi George s-au arătat dornici de asta, după ce i-ai dezamăgit tu. Mă duc la biserică numai atunci când

trebuie s-o fac, mă arăt milostiv oricând cineva apelează la mine pentru o cauză nobilă şi din câte îmi amintesc. Nu am furat sau ucis pe cineva vreodată. Dar nu-mi place ideea de a fi cleric. Nici măcar dacă o să am perspectiva de a deveni episcop într-o zi, cu ajutorul influenţei ducale. Şi dacă eşti un om bun, nu vei încerca să mă obligi să fac niciuna dintre astea două, Luke.

— Totuşi, Ashley, zise Luke. Pari a fi un om energic şi care luptă împotriva restricţiilor. Eşti independent, dar tot cheltui mai mult decât ţi se cuvine. O să îţi placă să vii umil la mine sau la administratorul meu, pentru tot restul vieţii tale?

— Pe viaţa mea că nu! exclamă Ashley şi sări în picioare. Tu eşti cel mai rău dintre toţi, Luke. Măcar ei ar fi tunat şi-ar fi fulgerat. Tu stai acolo, în poziţia aia elegantă, mă priveşti cu ochi reci ca gheaţa şi-mi spui „dragă”, ca şi când aş fi vreo fetişcană. Uneori mă gândesc că e posibil să-l fi ucis pe fratele meu Luke acum zece ani şi să-i fi luat locul. Pentru că uneori nu semeni cu el absolut deloc. Luke cel pe care mi-l amintesc eu a fost un om cald şi generos.

— Poţi să laşi factura acea pe birou, zise Luke şi se ridică şi el în picioare. O să ţi-o plătesc. Dar ascultă cu atenţie ce-ţi spun, Ashley. Este ultima astfel de factură pe care ţi-o mai plătesc. Dacă vrei să-ţi satisfaci apetitul sexual cu o amantă scumpă, atunci va trebui să te limitezi la indemnizaţia pe care o primeşti. Dar nu va fi uşor… nici măcar cu creşterea pe care o voi pune în vigoare de luna viitoare. Ar fi mult mai bine s-o laşi să plece şi să ţii cont de sfaturile mele. Să ştii că o să mă ţin de tot ce am spus. Poate vei vrea să ajungi la un fel de înţelegere ca femeia aceea. Şi dacă e aşa, atunci poţi să-mi aduci şi factura pentru asta.

— Să fiu al naibii dacă nu e o umilinţă insuportabilă! exclamă Ashley, care, evident, nu auzise uşa bibliotecii deschizându-se în spatele său. Ochi reci şi o inimă de piatră. Mi-aş dori să fi rămas unde erai, Luke. Ba nu. Îmi doresc mai mult. Mi-aş fi dorit să te duci naibii, mai bine decât să vii aici.

— Bună dimineaţa, draga mea, îi zise Luke soţiei sale, vorbind peste umărul fratelui său.

Lady Anna rămăsese în pragul uşii, neclintită, speriată şi jenată.

Ashley se răsuci şi se duse spre ea.

— Milady, zise el, făcând o plecăciune grăbită şi luându-i mâna oferită pentru a o săruta. Sunt servitorul dumitale. Mi-e milă de dumneata, din adâncul sufletului meu. Se grăbi apoi să părăsească încăperea, fără a privi în urmă.

— Intră, draga mea, zise Luke.

Anna aruncă o privire grabnică după Ashley, apoi se supuse, ezitantă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu ştiam că eşti cu cineva. Ar fi trebuit să mă anunţ… sau poate să mă interesez că eşti ocupat şi să mă întorc în camera mea.

Luke traversă încăperea şi închise uşa din spatele ei. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi apoi o sărută în manieră europeană – mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— Asta este casa ta, doamnă, zise el. Poţi să te duci oricând oriunde vrei, fără să ceri permisiunea nimănui… inclusiv a mea. Ai dormit bine?

— Am dormit până foarte târziu, răspunse ea. Aproape că a trecut dimineaţa.

— Dacă nu ai fi dormit până târziu, răspunse, n-ai fi dormit deloc, zise el. Îi plăcea să o vadă îmbujorându-se. Celelalte femei cu care fusese de-a lungul timpului fuseseră mult prea blazate în relaţie cu viaţa, ca să se mai îmbujoreze măcar. Draga mea, îţi mulţumesc pentru o noapte de plăcere extraordinară.

— Lordul Ashley era supărat? întrebă ea.

— Probleme de familie, zise el. L-am mustrat puţin pentru anumite facturi, care depăşesc cu mult ceea ce îşi permite el să plătească. M-a acuzat de cruzime… O acuzaţie care mi-este destul de familiară, de altfel.

— Şi nu vei plăti facturile? întrebă ea. O să îl laşi să ajungă la ruină? Sau poate chiar să ajungă în închisoarea datornicilor? Dar tu eşti foarte bogat, nu?

Luke îşi aminti că şi tatăl ei fusese îngropat în datorii până la gât – şi că era foarte probabil să fi fost un parior înrăit. Probabil acela era un subiect excesiv de sensibil pentru ea.

— Facturile au fost plătite, sau dacă nu, urmează să fie, zise el. Şi am dat anumite ordine în sensul acesta. Sunt capul familiei, doamnă. Şi abia recent am preluat frâiele conducerii. Mi se pare corect ca toţi cei care depind de mine să afle unde voi trage linie şi care vor fi consecinţele, dacă vor ieşi din cuvântul meu.

— Aşa este, zise ea. Dar iubirea este ceea ce uneşte o familie. Se uită în jos la mâinile ei şi vocea îi scăzu la nivelul unei şoapte. Dar tu nu crezi în iubire. Îşi înălţă ochii şi-i întâlni privirea, dar nu ridică în niciun fel vocea. Care este problema cu tine şi cu familia ta? De ce nu locuieşti la Harndon House? De ce ai fost atâta vreme înstrăinat de familia ta? Şi de ce nu intenţionai să te mai întorci vreodată acasă sau să îi vezi? Iartă-mă, dar te rog să nu spui că nu este problema mea. Pentru că este. Acum familia ta este şi a mea. Şi ai spus că trebuie să fim mereu sinceri unul cu celălalt.

Se încruntă dintr-odată, se îmbujoră foarte tare şi îşi mută ochii de la ei.

— Am fost un tânăr destul de sălbatic, zise el.

Se gândi că începea cu o minciună – fusese exact opusul adjectivului sălbatic. Cel mai adesea, se auzise descris ca fiind „dulce” şi „potolit”. Fusese desigur şi exuberant, dat niciodată într-un mod distructiv. Şi incredibil şi extrem de naiv. Şi mai fusese şi îndrăgostit – de vocaţia pe care o avea spre viaţa de cleric şi de iubita din copilărie.

— M-am luptat în duel cu fratele meu mai mare, George, dintr-un motiv pentru care nu mi-l mai amintesc… Minţea din nou. Se luptaseră pentru Henrietta, pe care George o sedusese, o lăsase grea şi apoi se oferise să o ia în căsătorie. Dar nu îi putea spune asta… Şi am ajuns, literalmente, la un pas distanţă de a-l omorî, adăugă apoi. Din câte am auzit, a suferit de febră mare timp de câteva săptămâni. Eu nu am fost de faţă. Plecasem. Fusesem

izgonit. S-a considerat, desigur, că fratele meu e cel care a avut dreptate, de vreme ce el a fost cel aflat la un pas de moarte. El a fost suficient de nobil ca să tragă în sus, iar glonţul său s-a pierdut undeva în aer, deasupra capetelor noastre. Am fost suficient de sincer pentru tine, draga mea?

Anna se holba la el, albă ca varul.

— Şi într-adevăr, el avea dreptate? întrebă ea.

Luke înţelegea că Anna era profund şocată. Şi asta îl făcu să se închidă şi mai mult din punct de vedere emoţional. Era ceva ce făcea inconştient – dar, pe de altă parte, era ceva la care devenise expert de-a lungul anilor.

— După cum am spus, zise el, duelul a avut loc dintr-un motiv pe care nu mi-l mai aduc aminte. Şi fără îndoială, la momentul respectiv, consideram că aveam cea mai mare dreptate. Dar el a fost mai nobil decât mine. În special pentru că Luke nici măcar nu auzise expresia „a devia arma”, până după duel. Şi în plus, la vremea aceea, fusese un ţintaş atât de slab, încât glonţul lovise la doi metri distanţă de ţinta vizată… La doi metri de salcia aceea bătrână, care se afla cu mult în lateralul fratelui său. Vezi tu, draga mea, zise el, fără a conştientiza urma de amărăciune apărută în vocea lui, tot ce l-ai auzit pe fratele meu zicând cu câteva minute în urmă e complet adevărat. Chiar nu am inimă. Aşa că este cu atât mai bine că noi am decis ieri să ne mulţumim cu plăcerea trupească. Nu crezi?

— Mama ta vrea să le însoţesc, pe ea şi pe Lady Doris în după-amiaza asta în nişte vizite, zise Anna. Mi-a trimis o scrisoare. Pot să mă duc, Excelenţă? Sau ai alte planuri?

Doar acela de a se culca din nou cu ea şi a-şi satisface dorinţele carnale.

— Trebuie să trimiţi un bilet prin care accepţi, zise el. Trebuie să ajungi să le cunoşti foarte bine, Anna. După cum ai spus chiar tu, acum ele sunt şi familia ta.

— Mulţumesc. Îl privi o clipă nesigură, apoi dădu să plece.

Dar el îi prinse mâinile şi rămase o clipă ţinându-le strâns într-ale sale. Se pomeni dorindu-şi să… să se apere în faţa ei? Să-i spună toată povestea, după cum se

întâmplase cu adevărat? Să-i spună despre Henrietta? Dar se educase de mult să aibă o încredere în sine care nu lăsa loc pentru autoapărare. Lui nu-i păsa ce spuneau sau ce credeau oamenii despre el. N-aveau decât să creadă orice voiau. Chiar dacă nu era adevărat. Numai un om slab îşi făcea griji pentru reputaţia sa – un om căruia îi păsa cum era văzut de ceilalţi.

— Vizite plăcute, zise el şi făcu o plecăciune deasupra mâinilor ei. Ne vedem la cină. Orele de acum până atunci mi se vor părea fără sfârşit.

Rostise galanteriile acelea obişnuite, fără niciun gând conştient. Totuşi se dovediră adevărate... Se pomeni acaparat de tristeţe, de îndată ce Anna părăsi încăperea. O dorea. Chiar şi după două nopţi nedormite, în care făcuseră dragoste viguros, el tot o mai dorea.

Pentru o clipă, dorinţa pe care o simţea pentru că i se păru atât de puternică, încât se gândi că poate era ceva mai mult decât o simplă atracţie fizică. Dar doar pentru o clipă. În momentul acela ştia mai bine decât să-şi permită să cadă în capcana spre care îl puteau conduce gândurile acelea.

*

— Spune-mi, te rog, căsătoria chiar e un lucru cu totul şi cu totul minunat? întrebă Lady Doris şi o luă de braţ pe Lady Anna, înclinând capul spre ea.

Tocmai luau ceaiul acasă la Lady River. Era a treia lor vizită din după-amiaza aceea şi mai sosiseră şi alte doamne după ele. Lady Doris născocise o metodă prin care s-o atragă lângă ea pe Anna, astfel încât să stea aşezate împreună pe o canapea mică.

— Pun pariu că este, continuă fata, visătoare. Şi Luke este absolut splendid, nu crezi? Îmi place să văd cum toate doamnele se uită lung după el la baluri. Trebuie să fie minunat să fii căsătorită cu cineva ca Luke. Femeile şuşotesc mereu atunci când cred că nu le ascultă nimeni. Vorbesc despre căsătorie şi despre ceea ce trebuie îndurat

noaptea, ca fiind preţul care trebuie plătit pentru a fi respectată şi a avea o poziţie socială bună. Dar eu nu cred că e ceva atât de îngrozitor, pe cât se spune. Ba chiar îndrăznesc să spun că tânjesc să aflu şi eu cum este. Aşa că, te rog, spune-mi. Este palpitant?

Anna avea amintiri destul de alarmante şi de nepotrivite despre degete masculine lungi şi subţiri, care o mângâiau în locul ei secret. Ar fi trebuit să se simtă stânjenită că se gândea la felul. În care nişte degete o atingeau *acolo.* În schimb, o copleşi o senzaţie primară de excitaţie.

— Este… plăcut, zise ea.

— O, vai! Plăcut! Doris îşi înăbuşi un chicotit şi se uită ruşinată la mama ei, care, din fericire, nu o privea. Eşti foarte rafinată, Anna! Eşti îndrăgostită profund? Se spune că o jumătate din doamnele din Paris alergau cu patimă după el, de pe vremea când era doar lordul Lucas Kendrick, şi că trei sferturi dintre ele l-au urmărit şi mai cu ardoare după ce a devenit duce. Eşti îndrăgostită de el, Anna?

Da. O, Doamne! Se temea că era îndrăgostită până peste cap de un bărbat despre care avea îndoieli, tot mai multe şi tot mai grave. Dar era prea târziu pentru îndoieli. Luke era soţul ei. Totuşi, poate că avea dreptate într-o anumită privinţă. Poate că plăcerea pe care i-o oferea în pat merita din plin, în ciuda a orice altceva. Poate că era chiar mai bună decât iubirea. În fond, dragostea pentru familia ei nu făcuse altceva decât să provoace toate acele încurcături imposibile în viaţa ei. Poate că era cu atât mai bine că Luke nu-şi iubea familia – şi implicit, nici pe ea. Se pomeni atunci întrebându-se dacă îi va iubi pe copiilor lor.

— Simt foarte multă afecţiune pentru Excelenţa Sa, răspunse ea.

— Afecţiune, repetă Doris. Excelenţa Sa? Doamne, eu sigur o să simt mai mult decât afecţiune pentru soţul meu, atunci când mă voi căsători. Şi am să mă adresez lui mai intim, spunându-i pe numele mic sau cu orice altă formă de alint. Dar poate că faci şi tu asta deja în intimitatea… camerelor tale, zise ea şi chicoti din nou.

Anna se gândi că Doris era mult mai imatură decât Agnes, cu toate că era cu un an mai mare. Probabil că sora ei mai mică fusese nevoită să se maturizeze mai repede, din cauza situaţiei materiale precare în care se aflaseră câţiva ani şi în ciuda faptului că Anna făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să îi apere de griji pe Agnes şi pe Victor. Ba chiar îşi vânduse sufletul diavolului, în încercarea de a-i proteja de vicisitudinile vieţii.

„Nu uita că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut”. Se cutremură involuntar. Nu. Nu, se hotărâse să nu se gândească la asta. Arsese scrisoarea. Zâmbi atunci cu căldură…

— Tu ai cunoscut vreun domn de care ţi-ai dori să te ataşezi? o întrebă pe Doris. Probabil ai avut foarte mulţi pretendenţi care s-au arătat interesaţi de tine. Eşti foarte frumoasă.

— Şi în plus, fiica şi sora unui duce, zise Doris, oftând. Ca să nu mai spun că sunt şi posesoarea unei zestre enorme. Dar, da, Anna, da. L-am cunoscut pe bărbatul visurilor mele şi am de gând să mă căsătoresc cu el şi să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi.

— Povesteşte-mi despre el.

Anna simţea că acela era motivul pentru care o luase deoparte Doris. Poate că era singura femeie mai tânără în care putea avea încredere fata. Dar chiar şi aşa era puţin ciudat. Doar avea deja o cumnată, cate locuia la Bowden Abbey, nu?

— Mama nu este de acord, zise Doris. Ba de fapt, mama mi-a interzis în mod categoric să îl mai văd. Doar pentru că este sărac, Anna. Îţi poţi imagina un motiv mai ridicol de-atât pentru dezaprobarea ei? Acum câteva luni a fost angajat să-mi facă un portret. Vezi tu, pentru asta a fost considerat suficient de bun, chiar dacă încă nu a dobândit faimă sau o avere. Dar sigur va reuşi. Da, sunt absolut sigură că într-o zi va deveni cel mai celebru şi căutat pictor din toată Anglia. Sau chiar din toată Europa. Oh, Anna, ne-am îndrăgostit nebuneşte. Şi ne vom căsători. Ţin atât de mult la el, încât mi-ar fi absolut imposibil să

renunţ la el.

O, Doamne, Dumnezeule! Chiar dacă urechile ei fuseseră asaltate adesea de confidenţele surorilor ei mai mici, Anna nu fusese niciodată nevoită să se confrunte cu aşa ceva. Dintr-odată, era extrem de recunoscătoare că bărbatul de care se îndrăgostise Charlotte fusese eligibil – chiar dacă nu era o partidă prea grozavă. Dar şi că Agnes nu se arătase niciodată interesată de vreun domn.

— Presupun că mama ta se gândeşte la fericirea ta, Doris, îi spuse Anna.

— O, ba nu, deloc, replică fata, destul de afectată. Se gândeşte numai la mândria familiei. Pentru ea, este inacceptabil din punct de vedere social ca fiica ducelui de Harndon să se căsătorească cu un pictor sărac.

— Sărăcia nu e deloc un lucru plăcut, zise Anna încet. Mai ales dacă nu eşti obişnuită cu ea. Şi cu siguranţă nu are nimic romantic.

— Uff! exclamă tânăra. Dar vom avea zestrea mea! Vom putea trăi din ea, până când se îmbogăţeşte Daniel. Şi în plus, mie nu mi-e frică de sărăcie. Luke o să-l lase să se căsătorească cu mine, sunt sigură!

Anna îşi reaminti atunci scena la care asistase în dimineaţa aceea, când intrase în biblioteca soţului ei. Îşi aminti de umilinţa şi suferinţa pe care le citise pe chipul lordului Ashley, în clipa în care o salutase. Şi numai din cauză că avea nişte datorii prosteşti. Nu că datoriile ar fi putut fi vreodată un lucru prostesc. Sau poate că Luke dorise numai să-l mustre, ca să-i dea o lecţie.

— Ai vorbit cu el despre asta? o întrebă atunci.

— Încă nu am avut ocazia, zise Doris şi chicoti. De când s-a întors în Anglia, a fost foarte preocupat să se însoare cu tine. Dar este cu atât mai bine! Pentru că acum sigur va înţelege ce simţim eu şi Daniel. O să vorbesc cu el şi el îi va spune mamei că am voie să mă căsătoresc cu Daniel... şi încă până la sfârşitul anului. Nu avem cum să aşteptăm mai mult de-atât. Oh, Anna, o să fim cel mai fericit cuplu de pe faţa pământului.

Anna nu era la fel de sigură.

Doris se aplecă din nou spre ea şi adăugă:

— Luke va fi de acord. El a fost mereu persoana mea preferată din întreaga lume. Şi când a plecat, am crezut că voi muri de inimă frântă. Dar acum ai putea vorbi şi tu cu el, Anna. Ai putea să îi explici că sunt absolut, dar absolut sigură de Daniel şi că nu aş putea fi fericită cu nimeni altcineva. Că bogăţia şi rangul social nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Ai vrea? Ai vrea, te rog, să mă ajuţi?

— Doris, zise Anna şi-i atinse uşor mâna. Aceasta este o chestiune asupra căreia Excelenţa Sa ar trebui să se sfătuiască cu mama ta şi abia apoi să ia o decizie. Trebuie să vorbeşti cu ei. Chiar dacă sunt cumnata ta, eu îţi sunt de fapt o străină. Sunt căsătorită cu fratele tău de doar două zile.

— Dar asta a cea mai bună parte, Anna, răspunse Doris. Pentru că probabil este încă îndrăgostit de tine până peste cap şi o să-ţi dea orice îţi doreşti. Chiar dacă de fapt în cazul acesta ar face-o pentru mine. Te rog… vorbeşte cu el!

— O să văd ce pot să fac, spuse Anna, nefericită. Dar nu am de gând să mă amestec în asta, Doris.

Fata nu părea deloc dezamăgită. Din contră, chiar zâmbea mulţumită. Dar nu mai aveau timp să stea de vorbă. Ducesa văduvă se ridicase în picioare şi le făcea semn că era timpul să plece.

Anna se gândi cu tristeţe că Luke o va desfiinţa pe fată. Îi recunoscuse destul de sincer că nu avea inimă, şi văzuse cu ochii ei că era adevărat. Nu avea să îngăduie ca sora lui să se căsătorească cu un nimeni, care nu avea un chior în buzunar. În plus, Anna trebuia să-şi recunoască sieşi faptul că Luke avea dreptate să se opună acelei căsătorii – sau cel puţin să aibă îndoieli cu privire la a consimţi o asemenea uniune. Cu toate acestea, se temea de metodele lui.

Omul era complet lipsit de dragoste. Cu atât mai mult când venea vorba de familia care-l respinsese cu zece ani în urmă – chiar dacă după spusele lui, o făcuseră pe bună dreptate.

capitolul 11

Timp de o lună, Luke reuşise cumva să se agaţe de o viaţă aproape familială. Izbutise întrucâtva să ţină la distanţă problemele de familie şi să se convingă că se rezolvaseră toate. În plus, în acel răstimp, reuşise să-şi transforme căsnicia în ceva absolut plăcut – după cum sugerase de la bun început. Şi stătuse cu succes departe de Bowden Abbey.

Îi scrisese Henriettei şi îi povestise despre căsătoria lui – chiar dacă probabil aflase deja despre asta, din alte surse. În scrisoare, îi vorbise numai despre chestiuni de afaceri şi avusese grijă să păstreze un ton destul de impersonal. Îi spusese că, în circumstanţele date, probabil era mai bine să amâne o vreme orice modificări ale casei sau ale grădinilor. Fusese un mod plin de tact de a o informa că în clipa aceea soţia lui era noua stăpână de la Bowden Abbey. Iar după aceea, Henrietta nu îi mai scrisese deloc. Luke chiar sperase să nu-i mai scrie. Şi spera în continuare să poată evita cumva să o întâlnească. În clipa aceea simţea prăpastia dintre ei, aproape ca pe ceva palpabil. I se părea mai adâncă şi mai mare ca niciodată – cu toate că fusese de netrecut, încă de dinainte de căsătoria lui cu Anna.

Îi scrisese şi lui Colby şi-i ordonase, ca începând de luna următoare să crească indemnizaţia lui Ashley cu o sumă considerabilă. Îl văzuse extrem de rar pe fratele său în luna aceea. Dar de fiecare dată când se întâlniseră, Ashley fusese exagerat de politicos cu el şi extrem de galant şi fermecător cu Anna. Apoi într-o zi, o factură foarte mare îşi găsise loc pe biroul său, iar Luke înţelesese fără nicio explicaţie suplimentară că fratele său se lipsise de serviciile scumpe ale amantei sale.

Timp de zece ani, Luke rupsese orice legătură cu familia sa şi nu-i păsase deloc de niciunul dintre ei – cu

excepţia unchiului său. Totuşi, un sentiment ciudat se năştea în el, ori de câte ori îl vedea pe Ashley. Era un soi de apăsare neidentificată. Un fel de... regret. Îşi amintea de băieţelul energic şi năzdrăvan, care-l privise mereu ca pe un erou. Dar ochii lui vedeau un tânăr chipeş, nerăbdător şi destul de sălbatic, a cărui viaţă putea intra pe două făgaşe complet diferite. Da, în momentul acela fratele său se afla la un prag important şi impresionabil al vieţii sale. Era un tânăr care avea nevoie de îndrumare. Şi Luke nu era sigur dacă i-o putea oferi – sau dacă voia sa i-o ofere, de altfel. Dar cine ar fi putut face asta în locul lui?

În luna aceea nu-l mai întrebase nimic pe fratele său, dar sperase în sinea lui ca extravaganţele iresponsabile să fi ajuns la bun sfârşit. Evita orice soi de implicare emoţională – chiar şi cu fratele său.

Cu toate acestea, se străduí puţin mai mult în privinţa lui Doris. La câteva zile după nuntă, se duse în vizită la mama lui, pentru a afla mai multe despre acea legătura neeligibilă pe care o menţionase aceasta în timpul primei sale vizite. Un pictor portretist fusese angajat să vină la Harndon House, ca să o picteze pe Doris. Fuseseră cinci şedinţe lungi, la care asistaseră mereu ducesa văduvă sau camerista lui Doris, pe post de însoţitoare. Sau cel puţin aşa crezuse văduva. Pentru că mai târziu, Doris susţinuse că ea şi pictorul se iubeau şi că intenţionau să se căsătorească. Şi aşa se descoperise că de fapt, camerista fusese adesea alungată, ca să nu le stea în cale.

— Este fiul unui cârciumar, îi explică văduva, plină de dispreţ. A cunoscut un oarecare succes ca portretist şi acum este convins că va ajunge bogat şi celebru în decurs de un an sau doi. Sau cel puţin aşa pretinde Doris. Dar în prezent, cred că trăieşte în sărăcie lucie.

— Ai vorbit cu el? întrebă Luke.

— Despre asta? exclamă mama lui, arogantă. Te rog, Lucas... Drept cine mă iei? Desigur că nu am vorbit cu el. Doar am interzis orice fel de comunicare între ei doi. Este o legătură care iese din discuţie.

— Şi totuşi, încă te mai îngrijorează povestea asta,

nu-i aşa, doamnă? zise Luke. Ştii dacă încă se mai întâlnesc?

Văduva strânse din buze.

— Mă tem că încă mai comunică, cumva, zise ea. Doris este o fată foarte încăpăţânată, şi au trecut doi ani de când nu a mai avut parte de îndrumarea unui tată sau a unui frate mai mare.

— O să merg să vorbesc cu el, zise Luke. Cum îl cheamă?

— Daniel Frawley, răspunse ducesa, rostind acel nume ca şi când ar fi vorbit despre un vierme.

După ce vizită atelierul şi rătăci pe acolo fără grabă, examinându-i tablourile, Luke hotărî că Daniel Frawley era un om cu un talent mediocru. Probabil şi-ar fi putut câştiga existenţa executând tablouri care să pună modelele într-o lumină măgulitoare – dar care n-ar fi capturat niciodată adevărata esenţă a personalităţilor lor. Dacă aspira să devină un alt Joshua Reynolds[2], atunci era condamnat la dezamăgire.

Frawley nu spuse mare lucru despre relaţia lui cu Doris. Însă Luke insistă, plin de răceală şi aroganţă, aşa că în cele din urmă, pictorul recunoscu faptul că erau îndrăgostiţi şi că îşi doreau să se căsătorească. Spunea că o va susţine din veniturile sale şi pretindea că obţinea deja comisioane considerabile de la persoane influente – cum era însăşi ducesa văduvă de Harndon, de exemplu. Omul chiar credea că vă ajunge celebru cât de curând şi susţinea că după aceea se va învârti prin înalta societate, de parcă făcuse mereu parte din ea.

— Lady Doris Kendrick este o tânără impulsivă şi imatură, orbită de idei romantice, spuse Luke şi se aşeză, fără nicio invitaţie, pe canapeaua tare şi plină de cocoloaşe. Scoase apoi din buzunar tabachera şi priză nişte tutun. Cu siguranţă i se pare irezistibilă ideea de a flămânzi într-o mansardă, cu un artist încă neapreciat. Dar ea este obişnuită cu un cu totul alt stil de viaţă, Frawley. Şi i-ar fi

2 Sir Joshua Reynolds (16 iulie 1723 - 23 februarie 1792) a fost un important şi influent pictor englez al secolului al XIII-lea. (n.tr.)

imposibil să se acomodeze la stilul tău de viaţă… chiar dacă eu aş fi dispus să o las să încerce. Ar ajunge să fie cumplit de nefericită, în doar câteva luni.

— Înţeleg, zise artistul, cu o privire ostilă întipărită pe chip. Ochii lui nu ascundeau deloc dispreţul pe care-l simţea pentru splendoarea pariziană a oaspetelui său. Dar nici eu nu sunt sigur că m-aş putea obişnui să trăiesc viaţa asta fără ea, Excelenţă.

— Aha, făcu Luke încet. Ridică din sprâncene şi îl privi pe artist pe sub pleoapele leneşe. Chiar mă întrebam… îl măsură din priviri pe Daniel Frawley, apoi continuă: Cât vrei?

Frawley îşi linse buzele. Privirea lui agitată studie cu atenţie atelierul din jurul său.

— Cinci mii de lire, răspunse.

Luke nu se grăbi să vorbească.

— Zestrea lui Lady Doris este mai mare de atât, zise el. Ai fi putut să ceri mai mult, Frawley. Zece mii. Sau poate chiar douăzeci…

Pictorul se strădui din răsputeri să nu-şi arate mâhnirea.

— Nu sunt un om lacom, rosti el, încordat. Nu-mi va fi deloc uşor să renunţ la ea. O iubesc.

— Atunci poate ar fi trebuit să pui un preţ mai mare pe dragostea ta, zise Luke amabil. După aceea se ridică în picioare şi se îndreptă fără tragere de inimă spre celălalt bărbat, mai înalt şi mai solid. Dar nu contează. Răspunsul meu ar fi fost acelaşi, indiferent dacă mi-ai fi cerut cinci, zece, douăzeci sau cincizeci de mii. Iată răspunsul meu.

În clipa imediat următoare, Daniel Frawley se prăbuşi la podea. Chipul lui era schimonosit de durere. Ridică palma şi-şi frecă obrazul dureros.

Luke îndoi mâna dreaptă şi se uită cu tristeţe la încheieturile degetelor sale. Se înroşiseră.

— Este de la sine înţeles că din clipa aceasta vei păstra o distanţă considerabilă faţă de Lady Doris Kendrick, rosti el pe acelaşi ton amabil pe care-l folosise şi mai devreme.

Artistul continuă să zacă pe jos, în tăcere, în timp ce oaspetele său plecă singur.

După aceea Luke se duse din nou în vizită la Harndon House şi ceru să vorbească cu Doris. Mama lor vru să li se alăture, însă el preciză că dorea o întrevedere între patru ochi cu sora sa.

— Ce-ai făcut?

După ce îi spusese ce avea de spus, sora lui rămăsese încremenită în mijlocul camerei, cu ochii mari de uimire.

— I-am interzis să mai aibă de-a face cu tine, Doris, repetă el.

— Serios? Vorbea încet, dar Luke putea vedea că pieptul i se mişca într-un ritm alarmant. Aşa, deci? Presupun că ai făcut-o pentru că este un artist sărac şi pentru că tatăl lui nu a fost gentleman. Pentru că nu a ajuns încă bogat şi celebru. Iar eu trebuie să mă căsătoresc cu un bărbat bogat şi de rang înalt, indiferent dacă îl pot iubi sau dacă voi putea fi fericită cu el, nu? Aşa stau lucrurile, Luke?

— Draga mea, zise el, privind-o cu răceală. Acceptă, te rog, că sunt mai în vârstă şi mai înţelept decât tine şi că acelaşi lucru este valabil şi pentru mama noastră. Acceptă faptul că poate noi putem vedea mai bine decât tine cine sau ce te-ar face nefericită. Iar Daniel Frawley nu te putea face fericită.

Doris încă mai respira greu şi îi străluceau ochii de furie. Luke oftă în sinea sa şi se pregăti sufleteşte. Ştia că o să fie nevoit să se confrunte cu o criză de isterie feminină – iar asta era ceva ce ura din toată fiinţa sa şi ce evita cu orice preţ. Pentru că ştia că femeile jucau murdar. Nu se dădeau în lături de la a folosi un limbaj usturător, de la a zgâria, a muşca şi de la a lovi cu pumnii şi cu picioarele. Iar dacă bărbatul cuteza să răspundă cu cea mai mică injurie sau cu cea mai mică palmă, atunci sigur femeia îl acuza de crimă. Şi apoi, desigur, întreaga lume era de partea ei – bărbaţi şi femei, deopotrivă.

Dar Doris nu explodă într-o criză de furie, după cum se aşteptase el. Ci ochii i se umplură de lacrimi, care i se

revărsară apoi pe obraji.

— Şi tu, Luke? întrebă ea, aproape în şoaptă. Şi tu eşti incapabil să vezi că sunt şi eu o fiinţă umană, care are sentimente şi visuri proprii? Doar pentru că sunt fiica unei duce şi sora ta? Chiar trebuie să faci tot ce îţi stă în putere să te asiguri că viitorul meu reflectă rangul şi mândria familiei? Ce vreau eu chiar nu contează deloc pentru tine? Chiar trebuie să-mi porunceşti ce să fac cu viaţa mea, de parcă aş fi un obiect, în loc de o fiinţă umană, în carne şi oase, care respiră, gândeşte şi simte?

Luke înţelese imediat greşeala pe care o făcuse. Ba de fapt, greşelile. Ar fi trebuit să discute cu sora lui, înainte de a se duce la Frawley. Ar fi trebuit să încerce să o facă să înţeleagă că un astfel de ataşament era nepotrivit şi că existau şanse foarte mici să-i fi adus o fericire de durată. Şi ar fi trebuit să procedeze diferit şi cu ceea ce-i spusese. Nu ar fi trebuit să îi cruţe sentimentele, ascunzându-i informaţia că iubitul ei perfect fusese dispus – ba chiar dornic – să accepte să-şi retragă cererea în căsătorie pentru un preţ. Dar în clipa aceea nu se putea abate de la drumul pe care pornise. Alesese drumul autorităţii şi trebuia să se ţină de el. Oricum, cu siguranţă Doris nu l-ar fi crezut, nici dacă i-ar fi spus adevărul. Nu mai fusese niciodată nevoit să relaţioneze cu sora lui mai mică din postura figurii autoritare. Şi ceea ce era limpede ca lumina zilei pentru el nu era la fel de clar şi pentru ea.

— Nu a vorbit Anna cu tine? îl întrebă Doris.

— Ba da, zise el. A vorbit.

Anna îi spusese că Doris se îndrăgostise cu toată impetuozitatea fierbinte a tinereţii şi că era foarte posibil ca obiectul ataşamentului său să fie un bărbat nepotrivit. Adăugase însă apoi că sentimentele fetei erau sincere. Chiar dacă sentimentele tinerilor se dovedeau adesea nechibzuite, erau în aceeaşi măsură şi intense. Iar tinerii puteau simţi la fel de multă durere ca şi oamenii mai în vârstă – sau poate chiar mai multă. Aşa că îl rugase să gestioneze cu blândeţe situaţia cu sora lui.

Însă Luke nu ştia nimic despre blândeţe. Aşa că nu

era sigur dacă putea fi o soluţie viabilă – indiferent de problema în discuţie. Viaţa era dură, şi ca atare, oferea lecţii dure. Învăţase asta pe propria piele. Dar nu-i părea rău pentru nimic.

— Îmi pare rău pentru Anna, zise Doris, încet. Că s-a căsătorit cu tine, adică.

Şi Ashley spusese acelaşi lucru, referitor la Anna.

— Doris, începu el. Într-o zi vei înţelege că fac ce e mai bine pentru tine.

— Mă întreb… oare părinţii şi fraţii mai mari chiar cred lucrurile astea pe care le spun? Nu m-aş fi aşteptat niciodată să aud asta de la tine. De la oricine altcineva da… dar nu de la tine, Luke.

— Vreau să-mi promiţi ceva chiar acum, spuse el Promite-mi că nu vei mai ţine legătura cu Frawley.

— Sau ce? întrebă ea, sfidătoare. Ce-o să-mi faci dacă refuz să promit, Luke? Sau dacă nu mă ţin de promisiune? O să mă pui peste genunchi şi o să mă baţi la fund?

— Eu nu fac ameninţări stupide, Doris, zise el. Cu toate acestea, ar fi bine să înţelegi că o să-ţi pară foarte rău dacă nu-mi dai ascultare în această privinţă.

— Aşadar asta nu e o ameninţare? Doris îşi privi mâinile, apoi îi întâlni privirea. Ce ţi-au făcut acolo în Franţa, Luke? Dacă ţi-aş descheia redingota, vesta şi cămaşa, aş descoperi că ai o cicatrice pe partea stângă a pieptului, care a rămas de când ţi-au scos inima?

Toate întrebările ei erau pur retorice, aşa că Doris nu mai aşteptă un răspuns. Se întoarse şi se grăbi spre uşă. Fără a promite însă nimic.

Luke oftă. Încetase să-şi mai dorească ca George să nu fi murit, sau măcar să fi avut deja o duzină de moştenitori înainte de asta. Şi încetase să-şi mai dorească să fi rămas la Paris şi să-şi fi lăsat familia să-şi găsească propriul drum către rai sau către iad. Cu toate acestea, tot mai era furios uneori. Se simţea profund mâhnit şi furios pe soarta care-i aşezase pe umeri toate acele responsabilităţi nedorite. Fusese fericit înainte – trăind viaţa pe care şi-o făurise cu propriile mâini.

Dar totul păru să fie bine în următoarele săptămâni – în sensul că mama sa chiar credea că luase sfârşit orice legătură dintre Frawley şi fiica ei. Iar Doris era supusă, ori de câte ori era obligată să se afle în compania lui. Nu se uita niciodată direct la el şi nici nu îi adresa vreun cuvânt, dacă putea să evite s-o facă. Dar nu arăta ca şi când suferea în continuare după o dragoste pierdută. Dansa fiecare set la balurile la care participau, iar la serate şi concerte stătea de vorbă cu domnii care o admirau. Avea o hoardă de admiratori. Iar câţiva dintre ei erau burlaci foarte eligibili – pe care i-ar fi putut încuraja fără probleme, dacă ar fi vrut s-o facă.

Poate că se va îndrăgosti de altcineva până la vară – când va fi timpul să se întoarcă acasă. Era suficient de tânără, încât să uite repede de iubirile trecătoare. Doar că fără voia sa, îşi aminti de cineva care trecuse prin ceva asemănător – de el însuşi la vârsta aceea. Lui nu îi fusese deloc uşor să uite, aşa că avusese parte de un an infernal.

Cât despre căsătoria sa… Luke se pomeni regretând-o din ce în ce mai puţin, odată cu trecerea săptămânilor. Anna era o tovarăşă interesantă şi spirituală când se aflau în intimitatea camerelor lor… o ducesă strălucitoare şi fermecătoare în public… şi o iubită caldă şi pasională în pat. Uneori făcea dragoste cu ea după-amiaza, ca să poată dormi amândoi pe timpul nopţii. Sau cel puţin aşa îi spunea ei. Şi aşa îşi spunea şi lui însuşi. Fusese destul de încordată şi de stânjenită prima dată când se întâmplase pe lumină – pentru că dintr-odată nu mai avea întuneric, semiîntuneric sau aşternuturi sub care să se ascundă. Cu toate acestea, nu îi luase mult să o convingă. Îşi folosise mâinile, gura şi trupul, mai degrabă decât cuvintele, dar în cele din urmă o făcuse să-şi accepte frumuseţea şi sexualitatea. Şi o făcuse să înţeleagă că pentru el era perfectă exact aşa cum era.

Şi, în mod ciudat, se pomenea ducându-se să doarmă în patul ei chiar şi în nopţile în care nu făceau dragoste. Aproape de parcă ar fi fost patul său. Nu se atingeau niciodată, când nu făceau amor, dar Luke considera liniştitoare respiraţia ei moale, căldura corpului său şi

mirosul ei feminin. Şi uşor, uşor, ajunsese să-şi dea seama că dormea mai bine cu ea decât dormise vreodată singur. Aparent, descoperea un lucru surprinzător şi plăcut despre căsnicia sa.

Anna îi oferea plăcere. Dar Luke ştia că şi reciproca era valabilă. Şi el îi oferea plăcere. Atât în viaţa sexuală, cât şi în viaţa socială. Participau la aproape toate evenimentele de seamă ale primăverii – şi chiar organizară şi ei câteva petreceri. O dată invitară la cină câţiva prieteni apropiaţi, iar altă dată organizară o serată informală de dans şi jocuri de cărţi. Şi Anna strălucea întotdeauna, emanând bucurie şi căldură – exact ca la primul bal, când o cunoscuse, şi bineînţeles, era mereu admirată. Iar Luke ştia foarte bine că era de invidiat de alţi bărbaţi. Şi la un moment dat descoperi că o studia mult mai îndeaproape decât îşi studiau alţi domni soţiile. Dar îi plăcea să o privească şi să observe că şi ea îl privea aproape la fel de intens. Se întreba dacă îi plăcea aspectul lui fizic la fel de mult îi plăcea lui al ei.

Se hotărî atunci că, în comparaţie cu dragostea, plăcerea era o bază mult mai sănătoasă, mai solidă şi mai trainică pentru o relaţie. Şi era bucuros – ba chiar foarte bucuros că nu existau sentimente de iubire între el şi soţia lui. Se bucura şi că descoperirea lui din noaptea nunţii şi refuzul ei de a-i răspunde la întrebarea din dimineaţa următoare omorâseră iubirea aceea prostească pe care o simţise la început. Da, era într-adevăr mulţumit de faptul că relaţia lor nu avea o profunzime mai mare. Şi că tot ce conta era plăcerea.

Prima lună petrecută în Anglia, adusese odată cu ea un nou mod de viaţă – de care nu putea spune că era pe deplin nemulţumit. Uneori se gândea că probabil ar fi ajuns să fie aproape la fel de fericit ca la Paris, dacă lucrurile ar fi continuat aşa.

Dar apoi veni noaptea balului mascat de la Ranelagh Gardens. Şi până în dimineaţa următoare înţelese că nu mai putea amâna întoarcerea la Bowden Abbey şi că viaţa lui urma să se schimbe radical.

Şi nu era deloc o perspectivă fericită.

*

Ranelagh Gardens din Chelsea se deschiseseră de doar câţiva ani, dar reprezentau încă ultima modă în materie de petrecerea timpului liber pentru oamenii de seamă de Anglia. În marea rotondă, oamenii puteau să se plimbe sau să bea ceai ori cafea, în timp ce ascultau muzică. Şi mai populare erau însă parcurile englezeşti, cu lacul lor artificial şi canalul, amenajat cu bărci şi o pagodă chinezească pitorească. Iar aleile împrejmuite de copaci, de pe o parte şi de alta a canalului, erau preferate de îndrăgostiţi – cu precădere la lăsarea serii, când grădinile erau iluminate de sute de lampioane aurite.

Anna se afla pentru prima dată acolo. De altfel, era şi prima dată când participa la un bal mascat. Era extrem de emoţionată, şi asta o enerva la culme – în fond, era o doamnă măritată de douăzeci şi cinci de ani. Uneori avea senzaţia că toate lucrurile tinereşti pe care le ratase la momentul oportun se întorceau în clipa aceea cu vârf şi îndesat. Iar pe Luke nu părea niciodată să-l deranjeze asta. În plus, era extrem de bucuroasă că la baluri şi la alte evenimente sociale, el continua să o privească la fel cum făcuse înainte să se căsătorească – fluturând absent din evantai şi răcorindu-şi faţa.

Şi cu toate că erau căsătoriţi şi iubiţi de o lună întreagă, ea încă mai flirta cu el când ieşeau în public.

Se costumase în prinţesă turcă pentru balul mascat din seara aceea. Însă când o văzuse, Luke afirmase că era mai degrabă îmbrăcată ca o membră a haremului. Şi apoi îi spusese că putea face parte din haremul lui, oricând dorea ea, iar Anna izbucnise în râs şi fluturase din gene pe deasupra voalului auriu greu, care îi acoperea faţa mai jos de ochi, în loc de mască. Şi chiar dacă el nu văzuse, se îmbujorase din cauza dorinţei făţişe pe care o citise o clipă în ochii lui.

Şalvarii stacojii de damasc, brodaţi cu flori aurii şi

bluza aceea albă şi subţire de mătase, tivită cu damasc auriu, o făceau să se simtă delicios de comod şi de feminină – şi poate şi puţin păcătoasă. Se simţea aproape goală, în ciuda faptului că purta pe deasupra un caftan stacojiu, strâns cu o centură aurie. Şi chiar dacă avea corsetul strâns la fel de tare ca de obicei, i se părea destul de ciudat să umble prin lume fără armura oferită de crinolină. Mai cu seamă că avea şi părul nepudrat şi împodobit doar cu o tocă mică de catifea roşie, decorată cu perle.

Luke refuzase să poarte costum de sultan – chiar şi ca să-i facă pe plac. Dar apoi îi explicase că dacă ar fi purtat aşa ceva, sigur nu ar fi escortat-o la un bal mascat, unde o putea vedea şi admira toată lumea. Ci ar fi ascuns-o în spatele unor uşi ferecate şi ar fi pus să fie păzită de nişte eunuci musculoşi şi înalţi de doi metri. Dar devreme ce dominoul lui era roşu şi tivit cu auriu, iar masca şi vesta sa tot aurii, Annei i se părea că arăta destul de splendid ca să fie sultanul ei.

Agnes participa şi la ea la balul mascat. Se costumase în păstoriţă şi era însoţită de Lady Sterne şi de lordul Quinn. Şi era acolo şi Doris, costumată în zeiţa Diana, care venise împreună cu mama sa. Anna îi iubea pe toţi şi petrecu mult timp vorbind şi râzând cu ei. Identităţile petrecăreţilor mascaţi erau amuzant şi uşor de ghicit. Unii domni – majoritatea purtând dominouri şi măşti închise la culoare – se ascundeau printre umbre sau în aer liber. Anna se gândi că probabil aceia erau oameni pe care societatea îi marginaliza în mod normal, dar care fuseseră totuşi dispuşi să plătească taxa de participare.

Cu toate acestea, nu-şi petrecu toată seara înăuntru. Înainte de a intra, ea şi Luke se plimbară o oră întreagă de-a lungul canalului. Şi îşi dori în sinea ei să se mai fi plimbat o oră, înainte de a păşi în mijlocul petrecăreţilor şi înainte de a fi despărţită de soţul ei de regulile sociabilităţii. I se părea minunat să se plimbe cu el prin astfel de împrejurimi magice şi să simtă romantismul plutind în aer. Să ştie că erau meniţi să fie împreună. Că erau amanţi şi că… însă

Anna ascunse în interiorul ei speranţa aceea secretă şi emoţionantă, care începuse să capete fiinţă în sufletul ei în ultimele zile.

Nu vorbiră aproape deloc în timpul plimbării. Dar îi plăcea. Pentru că aşa putea privi reflexiile strălucitoare ale lămpilor pe suprafaţa apei. Şi îşi putea imagina că şi el simţea atmosfera romantică, care plutea în jurul lor... şi că poate începea să existe o legătură mai puternică între ei decât cea oferită doar de datorie şi plăcere. Când îşi odihni palma pe braţul lui, Luke o acoperi cu mâna sa liberă, şi Anna simţi atingerea aceea ca pe un gest extrem de intim.

Intrară apoi în rotondă, doar că nu mai răsuna muzică, aşa că rămase singură cu Doris. Anna era încă în relaţii bune cu fata, în ciuda faptului că se crease o anumită ruptură în relaţia ei cu Luke. Sau poate că „ruptură” nu era cel mai potrivit cuvânt. Luke nu era de fel apropiat de familia lui. Şi aparent, nu gestionase prea bine problema cu idila lui Doris. Îl vizitase pe Daniel şi îi interzisese să o mai vadă sau să mai comunice cu ea vreodată. Asta îi spusese chiar Luke. Iar când omul protestase că o iubea pe Doris, Luke îl ameninţase. Şi apoi îi oferise bani – mai exact douăzeci de mii de lire – ca să stea departe de sora lui. Iar când pictorul refuzase, Luke îi trăsese un pumn şi-l doborâse la pământ. Aceste ultime detalii le aflase de la Doris.

Anna încercă să nu se gândească la partea de vină pe care o avea Luke în toată povestea aceea. Pentru că altfel i se năştea din nou în minte ideea unei lipse totale de respect pentru sentimentele şi punctul de vedere al unei femei şi acel sentiment că bărbaţii aveau o nevoie copleşitoare de a controla totul. Poate că fapta în sine nu fusese atât de rea, dar cu siguranţă trebuia să fi existat şi o modalitate mai blândă de a o descuraja pe Doris de la a se avânta într-o căsătorie neînţeleaptă. Însă, bărbaţii nu alegeau niciodată calea mai blândă. Aparent, ei nu ştiau nimic despre blândeţe şi totul despre putere.

Pe de altă parte şi povestea pe care i-o spusese Doris părea să dovedească faptul că tânărul ei pretendent nu

luase în seamă un avertisment, şi era mai mult decât evident că cei doi îndrăgostiţi mai comunicaseră cel puţin o dată de la nefericitul eveniment. Iar Annei nu îi dădea pace gândul că poruncile neînduplecate ale lui Luke i-ar fi putut conduce la disperare pe tinerii îndrăgostiţi. I-ar fi plăcut să poată avea încredere în el şi să-i spună tot ce avea pe suflet. Dar din păcate, nu avea. Nu voia să se gândească la cum şi-ar fi pedepsit sora dacă ar fi aflat că primise o scrisoare interzisă. Dar poate că la urma urmei, fusese doar o scrisoare inofensivă de rămas-bun.

Doris părea foarte emoţionată în seara aceea, însă încerca să-şi ascunde entuziasmul.

— Este un eveniment minunat, nu crezi? o întrebă Anna şi luă loc lângă ea. Atât de multe costume, clădiri impunătoare şi grădini superbe. Probabil sunt frumoase şi ziua, dar noaptea pat de-a dreptul încântătoare.

Ochii fetei cercetau frenetic umbrele din interiorul rotondei şi din grădina din exterior, prin intermediul uşii deschise.

— Nu mă interesează nimic din toate acestea, zise ea. Se aplecă o clipă în faţă, când trecu pe afară un domn, îmbrăcat într-un domino de culoare închisă, dar apoi se îndreptă de spate. Nu-mi place deloc viaţa asta plină de bogăţie şi de plăceri infinite şi lipsite de sens. Nu înseamnă nimic pentru mine. Am de gând să renunţ la toate. Vreau să fiu fericită.

Poate că fata nu intenţionase să vorbească în termeni atât de simpli, însă pentru Anna deveni imediat foarte clar că fusese aranjată o întâlnire amoroasă ilicită. Ce loc putea fi mai bun pentru aşa ceva decât Ranelagh Gardens? Mai ales seara şi mai cu seamă în timpul unul bal mascat. Dar oare ce avea de gând să facă? Să se întâlnească pur şi simplu cu Daniel al ei pentru câteva minute? Cuvintele ei sugerau ceva mai mult.

— Doris. Îşi aşeză mâna pe braţul fetei. Spune-mi, ce-ai pus la cale?

Doris o privi, apoi zise:

— Cu cât spun mai puţine, cu atât mai bine! Îmi place

de tine, Anna şi mi-e milă de tine că te-ai căsătorit cu Luke. Fratele meu a devenit un monstru fără inimă. Mi-aş dori foarte mult să-l fi cunoscut şi tu cu mulţi ani în urmă, când era persoana mea preferată din toată lumea. Îmi place de tine, dar eşti soţia lui şi poate te vei simţi obligată să-i spui orice confidenţe pe care ţi le-aş mărturisi. E mai bine să nu ştii nimic.

Oh! Biata fată prostuţă! Sensul cuvintelor ei era la fel de evident ca şi cum l-ar fi rostit cu voce tare.

— Doris, nu face ceva ce s-ar putea să regreţi, o avertiză Anna.

— Oh, nici nu am de gând, zise fata, aplecându-se mai aproape de ca şi vorbindu-i cu ardoare: Nu voi regreta niciodată ce am să fac în seara asta, zise şi brusc izbucni în râs. Mă refer la a dansa cu cei mai chipeşi domni prezenţi aici.

În clipa imediat următoare, apăru lordul Quinn, care făcu o plecăciune deasupra mâinii Annei şi îi ceru onoarea de a o conduce în următor set de dansuri. Ea îi zâmbi şi se ridică în picioare.

— Pe legea mea, zise el. Nu pot rezista niciodată să nu dansez cu o fată recent scăpată de la harem. Îţi dau cuvântul meu că nepotul meu este un bărbat foarte norocos.

Anna râse, apoi îl căută pe soţul ei prin mulţime – după cum era obişnuită să facă. Luke stătea de vorbă cu alţi câţiva domni, însă putea vedea prin fantele măştii sale aurii că ochii lui erau aţintiţi asupra ei. Ţinea evantaiul închis şi lipit uşor de bărbie. Nu o putea vedea zâmbind pe sub vălul pe care-l purta, aşa că făcu ochii mari la el.

Oare ce plănuia să facă Doris? Să petreacă atât de mult timp cu Daniel al ei, încât Luke să fi fost obligat să consimtă căsătoria? Să fugă cu el şi să se căsătorească în secret? Anna avea mare nevoie să vorbească cu soţul ei, dar totuşi ezita s-o facă. Dacă de fapt plănuiseră doar o întâlnire inofensivă? Oare era ceva atât de rău în asta, de vreme ce fata era tânără şi se considera îndrăgostită? Cu toate acestea, Anna ştia în sine ei că plănuise ceva mai

mult. Dar ce se întâmpla dacă tânărul nici măcar nu apărea? I-ar fi făcut probleme lui Doris degeaba. Sau poate că venea în seara aceea, tocmai pentru a face planuri pentru o altă noapte?

Anna se gândi la căsătoria lor din ultima lună. Adusese după sine o apropiere fizică între ei şi o relaţie cochetă şi amuzantă, pe plan social. Dar partea cea mai rea era că, mintal, nu erau deloc pe aceeaşi lungime de undă. Simţea o reticenţă – ba chiar aproape o stânjeneală – de a discuta cu el cu privire la orice problemă serioasă.

Anna dansă şi discută şi îşi lăsă ochii să-i strălucească. Dar se şi îngrijoră. Oare ce era mai bine să facă? Se hotărî în cele din urmă că singurul lucru pe care-l putea face era să nu o scape din ochi pe Doris şi să se asigure că nu făcea ceva iremediabil de prostesc.

Iar în timpului următorului dans – un menuet – Doris, care stătea lângă uşă şi refuzase deja doi potenţiali parteneri, fu abordată de un bărbat înalt., îmbrăcat în gri. Dar nu pentru un dans. Cei doi dispărură pe uşă atât de repede, că până şi ea, care-i privea îndeaproape, abia avu timp să-i vadă plecând.

În clipa aceea Anna dansa cu domnul Hatwell, o cunoştinţă. Se uită în jur repede, căutând-o pe soacra ei. Văduva era cu spatele la uşă şi discuta un cuplu. Anna îşi mută privirea spre locul unde stătuse soţul ei, câteva minute mai devreme. Luke era încă acolo şi încă se mai uita la ea. Înţelesese imediat că era ceva în neregulă cu soţia lui. Anna îşi dădu seama brusc că se oprise din dans şi că se întorsese complet cu spatele la partenerul ei. Luke venea spre ea.

— Soţia mea nu se simte bine, Hatwell, zise ducele şi făcu o plecăciune elegantă în faţa partenerului ei. Ai vrea, te rog, să o scuzi?

Domnul Hatwell făcu şi el o plecăciune şi apoi îşi exprimă şoptit îngrijorarea pentru starea ei de sănătate.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? o întrebă Luke, după ce o luă de braţ.

O conducea abil în afara ringului de dans.

— Este vorba de Doris, Luke, zise ea. Ceva din ce a spus mai devreme m-a făcut să mă tem că poate a pus la cale o întâlnire clandestină cu tânărul ei în seara asta. Şi tocmai a plecat în grabă cu un bărbat înalt, care purta un domino şi o mască de culoare gri-închis. Nu ştiu dacă era el sau nu. Dar oricum, nu cred că ar trebui să fie singură cu nimeni.

În câteva clipe erau afară, în întunericul rece şi iluminat de lampadare. El o luă de mână şi o strânse tare.

— Rămâi aici, zise el, pe o voce atât de rece, că o făcu să se cutremure. Mă întorc imediat. Se întoarse apoi şi se îndreptă în direcţia porţilor exterioare.

Aşadar, nu avea de gând să irosească timpul, cercetând aleile de-a lungul cărora s-ar fi putut plimba sora lui eu iubitul ei.

Anna ezită o clipă, dar apoi se grăbi după el.

— Luke, zise ea, să nu fii prea dur cu ea. Este tânără şi se consideră îndrăgostită. Crede că aceasta este singura ei şansă de a fi fericită.

El nu îi răspunse. Dar nici nu îi porunci să se ducă înapoi. Privirea lui ascuţită cerceta cu atenţie în toate direcţiile. Anna se cutremură din nou. Oare făcuse bine că apelase la el? Părea cuprins de o răceală criminală.

Tinerii îndrăgostiţi nu avuseseră timp să fugă şi să-şi piardă urma. Tocmai se apropiau de porţile exterioare, când Luke îi opri. Doris se răsuci brusc spre el şi scoase un ţipăt scurt. Se ţineau de mână. Prin fantele măştii i se vedeau ochii mari şi plini de spaimă şi de disperare, care se mutau frenetic de la Luke la Anna. În cele din urmă se întoarseră la ea, plini de reproş. Anna îşi coborî privirea în pământ, chiar dacă ştia că nu avea de ce să se simtă vinovată.

— Plecaţi undeva? întrebă Luke, pe un ton ameninţător de amabil.

— Da, răspunse Doris cu o voce sfidătoare. Plecăm de aici. Mergem undeva, să ne căsătorim.

— Peste câteva minute, începu Luke, o să te duci acasă cu mama. Îşi mută apoi atenţia spre domnul înalt şi

tăcut. O cauţi cu lumânarea, nu-i aşa, Frawley?

— Asta e ce îşi doreşte sora ta, zise tânărul, cu vocea plină de mânie. Şi este ce îmi doresc şi eu.

— Da, nu mă îndoiesc deloc în privinţa asta, spuse Luke. La urma umeri, eu te-am informat că zestrea ei valorează mai mult decât cele cinci mii de lire pe care mi le-ai cerut ca să rupi orice legătură cu ea.

— Oh! E o minciună! strigă Doris. Tu i-ai oferit bani, Luke… douăzeci de mii de lire. Şi Daniel te-a refuzat.

— A! făcu Luke, ţintuindu-l cu privirea pe Daniel Frawley. Se pare că uitasem acest mic detaliu.

Anna auzi amabilitatea din vocea lui şi asta o făcu să se cutremure încă o dată.

Dar, dintr-odată, celălalt bărbat scoase o sabie din teaca subţire, ascunsă sub dominoul său şi o îndreptă direct spre Luke.

— Eu şi Doris plecăm.

Luke nici nu tresări, nici nu schimbă tonul vocii.

— Un lucru foarte imprudent, dragul meu, îi zise lui Daniel Frawley. Ţi-aş sugera s-o bagi în teacă acum, cât mai ai ocazia.

Daniel făcu greşeala de a pufni batjocoritor. Anna avu senzaţia că văzu sabia în mâna soţului ei, înainte de auzi sunetul metalic al scoaterii din teacă. Şi apoi… cumva… ochii ei nu mai erau suficient de rapizi pentru a urma succesiunea exactă a evenimentelor. Sabia lui Daniel Frawley zbură prin aer, descriind un arc de cerc şi se izbi de pământ, la patru metri distanţă. Apoi vârful sabiei lui Luke era la gâtul pictorului. Anna era mult prea îngrozită ca să se mişte. Încremenise în loc şi privea fascinată nişte mărgeluţe de culoare închisă, care începuseră să curgă de-a lungul gâtului omului.

— Îţi spun eu ce o să faci, rosti Luke, pe acelaşi ton neschimbat. O să pleci singur, Frawley. Cu viaţa ta şi cu aproape tot sângele încă în corp… asta dacă eşti băiat bun. O să te uşurez de mult mai mult de atât dacă te mai apropii vreodată de Lady Doris Kendrick. Chiar şi de la distanţă. Poate ţi-aş fi îngăduit să te mai întâlneşti cu sora mea de

câteva ori, sub o supraveghere strictă, dacă nu te-ai fi arătat atât de dornic de a-mi lua banii şi de a te căsători cu ea. Aş fi permis asta, în speranţa că îşi va da singură seama că o asemenea schimbare în stilul de viaţă nu îi putea aduce fericirea la care spera. Dar acum îţi vei pune în pericol viaţa dacă vei mai comunica în vreun fel cu ea. Poţi să îţi iei sabia înainte să pleci. Coborî apoi uşor spada şi o puse la loc în teacă.

Daniel Frawley făcu întocmai după cum i se spusese.

Doris stătuse încremenită, cu ambele mâini lipite peste gură. Le coborî în cele din urmă, în timp ce-şi privea iubitul dispărând în noapte.

— Te urăsc, îi zise rece lui Luke. Şi o să fac tot ce-mi stă în putinţa ca să te sfidez. O să fug cu el cu prima ocazie şi tot o să ne căsătorim.

— Anna, spuse Luke, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra surorii lui. Vrei să fii bună să te duci în rotondă şi să o rogi pe mama să vină până aici? Explică-i, te rog şi că o să o ducă imediat acasă pe Doris. Rămâi acolo cu Lady Sterne, până vin eu după tine.

Anna se grăbi spre sala de bal. Era pentru prima dată în viaţa ei când înţelegea ce simţise probabil Iuda Iscarioteanul, atunci când părăsise Grădina Ghetsimani. Se simţise ca un trădător. Doar că în cazul acela, Doris fusese salvată de la un viitor dezastruos. Mai ales dacă era adevărat tot ce spusese Luke despre bani.

Într-un fel, tindea să creadă mai mult versiunea lui Luke asupra poveştii, decât cea pe care i-o spusese Doris – care venise, de altfel, chiar de la Daniel Frawley. Sau poate că voia să îl creadă pe Luke.

Cinci minute mai târziu, ducesa văduvă de Harndon se îndrepta spre porţile exterioare. Auzise suficient din explicaţia scurtă a Annei ca să înţeleagă exact ce anume se întâmplase.

Anna rămase câteva clipe afară, la intrarea în rotondă, şi o privi îndepărtându-se. Primea cu braţele deschise întunericul, răcoarea şi acea intimitate relativă. Vru să se liniştească o clipă, înainte de a urma instrucţiunile

soţului ei şi a se alătura naşei ei, înăuntru.

Dar înainte să poată face asta, o umbră înaltă şi întunecată se aşează între ea şi cea mai apropiată lumină.

— Ah! Singură în sfârşit! rosti o voce înfricoşător de familiară. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, Anna mea!

capitolul 12

I se părea că se stinseseră brusc toate luminile şi că tot aerul se evapora din jurul ei. Fu cuprinsă de panică… O panică primordială îngrozitoare, care o făcu să încremenească în loc.

— Soţul tău este ocupat cu altceva în clipa asta, zise el. Dar va fi plăcerea mea să îţi ţin companie, Anna. Haide să ne plimbăm pe malul canalului.

Îi întinse apoi braţul şi făcu un mic pas în lateral, astfel încât să-i strălucească peste umăr lumina oferită de singurul lampadar din jur.

— Ce vrei? I se încleştaseră buzele şi abia dacă mai putea vorbi.

— Vreau să mă plimb singur cu Anna mea, timp de câteva minute liniştite, zise el. Ia-mă de braţ.

Gândul de a-l atinge i se părea dezgustător.

— Te rog! Auzea şi ea tonul cumplit de rugător al vocii ei, dar nu putea face nimic ca să-l schimbe. Te rog să mă laşi în pace. Te rog. Sunt căsătorită acum. Totul este de domeniul trecutului.

Ştia şi ea că acele cuvinte erau inutile şi false. Nimic din ce se întâmplase nu putea fi catalogat ca fiind de domeniul trecutului.

— Ia-mă de braţ, Anna.

Îl luă de braţ şi închise ochii strâns. Dintr-odată, înţelese de ce îi plăcea înălţimea lui Luke. Bărbatul acesta era înalt – abia dacă îi ajungea până la bărbie. Simţea că o copleşea şi o învăluia cu puterea lui… şi că îi fura orice noţiune despre propria identitate.

El o conduse spre canal şi spre poteca înconjurată de copaci de dincolo de el. Pe lângă ei se perindau şi alţi petrecăreţi mascaţi, care vorbeau şi râdeau. Câţiva dintre ei o salutară pe Anna. Dar ea trecu pur şi simplu pe lângă ei, prin întuneric, păşind în umbra acelui bărbat înalt şi îmbrăcat în negru din cap până în picioare. I se părea incredibil că era aceeaşi alee fermecată pe care se plimbase mai devreme cu Luke.

— Ce vrei de la mine? îl mai întrebă o dată.

— Asta e tot ce vreau, draga mea Anna, răspunse el, arătându-i grădinile de agrement din jurul tor şi atingându-i uşor mâna.

Ea nu îndrăznea să-şi tragă mâna dintr-a lui.

— Am tânjit să fiu din nou acasă, alături de tine. Am fost extrem de dezamăgit când m-am întors în sfârşit şi am aflat că plecaseşi. Ştiam că va mai dura ceva timp până voi putea veni la Londra să te revendic. Şi totuşi, când am ajuns aici, am descoperit că au mai apărut şi alte complicaţii. Cu toate astea, ţi-am permis să-ţi continui planurile neascultătoare de a te căsători. Am ales să fac un pas în spate şi să-ţi permit să-ţi petreci puţin timp cu ducele tău. Dar trebuie să ştii că nu mi-e uşor deloc. Aceste câteva clipe vor mai alina întrucâtva golul pe care-l simt în suflet.

— Ce ai de gând să-i spui? îl întrebă ea.

— Absolut nimic, răspunse el şi ochii îi străluciră prin fantele măştii. Nu va fi nevoie să-i spun nimic. Pentru că o să vii singură la mine la momentul potrivit, draga mea, Anna. Şi el nu va trebui să ştie nimic, cu excepţia faptului că te-ai plictisit de el. El nu trebuie să ştie că eşti o trădătoare, şi o hoaţă, şi o criminală… şi o târfă… Mă rog, asta dacă nu cumva te arăţi dificilă.

— Intenţionez să rambursez toate datoriile tatălui meu, zise ea. Şi atunci nu o să mai ai niciun motiv să mă terorizezi.

— Să te terorizez? exclamă el. Încă nu mă crezi că te iubesc, Anna? Şi că la momentul potrivit o să vin să te iau şi să te fac mai fericită decât ţi-ai închipuit vreodată? Chiar nu

ştii că datoriile acelea nu înseamnă nimic pentru mine? Că mi le-am asumat doar ca să ridic o povară insuportabilă de pe umerii tăi, iubita mea, Anna?

— Le voi plăti, zise ea. În bani. Nu le voi mai accepta nici pe cele mai mici dintre ele, sub formă de cadouri sau de favoruri oferite. Le voi plăti pe toate.

El o bătu uşor pe mână.

— Să nu vorbim despre astfel de lucruri, spuse el. Haide doar să ne bucurăm de o plimbare liniştită. Ah! E minunat să te văd şi să te simt din nou lângă mine.

Anna încă îşi mai amintea recunoştinţa profundă pe care o simţise faţă de el atunci când se mutase pentru prima dată în vecinătate, la scurt timp după moartea mamei sale. Păruse foarte calm şi bun, şi liniştitor în comparaţie cu tatăl ei, care se pierduse pe sine în băutură şi autocompătimire, iar apoi se prăbuşise aproape complet când murise soţia sa. Sir Lovatt Blaydon o vizitase de multe ori şi nu păruse nicio clipă să aibă motive sau interese ascunse. Şi în cele din urmă îi câştigase încrederea. Îşi amintea cum se plimbaseră o dată la braţ prin grădina de la Elm Court – la fel ca în acel moment – şi cum crezuse că găsise o alinare în puterea şi în simpatia lui. Aşa că îi povestise despre datoriile tatălui ei şi despre cât de aproape de ruină se aflase familia sa. La vremea aceea nu ştiuse ce se va întâmpla cu copiii. Chiar şi Victor i se părea încă doar un flăcău, în ciuda faptului că avea nouăsprezece ani. Şi cel mai tare o îngrijorase Emily, care era surdo-mută.

La momentul respectiv, fusese o uşurare enormă chiar şi numai să se descarce de neliniştile care-i apăsau sufletul. Nu se oprise nicio clipă să se întrebe dacă era bine sau nu să se destăinuie unui străin. Doar că atunci nu i se păruse că era un străin. Îl considerase mai degrabă o figură paternă – ba chiar una de încredere, comparativ cu propriul ei tată.

Iar apoi Sir Lovatt cumpărase toate datoriile tatălui său. Îşi amintea cum îi spusese asta, tot când se aflau în grădină. Şi îşi amintea că rămăsese fără cuvinte de recunoştinţă şi de uşurare. Îşi amintea cum îi strânsese

mâinile de bucurie şi apoi Le ridicase la obrajii ei… cum îşi muşcase buza de sus, ca să-şi oprească lacrimile să nu-i năpădească obrajii şi cum izbucnise în râs, în clipa în care i se revărsaseră totuşi din ochi. Îşi amintea că i păruse imposibil să rostească chiar şi un cuvânt simplu de mulţumire.

Anna crezuse atunci că făcuse toate acestea pentru că o iubea. Se aşteptase să se întoarcă a doua zi şi să o ceară în căsătorie. Îşi închipuise că va transforma toate acele datorii într-un cadou de nuntă – şi i se păruse cel mai frumos cadou cu putinţă. Se bucurase atât de mult, încât confundase acele sentimente cu iubire adevărată. Şi nu i se păruse deloc că făcea un sacrificiu, căsătorindu-se cu el. Ba chiar îşi dorise să se mărite cu el. Şi îşi dorise să-şi petreacă tot restul vieţii arătându-i recunoştinţa ei.

Dar în ciuda faptului că începuse să i se adreseze cu „Anna mea”, el nu-şi dorise nicio clipă să se însoare cu ea. Ci doar să aibă putere asupra ei. Şi începuse să-i vorbească despre viaţa pe care o vor avea împreună şi să pretindă că o iubea. Şi cu cât o atrăsese mai mult în plasa lui, cu atât afirmase mai cu tărie că o iubea.

Uneori se întreba de ce o alesese pe ea ca victimă. Doar pentru că fusese acolo la momentul potrivit? Sau pentru că îi fusese aproape ridicol de uşor să o transforme în victima lui? Probabil nu va şti niciodată adevărul.

— Ah! exclamă el, în timp ce se întorceau pe cărarea bătătorită… Te aşteptă soţul!

Anna observă atunci că Luke stătea nemişcat în faţa rotondei şi-i privea. Se întrebă în sinea ei dacă cei doi bărbaţi aveau să se cunoască. Şi ce se va întâmpla atunci. Sentimentul acela de panică dispăruse de mult şi lăsase în urmă altul apăsător, de nenorocire. Dar nu era în puterea ei să controleze situaţia.

Sir Lovatt Blaydon se opri însă când ajunseră la o distanţă mică de Luke, o luă de mâini şi făcu o plecăciune deasupra lor. Anna închise ochii strâns de teamă, însă el nu i le sărută.

— Poţi să te mai bucuri puţin de el, Anna mea, zise el.

Voi mai comunica cu tine din când în când, ca să mă asigur că nu ai uitat că te are doar cu titlu de împrumut, prin amabilitatea mea. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru reputaţia ta. Te iubesc mai decât te-ar putea iubi oricine altcineva.

Anna îşi retrase mâinile din ale lui, inspiră lent şi-şi umplu plămânii cu aer, apoi se întoarse de la el. Se îndreptă spre Luke, care rămăsese în locul unde era şi mai devreme. Încercă din răsputeri să se stăpânească şi să nu se grăbească spre el, în ciuda faptului că simţea demonii trecutului pe urmele ei. Zâmbi şi-şi lăsă ochii să-i strălucească pe deasupra vălului, până când îşi aminti că zâmbetul acela era complet nepotrivit – din mai multe motive. Aşa că îl lăsă să se stingă.

Luke o privea apropiindu-se de el. Când se întorsese în rotondă şi descoperise că Anna nu se afla nici cu Lady Sterne, nici cu nimeni altcineva, simţise o panică prostească şi complet necaracteristică. Şi pentru o clipă îşi imaginase că fugise şi ea. Dar, desigur, era afară şi se plimba – la fel ca majoritatea petrecăreţilor prezenţi la Ranelagh Gardens.

Nu îl recunoscuse pe bărbatul care o însoţea, deşi era foarte posibil să fie o cunoştinţă comună. Îi era foarte greu să-l identifice din cauza măştii negre şi a dominoului întunecat, a cărui glugă îi acoperea parţial faţa.

Era perfect acceptabil ca soţia, lui să se plimbe cu un alt bărbat. Şi se gândise că poate ar fi fost mai bine să se întoarcă în rotondă, ca nu cumva ei – şi alţii – să creadă că o spiona. Petrecuse deja destul timp privind-o în săli de bal şi în sufragerii, şi fără îndoială observaseră asta şi alte persoane. Nu-şi dorea deloc să fie considerat îndrăgostit până peste cap de soţia lui.

Cu toate acestea, rămăsese unde era, privindu-i. Avea un sentiment inexplicabil că poate soţia lui va avea nevoie de el. Dar cei doi îl văzuseră deja. În clipa aceea omul făcea o plecăciune deasupra mâinilor ei şi se retrăgea. Pentru o clipă pasageră, Luke se gândi că probabil îl cunoştea, dar pur şi simplu nu îl putea recunoaşte.

Ochii ei zâmbiră pe măsură ce se apropia, dar apoi deveniră din nou serioşi.

— Cineva pe care îl cunosc? întrebă el.

— Oh! exclamă ea şi râse scurt. Nu. Era doar un vecin de acasă. Cândva am fost destul de apropiată de fiica lui. Sunt uimită că m-a recunoscut. Eu, una, nu l-am recunoscut până nu s-a prezentat. Ai trimis-o acasă pe Doris?

— Da, zise el. Şi le-am condus pe ea şi pe mama la trăsură. Îmi pare rău că ai fost martoră la violenţă, Anna.

— Nu a fost vina ta, zise ea şi îl studie îndeaproape. Unde ai învăţat să mânuieşti sabia atât de bine?

— La Paris, răspunse el. Printre altele.

Anna se cutremură brusc şi se aplecă atât de mult spre el, încât Luke fu nevoit s-o prindă de mână, ca să o sprijine.

— Vreau să plecăm, zise ea. Putem pleca, te rog, Luke?

— Tocmai asta voiam să-ţi sugerez şi eu, spuse el. Mi-e greu să mă mai bucur de petrecere, după ce sora mea a fost pe punctul de a-şi ruina viaţa, doar pentru că e prea tânără ca să-şi dea seama ce se întâmplă cu adevărat.

Îşi luară apoi la revedere de la Lady Sterne, Theo şi sora Annei şi cinci minute mai târziu se aflau deja în trăsură, în drum spre casă. Luke lăsă capul pe spate şi închise ochii – într-un fel se bucura că soţia lui era şi ea prea indispusă să vorbească. Ruinarea putea fi mult mai dezastruoasă pentru o femeie decât pentru un bărbat. El însuşi fusese doar cu un an mai mare decât era Doris în clipa în care viaţa se năruise în jurul lui. Iar el îşi putuse făuri o nouă viaţă, doar pentru că era bărbat. Lui Doris i-ar fi fost mult mai dificil să facă acelaşi lucru.

Îi mai dispăruse mânia, cât timp aşteptase cu Doris să vină mama lor, ca să o ia de acolo şi să o ducă acasă.

Dar chiar şi aşa, nu regreta deloc decizia pe care o luase. Iar a doua zi, sora lui avea să fie trimisă acasă la Bowden Abbey, unde putea fi supravegheată mai îndeaproape. Şi mama lor se putea duce cu ea. Le spusese femeilor planul său şi, de asemenea, că avea să le viziteze

a doua zi dimineaţă, ca să le vadă plecând…

— Şi să mă baţi înainte să plec? îl întrebase Doris, sfidătoare şi plină de amărăciune. N-o să mă laşi să scap fără o mamă de bătaie, nu-i aşa, Luke?

— Taci din gură, fato! îi răspunsese mama lor cu răceală. Să ştii că eu nu aş avea nimic de obiectat, dacă s-ar hotărî să te disciplineze astfel… chiar şi folosind un bici. E ceva ce ar fi trebuit să ţi se întâmple cu mult timp în urmă.

Dar Luke nu mai spusese nimic. Fusese mult prea furios pentru cuvinte. Dar în clipa aceea, îşi amintea afirmaţiile mamei sale şi se întreba dacă o bătaie straşnică era într-adevăr ceea ce îi lipsise lui Doris în copilărie şi adolescenţă. Sau poate că de fapt îi lipsise dragostea. Poate dacă mama lor ar fi îmbrăţişat-o de câteva ori…

Dar el nu credea în dragoste. Iubirea ar fi distrus-o pe Doris, la fel de sigur cum se pare că făcuse şi lipsa ei. Se gândi apoi că totuşi nu o putea acuza pe mama lui de o lipsă totală de iubire. Doar că pusese mereu pe primul plan datoria şi decenţa – ca şi când arătarea afecţiunii nu ar fi fost altceva decât o slăbiciune prostească.

Şi totuşi era posibil ca Doris să aibă nevoie de mai multă afecţiune decât i-ar fi putut oferi ea… sau el, de altfel. La urma urmei, fusese un copil extrem de afectuos.

Luke înghiţi în sec. Apoi îşi dădu seama brusc că o ţinea destul de strâns de mână pe soţia lui, pe scaunul liber dintre ei. Şi nu era ceva ce îi stătea în caracter. Era aproape ca şi când i-ar fi luat mâna pentru că simţise nevoia s-o facă. Dar el nu avea nevoie nici de ea, nici de nimeni altcineva. Se educase pe sine să fie foarte independent. Şi nu trebuia să-şi permită să ajungă să aibă nevoie de Anna, în orice alt mod decât cel sexual. Îşi trase atunci mâna dintr-a ei.

Anna rămase câteva clipe nemişcată, în linişte. După aceea se înclină spre el, astfel încât braţul ei să se atingă de al lui şi-şi frecă tare obrazul de umărul lui. Luke deschise ochii, speriat şi deschise braţele, ca să o stabilizeze, dar ea se ridică în picioare cu stângăcie şi apoi se aşeză în poala

lui, îşi trase vălul în jos, până îi alunecă sub bărbie şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Apoi îşi frecă sugestiv sânii de el şi gura ei o găsi pe a lui în întuneric.

Doamne, Dumnezeule! Luke o strânse în braţe imediat, întredeschise buzele plin de apreciere şi îşi strecură limba în căldura gurii ei. Ea gemu gutural şi el simţi imediat fiorii excitaţiei punând stăpânire pe el.

— La urma urmei… zise ea, dând capul pe spate şi râzând… de ce să irosim o plimbare bună cu trăsura?

Era obişnuit ca Anna să flirteze cu el în mod nevinovat. Nu era deloc familiarizat cu latura ei de seducătoare. Dar îi plăcea. Ea îi împrăştia sărutări pe chip.

— Te doresc, îi şopti ea, printre săruturi. Te doresc!

Putea simţi forma şi căldura picioarelor ei prin îmbrăcămintea subţire. Corsetul îi ridica sânii şi era ca o armură, care-i împiedica mâinile să-i atingă trupul. Dar, dintr-un motiv sau altul, asta îl excita şi mai mult.

— Aici în trăsură? întrebă el. Sunt mai mult decât dispus să-ţi fac pe plac, doamnă, dacă poţi îndura disconfortul.

— Aici şi acum. Vocea ei se transformase într-o şoaptă guturală. Şi nicio clipă mai târziu. Fă-o cu mine, acum.

Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, ar fi transformat îndepărtarea pantalonilor ei într-un preludiu erotic. Dar mâinile ei se alăturară alor lui şi traseră nerăbdătoare de ei, aruncându-i apoi la podea. Îşi desfăcu şi el pantalonii, apoi o trase deasupra lui pe banchetă. Era fierbinte, şi o dorinţă aproape frenetică pusese stăpânire pe ea. Şi îl înfierbântase şi pe el. Luke se bucura că voia să facă dragoste chiar în clipa aceea. Pentru că nu credea că mai putea aştepta până când ajungeau acasă.

— Acum să fie, atunci, zise el.

O cuprinse apoi cu mâinile de şolduri şi o conduse uşor ca să-l cuprindă, cu totul.

Era caldă şi umedă, şi atât de pregătită pentru amor, încât strigă şi explodă, chiar în clipa în care o pătrunse. O lăsă să se cutremure şi să se relaxeze, apoi îşi savură pe îndelete propria plăcere, acompaniat de gemetele ei

satisfăcute.

Rămaseră aşa, până când Luke se temu că probabil se apropiau de casă. Se gândi somnoros că avea parte de un tratament minunat. Era pentru prima dată când făcea dragoste într-o trăsură şi era bucuros că nu sărise peste acel pas din educaţia lui sexuală. Ba chiar, foarte bucuros. O sărută uşor pe obraz.

— Este posibil ca vizitiul meu să facă un atac de apoplexie dacă ne găseşte aşa, când deschide uşa, zise el. Propun să ne transformăm din nou într-un cuplu respectabil şi să reluăm indecenţa mai târziu, în dormitorul nostru.

Ştia că îşi va dori să o mai aibă o dată. Partida aceea scurtă de amor nu reuşise decât să-i stârnească apetitul pentru ea.

Anna chicoti în felul acela gutural pe care-l observase şi mai devreme, apoi oftă când se dezlipi de trupul lui. Se aplecă să-şi ia pantalonaşii şi şi-i trase la loc. În clipa în care trăsura se opri şi vizitiul veni să le deschidă portiera şi să le coboare scara, Luke şi Anna stăteau unul lângă altul pe scaune şi nu se atingeau deloc.

Luke o conduse la dormitorul ei şi-i deschise uşa.

— Curând, doamnă? întrebă el, ridicând uşor din sprâncene.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Şi mai curând, Excelenţă, zise ea şi intră plutind în camera sa.

Era îmbrăcată în voaluri din cap până-n picioare, broderiile aurii străluceau minunat şi era fascinant de feminină.

Curând. O, da. Sau şi mai curând. Se îndreptă apoi spre camera lui.

*

Deznădejdea dispăruse şi lăsase loc panicii. O panică pe care încercase să o controleze în trăsură. În mod neobişnuit şi miraculos, Luke o luase de mână, iar ea se concentrase cu toată fiinţa asupra acelui contact fragil şi îşi

lăsase întreaga sănătate mintală pe atingerea mâinii lui. Iar când el îşi îndepărtase mâna, simţise toată raţiunea şi controlul dispărând odată cu ea. Aşa că se aruncase în braţele lui, condusă de o singură nevoie primară. Nevoia de a se ascunde în interiorul lui… de a deveni o parte mică şi ascunsă din el, astfel încât să n-o mai găsească nimeni niciodată.

Iar când o pătrunsese, tare şi lung şi real de palpabil, senzaţia aceea se transformase într-o linişte minunată, care însemnase totul pentru ea. Care de fapt chiar era totul pentru ea. Pentru că îşi permisese luxul de a se pierde în el. Şi apoi îl lăsase să o strângă în braţe. Fusese un sentiment cald şi sigur să-i simtă trupul încă făcând parte din al ei.

Dar când ajunse în siguranţa casei şi a dormitorului ei, Anna descoperi că panica aceea nu dispăruse cu adevărat. Se simţea singură şi înspăimântată, chiar şi în prezenţa cameristei ei. Se luptă cu isteria, cât îl aşteptă să se întoarcă la ea. El veni mai devreme decât de obicei – dar chiar şi aşa, i se părea că îl aştepta deja de ore întregi, îi zâmbi din pat şi îndepărtă cearşaful de pe trupul ei dezgolit, în timp ce el îşi scoase cămaşa de noapte.

„Ţine-mă în braţe! Salvează-mă!” Întinse braţele spre el.

— Fă dragoste cu mine!

— Asta intenţionez pe deplin, doamnă, zise el, după cum observi cu siguranţă.

Se aplecă apoi spre lumânări şi le stinse.

Întunericul neaşteptat aduse cu el un val de panică, dar apoi Luke era lângă ea în pat, mângâind-o şi începând ritualul tot mai familiar – dar ele fiecare dată nou – de a face dragoste cu ea.

— Anna. Îi plăcea să continue încet şi să transforme fiecare mişcare într-o o atingere chinuitor de agonizantă, dar şi chinuitor de plăcută. Eşti foarte flămândă?

— Absolut hămesită, îi răspunse ea. Sunt lihnită, Luke. Umple-mă.

— Nu pot rezista unei asemenea invitaţii, spuse el.

Îşi desfăcu apoi picioarele pentru el, când veni

deasupra ei. Îşi dorea cu disperare să fie din nou plină cu trupul său. Era înfierbântată şi gâfâia de dorinţă. Însă prima atingere veni de la degetele lui... de la degetele lui deosebit de pricepute, a căror mângâiere tandră o putea ridica pe culmile nebuniei şi extazului. Dar în noaptea aceea cunoscu o nevoie dureroasă şi trepidantă, în clipa în care îi sărută sânii şi-i supse uşor sfârcurile.

Se putea auzi implorându-l, în timp ce mâinile ei îi desfăceau panglica de la ceafă şi-i eliberau părul peste sânii ei dezgoliţi.

Şi apoi gura lui se mută în locul secret unde o mângâiaseră degetele sale. Era ceva şocant de neaşteptat... dar limba lui se mişca şi mai sensibil şi mai erotic decât o făcuseră degetele lui. Îi cuprinse sânii cu palmele şi-i strânse uşor sfârcurile între degetul mare şi cel arătător.

— Mai tare! se pomeni implorându-l şi apoi presiunea crescută o făcu să ţipe din cauza unei dureri şi plăceri insuportabile.

Se cutremură sub el. Simţi durerea aceea acumulându-se şi cutremurând-o, apoi acumulându-se şi eliberându-se din nou.

Când o acoperi cu trupul său şi o pătrunse, Anna simţea o dorinţă puternică, care o făcea să geamă... o dorinţă care fusese satisfăcută iar şi iar, dar care încă nu voia să dispară. Se relaxă recunoscătoare în împingerile lui ferme câteva minute, până când pătrunse atât de adânc în sufletul ei, încât deveniră o singură fiinţă şi dispăru orice gând sau sentiment conştient.

Până când rămase doar iubire. O iubire perfectă.

Era singură când se trezi. O, nu, nu singură în pat! El era chiar acolo lângă ea, ca în fiecare noapte. Dormea. Dar se simţea singură, în sensul că nu se atingeau deloc. Nu ştia cât era ceasul, dar ghici că dormise câteva ore. Fusese uimitor... şi nu se aşteptase să adoarmă deloc.

Se simţea în siguranţă. Se afla în patul ei şi soţul său era chiar acolo, lângă ea. Încercă să-şi ţină trupul relaxat şi să retrăiască în minte felul în care făcuse dragoste cu ea.

Fusese cea mai minunată partidă de amor, dintr-o lună întreagă de făcut dragoste. Încercă apoi să se convingă pe sine că va ajunge şi el s-o iubească pe ea, la fel cum îl iubea ea pe el şi că vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Dar panica aceea revenea în sufletul ei şi nu o putea îndepărta în niciun fel. Şi odată cu ea, revenea şi amintirea coşmarului pe care-l trăise în acele săptămâni şi luni interminabile de după plecarea *lui* şi de dinainte de a-l fi cunoscut şi de a se fi căsătorit cu Luke. Dintr-odată, patul i se părea o prăpastie de un kilometru, pe ale cărei margini stăteau ei. Se simţea înconjurată de o nimicnicie rece şi de ameninţarea îngrozitoare a unor mâini care încercau să ajungă la ea.

Se rostogoli pe o parte şi se lipi de corpul cald, puternic şi palpabil al soţului ei. Apoi se strădui să-şi facă loc printre braţele lui şi-şi ghemui capul la pieptul său, chiar sub bărbie. „Ţine-mă în braţe. Te rog, ţine-mă în braţe!”

Braţul lui se strânse în jurul ei şi mormăi ceva somnoros. Şi apoi se trezi.

— Anna, ce s-a întâmplat? o întrebă el. Vrei să rămân olog şi impotent de atâta acţiune? Lasă-mă câteva clipe şi o să fiu iar gata pentru tine.

— Nuu, nu, se tângui ea, în clipa aceea nu îşi mai dorea plăcere, ci alinare. Şi iubire. Du-mă acasă, Luke. Te rog, du-mă acasă. Vreau să merg acasă. Se gândea că poate va fi în siguranţă acolo.

— La Elm Court? întrebă el, nedumerit. Ţi-e dor de casă? Ţi-e dor de sora ta mai mică? Te duc acolo, dacă asta îţi doreşti.

— Nu, nu acolo, răspunse ea. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Du-mă acasă. Acasă la Bowden Abbey.

El o strânse în braţe o vreme, fără să zică nimic. Anna aproape că avea senzaţia că se retrăgea de lângă ea.

— La Bowden? întrebă el. Anna, ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, şopti ea la pieptul lui. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Dar m-am săturat de Londra. Vreau să merg

acasă. Te rog, du-mă acasă.

— Acasă, repetă el. Anna îl putea simţi cum inspira adânc. Da, acolo e într-adevăr acasă. Dar s-a întâmplat ceva, Anna. Spune-mi… ce s-a întâmplat?

Ea înghiţi apăsat şi se lipi şi mai tare de pieptul lui.

— O să am un copil, zise ea, cu toate că nu intenţionase să-i spună încă. De fapt, nici ea nu era complet sigură de asta încă.

— Deja? Una din mâinile lui se mutase pe creştetul ei. Degetele lui îi dezmierdau părul şi îi masau scalpul.

— Mi-a întârziat o săptămână, zise ea. Mie nu-mi întârzie niciodată. Cred că e posibil să fiu însărcinată. Vreau să merg acasă.

Luke rămase tăcut o perioadă îndelungată. Continuă să-i maseze capul liniştitor, în timp ce mâna ei se agăţase de o şuviţă groasă din părul lui, care îi alunecase peste umăr pe faţa ei.

— Da, zise el foarte încet. A sosit timpul. Primul nostru copil trebuie să se nască la Bowden. Şi tu ai nevoie de liniştea de la ţară, în timp ce el creşte în pântecul tău. O să mergem acasă.

Un sentiment de siguranţă şi pace se instala atunci în interiorul ei şi fu pe punctul de a adormi din nou.

— Anna, zise Luke. Mă bucur foarte mult că eşti însărcinată. Mulţumesc.

Ea zâmbi somnoroasă. După o lună întreagă de apropiere fizică, pasiune şi de distanţă emoţională, acelea erau primele cuvinte care păreau să învingă depărtarea dintre ei. Veneau aproape ca o declaraţie de dragoste. Şi aproape că erau suficiente pentru noaptea aceea. Aşa că se lăsă să alunece de tot pe tărâmul somnului, în siguranţă în braţele soţului ei.

*

Luke era sincer înspăimântat. A doua zi dimineaţă devreme, călări repede prin parc. Crease o viaţă nouă. El şi Anna creaseră viaţă. O viaţă nouă în interiorul trupului ei. Şi

va fi responsabil pentru totdeauna pentru viaţa aceea şi cea a soţiei sale.

Era pe deplin legat de viaţă şi de sarcinile şi responsabilităţile ei. Şi de cel puţin alte două persoane – soţia sa şi copilul care creştea în pântecele ei. Crezuse întotdeauna că acea legătură sacră a căsătoriei va fi cea mai apăsătoare pentru el. Nu se aşteptase niciodată ca vestea pe care i-o dăduse noaptea trecută să îi unească cu atât mai mult. Putea îndeplini, fără dar şi poate, nevoile materiale ale copilului său. Dar va fi responsabil şi pentru nevoile emoţionale ale pruncului. În mintea lui se înfiripă pentru o clipă gândul de dragoste, dar apoi dispăru.

Era ceva ce nu putea face. Petrecuse ultimii zece ani detaşându-se de legăturile interumane şi de complicaţiile lor emoţionale. Şi fusese foarte mulţumit de rezultat. Oare se putea întoarce? Oare putea redeveni omul care fusese cândva? Doar ca să fie distrus din nou? Doar ca să fie vulnerabil şi să i se amintească de singurătatea lui fundamentală?

Era absolut speriat. Îngrozit. Şi ce se întâmpla dacă ar fi murit Anna? Dacă o condamnase de fapt la moarte în clipa în care îi implântase o viaţă în pântec, când în realitate nu era gata să îngrijească acea viaţă dincolo de pântecul mamei? Dacă prin asta omorâse toată frumuseţea şi vivacitatea care o caracterizau pe Anna?

Slăbi uşor frâiele, în clipa în care îşi dădu seama că risca atât viaţa calului, cât şi pe a sa. Nu-şi mai putea permite luxul de a-şi risca nici măcar propria siguranţă. Pentru că un copil şi mama lui depindeau de viaţa şi de siguranţa lui. Odată cu acel gând, fu cuprins de o senzaţie ameţitoare şi apăsătoare. Nu voia să depindă cineva de el din punct de vedere emoţional. Nu putea gestiona o responsabilitate atât de mare.

Dacă se dovedea că semăna cu mama lui şi că nu putea oferi unui copil dragostea de care avea nevoie?

Dar el nu era capabil să iubească.

Ba de fapt, nu voia să fie capabil să iubească. Pentru că nu voia să fie capabil să simtă şi durere.

Din fericire, găsi altceva cu care să-şi ocupe mintea în timp ce călărea spre casă. Doris. Ştia că sora lui suferise şi că va mai suferi o vreme, în continuare – şi îşi putea aminti întrucâtva cum se simţea durerea. Dar, în ciuda unei nelinişti persistente, în dimineaţa aceea era încă foarte convins că procedase corect. Şi era neînduplecat în intenţia sa de a o trimite acasă la Bowden. Da, în dimineaţa aceea se va duce, după cum promisese, şi le va trimite acasă pe sora şi pe mama lui.

Asta îl făcu să se gândească din nou la copila care fusese Doris. Şi la tânărul care fusese el, cu mult timp în urmă. Oftă în timp ce se aşeză să ia micul dejun şi se uită prin mormanul de scrisori şi invitaţii, stivuite ordonat lângă farfuria lui.

Într-una dintre scrisori se afla o chitanţă, care cerea ca ducele de Harndon să facă plata unei sume ridicol de mari, de vreme ce fratele său, lordul Ashley Kendrick, părea în imposibilitatea de a o achita el însuşi. În partea de jos a chitanţei era mâzgălită semnătura lui Ashley.

*

Când Luke ajunse la Harndon House, Ashley era încă în pat. Înainte de a le vedea pe mama şi pe sora lui, Luke se duse personal în camera fratelui său. Luă un pahar de apă de pe noptieră şi goli conţinutul direct pe faţa fratelui său. Ashley se trezi imediat.

— Fir-ar a naibii! Ce, Doamne, iartă-mă? izbucni Ashley şi sări ca ars.

Luke îi aruncă atunci chitanţa pe piept. Fratele lui o ridică şi o privi în tăcere câteva momente.

— Lua-l-ar naiba! exclamă apoi. Nu avea nicio treabă să ţi-o trimită ţie, Luke. O să mă ocup eu să o achit. Pleacă şi lasă-mă să dorm.

— În clipa asta ai de ales, rosti Luke, rece. Aproape că îl putea auzi pe tatăl său vorbind prin vocea sa… chiar dacă tatălui său nu-i oferise şi lui de ales, cu zece ani în urmă. Poţi să păstrezi factura asta şi n-ai decât să te duci naibii,

pentru că nu o să mai vezi nicio indemnizaţie de care să te ajuţi, sau… poţi să mi-o dai mie să o plătesc, să te dai jos din pat şi să-ţi faci bagajele, în timp util să pleci cu mama şi cu Doris la Bowden, unde vei rămâne până când mă vei convinge că ai un motiv bun să mai pleci de acolo. Ai cinci minute să te hotărăşti. Traversă apoi camera, se duse la fereastră, trase draperiile groase şi rămase acolo, privind afară la piaţa însorită. Uitase că soarele strălucea.

În realitate, Ashley era între ciocan şi nicovală. Avea de ales între a trăi fără niciun mijloc de a se susţine material – la fel cum se pomenise şi Luke cu zece ani în urmă, când fusese izgonit de acasă – şi a se confrunta cu capitulare şi umilire totală. Dar Luke îşi împietri inima şi nu mai spuse nimic altceva.

— La ce oră pleacă? întrebă fratele lui, de undeva din spatele său.

Probabil că trecuseră în jur de patru minute.

— De îndată ce eşti tu gata, îi răspunse Luke, fără să se întoarcă spre el.

Câteva clipe mai târziu, auzi uşa dormitorului deschizându-se şi apoi închizându-se. Se întoarse apoi şi descoperi că factura pentru jocuri de noroc se afla pe pat. Luke se duse şi o ridică, cu inima împietrită.

„Aşadar, înapoi la Bowden”, gândi el. Îndoi apoi hârtia şi o băgă în buzunar. Se întorcea la trecutul său. Şi lua odată cu el prezentul şi viitorul.

Plecă apoi să o caute pe mama lui.

capitolul 13

Bowden Abbey. Luke aştepta oarecum temător. Copil fiind, iubise conacul şi parcul său, fermele şi satul. Şi detestase ideea de a fi vreodată departe de toate acestea. Îndurase să fie plecat la şcoală şi la universitate, dar numai pentru că aşteptase cu nerăbdare vacanţele – când putea

să se întoarcă acasă. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat acea nenorocire cu George, poate că nu ar fi trebuit să se mute deloc de acolo. Poate că tatăl său i-ar fi permis să locuiască în continuare la Bowden.

Pe de altă parte, ştia că nu îl îngrozea atât locul în sine, cât amintirile asociate cu el. Într-un fel, era păcat că acele ultime amintiri rămăseseră cel mai adânc întipărite în sufletul său şi că aproape şterseseră orice urmă a celor frumoase. Îşi amintea că se bucurase foarte mult când se întorsese George din marele tur al Europei.

Luke ţinuse mereu extrem de mult la fratele său mai mare, însă acea diferenţă de patru ani fusese uneori un obstacol, pe vremea când erau copii. Dar în clipa aceea i se părea ceva infim. Crescuseră împreună şi erau fraţi. Iar cândva fuseseră săptămâni întregi în care vorbi seră şi călăriseră împreună, pescuiseră, jucaseră biliard şi vizitaseră împrejurimile – într-un cuvânt, fuseseră nedespărţiţi. Sau cel puţin, aşa crezuse el. Pentru că în mod evident, fuseseră şi momente în care George nu fusese cu Luke – altfel ceea ce se întâmplase nu ar fi fost posibil.

Iar trădarea aceea spulberase ceva în sufletul lui Luke. Ceva ce nu se mai reparase niciodată. George şi Henrietta. George care o siluise pe Henrietta. Dar nu. În acel moment, avea treizeci de ani, aşa că mintea lui se ferea să folosească acel cuvânt. Poate fusese mai degrabă seducţie. Cu siguranţă fratele lui crezuse că Henrietta îşi dorise şi ca să fie cu el – Luke ştia foarte bine felul în care dorinţa sexuală putea întuneca judecata sănătoasă a oricui. Dar chiar şi simplul gând că George ar fi sedus-o tot îi mai aducea un gol dureros în stomac.

Cu toate acestea, amintirea clipei în care îl înfruntase pe George era încă vie în mintea lui. Încă mai putea vedea imaginea lui – cu chipul palid şi buzele strânse – refuzând să facă orice comentariu cu privire la povestea spusă de Henrietta. Refuzând să se apere pe sine sau să-şi apere acţiunile. Refuzând să îi accepte provocarea la duel… şi în cele din urmă, refuzând să lupte cu el, trăgând în aer intenţionat şi apoi privind ferm cum Luke lua în colimator

salcia bătrână. Şi apoi prăbuşindu-se la pământ în tăcere, în clipa în care fusese nimerit de glonţ.

Luke inspiră adânc. Nu-şi mai văzuse fratele de atunci. Iar în clipa aceea ştia foarte bine că nu-l va mai vedea niciodată. Şi în mod uimitor, abia atunci îşi aminti ceva ce reprimase de mult. După şase luni, primise un colet de la George, în care nu se afla nimic, cu excepţia unei hârtii pe care era mâzgălită semnătura lui şi un teanc de bani destul de gros. Luke trimisese înapoi coletul, fără niciun cuvânt în plus. Oare fusese o ramură de măslin? Sau bani pătaţi de sânge? Nu ştiuse niciodată. Reprimase amintirea, dar în clipa aceea îi revenea în minte, involuntar.

La fel fuseseră returnate şi toate scrisorile pe care le trimisese el părinţilor lui. Fusese îndepărtat. Izgonit.

Şi totuşi, printr-o ironie supremă a sorţii, în clipa aceea, lui îi aparţinea totul. Se apropia de moşia Bowden. Şi o făcea în calitate de duce de Harndon. Se întorcea la nişte responsabilităţi pe care nu şi le dorise niciodată. Se întorcea la Henrietta – la văduva fratelui său.

Se întoarse atunci instinctiv spre prezentul şi viitorul său. Soţia lui stătea lângă el în trăsură şi privea tăcută peisajul care se derula în exteriorul ferestrei. Dacă sora ei nu ar fi stat pe scaunul din faţa ei, poate că ar fi încercat să o ia de mână. Dar se bucura că doamna aceea era acolo – pentru că asta îl împiedica să arate un asemenea gest de slăbiciune. În ciuda recomandării Annei şi a protestelor lui Lady Sterne, Agnes îi implorase să o ia cu ei. Şi fata era la fel de timidă ca întotdeauna, în ciuda faptului că era foarte frumoasă. Luke se gândi atunci că probabil Londra, cu balurile şi petrecerile ei vesele, nu era deloc pe gustul ei. Şi trimisese vorbă să fie adusă şi cealaltă sora a soţiei lui – fata surdo-mută – pentru că ştia că pe Anna o îngrijora să stea atât de mult departe de ea.

Prezentul şi viitorul lui. Soţia lui tot nu sângerase în cele trei zile de când îl implorase să o aducă acasă. Era aproape sigur însărcinată.

Anna îi simţi privirea, aşa că întoarse capul şi îi zâmbi. Se putea citi din nou fericirea pe buzele ei. Iar postura

corpului ei exprima relaxare, în ciuda unei călătorii lungi şi plictisitoare. Îl uimea faptul că ajunsese să urască Londra. Păruse să se fi bucurat din plin de viaţa socială de acolo – mai cu seamă că toată lumea căutase să se afle în compania ei. Dar în ultimele trei zile fusese aproape disperată să plece – ba chiar îndemnase servitorii să grăbească pregătirile. Poate că era genul de persoană care, odată ce îi intra în cap o idee, voia ca totul să se întâmple imediat… sau chiar ieri.

— În câteva minute o să trecem prin sat, zise el. Aproape am ajuns acasă.

— Serios? Ochii i se luminară imediat de emoţie şi se aplecă uşor în scaun, ca să vadă mai bine pe fereastră.

Într-o clipită ajunseră în sătuc şi trăsura fu nevoită să încetinească din cauza unor posibili pietoni sau animale domestice. În mod absolut şocant, totul părea neschimbat. Luke se întrebă atunci la ce se aşteptase. Ca totul să se fi schimbat şi să fi devenit de nerecunoscut în zece ani?

Cu toate astea, ceva chiar se schimbase. Cu zece ani în urmă, el era doar un băiat şi fiul cel mai mic al unui duce. Iar trăsura lui nu atrăgea prea mare atenţie atunci când trecea prin sat. Dar în momentul acela era ducele de Harndon şi se întorcea acasă, după o absenţă îndelungată. Iar faptul că nu avea niciun blazon inscripţionat pe trăsură nu părea să conteze vreun pic. Probabil se răspândise vorba că era aşteptat în orice moment, pentru că în clipa aceea se deschideau uşile tuturor caselor şi puţinii clienţi aflaţi prin taverne sau prăvălii se înghesuiau să iasă în stradă.

Luke fu luat prin surprindere, dar apoi se aplecă şi ridică mâna în semn de salut. Oamenii continuată să fluture din mâini şi majoritatea dintre ei îi zâmbeau primitor.

— O, Luke! exclamă Anna şi râse de încântare. Este absolut minunat! Şi ea flutura din mână şi privea pe fereastră.

Dar când se apropiată de capătul străzii şi de biserică, Luke se lăsă pe spate brusc şi întoarse capul. Nu, nu-şi dorea deloc să vadă biserica sau cimitirul. Îşi dădu seama

dintr-odată că nu doar amintirile şi prezenţa Henriettei îl făcuseră să îi fie groază să se întoarcă acolo. Era ceva mult mai rău de atât. Şi anume mormintele din cimitir... mormintele celor doi oameni pe care nu avusese ocazia – sau dorinţa – de a-i ierta în timpul vieţii. Şi pe care nu-i putea ierta nici în clipa aceea.

— Ah! exclamă apoi destul de uşurat, în clipa în care trăsura coti şi intră pe poarta de piatră înaltă şi impunătoare, care îi ducea în parcul de la Bowden Abbey.

Probabil sătenii au auzit că vine o ducesă nouă şi minunată. Iar cei care s-au aflat pe partea ta vor avea ocazia să se şi laude că te-au văzut, draga mea.

Anna izbucni încă o dată în râs.

— Cred că mai degrabă voiau să vadă cum anume că schimbat pe tine Parisul, zise ea. Oo! exclamă apoi. Copacii aceia! Sunt foarte bătrâni, nu-i aşa? O! Şi uite, Agnes! Căprioare. Sunt o turmă întreagă! E o zonă mai umbroasă aici! O să fie o pauză plăcută de la tot soarele din ultima vreme.

Când străbătuse ultima data aleea aceea, lui Luke i se păruse o noapte întunecată. Trecuseră deja de locul în care îl aşteptase Doris.

— Ohhh! exclamară împreună Anna şi Agnes, de îndată ce trăsura părăsi copacii şi lăsă în urmă zona aceea umbroasă.

Splendoarea parcului care se întindea în faţa lor le lăsase cu respiraţia întretăiată. Se vedea un pod mare de piatră cu două arcade, care se înălţa falnic peste un râu ce curgea repede. Păşuni întinse şi netede urcau Un Terasele cu patru niveluri ale grădinilor englezeşti, înfloritoare şi îmbibate de culoare. Şi mai era şi conacul grandios, cu multitudinea sa de turnuleţe şi de ferestre cu şprosuri. Casa era un amestec de nedescris de stiluri arhitecturale, dar cu toate acestea era absolut splendidă şi impunătoare.

Luke se uită la conac, la fel cum privise şi satul cu câteva minute în urmă. Era uimit că era neschimbat. Se gândi că întreaga moşie avea un aer atemporal, care-l făcea să nu-şi dea seama dacă se afla în prezent sau cu un

secol în urmă.

Trăsura traversă podul şi îşi croi drum pe alee, pe lângă pajişti şi apoi pe lângă grădinile englezeşti, înainte de a urca spre terasa pietruită, care se întindea în faţa treptelor de marmură şi a uşilor masive. Uşile conacului erau deja deschise, înainte să se oprească trăsura şi vizitiul să vină să deschidă portiera şi să aşeze treptele.

Luke coborî hotărât. O ajută mai întâi pe cumnata lui să coboare, iar apoi pe soţia lui. Observă atunci că Annei îl dispăruse zâmbetul. Dar continua să aibă ochii mari de uimire şi o îmbujorare minunată îi acaparase obrajii. Îi oferi braţul, iar ea îşi aşeză mâna pe mâneca redingotei sale. Poate că ar fi trebuit s-o încurajeze în vreun fel. Însă în clipa aceea nu putea încuraja pe nimeni. Se gândi că probabil acela era cel mai dificil moment din toată viaţa lui. Sau poate nici chiar aşa – dar cu siguranţă unul dintre cele mai dificile.

O conduse pe soţia lui în holul grandios cu lambriuri de stejar, înalt de două etaje, care era decorat cu portrete uriaşe ale strămoşilor săi, cu două şemineuri masive identice, situate de o parte şi de alta, pe podeaua placată cu gresie. Servitorii păreau foarte mici în comparaţie cu măreţia înconjurătoare. Stăteau aliniaţi de o parte şi de alta a uşii, în semn de bun venit, şi aşteptau ca ducele şi noua lui ducesă să-i treacă în revistă.

Luke se întrebă atunci dacă nu cumva aceea era mâna mamei sale.

Apăru Cotes, bătrânul majordom al tatălui său şi făcu o plecăciune adâncă şi rigidă, pe care Luke şi-o amintea foarte bine. După aceea i-o prezentă pe intendentă, doamna Wynn – o femeie pe care el nu o mai văzuse niciodată. Luke le prezentă la rândul său pe ducesa lui şi pe Lady Agnes Marlowe. Apoi el şi Anna inspectară şirurile de servitori. Stăteau cu toţii încordaţi, în poziţie de drepţi şi aproape tuturor le străluceau ochii de curiozitate. După cum se aşteptase, soţia lui se dovedi la înălţimea situaţiei, cu toată uşurinţa dată de experienţă. Anna zâmbi cu căldură fiecăruia în parte şi discută scurt cu majoritatea

dintre ei. Deşi era obosită de pe drum şi probabil şi de la faptul că era în primele săptămâni de sarcină, nu se grăbi deloc cu acea primă îndatorire a ei, ca stăpână a Bowden Abbey. Ba chiar părea să îi facă foarte mare plăcere.

Asta îl făcu pe Luke să se gândească din nou că făcuse o alegere minunată. Anna îşi va face datoria meticulos şi cu graţie. Era foarte mândru de ea.

— Familia vă aşteaptă sus, în salon, Excelenţă, zise doamna Wynn după finalizarea inspecţiei, adresându-i-se lui Lady Anna. Mergeţi să îi salutaţi mai întâi sau vă retrageţi în camerele dumneavoastră?

— Da, vom merge mai întâi în salon, zise Anna şi-şi întoarse chipul zâmbitor şi întrebător către Luke.

El încuviinţă din cap.

— Dar cred că Lady Agnes ar prefera să se odihnească puţin mai întâi, zise Anna.

Agnes părea uşurată.

Doamna Wynn încuviinţă din cap, apoi îi conduse pe sub arcada ascuţită, înspre scara grandioasă de stejar.

Luke venea în spatele femeii, la braţ cu soţia sa. Se simţea de parcă ar fi avut greutăţi de plumb în pantofi. Cândva acei conac fusese căminul lui. Şi urma să devină din nou casa lui – dacă se mai putea aşa ceva. Familia lui îl aştepta în salonul de la etaj. Mama sa, care-i întorsese spatele atunci când avusese cea mai mare nevoie de dragostea unei mamei. Fratele pe care îl umilise şi cu care se comportase aproape la fel de dur, cum se purtase cu el tatăl său, în trecut. Sora lui, căreia îi frânsese inima fără milă, în ciuda faptului că demult ştiuse şi el cum se simţea o inimă frântă. Şi Henrietta.

Iar în sat, în cimitirul bisericii, tatăl său. Şi George.

Familia era reunită în salonul principal. Şi chiar dacă se cunoscuseră deja cu toţii la Londra – mai puţin cineva, desigur – în clipa aceea tot trebuia să îndure formalitatea felicitărilor. Pentru că în momentul acela se întorsese acasă, împreună cu ducesa lui. Luke o sărută pe obraz pe mama lui şi făcu o plecăciune rigidă, ca răspuns la salutul lui Ashley. Apoi mai făcu o plecăciune, prin care răspunse

reverenţei surorii sale, Doris. După aceea privi cum Anna îi îmbrăţişă cu căldură pe fiecare în parte şi îi întrebă despre călătoria lor, iar apoi cum le povestea încântată şi cu emoţie în glas, despre primirea de care avuseseră parte în sat.

Dar mai era cineva în cameră. O persoană care stătea şi privea totul în linişte, de lângă fereastră. Şi de care Luke fusese dureros de conştient din prima clipă în care intrase în salon. Încă nu o privise, dar ştia în sinea lui că era la fel de minionă, slăbuţă, graţioasă şi splendid de frumoasă ca în adolescenţă.

Mama lui se întoarse atunci spre Anna şi făcu prezentările.

— Anna, dumneaei este Henrietta, Ducesă de Harndon şi văduvă a fiului meu cel mai mare. După aceea se întoarse spre Henrietta şi adăugă: Henrietta, dumneaei este noua ducesă de Harndon, Anna.

Luke se uită la ea într-un sfârşit. Chipul ei în formă de inimă şi ochii săi albaştri păreau uşor îmbătrâniţi. Părul ei negru era pudrat şi purta o rochie foarte la modă.

Îi auzi apoi vocea joasă şi melodioasă; iar asta îl făcu să se cutremure. Suna la fel cum îşi amintea.

— Anna, zise ea zâmbind şi întinse ambele mâini. Eşti absolut superbă. Dar la urma urmei, cred că era ceva de aşteptat de la soţia lui Luke, nu-i aşa? Am aşteptat cu nerăbdare sosirea dumitale. Va fi minunat să am o nouă soră… şi sper că şi o nouă prietenă.

— Oh! Anna râse şi Luke privi cum cele două femei îşi strânseră mâinile. Eşti foarte tânără, Henrietta. Nu ştiu… adică, oare de ce mă aşteptam la cineva mai în vârstă? Da, suntem surori. Şi din clipa aceasta am două surori noi şi un frate. Sunt extrem de norocoasă. Întoarse capul şi le zâmbi şi lui Doris şi lui Ashley, apoi lui Luke.

Henrietta se întoarse spre el în cele din urmă, şi Luke îşi dădu seama că nu-şi dezlipise deloc privirea de la ea. Şi în clipa aceea totul din jur începu să se stingă. Doamne, Dumnezeule! Iubirea lui din copilărie. Smulsă de lângă el, într-un mod atât de brutal. Dacă lucrurile nu s-ar fi

întâmplat aşa, în momentul acela ar fi fost soţia lui de nouă ani sau chiar mai mult. Şi ar fi avut copii. Oh, Henrietta!

— Luke! exclamă ea. Zâmbetul ei se îndulci, îşi trase mâinile dintr-ale Annei şi le întinse spre el. A trecut foarte mult timp. Mi s-a spus că te-ai schimbat foarte mult. Trebuie să mărturisesc că e bine că m-au avertizat dinainte. Dar eşti de zece ori mai frumos decât băiatul pe care-l ştiam când m-am căsătorit cu George. Bun venit acasă, frate.

— Henrietta. O prinse apoi de mâinile întinse şi fu şocat de familiaritatea senzaţiei. Ridică una dintre mâinile ei la buze, ca să i-o sărute, şi atunci amândoi văzură şi simţiră pietrele preţioase ale inelului strălucitor pe care i-l dăduse George. E bine să fiu acasă.

Minţea cu mare uşurinţă şi cu o etichetă învăţată.

— Ah, iată şi tava de ceai, zise mama lui şi-l aduse înapoi în realitate. Ai vrea să torn eu ceaiul astăzi, Anna?

Anna. Soţia şi ducesa lui. Aproape că uitase de ea, chiar dacă părea un lucru prostesc. Se duse şi se aşeză lângă ea şi o lăsă să îl încălzească cu zâmbetul ei călduros, în timp ce mama lui turna ceaiul.

Rămaseră cu toţii în salon o jumătate de oră, ca să ia ceaiul şi, într-un fel sau altul, chiar reuşiră să discute aproape ca o familie. Luke se gândi că nu era o atmosferă fericită în care să-şi aducă noua soţie, însă pe de altă parte, acesta era motivul pentru care se căsătorise cu ea. Dar Anna făcea faţă cu bine situaţiei şi chiar reuşea să smulgă câteva zâmbete de la Doris şi Ashley. Şi apoi, în timp ce erau conduşi spre camerele lor, Luke se gândi că fusese exact genul de primire la care se aşteptase. Nici mai bine, nici mai rău. Şi reuşise cumva să supravieţuiască şi întâlnirii cu Henrietta.

Şi într-o parte trădătoare a minţii lui, se înfiripă ideea că era chiar mai frumoasă şi mai fascinantă decât fusese atunci când avea şaptesprezece ani.

Ei aveau apartamentele principale din partea din faţă a casei. Nu toate dormitoarele casei aveau vedere spre grădina din faţă întrucât, conform planului vechii mănăstiri

– pe temeliile căreia fusese construit conacul – clădirea era mai mult lungă, decât lată. Cu toate acestea, majoritatea camerelor laterale aveau o vedere minunată spre pajişti, grădini şi copacii îndepărtaţi.

Trecu în grabă să inspecteze camera să şi le găsi acolo pe camerista Annei şi încă o menajeră, care erau ocupate cu despachetatul. Se opriră amândouă din treabă, când intră el şi făcură reverenţe adânci. Luke i se alătură apoi soţiei lui în dormitorul alăturat. Anna stătea în picioare lângă fereastra de lemn şi privea afară. Când auzi uşa deschizându-se, se uită peste umăr şi îi zâmbi, aşa că Luke se duse lângă ea.

— Priveliştea asta minunată îmi taie răsuflarea, zise ea. Dacă aş fi ştiut că este aşa de frumos, te-aş fi zorit mai demult să mă aduci aici, adăugă apoi, râzând.

Dintr-odată, Luke se simţea extrem de uşurat că lăsase în urmă cea mai rea parte a întoarcerii acasă şi că era din nou singur cu soţia lui. O luă de mâini şi o răsuci spre el.

— Bun venit la Bowden Abbey, Anna, zise el. Îi ridică apoi pe rând mâinile şi i le sărută. Bun venit acasă, ducesa mea.

— Acasă, repetă ea şi ochii i se împânziră de lacrimi strălucitoare. O, Luke, habar nu ai cât de minunat sună asta pentru mine. Mă aşteptam să-mi trăiesc restul zilelor în casa fratelui meu, ca fată bătrână.

Aproape că simţi nevoia să îl dea drumul la mâini şi să o tragă în braţe. Îl ajutase să facă faţă chinului de a se întoarce acasă. Iar ea părea foarte mulţumită că se afla acolo. Putea vedea lacrimile de bucurie din ochii ei. Dar Luke trăia un moment rar de vulnerabilitate… şi experienţa îl învăţase că trebuia să se lupte cu acel sentiment.

Cândva Anna aparţinuse altcuiva – la fel ca şi el, de altfel. Doar că Anna încă mai era capabilă să verse lacrimi pentru iubirea ei din trecut. El nu.

Aşa că în loc să o cuprindă în braţe, o strânse mai tare de mâini.

— Cu siguranţă nu îi puteam permite plăcerea asta

fratelui tău, de vreme ce va avea o mireasă nouă în curând, zise el.

Anna lăsă capul pe spate şi zâmbi.

— Îmi place de Henrietta, zise ea. Mi-a fost teamă că poate nu o să îi placă de mine, dar are un suflet bun. E mare păcat că a rămas văduvă atât de timpuriu. Dar poate că se va recăsători cândva. Este foarte tânără. Probabil a fost o mireasă copilă.

Luke o sărută. Nu voia nici să se gândească la Henrietta, darămite să vorbească despre ea. Anna oftă, îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi îl sărută înapoi. Împărtăşiră un sărut profund şi prelung, care era ciudat de lipsit de sexualitate. Ba chiar alarmant de asexual.

Sărutul acela nu căuta plăcere, ci părea să aibă o cu totul altă însemnătate. Mintea lui se feri să dea un nume acelui „altceva” pe care-i simţea – chiar dacă ar fi putut să o facă cu uşurinţă.

Sărutul trebuia condus înapoi spre un făgaş mai familiar. Luke ridică uşor capul şi se uită la soţia sa printre pleoapele pe jumătate coborâte, apoi îşi mută privirea, în mod sugestiv, spre pat.

— Asta va fi mai mult decât suficient pentru moment, zise el… până la noapte, când voi avea ocazia să-ţi ofer un „bun venit acasă”, aşa cum se cuvine.

Râsul ei i se părea mereu extrem de încântător. Îl făcea să se simtă mult mai bine decât chicotelile sofisticate cu care era obişnuit.

— Excelenţa Voastră, zise ea. Nu pot să spun decât că abia aştept.

Luke simţi în cele din urmă aceea dorinţă trupească liniştitoare cu care era obişnuit şi care nu implica niciun sentiment real. Se gândi apoi cu oarecare tristeţe la slujnicele care se aflau în dormitorul alăturat.

— Dacă tot suntem aici, cred că va trebui să respectăm programul de ţară. Şi mă refer cu precădere la faptul că va trebui să ne culcam mai devreme.

Anna râse din nou.

Relaţia lor revenise pe făgaşul mai sigur, al flirturilor

uşoare.

*

În săptămâna de la sosirea ei la Bowden Abbey, Anna începu uşor, uşor, să se simtă din nou fericită. Era un loc superb, iar soarele, care răsărea devreme pe timp de vară, învăluia totul într-o magie de poveste. I se părea minunat să fie din nou la ţară şi să se simtă eliberată de constrângerile vieţii londoneze. Nu că i-ar fi displăcut să trăiască în Londra – până în noaptea balului mascat de la Ranelagh, mai exact. Dar după aceea se simţise sufocată de oraş.

Iar în momentul acela se simţea liberă din nou. Ştia că acel sentiment de libertate nu era altceva decât o iluzie – pentru că nu scăpase de Sir Lovatt Blaydon şi nu va scăpa niciodată. Cu toate acestea, îi plăcea iluzia aceea şi se agăţa de ea cu toată fiinţa ei. Simţea că putea respira la Bowden şi că avea loc să se mişte. Simţea că putea cunoaşte fericirea acolo.

Poate.

Bowden Abbey nu era întru totul un loc fericit. Şi o parte din motive erau evidente. Ashley şi Doris se întorseseră acasă în dizgraţie, împotriva voinţei lor. Şi în consecinţă exista un dram de supărare, sau chiar de ostilitate, îndreptat spre Luke. Iar el nu făcea nimic ca să încerce să îmbunătăţească lucrurile. Era rigid şi distant faţă de ei şi nu făcea niciun efort să discute cu ei sau să le explice de ce se purtase aşa. Dar comportamentul lui era destul de justificat în ambele cazuri. Cu toate acestea, ar fi trebuit să existe şi iubire acolo. Dragostea fusese mereu un sentiment predominant în familia ei, şi o nedumerea să vadă că nu era aşa în cazul tuturor familiilor. Dragostea ar fi putut alina o lovitură în mândrie sau sentimente rănite. Şi poate ar fi putut repara legăturile frânte dintre ei.

Dar Luke părea lipsit de iubire.

Anna se străduia să nu dea curs acelui gând.

Mai erau şi alte motive, dar mai puţin evidente. Deşi

era bună cu ea, văduva, soacra Annei, nu părea o persoană prea caldă. Petrecu destul de mult timp explicându-i cum mergeau lucrurile şi ajutând-o să se obişnuiască cu noul ei titlu de ducesă de Harndon, stăpână a Bowden Abbey şi conducătoare socială a oamenilor din împrejurimi. Dar nu exista aproape nicio căldură între Luke şi mama lui şi aproape nicio comunicare. Şi totuşi, găsiseră o cauză comună în preocuparea lor pentru bunăstarea lui Ashley şi a lui Doris.

Luke avea un comportament rigid chiar şi faţă de Henrietta şi nu părea să se simtă deloc în largul lui în compania ei. Iar asta o nedumerea, pentru că Henrietta era o persoană bună şi amabilă şi fusese foarte prietenoasă cu ea, de la bun început. Dar fusese soţia fratelui lui. Oare îl urâse atât de mult pe fratele său, încât îi era greu să fie politicos chiar şi cu văduva acestuia?

Anna se gândi că probabil fratele său, George – răposatul duce de Harndon – trebuia să fie cheia întregului mister. Luke aproape că îl omorâse pe acesta în timpul unui duel. Dar susţinea că nu îşi mai amintea care fusese motivul disputei. Iar după câteva zile petrecute la Bowden, pe Anna o uimea faptul că îl crezuse vreodată, Cum ar fi putut uita cineva motivul unei dispute care dusese la duelul dintre doi fraţi şi aproape la moartea unuia dintre ei?

Indiferent ce se întâmplase, trecutul atârna asupra Bowden Abbey aproape ca un giulgiu palpabil şi concret. Şi totuşi, Anna nu putea pune întrebări despre asta. Să întrebe pe oricine din familie ar fi însemnat să îl trădeze pe Luke. Şi era absolut imposibil să îl întrebe pe el. Cu toate că erau căsătoriţi de peste o lună, nu discutaseră niciodată nimic altceva în afară de banalităţi. Se bucurau de compania unul altuia, îşi vorbeau deschis şi spiritual şi se tachinau reciproc. Dar cu excepţia plăcerii trupeşti, nu îşi împărtăşiseră niciodată nimic despre ei înşişi. Şi asta stabilise un tipar în relaţia lor. Aşa că în clipa aceea nu ştia cum s-ar fi putut duce să-i pună o asemenea întrebare. Mai încercase o dată, fără succes, la începutul căsniciei lor, să îl întrebe ce anume se întâmplase cu zece ani în urmă şi de

ce îi marcase viaţă.

Pentru că era evident că îi distrusese viaţa. Cândva Luke fusese altfel. Chiar Doris îi spusese asta.

Şi totuşi, avea un sentiment de fericire şi de libertate la Bowden. Avea o relaţie bună cu Luke – dacă se putea mulţumi cu superficialitatea aceea. În noaptea sosirii lor îi urase „bun venit acasă”, exact după îi promisese că va face – cu o pricepere lentă şi meticuloasă. Iar după aceea îi spusese că din momentul acela trebuia să o lase să doarmă mai mult noaptea, de vreme ce era aproape sigur însărcinată.

— O singură dată pe noapte va trebui să fie suficient să-mi satisfacă apetitul devorator, îi spusese.

Şi se ţinuse de cuvânt în nopţile care urmaseră.

Poate că ar fi trebuit să fie o dezamăgire pentru Anna – din moment ce apetitul ei părea la fel de nesăţios ca al lui. Dar se dovedi că nu era cazul. Pentru că decizia lui sugera ceva ce semăna foarte mult cu tandreţea.

Sugera o preocupare pentru sănătatea ei şi pentru bunăstarea copilului lor.

Era aproape ca şi când i-ar fi păsat cu adevărat de ea. Şi la un anumit nivel, Anna chiar credea că îi păsa.

Aşa că începu să se trezească dimineaţa devreme, ca să meargă să călărească împreună cu el. Luke râsese atunci când îl întrebase prima oară dacă era de acord să meargă cu el, pentru că nu credea că ea se putea trezi atât de devreme. Şi apoi stârnise în ea indignarea pentru prima dată de când se cunoşteau prin faptul că îi înşeuă o iapă bătrână. Dar chiar şi atunci, râsese de mânia ei, înainte de a da alte ordine grăjdarilor.

Dimineaţa devreme deveni astfel timpul lor de intimitate – sau cel puţin aşa traducea ea plimbările lor matinale. Vorbeau, râdeau şi se tachinau reciproc. Şi de multe ori, el îşi strunea calul şi rămânea să meargă uşor în spatele ei. Iar într-o zi, când Anna îl privise peste umăr, întrebătoare, Luke îi aruncase o privire admirativă şi îi explicase faptul că făcea asta pentru a-i putea admira fundul splendid.

Într-o altă dimineaţă chiar făcură întrecere călare până înapoi la grajduri şi o lăsase să câştige la o distanţă foarte mică, dar apoi negase ferm că ar fi făcut aşa ceva. După aceea o ridicase din şa şi o aşezase pe pământ şi îi spusese serios că nu vor mai face astfel de întreceri, până după naştere. Pentru că fiul şi moştenitorul său trebuia să fie protejat de orice rău nesăbuit.

— Sau fiica noastră, îi spusese ea, zâmbind.

— Mai ales dacă este fată, doamnă, zise el. Poate că are sensibilităţi delicate şi îi e frică de viteză, spre deosebire de mama ei.

I se îngrădea uşor libertatea. Luke nu îi mai permitea să facă dragoste mai mult de o dată pe noapte. Şi nu îi mai permitea nici să călărească la galop. Comportamentul lui începea să semene tot mai mult cu tandreţea. Era ceva minunat.

*

Henrietta devenise prietena ei. I se părea grozav să aibă o prietenă. Anna îşi dădu seama atunci că în ultimii ani, nu mai avusese timp pentru prietenie. Ci doar pentru formalitate.

A doua zi după ce sosise la Bowden, Henrietta fusese cea care petrecuse cu ea multe ore, explicându-i cum să administreze gospodăria, arătându-i părţi ale casei care o vor ajuta în sarcina sa, explicându-i despre treburile casnice şi apoi însoţind-o în timpul şedinţei zilnice cu doamna Wynn. În plus, cu o căldură care păruse sinceră, Henrietta insistase că nu o deranja absolut deloc să renunţe la controlul asupra moşiei.

— Mi-au plăcut foarte mult responsabilităţile pe care le-am avut ca ducesă, Anna, zise ea, în timp ce se plimbau la braţ prin grădinile englezeşti. Nu voi nega asta. Dar bucuria aceasta a dispărut de la moartea lui George. În plus, uite ce primesc în schimb pentru că pierd această putere. Luke este în sfârşit acasă, unde îi e locul. Te am pe tine, şi trebuie să-ţi mărturisesc că am tânjit mult timp să

am o prietenă atât de apropiată şi încă o soră. O am pe Agnes, care este atât de frumoasă şi de dulce… şi pe Emily, care va veni în curând. Ştiu deja că o să o iubesc şi pe ea. O strânse de braţ pe Anna. Poate că voi putea fi fericită din nou. Chiar cred asta.

Odată cu trecerea zilelor, Anna începuse să creadă că poate va putea fi şi ea fericită din nou. Şi uneori chiar credea că era posibil.

Se străduia constant să nu se gândească la cuvintele acelea, care îi bântuiau uneori visele… şi asupra cărora nu avea niciun fel de control: „Nu uita că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut”. Dar măcar atunci când era trează, avea control asupra gândurilor ei. Aşa că alegea să fie fericită. Sau măcar să încerce.

Capitolul 14

O faţă mică şi palidă era lipită de fereastra vechii trăsuri şi se uita afară cu oarecare nerăbdare. Mai întâi la conacul impunător şi apoi la oamenii care erau adunaţi pe aleea pietruită, aşteptând sosirea ei – Luke, Anna, Agnes, Doris şi Henrietta. Nelinişstea de pe chipul ei se accentua pentru o clipă, dar apoi ochii i se luminară. Străluceau la fel că ai surorii ei. Şi apoi zâmbi.

Luke observă imediat că zâmbea la fel ca Anna – cu ochii strălucindu-i ca un soare. Îl îngrijorase întrucâtva perspectiva de a avea o fată surdo-mută locuind în casa sa, pentru că nu mai avusese niciodată de-a face cu o persoană cu handicap. Anna îi spusese că era destul de dificil de comunicat de ea. Oare cum se comunica mai exact cu o persoană ca ea? Părea că fata nu ştia nici să citească, nici să scrie. Dar nici nu ar fi avut cum să ştie de vreme ce nu auzise şi nu văzuse niciodată un alfabet. Aşa că ieşea din discuţie să îi scrie şi să-i arate ceea ce voia să-i comunice.

Se consolase însă cu gândul că era grija Annei. La

urma urmei, soţia lui era cea care îşi dorise ca sora ei să vină acolo şi, în plus, ea avusese de-a face cu ea toată viaţa. Şi, după cum avea să constate, venea cu ea şi o însoţitoare. Nu avea de ce să se preocupe de ea, mai mult decât a-i oferi o casă şi protecţia lui. Cu toate acestea, ştiuse ziua în care trebuia să sosească şi rămăsese acasă din curtoazie faţă de soţia lui. Iar în clipa aceea ieşise afară cu Anna, de îndată ce li se spusese că se apropia pe alee o trăsură necunoscută. Soţia lui deborda de emoţie stăpânită.

În mod normal, ar fi făcut un pas în faţă ca să ajute un oaspete să coboare din trăsură, când ajungea la uşa casei sale. Dar rămase pe loc în clipa în care coborî lacheul – care călătorise sus pe capră, împreună cu vizitiul. Omul aşeză scările şi îi oferi mâna, să o ajute să coboare.

Lady Emily Marlowe avea paisprezece ani, o înălţime medie şi o constituţie subţire. Trupul ei abia începea să înflorească spre feminitate. Purta o rochie închisă peste jupe grele, dar nu şi crinolină. Părul deschis la culoare şi nepudrat era prins astfel încât să nu îi stea pe faţă, dar i se încreţea liber pe spate. Nu purta nici bonetă. Îi amintea lui Luke de un vlăstar tânăr.

Şi apoi era în braţele Annei, iar aceasta râdea şi plângea. Fata scoase câteva sunete incoerente. Agnes se alătură atunci surorilor ei şi le îmbrăţişa pe amândouă.

Rămaseră câteva clipe ghemuite împreună, într-o îmbrăţişare strânsă.

În cele din urmă, Anna o luă de mână pe fată şi-i vorbi:

— Emmy, zise ea, vreau să ţi-l prezint pe soţul meu, ducele de Harndon.

Luke observă că soţia sa nici nu vorbi mai lent, nici nu ţipă, dar totuşi fata întoarse capul în direcţia lui. Avea chipul îmbujorat şi ochii ei cenuşii îl cercetară destul de îndeaproape. El se gândi atunci că aproape la fel făcuse şi sora lui în seara Balului Diddering. Se aşteptase să vadă pe chipul ei aceeaşi teamă pe care o citea pe mereu pe faţa lui Agnes. Dar poate că „teamă” era un cuvânt prea dur. De când se mutase la Bowden Abbey, el nu făcuse niciun efort

de a se adapta la moda locală şi în timp, îşi dăduse seama că tinerele domnişoare se simţeau uneori intimidate de aspectul lui.

Luke făcu un pas în faţă şi întinse mâinile spre fată, Emily îi studie mâinile pe rând, apoi le ridică şi ea pe ale ei şi le aşează într-ale lui. Avea mâini micuţe şi reci. Copila aceea îl făcea să simtă o tandreţe neaşteptată. Dar se simţea şi destul de prosteşte. Ce ar fi trebuit să facă în momentul acela? Era inutil să spună ceva, dar tăcerea i se părea nefirească pentru astfel de circumstanţe.

— Emily, zise el, ca şi când ea l-ar fi putut auzi, bun venit în noua ta casă. Eu sunt Luke, noul tău frate.

Observă atunci că ochii ei erau aţintiţi spre buzele lui. Fata ridică uşor capul, când el se opri din vorbit şi afişă un zâmbet mic şi strălucitor. Iar atunci o strânse mai tare de mâini. „Doamne!” gândi el şi îşi dădu seama de îndată că fata îi citise pe buze. Îi trase uşor mâna prin braţul lui, iar ea nu se opuse deloc. Apoi se întoarse, ca să i le prezinte pe Doris şi pe Henrietta. Doris îi zâmbi şi părea la fel de stingheră, cum se simţise el cu câteva clipe mai devreme. Henrietta spuse că era o copilă dragă şi dulce, care va aduce fericirea surorii ei şi lor toţi. Doar că i se adresă Annei, în loc să-i vorbească direct lui Emily. Şi atunci îşi dădu seama Luke că fata se ţinea destul de strâns de braţul lui.

O bătu uşor pe mână şi ea ridică imediat privirea.

— Hai să mergem în casă, să luăm ceaiul, zise el.

Emily zâmbi uşor din nou şi încuviinţă din cap.

— De obicei nu prea îi plac străinii, spuse Anna şi veni lângă sora ei, în timp ce Luke o conducea în casă. Dar cred că pe tine te place, Luke.

Se simţea ciudat de mulţumit. Nu prea se simţise deloc plăcut de familia sa, de când se întorsese acasă, deşi nici nu făcuse prea multe ca să merite asta. Era doar bucuros că nu existase o exprimare deschisă a antipatici.

Mama lui fu politicoasă cu nou-venita, însă în timpul ceaiului nu făcu nicio încercare de a-i acorda atenţie. Emily era încă o copilă şi, după concepţiile stricte ale mamei sale,

ar fi trebuit să se afle în odaia copiilor. Fata stătea pe canapea, între surorile ei. Din când în când se mai uita la Agnes şi uneori la el, dar cel mai des o privea pe Anna. Dar întotdeauna privea îndelung şi niciodată nu arunca o scurtă ocheadă. Se gândi apoi că probabil văzul era mult mai important pentru o persoană care nu auzea, decât pentru cei care puteau auzi.

Ashley veni târziu la ceai. Dar avea obiceiul să întârzie la mese şi uneori nu venea deloc. Luke nu ştia unde sau cum îşi petrecea zilele. Nu existase aproape nicio comunicare între ei de când se întorseseră de la Londra şi aproape că nici nu se priveau în ochi. Dar Ashley nu era o fire ursuză. Era mereu politicos cu restul familiei şi de multe ori vesel. Şi era vesel şi în clipa aceea.

Salută din cap politicos spre toţi cei care se aflau în salon, apoi zise:

— Am auzit că a sosit sora ta, Anna. Şi iată că acum văd o necunoscută stând lângă tine pe canapea. Fă-ne cunoştinţă, te rog.

Anna făcu prezentările şi Ashley rămase în picioare, chiar în faţa lor.

— Pe legea mea, zise el şi rânji, în timp ce făcea o plecăciune. O frumuseţe în devenire. Sunt servitorul dumitale, doamnă. Luă apoi mâna fetei şi o ridică la buzele lui.

Luke observă imediat că fratele său vorbea cu farmecul său neglijent, obişnuit. Ştia, desigur, că sora mai mică a Annei era surdomută. Sau poate că la fel ca şi el, vorbise pentru că tăcerea i se părea nefirească. Dar Luke studie reacţia fetei la afirmaţia sa. Nu zâmbi, cum făcuse mai devreme cu el. În schimb, ochii ei studiară atent buzele lui Ashley şi apoi îl urmăriră prin cameră pe fratele său, care se aşeză şi acceptă o ceaşcă de ceai de la Doris. Şi continuă să-l privească şi după ce acesta îi întâlni privirea şi îi făcu cu ochiul.

Luke se gândi oarecum amuzat că fratele lui făcuse o cucerire.

În săptămânile de după ce se întorsese la Bowden,

Luke petrecu mult timp interesându-se despre afacerile familiei, discutând cu Laurence Colby şi revizuind cu el registrele, călărind la fermele sale, vizitându-i pe lucrători şi stând de vorbă cu fermierii arendaşi. Trebuiau să fie făcute câteva mici ajustări. Luke descoperi că Laurence Colby era un om eficient, zgârcit şi lipsit de umor, care era mult mai dornic să aducă bani moşiei – care era deja foarte prosperă – decât să-i cheltuiască. Şi poate că era oarecum întemeiată acuzaţia că în ultimii ani se comportase mai degrabă de parcă ar fi fost stăpânul moşiei şi nu doar administratorul ei. Dar omul părea foarte cinstit şi fără îndoială păzise moştenirea lui Luke de extravaganţa celor care ar fi vrut să o cheltuiască în locul lui. Pe de altă parte, nu dăduse bani nici celor care aveau cea mai mare nevoie de ei, iar rezultatul era că fermierii lui avuseseră de suferit şi erau destul de nemulţumiţi.

Luke concluzionă, fără tragere de inimă, că trebuia să-şi consolideze poziţia de duce şi să se implice în viaţa celor care depindeau de el. Dar acel simplu gând îl făcea să se cutremure. Apoi îşi dădu seama uşor, uşor, că în ultimii zece ani se ţinuse cât mai la distanţă de relaţiile cu alţi oameni – mai întâi în mod voit, apoi în mod inconştient. Şi că se implicase în relaţii interumane numai pentru a căuta plăcere.

Într-o după-amiază, când călărea înapoi de la una dintre fermele sale, Luke cugeta asupra schimbărilor care avuseseră loc în viaţa lui şi asupra celor care trebuiau puse, în aplicare pe moşia lui. În timpul petrecut acolo descoperise că Anna îi vizitase deja pe localnici, că gustase din cidrul lor făcut în casă, că promisese să împărtăşească cu ei reţeta ei şi că sugerase că poate se putea interesa despre organizarea unei şcoli pentru copiii mai mici. Iar atunci îşi dădu seama cu tristeţe că trebuia să se dovedească vrednic de ducesa lui.

Apoi îi atrase atenţia ceva roz din frunzişul din jurul său. Ridică privirea şi o văzu pe Henrietta stând pe un pârleaz, care separa câmpul de fân de poteca de-a lungul căreia călărea el. Stătea cocoţată acolo, cu o carte deschisă

în mână şi părea dureros de frumoasă. Şi în clipa aceea ceva din interiorul lui se zdruncină incomod.

Reuşise să evite să fie singur cu ea. Reuşise chiar şi să se convingă pe sine că nu avea nimic de evitat. Întâlnirea lor iniţială fusese mai uşoară decât se aşteptase, iar ea se arătase amabilă cu el… şi chiar şi mai prietenoasă cu Anna. Era evident că tot ce fusese între ei era mort şi îngropat. Şi de domeniul trecutului îndepărtat. Cu excepţia faptului că existaseră acele scrisori pe care i le trimisese la Londra şi propria lui groază de a se întoarce acasă. Aşa că evitase să fie singur cu ea şi avea să evite asta în continuare, pe cât de mult posibil.

— Îşi struni calul o clipă, dar ea îl văzuse deja, desigur. Înainta apoi fără tragere de inimă.

Ea închise cartea şi îl privi, fără să zâmbească.

— Luke, zise ea, nesigură. Credeam că îţi petreci după-amiaza în birou cu domnul Colby.

— Nu, zise el şi îşi opri calul în apropierea gardului.

Îi apăru în minte o amintire foarte vie a felului în care o dăduse jos de pe acelaşi gard, într-o zi, cu mult timp în urmă. Îşi amintea că îi alunecase intenţionat trupul în jos pe al lui, înainte de a-i fura un sărut, când picioarele ei atinseseră pământul. Ea îl certase atunci, dar apoi se aplecase spre el şi ridicase gura spre a lui, pentru un alt sărut. Crescuseră împreună, aşa că le fusese mai uşor decât ar fi trebuit să rătăcească pe acolo nesupravegheaţi – uneori chiar şi pentru o oră întreagă. Cu toate acestea, el nu făcuse mai mult decât să o sărute cu gura închisă. Pe vremea aceea nu avusese nici măcar noţiunile elementare despre ce însemna să facă dragoste – dacă nu cumva un sărut cu gura închisă era considerat lucrul cel mai elementar. Dar nu ştiuse, nimic altceva în afară de asta. Fusese o perioadă a unei incredibile inocenţe.

— Oh! exclamă ea şi se îmbujora. Interveni o tăcere scurtă şi ciudata, înainte să adauge în grabă: Luke, iartă-mă pentru scrisoarea pe care ţi-am trimis-o la Londra. Mi-am jurat că nici n-o să-ţi spun, nici n-o să îţi scriu vreodată acele cuvinte şi că voi lua cu mine în mormânt secretele

inimii mele. Dar le-am scris şi ţi-am trimis scrisoarea prin William. Am crezut că urma să plece cu o zi mai târziu decât în realitate. Am călărit până la Wycherly, dar acolo am aflat că plecase deja. Am fost înnebunită de durere. Mi-aş fi dorit mai bine să mor.

Lui Luke nu îi venea în mintea niciun posibil răspuns. Aşa că nu spuse nimic. Nu mai era nimic de spus sau de făcut. În plus, lui i se păruse mult mai personală a doua scrisoare pe care i-o adusese Will. Nu prima. Dar era periculos să fie singur cu ea şi să vorbească despre asemenea lucruri. Şi era periculos să privească în ochii ei albaştri, mari şi plin de nefericire.

— Vrei să continui să citeşti? o întrebă el, după altă tăcere scurtă. Sau eşti gata să mergi acasă?

— E timpul să merg acasă, răspunse ea. Dar tu ia-o înainte, Luke. O să vin şi eu în ritmul meu. Dar vrei, te rog, să mă ajuţi să cobor?

În clipa aceea îşi dorea să fi ales alt drum spre casă. Dar un alt traseu i-ar fi prelungit cu mult călătoria. Îşi dori să nu-l fi rugat să o ajute să se dea jos de pe pârleaz. Nu voia să o atingă. Şi desigur, odată ce descălecase, nu putea să se urce înapoi pe cal şi să călărească spre casă, lăsând-o să vină singură pe jos, în urma lui.

Părea delicată şi minunat de nevinovată, stând cocoţată acolo cu cartea ei. Doamne, Dumnezeule! O iubise enorm! Sau mai exact, cel care o iubise fusese acel tânăr nevinovat din trecut, care în clipa aceea era mort de mult. Îşi dădu seama dintr-odată că era îmbrăcată foarte elegant, în rochia aceea deschisă, de culoare roz, care-i accentua silueta şi se completa minunat cu corsetul şi jupa de culoare albă şi cu pălăria de paie, decorată cu flori adevărate. Şi purta şi crinolină. Şi toate acestea numai ca să stea singură pe un gard?

Descălecă şi se apropie de pârleaz. Ea nu făcu nicio mişcare să-i dea mâna, pentru ca el să o poată ajuta să coboare acei doi paşi până la sol. După expresia de pe chipul ei, părea că-i părea rău că îi ceruse s-o ajute. Totuşi, ceva din fiinţa lui îl făcea să se întrebe dacă era într-adevăr

o întâlnire pur întâmplătoare. Întinse mâinile, o cuprinse de talie şi o dădu jos, în timp ce ea îşi aşeză mâinile pe umerii lui, ca să se stabilizeze. Avea talia la fel de micuţă ca la şaptesprezece ani. Iar trupul ei era uşor ca o pană. Şi avea un parfum special, care îi inunda nările şi memoria.

O iubise cu tot idealismul romantic şi, cu toată pasiunea arzătoare caracteristice tinereţii. Înainte să îi dea drumul, ţinu din nou în mâinile sale toate amintirile şi tot trecutul. Dar numai pentru o clipă. Şi i se păru că dispăreau toţi anii aceia în care fuseseră despărţiţi. O auzi inspirând şi expirând destul de nesigur. Dar nu se uită la ea.

— Vrei să călăreşti şi să merg eu pe jos? o întrebă el.

Auzea şi el tensiunea din propria voce. Dar ştia că nu ar fi putut călări, purtând crinolină.

— Nu. Vorbea foarte încet. O să merg şi eu pe jos cu tine, Luke.

Dintr-odată şi în mod nebunesc, Luke îşi dori ca Anna să fi fost acolo cu el. Anna… cu zâmbetele ei strălucitoare şi cu pălăvrăgelile ei spirituale şi amuzante. Anna, soţia lui, prezentul lui. Şi femeia care purta în pântec copilul lor… viitorul lui. Nu voia să-şi recunoască sieşi, că se temea. Sau că se simţea tentat de Henrietta.

— Luke, zise Henrietta, cu o voce la fel de încordată ca a lui. Ai o căsnicie minunată. Îmi place la nebunie de Anna. Este perfectă pentru tine… frumoasă şi fermecătoare, şi devotată îndatoririlor ei. Sper ca ea să poată face pentru tine ceea ce eu nu am putut face pentru George. Inspiră adânc, apoi eliberă o expiraţie lungă şi tremurătoare. Sper să îţi poată dărui fii.

Luke îşi dădu seama atunci că, în mod iraţional, îşi dorea o fiică. O fetiţă pe care să o răsfeţe şi de care să fie mândru. Da, adevărul era că nu l-ar fi deranjat deloc ca pruncul din pântecul Annei să fie o fetiţă. Şi revelaţia aceasta îl surprinse. În fond, se căsătorise cu Anna ca să aibă fii. Şi tot ceea ce conta cu adevărat în căsnicia lor era ca soţia sa să-i ofere moştenitori – cel puţin unul, dar preferabil doi sau mai mulţi. Şi cu toate acestea, el îşi dorea o fetiţă.

— Eu nu i-am putut oferi lui George decât un unic fiu născut mort, zise atunci Henrietta şi vocea îi coborî într-o şoaptă. Dacă numai aş fi ştiut…

— Îmi pare rău pentru asta, Henrietta, zise el. Probabil a fost o experienţă dureroasă pentru tine. Se gândi apoi că fără îndoială era mult prea puţin spus.

— Dacă doar aş fi ştiut, repetă ea. Nu mă puteam căsători cu tine, Luke, chiar dacă tu mi-ai cerut să fac asta şi după ce ai aflat. Dacă ar fi trăit, copilul acela ar fi fost fiul lui. Şi toată lumea ar fi ştiut asta. Dar măcar aş fi fost căsătorită cu tine… Nu, ar fi fost imposibil! Sigur ţi-ai dat şi tu seama de asta. M-ai urât în toţi anii aceştia? îl întrebă ea pe o voce subţire şi tremurătoare.

Îşi aminti atunci cum născocise ceva ca să fie singur cu ea la cascadă. Îşi amintea că încercase să o sărute şi că ea întorsese brusc capul. Îşi amintea cum îi spusese apoi totul… Cum ieşise să se plimbe singură şi cum se întâlnise cu George, care o însoţise apoi la plimbare. Cum acesta aşteptase să ajungă într-un loc mai retras, înainte de a o lua în braţe şi de a încerca să o convingă să îl lase să o îmbrăţişeze mai mult. Cum se înfierbântase şi devenise tot mai insistent la refuzul ei, până când ajunsese s-o siluiască şi să o lase grea. Cum descoperise crudul adevăr şi cum îl înfruntase pe George, care se simţise obligat să o ceară în căsătorie. Cum ea crezuse că nu avea de ales, decât să accepte. Şi cum se hotărâse în cele din urmă să-i spună veştile acelea mai întâi lui, înainte de a le spune oricui altcuiva.

Îşi amintea şi cum se prăbuşise apoi în braţele lui, plângând în hohote şi cum plânsese şi el, odată cu ea. Îşi amintea cum o rugase şi o implorase să se căsătorească oricum cu el. Atunci nu avusese timp să se gândească la toate implicaţiile lucrurilor pe care i le spusese.

Nu se putuse gândi decât la faptul că o va pierde. Că va pierde iubirea vieţii sale şi singura lui raţiune de a trăi. În clipa aceea nici măcar nu se putuse gândi la George…

Era o durere prin care nu îşi dorea să mai fie nevoit să treacă niciodată. Şi petrecuse atâţia ani împietrindu-şi

inima, tocmai ca să nu mai fie nevoit să trăiască asta vreodată.

— Nu te-am urât, Henrietta, îi răspunse el. Mi-am făurit o viaţă nouă în Franţa. Iar acum m-am întors, dar sunt un alt om. Şi m-am întors cu o soţie. Totul pare ceva ce s-a întâmplat într-o altă viaţă. Şi altei persoane. Îmi pare rău dacă ai suferit mai mult ca mine, draga mea.

— Am suferit în fiecare zi, cât timp a fost în viaţă şi în fiecare zi de când a murit, şopti ea, atât de încet, încât el abia dacă auzi cuvintele.

O auzi înghiţind apăsat de două ori, dar rămase cu privirea aţintită spre cărarea care se întindea în faţa lor. Nu se uită să vadă dacă plângea. Ştia că dacă ar fi văzut-o plângând, ar fi procedat la fel ca orice alt domn. Dar nu avea încredere în el să o ţină în braţe. Şi nu avea încredere în invulnerabilitatea inimii lui. Îşi dorea să fi fost mai aproape de casă. Dar tot mai aveau cel puţin un kilometru de parcurs.

— Mă bucur că te-ai căsătorit înainte să vii acasă, zise ea şi în cele din urmă. Vocea ei suna normal. Şi mă bucur că te-ai căsătorit cu cineva ca Anna. Cu cineva care să te merite. Ai ales bine, chiar dacă te-ai căsătorit numai din cauza mea… Am dreptate, nu-i aşa?

Oare aşa făcuse? Poate acela fusese principalul său motiv? Ştia că avea parţial dreptate, dar spera să nu fie în totalitate adevărat.

— M-am căsătorit, răspunse el, pentru că era timpul şi pentru că am întâlnit pe cineva cu care mi-am dorit să mă căsătoresc.

Da, acela era adevărul! Îşi aminti de Anna la Balul Diddering. De felul în care flirtase cu el şi în care îl fermecase. Da, asta era cel puţin parţial adevărat. Dintr-odată, se pomeni dorindu-şi cu disperare să simtă că se căsătorise cu Anna pentru cine era ea cu adevărat. Îşi aminti apoi cu oarecare amărăciune că aşa şi făcuse.

Îşi permisese să se îndrăgostească de ea, chiar dacă doar pentru scurt timp.

— Iartă-mă, spuse Henrietta. Iartă-mă că am îndrăznit

să sugerez altceva. Nimeni nu s-ar putea întreba de ce orice bărbat s-ar putea îndrăgosti de Anna şi s-ar căsători cu ea, totul în decurs de o săptămână. Mă bucur că o iubeşti. Dacă nu ar fi aşa, ar fi fost periculos ca noi doi să petrecem timp împreună. De fapt, nici acum nu ar trebui să fim împreună. Mi-aş dori să fi ştiut că erai plecat de acasă în după-amiaza asta. Atunci nu aş fi mai plecat, ca să fiu singură şi să citesc. Nu trebuia să te opreşti când m-ai văzut, Luke. Trebuia să mergi mai departe.

Dar ştiuse. Şi fusese o întâlnire plănuită. Oare nici în Henrietta nu putea avea încredere să spună adevărul?

— Eşti cumnata mea, Henrietta, zise el ferm. Tot ce s-a întâmplat între noi a fost cu mult timp în urmă. În plus, s-a întâmplat între doi copii care nu mai există acum.

Şi totuşi încă mai existau. În ciuda tuturor eforturilor sale, undeva adânc în interiorul lui, încă mai exista acel băiat care fusese în trecut. Şi undeva acolo mai exista şi Henrietta. Şi George.

— Da, zise ea. Acesta este adevărul. Acesta trebuie să fie adevărul.

Cărarea de-a lungul căreia mergeau dispăru după ce ieşiră dintre copaci. Poteca aceea dădea în zona de est a casei şi într-o pajişte, care se întindea pe mai puţin de doi kilometri distanţă de grădinile englezeşti din faţa casei. Şi în clipa aceea se aflau destul de aproape de grădinile unde se plimba Anna, însoţită de Emily şi de Doris.

— O, Doamne! exclamă imediat Henrietta, apoi ridică mâna şi o flutură spre cele trei doamne din grădină. Anna, jur că nu o să mă mai plimb niciodată cu soţul tău, exclamă ea veselă de îndată ce intrară în raza auditivă. M-am întâlnit cu el când mă căţăram peste gardul din vale şi de atunci nu a făcut altceva decât să te ridice în slăvi şi să îşi declare dragostea pentru tine. Nici măcar nu m-a complimentat pentru noua mea pălărie de paie.

Anna se uită scurt la Luke, cu ochii mari, apoi îi zâmbi Henriettei şi se apropie de gardurile vii care separau terasa inferioară de pajişte.

— Şi este într-adevăr o pălărie foarte frumoasă,

Henrietta, zise ea. O să-şi fac eu complimente pentru ea, adăugă şi râse veselă.

Luke acţionă atunci dintr-un impuls. Se aplecă peste gradul viu, o prinse de talie pe soţia sa şi o ridică peste el, în ciuda ţipătului ei uimit de protest. Râse din nou, în clipa în care o lăsă jos de partea cealaltă a gărduleţului.

— Peste câteva luni n-o să-ţi mai fie la fel de uşor să faci asta, Excelenţă, zise ea, apoi se îmbujoră şi-şi muşcă buza de jos.

— Oh, Anna, zise Henrietta, apoi o apucă de mâini şi i le strânse tare la piept. Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

Luke observă atunci că Emily se apleca să miroasă florile, dar că Doris asculta discuţia lor cu interes.

— Anna este însărcinată, zise el şi-i oferi braţul. Apoi o sorbi din priviri, la fel cum făcea mereu şi cum făcuse de fiecare dată. Dar în clipa aceea i se părea o uşurare să o vadă, să o atingă şi să exprime cu voce tare legătura profundă şi irevocabilă pe care o avea cu ea. Mintea lui se agăţa de prezent şi respingea încă odată cu fermitate trecutul. Calul lui necheză atunci nerăbdător să o ia din loc din nou.

Dar Henrietta nu se putu abţine să nu o îmbrăţişeze şi să nu o sărute prima. Iar apoi interveni Doris, care făcu acelaşi lucru, aplecată peste gardul viu. Toate cele trei femei vorbeau şi râdeau împreună. Luke se strâmbă şi îi întâlni privirea lui Emily. Fata observă entuziasmul, dar era evident că nu înţelegea motivul. Ridică din umeri şi apoi din sprâncene, iar micuţa îi zâmbi.

— O să fie băiat, zise Henrietta. Sunt sigură de asta, Anna. Trebuie să fie băiat. Sunt foarte fericită pentru tine! Şi pentru Luke, desigur… chiar dacă nu m-a complimentat pentru pălărie. Şi poate chiar o să-l şi iert pentru asta! adăugă ea, râzând şi se îndreptă spre gaura din gard, ca să poată intra în grădina englezească. O să mă duc în casă cu Doris şi cu Emily. Înţeleg când trei sunt deja prea mulţi.

Luke o privi plecând şi se simţi ciudat de abătut. O dorise din nou, timp de câteva minute. Cu toate acestea, nu

fusese o dorinţă fizică reală, cât una nostalgică. Pentru că îşi dorise ca el să fie din nou băiatul acela din trecut, iar ea să fie din nou fata pe care o iubise. Îşi dorise să schimbe lumea. Avusese dreptate să-i fie groază de întoarcerea acasă.

Anna îl luă de braţ pe Luke şi porniră împreună spre grajduri.

— Îmi pare foarte rău, zise ea. Trebuia să te fi lăsat pe tine să faci anunţul. Sunt sigură că ţi-ai fi dorit să o faci într-un cadru mai formal.

— Să mă fi lăsat pe mine? repetă el. Doamnă, după părerea mea, în comparaţie cu tine, eu am contribuit doar cu o mică parte la concepţia copilului nostru. Aşadar, zici că în câteva luni nu o să mai pot să te ridic, ei? Este cumva o provocare la adresa puterii mele?

Anna râse. Iar râsul ei era la fel de strălucitor şi de senin ca o zi de vară.

Îşi dori dintr-odată să nu fi fost nevoiţi să meargă în salon să ia ceaiul cu familia. Şi-ar fi dorit să-l poată bea în intimitate, în dormitorul soţiei sale. Nu neapărat ca să facă dragoste cu ea acolo – deşi adevărul era că ideea i se părea destul de ispititoare. Dar ca să o poată privi exclusiv pe ea, fără a da dovadă de nepoliteţe. Şi să poată vorbi doar cu ea. Şi să o asculte numai pe ea.

Se cutremură o clipă, atunci când îşi dădu seama cât de mult ajunsese să depindă de natura veselă şi de calmul ei simplu. Mai ales acolo, la Bowden. Dacă nu era ea, nu era sigur că nu ar fi fugit înapoi la Paris în doi timpi şi trei mişcări.

„Dar de ce să nu ajung să depind de ea?” se gândi apoi. În fond, era soţia lui. Da, avea un trecut şi un secret pe care refuzase să i-l dezvăluie – dar nu avea şi el trecutul şi secretele lui? Oricum, în ciuda tuturor lucrurilor, după noaptea nunţii lor, Anna nu-i mai dăduse niciun motiv să nu aibă încredere în ea.

— Şi cam câte luni vor trece, doamnă, până când mi se va pune puterea la încercare? o întrebă el.

Anna începu să râdă.

— Până când o să fiu grasă şi urâtă? întrebă ea. Sper că cel puţin încă vreo două luni. Mai cu seamă că deocamdată nu s-au împlinit nici măcar două luni întregi.

— Grasă şi urâtă? repetă el şi se încruntă pieziş la ea. Urâtă, Anna? Când porţi în pântec copilul meu? Urâtă pentru cine, mă rog?

Îi plăcea să o tachineze şi să o facă să râdă. Abia învăţa cum să facă asta. Dar nu era singurul. Şi ea învăţa cum să-i facă lui acelaşi lucru. Cu toate acestea, existase o vreme – şi nu cu mult timp în urmă – când şi-ar fi scos imediat sabia din teacă, dacă ar fi îndrăznit să-l tachineze un bărbat. Iar dacă ar fi încercat asta vreo femeie, cu siguranţă i-ar fi aruncat o privire încruntată şi arogantă.

— Vezi tu, de fapt cerşesc un compliment, zise ea. Şi de vreme ce nu i-ai făcut unul Henriettei – ceea ce, apropo, a fost destul de rău din partea ta, Excelenţă! — mă gândeam că vei putea păstra unul pentru mine. Aşadar, spune-mi… o să fiu urâtă?

— Doamnă. Se opri şi făcu o plecăciune deasupra mâinii ei, apoi o ridică la buzele lui, în timp ce Annei îi străluceau ochii. Nu pot concepe decât o singură modalitate, prin care să fii şi mai frumoasă în ochii mei, decât eşti deja în clipa asta. Şi anume când vei avea burta umflată de nouă luni de sarcină.

— Oh! exclamă ea. Năstruşnicia dispăru imediat din ochii ei şi lăsă loc pentru ceva ce semăna foarte mult cu nostalgie. Este adevărat ce spui, Excelenţă? Sau este doar o galanterie pariziană?

— Doamnă, zise el şi înclină din nou capul. Îţi jur că nu este un discurs pe care obişnuiesc să-l spun doamnelor. Nu-mi face plăcere să primesc o palmă peste faţă.

Anna îşi aruncă atunci capul pe spate şi izbucni într-un hohot de veselie.

— Este timpul pentru ceai, spuse el. Oamenii se vor supăra pe noi dacă întârziem, Anna.

— Da, aşa este, aprobă ea. În plus, mi-e foame. Mi se tot aminteşte că în clipa asta mănânc pentru doi. Şi chiar dacă aş fi dispusă să îmi refuz mie ceva, nu ar fi corect să

refuz ceva cuiva care nu poate vorbi în numele lui.

— Sau ai ei, zise Luke.

— Sau al ei, repetă Anna, bucuroasă

Luke îşi dădu seama în clipa aceea că Anna avea o predilecţie spre fericire. Dar şi darul de a o împărtăşi şi celorlalţi. Într-adevăr, făcuse o alegere foarte bună.

*

După ceai, Henrietta o prinse din urmă pe scări pe cumnata sa şi urcară împreună, la braţ.

— Anna. Speram să pot vorbi o clipă cu tine între patru ochi, fără nicio întârziere.

Anna o privi întrebătoare.

— Nu trebuie să interpretezi greşit ceea ce ai văzut, zise Henrietta. Chiar nu ai de ce, A fost ceva absolut nevinovat.

Anna părea nedumerită.

— O! exclamă apoi Henrietta şi îşi muşcă buza. Dar ai interpretat deja greşit lucrurile, nu-i aşa? Şi acum încerci să te prefaci că de fapt nu contează. Crede-mă când îţi spun, chiar am crezut că Luke o să-şi petreacă după-amiaza acasă. Am luat cu mine o carte ca să pot să stau puţin singură şi el m-a găsit stând pe gard, când se întorcea acasă. Chiar i-am sugerat să o ia înainte şi să mă lase să vin singură pe jos, pentru că nu am vrut să ne vadă cineva împreună şi să interpreteze greşit lucrurile. Dar, desigur, Luke a fost foarte galant, ca întotdeauna. El a insistat să venim pe jos împreună. Dar nu a fost nimic mai mult de atât, Anna. Îţi jur. Te rog să mă crezi.

Anna o privea uimită.

— Henrietta, zise ea, ce gând nebunesc din partea ta! Normal că ştiu că n-a fost nimic mai mult.

— Ah! Henrietta răsuflă atunci, vizibil uşurată. Ai un suflet foarte nobil. Şi normal că eşti destul de sigură de dragostea pe care ţi-o poartă Luke, ca să ai încredere în el. Şi sper că eşti suficient de sigură şi pe prietenia noastră, ca să ai încredere şi în mine. Înţelegi că trecutul e trecut şi că

totul s-a terminat. După cum a spus şi Luke în timp ce ne plimbam, eram doar nişte copii pe atunci şi totul s-a întâmplat acum mai bine de zece ani.

Anna simţi brusc un fior rece pe şira spinării.

— Ce anume s-a întâmplat acum mai bine de zece ani? întrebă ea.

Henrietta îşi lipi imediat palma de gură şi o privi îngrozită.

— Nu ştiai? şopti ea. Nu ţi-a spus? Of! exclamă apoi şi închise ochii pentru o clipă. Doamne, mi-aş dori să fi ştiut asta. Ce mult mi-aş dori să fi ştiut!

Annei îi era milă de cumnata ei. Înţelegea mult prea bine cum era să spună ceva şi apoi să-şi fi dorit să nu fi spus – pentru că odată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase. Dar în acelaşi timp, se simţea îngrijorată. Şi nu era sigură dacă voia să ştie. Deschise uşa salonului ei privat şi zâmbi.

— Intră şi ia loc, zise ea. Poate ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întâmplat, Henrietta.

Henrietta se prăbuşi imediat într-un fotoliu şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Doamne, ce nechibzuită sunt! exclamă ea. Era normal să nu-ţi fi spus. Oare de ce am presupus că ţi-a spus? Ridică apoi privirea, hotărâtă. Chiar nu a fost nimic, Anna. Eu şi Luke am crescut împreună şi când am ajuns la o anumită vârstă, am considerat că suntem îndrăgostiţi unul de celălalt. Şi trebuia să ne căsătorim.

Luke şi Henrietta, crescuseră împreună. Se îndrăgostiseră. Doi oameni frumoşi. Da, desigur. Sigur că da.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Anna.

Dar nu îşi dorea cu adevărat să ştie ce se întâmplase. Venise timpul şi i se oferea răspunsul pe care, cu ceva vreme în urmă, îşi dorise cu disperare să-l ştie. Doar că în clipa aceea nu mai voia să afle. Poate că era mai bine ca acea cutie a Pandorei să rămână închisă. Dat din păcate fusese deja deschisă. Luke şi Henrietta.

Henrietta rămase mult timp cu ochii închişi şi cu mâna

lipită de buze.

— Cum aş putea să-ţi spun? zise Henrietta în cele din urmă. Dar cum aş putea să nu îţi spun? Probabil deja îţi închipui lucruri mai îngrozitoare decât realitate… asta dacă există ceva mai groaznic de-atât. George m-a necinstit şi m-a lăsat grea. Luke m-a implorat să mă căsătoresc cu el oricum… a plâns în braţele mele, Anna… dar nu am putut s-o fac. Eram însărcinată cu copilul fratelui său. Aşa că m-am căsătorit cu el… după ce Luke l-a provocat la duel şi aproape l-a omorât. Şi apoi Luke a fost izgonit. George aproape a murit, dar eu am crezut că l-am ucis şi pe Luke. O lungă perioadă de timp am auzit tot felul de zvonuri despre o sălbăticie care a pus stăpânire pe el. Apoi am auzit cum că am ucis o parte din el. Şi s-a zvonit că nu mai avea inimă. Dar să nu crezi asta, Anna. Are o inimă. Şi te iubeşte. Cu siguranţă ţi-a spus asta. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Nu. Nu îi spusese aşa ceva. Ba chiar opusul, de fapt. Îi spusese că nu simţea niciun fel de iubire. Că se căsătorise cu ea doar ca să-i nască fii. Şi ştiuse şi ea asta de la bun început. Şi nu era nimic îngrozitor în a auzi în clipa aceea confirmarea acelui lucru.

Dar cândva, demult, iubise. Iubise suficient de profund, încât să încerce să-l omoare pe fratele său pentru asta. Şi destul de profund ca după tragedie să ucidă orice fărâmă de iubire din el. O iubise pe Henrietta. Şi nu-şi dorise să se mai întoarcă niciodată la Bowden. Nici măcar cu câteva săptămâni în urmă. Nu-şi dorise să se întoarcă la Henrietta. Îi fusese teamă să se întoarcă.

Iar în momentul acela, cei doi se reîntâlniseră. Şi se plimbaseră singuri suficient de mult, încât acest simplu fapt să o tulbure nespus pe Henrietta. Şi totuşi, erau despărţiţi pe vecie de faptul că ea fusese căsătorită cu fratele lui şi că, în clipa aceea, el era căsătorit cu Anna.

— Mă bucur că mi-ai spus, Henrietta, zise ea. E ceva ce trebuia să ştiu. Şi un lucru în legătură cu care am fost curioasă. Vezi tu, ştiam despre duel, zise ea şi zâmbi. Aşa că nu trebuie să îţi pară rău că ţi-a scăpat.

— O, dar îmi pare foarte rău, rosti Henrietta, cu sinceritate. Pentru că lucrul acesta o să ne afecteze prietenia, şi mi-a plăcut atât de mult să am o prietenă.

Anna se ridică din fotoliul ei şi se grăbi să o îmbrăţişeze.

— Şi mie la fel, zise ea. Nu o să ne afecteze nimic prietenia, prostuţo. Eşti sora şi prietena mea.

Anna spera din tot sufletul ei să fi rostit adevărul.

Henrietta o îmbrăţişa şi ea.

— Anna, îţi jur că totul este de domeniul trecutului, zise ea. Şi pentru mine, şi pentru Luke. Trebuie să fie. Oricum nu s-ar fi putut căsători cu mine, chiar dacă nu s-ar fi căsătorit cu tine. Aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu s-a întâmplat absolut nimic indecent în după-amiaza asta.

— Fată prostuţă, zise Anna.

Şi totuşi, fără voia ei, i se născu în minte gândul că protestele cumnatei sale erau aproape prea vehemente.

capitolul 15

Ashley era îngrozitor de plictisit. Se întorsese acasă de două luni şi nu se mai simţise niciodată atât de inactiv. Citise, călărise, se plimbase, pescuise, vizitase împrejurimile şi flirtase cu fiicele vecinilor. Şi chiar se şi culcase cu fiica frumoasă şi dornică a unuia dintre lucrători, dar apoi pusese capăt relaţiei, aproape înainte de a începe cu adevărat. Nu voia să se confrunte cu ruşinea de a avea un copil bastard pe moşia familiei şi de a fi nevoit să-l întreţină. Tatăl lui fusese mereu foarte strict în astfel de privinţe.

Era înstrăinat de Luke. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în două luni. Şi cel mai rău lucru dintre toate era că Ashley ştia că greşise. Dusese o viaţă nechibzuită la Londra. Şi cheltuise cu mult mai mult decât îşi permitea, în ciuda faptului că avea o indemnizaţie foarte generoasă pentru situaţia sa de fiu cel mai mic – pe care Luke i-o mai

şi mărise, întocmai după cum îi promisese. Ashley fusese plecat la şcoală când murise tatăl său şi apoi la universitate, când se prăpădise şi George. Dar ştia foarte bine că şi ei l-ar fi certat la fel de aspru ca Luke, dacă ar fi avut îndrăzneala să trăiască atât de sălbatic, cât ei erau încă în viaţă. Deşi probabil ei ar fi fost şi mai duri. Ashley nu ştiuse niciodată că lui Luke i se tăiaseră complet orice fonduri, după duelul fatidic de cu zece ani în urmă, aşa că presupusese mereu că fratele său îşi primise în continuare indemnizaţia.

Ashley descoperea că cea mai mare problemă venea din faptul că nu era atât de uşor să-şi recunoască public greşeala. Pentru că asta ar fi însemnat o lovitură puternică în mândrie. Şi era dificil să-i fie drag cineva care îl punea într-o lumină proastă. Şi tocmai din acest motiv, în clipa aceea, Luke nu-i mai era deloc drag.

Tot se mai simţea trădat de faptul că fratele său se schimbase atât de mult. Şi îşi amintea cu oarecare nostalgie de fratele mai mare pe care îl idolatrizase. Pe vremea aceea Luke era blajin, mereu zâmbitor, indulgent şi răbdător. Iar între el şi George existase dintotdeauna o distanţă mult prea mare, dată de vârstă şi de titlu, ca să poată avea o relaţie mai apropiată în anii copilăriei. În plus, acesta fusese extrem de nefericit în ultimii ani. Dar Luke fusese mereu lângă el. Mereu dispus să se joace, să-l ajute cu lecţiile, să-l asculte şi să-l înţeleagă, atunci când era pedepsit pentru vreo năzbâtie. Abia atunci îşi dădu seama că Luke fusese cel ale cărui aprobare şi iubire şi le dorise mereu cel mai mult. Doar că la vremea respectivă nu înţelesese lucrurile astea.

Ştiuse că Luke nu mai era acelaşi om. În toţi anii copilăriei şi adolescenţei, Ashley ascultase avid orice veste cât de mică despre fratele său, care ajungea la urechile lui – de obicei de la unchiul Theo. Şi îşi construise o imagine mentală a unui frate elegant, chipeş, îndrăzneţ şi nepăsător. Iar când aflase că Luke urma să se întoarcă la Londra, se aşteptase ca fratele lui să fie cel mai mare aliat al său. Aşa că îşi închipuise că vor bea, că vor petrece, că

vor juca jocuri de noroc şi că vor umbla după femei împreună. Şi îşi imaginase că toţi prietenii lui îl vor invidia pentru că avea un frate mai mare atât de extravagant.

Dar Luke nu semăna deloc cu fratele pe care şi-l amintea. Şi nici cu reputaţia pe care o avea. Da, era într-adevăr extrem de elegant şi fără îndoială foarte atrăgător pentru femei. Dar avea de asemenea şi o reticenţă, o răceală şi o asprime care îl uluiseră pe Ashley la început şi apoi îl făcuseră să se îndepărteze de el. Luke părea chiar mai dedicat datoriei şi conservării patrimoniului decât fusese tatăl său sau George. Iar dacă se gândea la cum se comportase cu biata Doris – sau cu el – avea sentimentul că nu exista nicio urmă de iubire în fratele său. Şi niciun dram de compasiune. Chiar dacă ştia foarte bine că şi el, şi Doris greşiseră, lucrurile acelea tot i se păreau pur şi simplu nefireşti, venind din partea lui Luke.

Luke îl spusese că va putea pleca din nou de acasă abia după ce îl va convinge că avea un motiv bun să o facă. Ashley ştia că era vinovat, dar în acelaşi timp, simţea o hotărâre încăpăţânată de a nu se duce să se milogească de fratele lui – sau mai exact, să nu o facă din nou. Şi ce motiv bun putea găsi pentru a pleca? Habar nu avea ce voia să facă cu viaţa lui. Aşa că rămăsese acasă plictisit, nefericit şi fără nimic de făcut.

Într-o după-amiază, rătăcea fără ţintă de-a lungul râului, care şerpuia printre copacii aflaţi la vest de casă şi curgea din ce în ce mai repede, până când ajungea să se reverse peste o pantă lungă şi destul de abruptă. Priveliştea apei curgătoare – dar mai ales sunetul ei – i se păruse întotdeauna liniştitoare. Pe măsură ce se apropie de cascadă, se hotărî că se va aşeza pe bolovani şi va sări peste ceai. Oricum nu îi era foame.

Însă era deja cineva acolo. Fata stătea în picioare la marginea stâncii plate care se întindea peste cascadă. Era desculţă şi îşi înnodase fusta la talie, astfel încât să aibă gleznele şi gambele expuse. Purta o rochie închisă, dar pe dedesubt nu avea nici crinolină, nici jupoane grele. Avea părul desfăcut şi îi flutura în bucle încâlcite pe spate şi în

jurul feţei. Chiar dacă avea o înălţime medie, părea prea înaltă pentru greutatea şi silueta ei. Feminitatea ei abia începea să înflorească. Îşi ţinea rochia ridicată şi întindea un picior spre căderea de apă.

— Ar fi bine să ai grijă să nu cazi în apă, îi strigă el.

Ashley nu credea că exista într-adevăr pericolul să se înece cineva în cascadă. Asta dacă nu cumva se lovea cu capul de stânci în cădere. Cu toate acestea, ştia din proprie experienţă că apa era foarte rece şi că, implicit, căderea în apă nu ar fi fost deloc o experienţă plăcută.

Când nu primi niciun răspuns, îşi aminti că copila nu auzea. Se apropie încet de ea, ca nu cumva să o sperie. Emily îl văzu în cele din urmă, aşa că puse piciorul înapoi pe stâncă. Apoi se întoarse şi îi zâmbi. Avea un zâmbet foarte strălucitor, care semăna foarte mult cu al Annei. Fata coborî de pe stâncă, ţopăi pe ceilalţi bolovani şi se uită în sus la el. Creştetul capului ei abia îi ajungea la bărbie.

— Ai evadat şi tu, căprioară mică? o întrebă el.

Ştia că nu avea niciun rost să vorbească, dar se simţea destul de prostesc să stea tăcut şi să zâmbească ca un idiot.

Se gândi atunci că surdă sau nu, ochii aceia minunaţi ai ei aveau să frângă inimile a numeroşi bărbaţi, peste câţiva ani. Privirea ei rămase aţintită spre buzele lui în timp ce vorbea. Apoi îi zâmbi din nou şi încuviinţă din cap. Oare înţelegea ce spunea?

— Ai voie să te plimbi singură? o întrebă el. Unde este doica ta?

Zâmbetul ei deveni năstruşnic şi îi făcu semn printre copaci, în direcţia casei.

— Îţi place să stai singură? o întreba el.

Emily întoarse capul şi privi răul, copacii şi cascada. Îşi aşeza mâinile în dreptul inimii şi făcu un gest larg în jurul ei, apoi îşi întoarse privirea spre el.

— Îţi plac toate astea? Se gândi apoi că oricui i-ar fi plăcut frumuseţea şi singurătatea aceea. Dar nu-şi putea închipui cum ar fi fost să nu poată auzi apa. Şi preferi să evadezi şi să vii aici să fii singură, nu?

Socotea că o deficienţă de auz putea întemniţa pe oricine într-o lume foarte restrânsă. Şi că probabil ar fi dus la singurătate, sau chiar la însingurare. Se întrebă dacă fata aceea se simţea singură. Avea totuşi un zâmbet fericit.

— Te-am deranjat, zise el. O să plec acum. Dar ai grijă.

Îi făcu un semn spre stânca pe care stătuse cocoţată, apoi dădu să plece.

Dar ea îi prinse mâna între ale ei şi clătină din cap. Ashley se gândi atunci surprins că aparent exista cineva care avea nevoie de el – chiar dacă era doar un copil.

— Ce s-a întâmplat, căprioară mică? o întrebă el.

Ca răspuns, ea îl trase de mână şi îl conduse înapoi către stânci. Se căţără pe bolovani şi se cocoţă înapoi pe stânca aceea care se întindea deasupra cascadei. Ashley se chinui să se urce după ea. Emily se aşeză jos şi-i făcu semn să ia loc lângă ea, apoi îşi lăsă picioarele să atârne peste marginea stâncii şi le legănă în apă. Întoarse capul şi îi zâmbi din nou.

— Asta e o provocare? o întrebă el.

Emily se aplecă uşor, cu mâinile împreunate şi luă nişte apă în palme. Ashley se aşteptă imediat să o folosească ca să îl stropească, aşa că se pregăti sufleteşte pentru şocul pe care i l-ar fi dar apa rece ca gheaţa. Dar fata doar ridică mâinile, închise ochii şi îşi înmuie pe rând obrajii în apa rece de râu. Pe chipul ei îşi făcuse loc o expresie de extaz.

El se întrebă dacă oare celelalte simţuri se ascuţeau mai mult în absenţa unuia.

Dar oricum, era o tentaţie irezistibilă. Ashley îşi scoase pantofii şi-i aşeză lângă el, după care îşi desprinse ciorapii de sub benzile înguste ale pantalonilor lui până la genunchi şi se descălţă de tot, îşi atârnă prudent picioarele peste marginea stâncii, apoi icni, când le băgă în apă.

— La naiba! exclamă el.

Emily îl privea şi râdea de el. Scotea nişte sunete ciudate şi destul de greoaie.

El îşi trase picioarele din apă, îşi odihni călcâiele pe

marginea stâncii şi îşi încolăci braţele în jurul genunchilor. Emily îşi ridică şi ea picioarele din apă, îşi strânse braţele în jurul lor, apoi îşi odihni obrazul pe genunchi. Îl privea stăruitor.

— La ce te uiţi, căprioară mică? o întrebă el. Apa este rece ca gheaţa.

Dar ea doar îi zâmbi visătoare. Era o copilă foarte dulce. Oare câţi ani avea? Parcă o auzise pe Anna zicând că paisprezece? Aşadar avea doar paisprezece ani, în comparaţie cu cei douăzeci şi doi ai lui. Era o diferenţă de opt ani între ei – la fel ca între el şi Luke. Oare şi Luke îl considerase pe el un copil? Şi totuşi fratele său nu se arătase niciodată neîngăduitor cu el. Nu îi lăsase niciodată impresia că avea lucruri mai bune de făcut, decât să-şi petreacă timpul cu o pacoste de frate mai mic.

Ashley îşi întoarse chipul spre ea.

— Înţelegi ce spun, zise el, dar nu poţi face să te înţeleg şi eu. Este dureros, căprioară mică?

Ochii aceia extrem de expresivi şi minunaţi se umplură de tristeţe. Ashley se întrebă atunci dacă fata avea vreo cale prin care să comunice cu oamenii din viaţa ei. Existaseră câteva gesturi din mână mai devreme. Oare se gândise cineva – poate Anna – să se folosească de acele gesturi simple şi să construiască din ele un soi de limbaj, prin care ea să poată comunica? Dar chiar şi aşa… oare ar fi fost posibil ca Emily să-şi exprime sentimentele cele mai profunde?

Îi zâmbi apoi.

— Răspunde-mi la întrebare, zise el blând.

Ea încuviinţă din cap pe genunchi. Avea ochii trişti.

Ashley întinse mâna şi îi netezi uşor o şuviţă răzleaţă de păr, care îi căzuse pe faţă. Emily zâmbi din nou şi ridică mâna. Arătă cu degetul spre el, făcu o mişcare batantă, prin care-şi lipea patru degete de degetul mare, apoi făcu semn spre ea. Repetă gesturile, când el nu avu nicio reacţie imediată.

— Vrei să-ţi vorbesc? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

Aşa că îi vorbi, îi povesti despre copilăria lui. Despre cum se întorsese acasă în vacanţă şi descoperise că Luke plecase. Despre comportamentul prostesc şi imatur pe care îl avusese la Londra – dar evită să o menţioneze şi pe amanta costisitoare pe care nu şi-o putuse permite. Şi despre cât de tare se plictisea acasă. Îi vorbi despre sentimentele lui de trădare şi de vinovăţie.

Descoperi atunci că a se destăinui cuiva îi oferea un sentiment de mare uşurare – chiar dacă persoana cu care vorbea nu putea înţelege prea multe din ceea ce spunea şi oricum nu l-ar fi putut ajuta, nici măcar dacă l-ar fi înţeles. I se părea liniştitor să aibă parte de simpatie umană. Era ceva ce îi alina singurătatea.

— Sunt o creatură jalnică şi infamă, căprioară mică, zise în cele din urmă şi îi rânji.

Ea clătină uşor din cap.

— Eşti o ascultătoare foarte bună, zise el, conştientizând atât ironia, cât şi adevărul cuvintelor sale.

Emily îi zâmbi.

După aceea Ashley nu mai zise nimic, ci rămase pur şi simplu ascultând cursul rapid al apei şi privind în adâncimile strălucitoare şi repezi. Apoi o mână mică o prinse pe a lui. Iar el o strânse tare, primind şi oferind alinare. Ea era o copilă care avea nevoie de dragoste, iar el un adult care avea nevoie de companie.

— Ashley! Ce naiba se întâmplă?

Vocea aceea rece şi trufaşă îi spintecă liniştea ca un cuţit. Întoarse capul şi-l zări pe fratele său stând câţiva metri mai încolo, în apropierea copacilor.

Luke se apropie.

— Presupun că nu ţi-a trecut prin cap că Anna o să fie aproape înnebunită de îngrijorare? zise el. Tu ai adus-o aici? Este o copilă, care trebuie să stea cu doica ei.

Dar Emily îşi dăduse seama că mai era cineva acolo, aşa că întorsese deja capul ca să se uite la el. Se ridică în picioare şi ţopăi pe stânci ca un fel de creatură sălbatică şi graţioasă a pădurii. Apoi întinse mâinile spre el. Luke o prinse de mâini şi îi zâmbi. Ashley îşi dădu seama în clipa

aceea că era prima dată în zece ani, când îl vedea pe fratele său zâmbind.

— Anna este îngrijorată pentru tine, draga mea, îi spuse Luke lui Emily.

Aşadar înţelesese şi el că Emily citea pe buze.

— Vii să luăm ceaiul? o întrebă Luke.

Ea îl luă de braţ, apoi se întoarse spre Ashley şi îi întinse şi lui celălalt braţ. Dar el clătină din cap.

— Cred că ar fi mai bine să vii, zise Luke rigid.

Ashley se încălţă cu ciorapii şi cu pantofii, apoi se ridică în picioare. Emily încă mai ţinea braţul întins spre el. Pe chipul ei era o expresie veselă şi nerăbdătoare. O luă de braţ şi se pomeni forţat să pornească pe lungul drum spre casă, împreună cu fratele lui – despărţiţi fiind doar de un copil surdo-mut. Se întrebă atunci, oare cât de mult înţelesese Emily din tot ce îi spusese.

— La naiba, Luke, izbucni Ashley după câteva minute de mers în tăcere. Ce părere ai despre mine? Că sunt un risipitor, un parior înrăit, un beţiv şi un afemeiat? Ai dreptate. Dar pe legea mea că nu sunt vreun pedofil.

Se uită apoi la fratele său peste creştetul capului lui Emily. Părea la fel de rece, de calm şi de spilcuit ca întotdeauna. Avea părul dat cu pudră şi se îmbrăcase elegant pentru ceai. Purta o haină verde de mătase şi pe dedesubt o vestă într-o nuanţă mai deschisă.

— Fir-ar să fie de treabă, Luke! zise el. Spune ceva!

— Ştiu că nu eşti, spuse Luke, fără să se uite la el. Dar este un copil care se află în grija mea, Ashley. Şi soţia mea ţine foarte mult la ea. În plus, are un handicap, care i-ar face imposibil să audă strigătele oamenilor care o caută sau să ceară ea singură ajutor. Este după-amiaza târziu şi nopţile devin tot mai întunecate odată cu apropierea toamnei. M-a supărat… de fapt, m-a înfuriat să văd că nu ţii cont de lucrurile astea. Sau de faptul că Anna ar fi foarte îngrijorată. Dar probabil te învinuiesc prea mult. Emily nu se află în grija ta. Şi am încredere în tine că te vei comporta cu acest copil nevinovat aşa cum s-ar comporta orice frate al meu sau orice alt domn.

Oare acela era un mod de a-şi cere scuze? Ashley nu era sigur. Însă cuvintele rostite îl aruncau în postura unui frate mai mic, de la care nu s-ar fi aşteptat nimeni să se comporte responsabil. Cuvintele acelea îl enervau şi îl dureau. Dar îl şi şocau cu adevărul lor. Ar fi trebuit să-şi dea seama că probabil o mai căuta şi altcineva, în afara doicii ei.

— Îmi pare rău, se auzi apoi spunând. Cuvintele nu-i ieşiră deloc ca şi când i-ar fi părut cu adevărat rău. Dar măcar le rostise.

Luke nu îi răspunse o perioadă îndelungată.

— Am încredere în tine, Ashley, zise în cele din urmă. Nu la asta mă refeream, când te-am văzut cu ea.

Cu toate că îl văzuse ţinând-o mână pe copilă? O, ba da, la naiba! Chiar la asta se referise. Dar Ashley se gândi apoi că probabil ceva mai apropiat de o scuză nu putea auzi de la fratele lui.

Emily mergea tăcută între ei şi îi ţinea de braţ pe amândoi. Se uită la ei pe rând, apoi le zâmbi fiecăruia în parte, oferindu-le zâmbetul ei senin şi luminos.

Ashley se întrebă dacă fata ştia ce anume se petrecuse pe deasupra capului ei. Avea o senzaţie ciudată că ştia şi că ea fusese cea care împinsese lucrurile să se desfăşoare astfel. Dar era imposibil, desigur. Era un copil surdo-mut.

*

Luke descoperea că era destul de dificil să aibă de-a face cu o familie. Nu era obişnuit. În plus, îşi cultivase intenţionat un soi de independenţă şi nu îi făcea plăcere să din nou facă parte dintr-o familie. Cu atât mai mult să fie capul uneia. Uneori tânjea cu nostalgie profundă după viaţa lui de la Paris.

Într-o dimineaţă în timp ce călăreau, Anna îi vorbi despre Doris. Nu îi convenea deloc că soţia lui deschidea un astfel de subiect într-un moment din zi pe care începuse să îl considere ca fiind al lor şi doar al lor. Îi plăcea să

călărească puţin mai în spatele ei, ca să admire priveliştea elegantă a soţiei lui în şa şi îşi dorea că poată fi singuri undeva – poate la Paris – unde să nu trebuiască să se preocupe şi pentru alte persoane în afară de ei doi. Ajunsese să conştientizeze bucuria pe care i-o oferea o astfel de dimineaţă. În curând, sarcina ei va fi atât de înaintată, încât va fi nevoit să îi interzică cu totul să mai călărească. Iar atunci va putea călări singur. Dar perspectiva aceea i se părea surprinzător de neatrăgătoare.

Se baza pe Anna să aducă lumină în viaţa lui, aşa că nu-i convenea deloc că introducea un subiect serios în discuţia lor.

— Luke, zise ea, dintr-odată. Doris este nefericită.

De parcă nu observase asta şi el. De parcă nu-l neliniştise asta şi pe el – deşi ştia că nu avea niciun motiv să se învinovăţească.

— Stă supărată ca un copil bosumflat şi aşteaptă să fie băgată în seamă, zise el, mai rece decât intenţionase.

— Exact asta spune şi mama ta, rosti Anna încet.

Aşadar şi mama lui o ignora cu răceală pe Doris? Îi stătea în fire să procedeze aşa. Păi şi atunci asta însemna că el era ca mama lui? Oare ajunsese să semene cu ea de-a lungul anilor? Îşi amintea cum Doris călărise cu el în şa, când era mică, chiar dacă părinţii lor o certaseră întotdeauna, spunându-i că numai bebeluşii împărţeau un cal cu fraţii lor. Dar el o încurajase, pentru că îi plăcuseră mereu pălăvrăgelile ei. Abia atunci îşi dădu seama că şi el fusese un copil singuratic, care se bucurase de adoraţia oferită de sora şi de fratele lui mai mici. Îşi amintea că odată, în timp ce călărea cu capul sprijinit la pieptul lui, Doris îi spusese că avea de gând să se căsătorească cu el, când se făcea mare. Probabil avea cinci ani la vremea aceea.

— Nu cred că pot face ceva ca s-o ajut, doamnă, îi zise Annei. Nu puteam să fac altceva decât să pun capăt acelei asocieri şi s-o trimit acasă, ca să previn alte comunicaţii clandestine şi o posibilă repetare a încercării de a fugi cu el. Şi nu îmi pare rău că am procedat aşa.

— Nu, zise Anna, ai făcut bine că ai salvat-o de ea însăşi. Dar…

— Dar ce? Nu avea nevoie ca Anna să joace rolul conştiinţei lui. Şi spera să nu încerce să facă asta.

— Cred că Doris are impresia că de fapt încercai să te aperi pe tine de consecinţele unei asemenea legături. Pe tine şi mândria familiei, zise ea. Cred că are impresia că nu o iubeşti, Luke.

„Nu te poţi căsători cu mine, Dor!” îi spusese chicotind surorii lui de cinci anişori. „Eu sunt fratele tău”. „Dar te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume”, protestase ea şi îl privise cu ochi îndureraţi. „Mai mult decât pe mama şi pe tata, şi pe George. Şi puţin mai mult decât pe Ashley!”. Iar el îi îmbrăţişase trupul firav, cu un singur braţ. „Şi eu te iubesc”, îi spusese atunci. „Mai mult decât pe oricine altcineva, în afară de Ash” – chiar dacă îl adorase şi pe George. „Vă iubesc pe amândoi la fel de mult. Şi ne vom iubi mereu într-un fel special, pentru că suntem frate şi soră”. Iar ea se cuibărise din nou la pieptul lui, în timp ce el ghidase calul. „O să îi cer voie regelui”, zisese ea apoi. „El o să mă lase să mă căsătoresc cu tine, Luke”.

Se instalase o tăcere îndelungată între el şi soţia lui.

— Ei bine? îl îndemnă ea, pe o voce destul de tensionată. O iubeşti?

— Nu ştiu nimic despre iubire, Anna, îi răspunse el. Ţi-am spus asta foarte clar, din dimineaţa nunţii noastre. Nu pot decât să îndeplinesc cât de bine pot responsabilităţile pe care le am aici. Ai face bine să reţii că nu are rost să faci apel la nişte sentimente pe care nu le am.

Ea nu îi răspunse, dar după o altă scurtă tăcere dădu pinteni calului, mai întâi pentru un mers mai ritmat, apoi pentru a porni la galop. El ţinu pasul cu ea, iar apoi o dădu jos de pe cal în tăcere, odată ce se întoarseră la grajduri. Nu ştia dacă acel galop fusese o sfidare intenţionată a ordinului său. Cu toate acestea, nu o mustră. Pentru că ştia că şi-ar fi îndreptat mânia spre persoana nepotrivită. Anna îi arătase propria sa neputinţă şi el detesta să fie făcut să

se simtă vinovat.

Îl deranja faptul că ea îşi propusese să fie conştiinţa lui. Doris era sora lui. Familia lui. Şi se va ocupa de ea, aşa cum considera de cuviinţă. Nu avea nevoie de imboldul ci pentru a acţiona. Avea nevoie de Anna pentru… Se încruntă brusc. Nu, era nedrept din partea lui. Avea nevoie de ea pentru mai mult de atât. Avea nevoie? Se încruntă din nou, când conştientiza cuvântul pe care îl alesese mintea lui.

*

Şi în cele din urmă chiar încercă să vorbească cu Doris. Însă făcu greşeala de a o chema în biroul lui şi de a se retrage în spatele mesei de lucru, când veni. Desigur, nici ea nu ajută în vreun fel lucrurile, când refuză să ia loc pe scaunul oferit, din faţa biroului. Îi spuse în schimb că prefera să stea în picioare. Şi exact asta făcu, stabilind astfel o relaţie disciplinară părinte-copil, înainte de a se spune ceva important.

— Eşti nefericită, spuse el.

Ea începu să râdă.

— Doris, zise el. A fost un lucru inadmisibil. Chiar şi dacă te-ai fi putut adapta să trăieşti în sărăcie şi să îţi pierzi statutul şi, odată cu el, tot luxul cu care ai fost înconjurată de la naştere, tot nu ai fi putut fi fericită cu Frawley. Voia averea ta, mai mult decât te voia pe tine.

— Chiar şi aşa, poate că m-a vrut mai mult decât am vrut eu să vin aici, zise ea. Exista o răceală inconfundabilă în ochii şi în vocea sa.

— Locul tău este aici, zise el. Ai o familie aici. Eşti sora mea. Nu crezi că a fost dispus să ia bani – cinci mii de lire sterline – ca să renunţe la a-ţi mai face curte?

— Poate că tu nu ai cunoscut niciodată sărăcia lucie, zise ea. În cazul acesta chiar şi cinci mii de lire pot fi o ispită copleşitoare. Dar fără îndoială ţie ţi se pare o sumă mizeră.

— La naiba, Doris! exclamă ei, încruntându-se. Chiar îi iei apărarea?

— Îl urăsc, tocmai pentru că te cred, spuse ea cu calm. Dar pe tine te urăsc şi mai mult pentru că l-ai ispitit şi ai scos la iveală această slăbiciune din el.

Luke bătu darabana pe birou.

— Mă urăşti pentru că te-am salvat de un viitor nespus de îngrozitor, zise el.

— Da, răspunse ea, fără a-i oferi nicio explicaţie suplimentară.

„Te urăsc!”, îi spusese cândva. Probabil că avea doar opt ani la vremea aceea. Un câine bătrân, la care ţinea foarte mult, se îmbolnăvise şi suferea enorm. Iar Luke o ţinuse intenţionat departe, în timp ce bietul animal era împuşcat şi îngropat. Ea fusese înnebunită de durere la întoarcere, mai ales pentru că descoperise că fratele ei ştiuse ce se întâmpla şi o ţinuse departe de acolo. „Te urăsc. Nu o să te mai iubesc niciodată”.

Cum gestionase situaţia atunci? O prinsese şi o îmbrăţişase strâns la piept, în timp ce ea ţipase şi se luptase să scape. Şi o ţinuse strâns în braţe, până când izbucnise în lacrimi. Iar apoi o legănase şi plânsese odată cu ea – în ciuda celor nouăsprezece ani ai lui. Apoi o dusese în camera ei, unde o ţinuse în poală, până când adormise şi o putuse aşeza uşor pe patul ei.

Asta făcuse atunci. Dar în clipa aceea era altceva. În momentul acela bătea darabana pe birou şi o privea cu ochi întunecaţi.

— O să rămâi aici peste iarnă, zise el. Poate că anul viitor o să-ţi dau voie să te întorci în oraş. Până atunci o să-l uiţi pe Frawley şi vei fi gata să cunoşti un domn mai eligibil.

Intenţionase ca vorbele lui să fie împăciuitoare.

Ea afişă atunci un zâmbet strâmb.

— Pot pleca acum?

Luke încuviinţă din cap.

Dădu să plece, dar se opri înainte de a ieşi pe uşă.

— Întotdeauna am crezut că cel mai rău lucru din lume ar fi să nu te mai văd niciodată, zise ea. Dar m-am înşelat. S-a dovedit că întoarcerea ta acasă a fost cel mai rău lucru cu putinţă. Sper ca Anna să aibă un fiu. Sper să

aibă mulţi fii. Pentru că sunt şanse mari să-l pierd şi pe Ashley, dacă devine vreodată duce.

*

Şi mai era şi Henrietta.

— Luke, îi spuse Anna într-o zi, după ce se aşeză pe pat şi el o acoperi cu pături. Luke observase că era obosită după o vizită ele la amiază şi insistase să o aducă în camera ei, ca să se odihnească, Henrietta consideră că ar trebui schimbate mobila şi draperiile în unele dintre camere. E de părete că şi conacul ar trebui să reflecte faptul că ne aflăm la mijlocul secolului al XVIII-lea. M-a rugat să discut cu tine pe tema asta.

Luke se aşeză atunci pe marginea patului.

— Şi tu ce părere ai despre asta? o întrebă el.

Anna şovăi o clipă.

— Îmi place atmosfera de antichitate şi eleganţă de aici, zise ea. Nu-mi place ideea de a schimba ceva. Dar pot să înţeleg la ce se referă.

— Vom face întocmai după cum îţi doreşti tu, zise el.

— Dar este ceva ce a plănuit împreună cu soţul ei, spuse Anna, părând extrem de amărâtă. Cred că situaţia aceasta i se pare destul de dificilă, chiar dacă a fost mereu amabilă şi jură că e încântată să mă aibă aici. Poate ar trebui să…

Luke se aplecă spre ea.

— Poate ar trebui să nu uităm că tu eşti ducesa mea, doamnă, zise el. Şi nu Henrietta. Nu vom schimba în niciun fel mobilierul sau draperiile din casă. Asta este decizia mea, făcută la recomandarea ta. Şi nu se va schimba.

Anna îl privi nesigură.

— Este prietena mea, spuse ea. Nu vreau să fie nefericită din cauza mea, Luke. Mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse şi-şi muşcă buza. Şi de ce s-a căsătorit cu fratele tău şi nu cu tine.

Luke se îndreptă de spate.

— Cred că era inevitabil, zise el. Trebuia să afli mai

devreme sau mai târziu. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Totul este de domeniul trecutului.

Anna zâmbi slab.

Şi în loc să discute problema în continuare – aşa cum se gândea că ar fi trebuit, Luke se ridică în picioare şi părăsi camera, fără niciun cuvânt în plus. Dar de fapt nici nu mai avea nimic altceva de spus. În plus, prefera să nu discute cu Anna despre astfel de lucruri. Anna era prezentul şi viitorul lui. Nu voia să ajungă să fie încurcată în trecutul său.

Dar mai era Henrietta. Mereu Henrietta. Dacă ieşea singur să călărească o întâlnea pe ea. Dacă ieşea singur să se plimbe, din nou se întâlnea cu ea. Dacă era în bibliotecă, sau în orice altă cameră din conac, ea i se alătura acolo. Întotdeauna din întâmplare. Şi era mereu tulburată de faptul că Luke se afla într-un anumit loc, la un anumit moment dat.

Îşi dădea seama că de fapt totul era plănuit. La fel ca acea primă întâlnire de la pârleaz. Henrietta nu îşi împietrise inima aşa cum făcuse el. Îi spusese că suferise în fiecare zi a căsniciei ei şi în fiecare zi de atunci. Şi nu putea sta departe de el nici măcar când ştia că era căsătorit şi că oricum nu s-ar fi putut căsători cu ea, chiar dacă nu ar fi fost. Era nefericită când se afla în apropierea lui, dar totuşi nu putea sta departe.

Dar cum rămânea cu sentimentele Lui? Oare mai era încă atras de ea? Da, cu siguranţă era. Dar în fond, Henrietta era o femeie foarte atrăgătoare. Şi chiar şi o minte obiectivă trebuia să recunoască asta. Dar oare încă o mai iubea în adâncul sufletului? Oare încă mai era capabil să iubească?

Nici măcar el însuşi nu ştia răspunsurile la aceste întrebări. Dar trăia cu groaza că le va descoperi. Şi trăia cu groaza acelor întâlniri premeditate. Şi se temea de ce s-ar fi putut alege de ele, dacă lăsa garda jos chiar şi pentru o clipă. Cu toate acestea, nu-şi putea exprima nemulţumirea faţă de Henrietta. Avusese deja parte de prea multă suferinţă în viaţa ei.

*

Henrietta călărise singură la Wycherly ca să-l viziteze pe fratele ei. Avea obiceiul de a călări singură şi de a merge în vizită, tot singură. Nelinişstea devenise o a doua natură pentru ea de când… ei bine, de când făcuse nişte alegeri nesăbuite şi dezastruoase, cu mulţi ani în urmă.

Tocmai îi spusese fratelui ei că i se părea insuportabil să-l aibă pe Luke înapoi acasă. Cândva îi aparţinuse ei şi numai ei şi fusese precum lutul în mâinile sale. Îşi amintea cum plânsese în braţele ei când îi spusese că trebuia să se mărite cu George. Îşi amintea că de dragul ei, îl provocase la duel pe George şi că aproape îl omorâse. Se întrebase mereu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit să-l ucidă. Oare s-ar fi putut căsători cu el atunci? Dar oare chiar ar fi făcut-o?

Dar i se părea insuportabil ca el să fie înapoi acasă. Ştiuse de la început că nu s-ar fi putut căsători niciodată, dar îşi închipuise că vor trăi împreună la Rowden, ca duce şi ducesă – chiar dacă nu erau căsătoriţi. Se imaginase stăpână la Rowden Abbey şi făcând orice voia acolo – lucru pe care George nu i-l permisese niciodată. Iar pe Luke şi-l imaginase îngăduitor şi îndrăgostit de ea până peste cap. Nu crezuse niciodată toate poveştile pe care le auzise despre el.

Cu toate acestea, el se întorsese acasă cu o soţie. Şi îi era imposibil să ştie dacă ţinea sau nu la ea. Dar era clar că intenţionase ca Anna să fie noua stăpână de la Bowden. Şi o mai şi lăsase grea.

Călărea singură spre casă pe drumul întunecat şi întortocheat de pe moşia fratelui ei şi privea absentă cărarea care se întindea în faţa sa. Nu va uita niciodată dezamăgirea pe care o trăise când născuse un copil mort. Şi nu va uita niciodată ce îi spusese George, în felul său brutal obişnuit. Că se bucura. Că nu fusese niciodată mai fericit de ceva în toată viaţa lui. Că se va asigura că nu va mai avea niciodată şansa de a purta în pântece un copil de-

al lui.

Cu un zâmbet ciudat şi diform pe chip, George îi spusese că Luke va fi moştenitorul său.

Iar acum Luke chiar moştenise titlul.

Henrietta ridică brusc capul şi toate acele amintiri neplăcute dispărură. Pe aleea din faţa ei se afla un cal, care stătea complet nemişcat. Călăreţul era un om înalt şi slab şi complet învăluit într-o mantie lungă şi neagră. Şi purta tot o mască neagră, care-i acoperea mai mult de jumătate din faţă şi un tricorn tras pe frunte.

— Doamnă, zise el încet. Te-am speriat.

Henrietta se gândi indignată că era un tâlhar pe moşia lui William. Ridică bărbia şi se încruntă la el. Mai bine murea, decât să-i arate că îi era frică de el.

— Ce vrei? întrebă ea. Nu am nimic de valoare cu excepţia inelelor pe care le port şi a câtorva monede din săculeţ. Fratele meu o să te spânzure.

Bărbatul părea destul de atrăgător când zâmbea.

— Nu vreau nimic din ce îţi aparţine dumitale, ducesă de Harndon, zise el şi o făcu pe Henrietta să ridice din sprâncene, uimită. Poate că vreau doar să-ţi restitui ceva ce-ţi aparţine de drept.

— Oh? Henrietta era intrigată, dar şi indignată. Pleacă de aici, omule, zise ea, brusc. Nu o să primeşti nimic de la mine azi.

Dar el se aplecă uşor în şa şi îi zâmbi din nou.

— Nu mă miră deloc faptul că ducele este îndrăgostit de dumneata, doamnă, spuse el.

— Cred că ai greşit ducesa, omule, răspunse ea. Şi acum te rog să mă scuzi.

Dar în clipa aceea, el îşi conduse calul lângă ea, atât de aproape, încât aproape li se atinseră genunchii. Ochii lui o studiau cu interes printre fantele măştii.

— Am nevoie doar de puţin ajutor din partea dumitale, doamnă, zise el.

Henrietta se gândi că un tâlhar mascat, călare, avea o aură inconfundabilă de masculinitate. Şi o privea cu o apreciere făţişă. Iar ei îi lipsise foarte mult timp admiraţia

unui bărbat. Desigur, nepunându-i la socoteală şi pe moşierii locali – dar aceştia nu meritau deloc atenţia ei.

— Ducele are o soţie, spuse tâlharul, care s-a căsătorit cu el din motive necinstite.

— Anna? se miră Henrietta.

— Anna, da, zise el încet. Şi îl va părăsi mai devreme sau mai târziu.

Henrietta se încruntă atunci şi uită de aerul distant şi dispreţuitor pe care-l afişa.

— Este cumva…

— Ah, nu. Privirea lui o mângâie uşor de la pălăria de călărie pe care o purta până ia decolteul costumului ei de echitaţie. Nu există niciun soi de ataşament romantic între mine şi doamnă. Îmi doresc doar să-l eliberez pe duce de o povară, în interesul justiţiei. Iar dumneata mă poţi ajută, doamnă.

— Eu? De obicei, Henrietta purta o eşarfă la piept pentru a-şi proteja decenţa. Dar era mândră de pieptul ei şi în clipa aceea se bucura că nu-şi pusese eşarfa. Cum aşa, domnule?

— Dă-mi voie să îţi explic, zise el.

Dar înainte de a spune altceva, îi luă mâna dreaptă între ale lui, îi trase uşor mănuşa şi apoi duse încheietura ei dezgolită la buzele lui. O sărută mai întâi pe exteriorul încheieturii, apoi pe interior. Iar ea simţi vârful limbii lui pe partea interioară.

Henrietta se cutremură de plăcere.

— Cine eşti? întrebă ea.

El îi zâmbi.

— Două întrebări una după alta, doamnă, spuse el. Hai să ne ocupăm mai întâi de prima. A doua nu are nicio importanţă.

capitolul 16

Anna cedase tentaţiei. Când Luke îşi strecurase uşor

braţul de sub capul ei şi-şi desprinsese trupul de al său, ca să se trezească pentru plimbarea lui matinală obişnuită, ea mormăise nemulţumită şi deschisese ochii.

— Culcă-te la loc, îi sugerase el, după cum făcea în majoritatea dimineţilor.

Iar în acea dimineaţă, se rostogolise înapoi în căldura lăsată de trupul lui pe pat şi adormise la loc. Aşa că ratase plimbarea lor de dimineaţă – care era partea ei favorită a zilei. În momentul acela stătea la fereastra dormitorului ei. Privea absentă grădinile care îşi pierdeau repede culoarea şi copacii îndepărtaţi care dădeau semne ale schimbării anotimpului. Cineva intrase în cameră şi făcuse focul în şemineu. Probabil dormise foarte profund, dacă nu auzise nimic. Dar la urma urmei, dormea pentru doi, îşi aminti apoi ca o scuză pentru faptul că trândăvise până târziu.

Îşi puse mâna pe pântec. Se îmbrăcase cu cămaşa de noapte după ce se ridicase din pat. Dar putea simţi umflătura aceea îmbucurătoare, chiar şi prin ţesătura subţire. Luke o atinsese pe burtă noaptea trecută – după cum făcea tot mai des în ultima vreme – şi afirmase că probabil îşi pierduse talia pe undeva.

Lunile de căsătorie îi aduseseră destul de multă mulţumire. Copilul pe care-l purta în pântec devenise o fiinţă reală, pe care o putea simţea şi fizic, nu doar mintal. Şi se confrunta din ce în ce mai mult cu oboseala, o foame nesăţioasă, greutate în mişcare şi creşterea burţii. Dar se bucura de maternitatea iminentă cu toată recunoştinţa profundă a unei femei care se aşteptase să rămână fată bătrână pentru tot restul zilelor.

Trecuseră mai bine de trei luni. Şi erau acasă de mai mult de două luni. Începuse să creadă în libertate. Şi începuse să creadă şi în fericire.

Toate lucrurile mergeau bine în gospodărie. Îşi ocupa timpul cu îndeplinirea îndatoririlor care veniseră odată cu statutul de ducesă a lui Luke şi considera că o plăceau toţi angajaţii soţului ei. Se împrietenise de asemenea cu toţi vecinii şi organiza frecvent serate, petreceri cu jocuri de cărţi şi ceaiuri dansante neprotocolare pentru tineri. Şi

accepta entuziasmată toate invitaţiile pe care le primea. Simţea tot mai mult că vecinii ajunseseră să-l accepte din nou pe Luke – chiar dacă la început se arătaseră oarecum neîncrezători.

Emily părea mai fericită acolo decât fusese acasă. Luke se dovedise neaşteptat de drăguţ cu ea, iar Emmy îl plăcea destui de mult. În plus, sora ei găsise un erou în Ashley şi îl urma peste tot, ori de câte ori avea ocazia. Anna se scuzase şi îi spusese acestuia să nu o lase pe fată să devină o pacoste pentru el, dar Ashley îi răspunsese că o plăcea pe copilă şi că se bucura de compania ei. Adesea nici nu mai era nevoie ca Emily să se ţină după el – pentru că o ducea din proprie iniţiativă la plimbare sau chiar la călărie. Dar întotdeauna cu permisiunea Annei şi a doicii sale. Erau o pereche absolut înduioşătoare copila surdo-mută şi tânărul singuratic şi nefericit. Şi amândoi păreau să găsească un soi de mulţumire unui în compania altuia.

Anna nu reuşise să aprindă nicio scânteie între Agnes şi Ashley, în ciuda faptului că încercase subtil să îi aducă împreună. Deşi era foarte frumoasă, Agnes continua să fie timidă în prezenţa bărbaţilor chipeşi – iar Ashley era extrem de chipeş. Desigur, mai erau şi alţi tineri chipeşi în vecinătate şi unii chiar se arătaseră interesaţi de ea. Cu toate acestea, Agnes părea să îl prefere pe banalul, plictisitorul şi destul de corpolentul Lord Severidge – fratele Henriettei, şi în ciuda faptului că omul nu ştia să vorbească despre altceva în afară de fermele, caii şi câinii lui de vânătoare. Agnes putea sta lângă el la masă în timpul cinei, ascultându-l şi discutând cu el cu un interes vizibil.

Anna se gândea că probabil va fi o căsătorie bună, dacă se ajungea vreodată să se discute despre asta. Dar, Doamne, cât de plictisitoare ar fi fost căsnicia lor! Zâmbi când îi veni în minte acel gând. Indiferent cu cine se va căsători Agnes, va fi alegerea ei şi numai a ei. Şi dacă alegea să se căsătorească cu un bărbat plictisitor, atunci ea nu se va opune. Totuşi nu înţelegea cum ar fi putut să-l prefere cineva pe William lui Ashley, Nu că Ashley s-ar fi arătat vreun pic interesat de sora ei, desigur. Dar Anna

bănuia că Ashley era mult prea tânăr ca să fie interesat de orice căsătorie, şi în plus era nefericit şi nehotărât. Bietul Ashley!

Doris era şi ea nefericită – chiar dacă era puţin mai liniştită decât fratele ei. În plus, în continuare nu exista niciun soi de comunicare între ea şi Luke. Anna încercase să-i explice o dată soţului ei că sora lui se simţea neiubită. Însă în clipa aceea nu dorea să-şi amintească răceala răspunsului lui. Totul i se părea foarte trist. Dar măcar prietenia dintre Doris şi Anna revenise pe un făgaş normal.

Şi la un moment dat, în timpul unei discuţii, Doris chiar deschisese subiectul Ranelagh şi recunoscuse că nimic din tot ce se întâmplase nu fusese vina Annei.

Iar prietenia ei cu Henrietta nu se răcise în niciun fel, în ciuda neliniştii de care dăduse dovadă femeia în după-amiaza în care îi povestise despre trecut. Şi chiar dacă îi vorbise o dată lui Luke despre asta, Anna era foarte hotărâtă să lase trecutul în urmă. Pentru că nu avea nimic de-a face cu prezentul lor.

Anna încercă să nu se gândească nici la trecutul ei. Iar noua ei casă, sarcina avansată şi mulţumirea aceea profundă şi nou-descoperită cu siguranţă o ajutau în acest sens. Simţea că îşi recăpăta treptat sănătatea mintală şi fizică.

Şi totuşi, era ceva ce nu putea dura, desigur.

În dimineaţa aceea, Anna o auzi pe camerista sa la uşa dormitorului, înainte să fie chemată, aşa că se întoarse de la fereastră, chiar în clipa în care fata ciocăni şi deschise uşa timid.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, doamnă, zise ea. A fost adusă de un mesager particular, care a insistat să vă fie adusă personal.

Anna îşi aminti că în timp ce stătuse la fereastră, apăruse pe alee un călăreţ necunoscut şi apoi plecase în decurs de câteva minute. Nu băgase asta prea mult în seamă la momentul respectiv. Şi probabil că în clipa aceea, necunoscutul dispăruse deja printre copaci.

Dar ştia de la cine era. Luă scrisoarea şi se uită la

scrisul de pe plic, chiar dacă nu mai era nevoie s-o facă. Ştia deja cine era expeditorul.

— Mulţumesc, Penny, zise ea. O să vreau să mă îmbrac în curând. Poţi să revii peste o jumătate de oră?

— Da, doamnă, zise fata, făcu o reverenţă şi apoi se retrase, închizând uşa în urma sa.

A trecut mult timp, Anna mea, îi scrisese el. *Uneori îmi regret decizia de a te lăsa să te căsătoreşti. Dar răbdarea ne va aduce amândurora o fericire infinită şi desăvârşită. Am auzit că porţi în pântec moştenitorul lui Harndon.*

Anna îşi lipi mâna de burtă şi închise ochii pentru câteva clipe. Se simţea dintr-odată ameţită şi înfrigurată.

Dar eşti frumoasă chiar şi în această stare de maternitate iminentă, continua scrisoarea. Acum două dimineţi, când te plimbai prin grădină, păreai o parte din natură cu rochia ta verde de dimineaţă... aceea din satin, cu pelerină mai închisă la culoare. Iar tânărul Collins te-a admirat aproape până în punctul indiscreţiei la serata organizată de mama sa, când purtai rochia aceea albastră elegantă. Vezi tu, nu sunt niciodată prea departe de tine, Anna mea.

Fu pe punctul să leşine. Dar avea muşchii mult prea încordaţi, ca să se prăbuşească. Simţea că era privită pe ascuns din spatele fiecărui copac. Dar nu se putea întoarce.

Să nu uiţi, îi scrisese în continuare, *că ducele de Harndon te are doar cu titlu de împrumut. A fost doar un mic test, Anna mea... te rog să mă ierţi. Există în continuare problema acelei datorii neachitate, care trebuie plătită. Vezi tu, două sute de lire sterline nu sunt o sumă mare. La mai puţin de o sută de metri vest de porţile de la intrarea în Parcul Bowden se află o cabană veche de vânătoare. În pragul uşii este un bolovan mare.*

O să găseşti factura acolo astăzi. Poţi să o iei, Anna mea, şi să o înlocuieşti cu banii. După aceea voi considera datoria achitată. Până la lăsarea serii, te rog.

Servitorul tău, Blaydon

După câteva minute, Anna îndoia la loc scrisoarea, cu mână doar puţin tremurândă. Era obişnuită cu astfel de scrisori. Răscumpărase în acelaşi mod multe dintre datoriile tatălui ei. Dar ştia că mai existau încă suficient de multe, ca să o ţină în sclavie pentru tot restul vieţii ei. Cu toate acestea, nu era vorba doar despre datorii. Dacă ar fi fost numai asta, s-ar fi dus de îndată să-l implore pe Luke să-i dea banii necesari să le achite. Şi ştia că soţul său le-ar fi plătit de dragul ei – chiar dacă în clipa aceea, Victor era cel care ar fi beneficiat de gestul său şi nu bietul ei tată, care era mort de mult. Şi nici vreuna dintre fete. Charlotte era căsătorită. Iar Agnes şi Emmy erau în siguranţă la Bowden.

Da, dacă ar fi fost numai datoriile acelea, s-ar fi dus îndată să-l implore pe Luke să le achite. Şi şi-ar fi salvat mândria, insistând să îi înapoieze banii, puţin câte puţin, din indemnizaţia ei. Şi atunci i-ar fi putut spune adevărul şi fratelui ei. Bietul Victor! El nu ştia despre amploarea datoriilor şi credea că tatăl lor le plătise pe toate, prin vreun miracol, înainte de a muri. Şi atunci Victor i-ar fi putut înapoia treptat banii soţului ei.

Chiar dacă datoriile erau foarte mari, lui Luke nu i-ar fi lipsit banii aceia. Doar îi spusese că avea două averi enorme. În plus, era sigură că nu ar fi refuzat-o.

Dar nu era vorba numai despre datorii. Acestea reprezentau doar o mică parte din problemă. Le răscumpărase pe majoritatea – chiar dacă pe aproape niciuna dintre ele cu bani. Pălăvrăgise senină cu vecinii săi de la Elm Court şi le distrăsese atenţia acestora la petreceri sau la serate, în timp ce el furase podoabe nepreţuite şi bijuterii. Îi fermecase pe domni în timpul partidelor de cărţi – flirtând din spatele evantaiului, expunând accidental prea mult din decolteul ei sau zâmbindu-le cu căldură – şi le distrăsese atenţia de la joc, în timp ce el trişase şi îi

uşurase de mici averi. O dată, chiar îl şi acompaniase într-un orăşel unde nu o cunoştea nimeni şi se tocmise singură cu un bijutier pentru vânzarea unor podoabe – pe care el le furase de la vecinii şi prietenii ei.

După astfel de ocazii, el obişnuia să îi returneze una sau mai multe dintre facturile tatălui ei. Uneori chiar împachetate sub formă de cadou.

Iar misterul dispariţiei a atât de multe obiecte de valoare din vecinătate nu fusese niciodată desluşit. Cu toate acestea, Sir Lovatt Blaydon îi spusese că avea mulţi „martori”, care puteau să ateste faptul că Anna fusese hoaţa. Şi că mai avea şi doi martori care erau dispuşi să depună mărturie că era o criminală – că îl împinsese pe tatăl ei de pe acoperişul casei lor. Şi va părea ca şi cum ar fi avut un motiv pentru toate acele infracţiuni. Pentru că toată lumea ştiuse că tatăl ei fusese în pragul ruinei. Toată lumea ar fi crezut că furase ca să prevină falimentul familiei şi că îl ucisese pe tatăl ei, pentru a evita să se mai adune şi alte datorii.

Toată lumea ştia că era extrem de devotată fratelui şi surorilor ei.

Aşa că nu se putea duce la Luke. Pentru că nu era doar problema simplă a achitării datoriilor. Acestea reprezentau doar mijloacele prin care o avea la mână Sir Lovatt – din motive ascunse, care depăşeau puterea ei de înţelegere.

Datoriile acelea nu vor fi achitate niciodată. Nu ar fi ajutat-o la nimic nici chiar să se ducă la Luke şi să-l convingă să le răscumpere pe toate. În plus, dacă s-ar fi dus să vorbească cu el ar fi riscat să stârnească mânia lui Sir Lovatt. Şi era foarte posibil ca acesta să pună în sfârşit în aplicare toate ameninţările făcute. Şi atunci Luke ar fi crezut că se căsătorise cu o femeie despre care martorii puteau demonstra că era o hoaţă şi o criminală – şi adevărul era că, în realitate, chiar era complice la toate acele infracţiuni. Şi în consecinţă, nici toată averea şi poziţia lui Luke nu ar fi putut-o salva de la spânzurătoare.

Anna se duse atunci în salonul ei privat. Într-un sertar

al biroului erau bani. Suficienţi bani. Luke insistase să îi primească în ciuda faptului că ea îi spusese că nu prea avea pe ce să îi cheltuiască acolo la Bowden. Se aşează şi numără două sute de lire.

Îşi lipi apoi fruntea de birou şi închise ochii. Inspiră şi expiră de mai multe ori, luptându-se cu greaţa şi cu senzaţia de leşin. Rochia ei verde de dimineaţă. O purtase când se plimbase prin grădină cu Henrietta şi cu Emily. Iar rochia albastră de seară o purtase la serata organizată de familia Collins, unde tânărul Cecil Collins o atinsese şi o stânjenise destul de mult cu admiraţia sa copilărească – lucru care îl amuzase copios pe Luke. Oare de unde ştiuse? Se ridică în picioare hotărâră şi se duse în dormitor să o cheme pe camerista ei. De ce să mai aştepte să treacă întreaga jumătate de oră?

*

Era o zi frumoasă, dar uşor răcoroasă, din cauza aerului de toamnă. Iar Emily era afară, ca de obicei. Îi plăcea foarte mult să petreacă timp în aer liber şi nu îi era deloc dificil să evadeze de lângă doica ei, mai ales de vreme ce avea paisprezece ani şi era aproape adultă. Era singură în dimineaţa aceea, întrucât Ashley plecase să-şi viziteze nişte prieteni. Şi nu o deranja niciodată să rămână singură, cu toate că îl iubea pe Ashley ca pe ochii din cap. Fusese singură aproape toată viaţa ei, dar cu toate acestea, nu se simţise niciodată solitară. Ştiuse mereu că era iubită – mai ales de către Anna.

Exact în clipa în care gândi lucrurile acelea, o văzu pe Anna în depărtare, ieşind din casă. Chipul i se lumină imediat şi făcu câţiva paşi grăbiţi în direcţia surorii ei. În ultima vreme, era din ce în ce mai dificil să o aibă pe Anna doar pentru ea. Sora ei era aproape mereu cu Henrietta sau cu un alt membru al noii ei familii. Sau cu Luke. Emily îl iubea foarte mult şi pe Luke, dar îi părea rău că era un om atât de nefericit. Totuşi, se bucura foarte mult că sora ei se căsătorise cu un bărbat atât de chipeş, elegant şi blând. Iar

Luke avea într-adevăr un suflet foarte bun, chiar dacă Ashley nu credea asta.

Dar Emily se opri, înainte s-o vadă sora ei. Îşi putea da seama că nu voia companie. Anna se uită în jur pe furiş, de pe terasă, apoi se grăbi să traverseze grădinile. Mergea cu capul plecat şi nu se bucura deloc de împrejurimi. Era clar că avea o destinaţie anume în minte. Şi se ducea acolo singură şi pe jos.

Emily se încruntă. Ceva din comportamentul surorii ei îi amintea de... Doamne, aproape că uitase! Ştia care era cea mai mare fericire din viaţa Annei. Îl iubea din tot sufletul pe Luke şi urma să aibă un copil cu el. Iar Emily aproape că uitase de cea mai mare nefericire a surorii sale. Sau cel puţin o îndepărtase din minte, presupunând că totul se terminase. Cu toate acestea, în clipa aceea, exista ceva ciudat în comportamentul Annei...

Emily se pomeni urmărind-o pe sora ei şi având grijă să stea ascunsă, ca să nu fie descoperită. Nu era un lucru tocmai uşor de făcut pe pajiştea întinsă de dincolo de grădini, însă din fericire pentru ea, Anna nu se mai uită deloc în jur. Se grăbea să înainteze şi ţinea privirea aţintită spre cărarea din faţă. Iar după ce ajunseră în pădure, Emily o putu urmări mai îndeaproape.

Oare unde se ducea? Se grăbea printre copaci cu un scop, dar se afla mult prea departe de alee şi de porţi, ca să meargă în sat. Emily ştia că undeva în apropiere se afla o veche cabană de vânătoare. O descoperise în timpul uneia dintre plimbările ei şi se gândise că putea fi un refugiu confortabil, unde să stea şi să mediteze în linişte, în zilele friguroase sau ploioase. Doar că găsise uşa încuiată şi îi fusese frică să spargă vreuna dintre ferestrele mici – chiar dacă era o clădire veche şi dărăpănată.

Spre surprinderea ei, înţelese în foarte scurt timp că aceea era într-adevăr destinaţia Annei. Cu toate acestea, sora ei nu o găsi cu uşurinţă şi rătăci prin pădure câteva minute. Iar când ajunse într-un sfârşit la cabană, Emily se ascunse după un copac şi privi. Sora ei se apropie şovăielnică şi uitându-se în toate direcţiile. Era aproape de

parcă s-ar fi aşteptat să tragă cineva în ea de la vreuna din ferestre sau din spatele vreunuia dintre copacii din apropiere. După aceea se aplecă repede şi ridică un colţ al pietrei grele care zăcea în pragul uşii.

Emily nu putea vedea că se afla ceva dedesubt. Părea să fie o bucată de hârtie. Anna se ridică, privi în jur grăbită, apoi scotoci prin fanta rochiei ei deschise şi căută într-unul din buzunarele jupei sale. Scoase ceva ce adusese în schimbul acelei hârtii, se aplecă la loc şi îndesă acel ceva sub piatră. După aceea se ridică, se întoarse şi aproape că fugi înapoi, în direcţia casei. Emily se lipi şi mai mult de copac, ca să nu o vadă sora ei. Cu toate acestea, întrezări chipul Annei. Era palidă şi părea speriată.

Inima i se făcu cât un purice. Emily închise ochii şi-şi sprijini o clipă fruntea de trunchiul copacului. Aşadar, era adevărat. Totul va începe din nou. Simţea asta.

Primul ei instinct fu acela de a se grăbi la uşa cabanei, ca să vadă ce ascunsese Anna sub bolovan. Dar ezită o clipă şi precauţia o făcu să rămână pe loc. Iar câteva minute mai târziu se bucură că rămăsese unde era. Din cealaltă parte a pădurii ieşi un străin. Omul se grăbi la cabană, se ghemui în faţa uşii, ridică bolovanul, scoase ce era ascuns acolo şi cercetă cu mare atenţie. Emily putea vedea că număra nişte bani, pe care îi scosese parţial dintr-un sac mic de pânză. După aceea, se ridică în picioare, aruncă o privire în jur şi dispăru din nou în spatele copacilor.

Emily lăsă din nou capul pe trunchiul copacului şi închise ochii. Simţea că i se făcea rău. Îi venea să plângă. Fusese atât de fericită acolo! Şi Anna fusese foarte fericită la Bowden. Dar începea din nou. Şi în ciuda faptului că nu îl mai văzuse niciodată pe omul care luase hanii, într-un fel sau altul, ştia în sinea ei că *el* era în spatele celor întâmplate – la fel cum fusese în spatele tuturor nefericirilor Annei. Emily ştiuse asta dintotdeauna, chiar dacă nu înţelesese niciodată de ce şi chiar dacă toată lumea în rest păruse să-l placă.

Dintr-odată, îşi dorea să fie acolo şi Ashley. Îşi dorea

ca mâna lui puternică să o ţină strâns pe a ei şi ca trupul lui voinic şi bărbătesc să fie aproape, ca s-o ţină în siguranţă. Dacă ar fi existat o cale de a-i spune ce se întâmpla! El sigur ar fi îndreptat lucrurile. Sau luke.

Da, el fără îndoială ar fi făcut ca totul să fie bine pentru Anna.

Dar nu avea cum să le spună nimic.

*

Ashley nu era singurul care se ducea uneori la cascadă, pentru sentimentul de pace izolată pe care i-l dădea pădurea şi zgomotul apei. Şi lui Luke îi plăcea să meargă acolo. În aceeaşi dimineaţă se îndreptase spre casă, după ce petrecuse o oră cu unul dintre chiriaşii săi, care mai nou era foarte mulţumit de schimbările implementate. Dar se oprise o clipă pe pod şi se uitase în jos la apă, iar asta îl făcuse să cedeze tentaţiei de a fura o oră numai pentru el. Îşi condusese calul de-a lungul malului şi dispăruse printre copaci, chiar înainte să iasă Anna din casă.

Îşi legă calul de trunchiul unui copac şi rămase privind cascada, cu un picior ridicat pe stâncă şi cu braţul sprijinit pe genunchi. Inspiră pacea şi răcoarea de toamnă. Îi plăcea parfumul special al frunzelor tomnatice umede. Mirosul acela îi evoca întotdeauna o mulţime de amintiri din copilărie. Se gândi că trebuia să o aducă şi pe Anna acolo în curând. Înainte ca toate frunzele să se desprindă din copaci. Sigur i-ar fi plăcut acolo. În plus, puteau fi singuri o vreme. În ultima perioadă, le era din ce în ce mai greu să petreacă timp împreună singuri în afara intimităţii camerelor lor private.

Auzi apoi trosnetul unei crengi rupte, care îi semnala că se apropia cineva, aşa că întoarse capul. Poate că descoperise de una singură locul şi venea acolo chiar în momentul acela. Era încă în pat când plecase el, dar asta fusese acum mai bine de două ore.

Dar era Henrietta.

— Oh, Luke! exclamă ea. Se opri imediat şi-şi duse mâna la inimă. M-ai speriat. Credeam că eşti plecat cu treabă. Şi ţie îţi place să vi aici?

O, nu, nu din nou! Erau deja prea multe întâlniri „accidentale”. Prea multe întâlniri inventate. În ultima lună avusese parte de una dintre cele mai triste, dar şi liniştitoare realizări. Nu o mai iubea. Nu mai simţea decât o anumită nostalgie pentru ceea ce fusese şi pentru ce ar fi putut fi între ei. Şi un dram de milă pentru cât de mult suferise şi, în mod evident, încă mai suferea.

Cu zece ani în urmă, se străduise din răsputeri să înăbuşe orice sentimente puternice pe care le avea pentru ea. Şi aparent, reuşise asta cu foarte mare succes. Era mulţumit de felul în care se aşezase viaţa lui. Ba chiar neaşteptat de mulţumit.

Lăsă piciorul jos şi se întoarse spre ea.

— Nu, Henrietta, zise el. Nu credeai că sunt plecat. Mai văzut şi m-ai urmărit aici.

Ea se înroşi la faţă şi-şi muşcă buza.

— Of, Luke, şopti ea şi ochii i se împânziră de lacrimi.

— Dar nu se poate aşa ceva, continuă el. Te voi conduce înapoi acasă.

Henrietta închise ochii. Chipul ei părea palid în umbrele întunecoase ale copacilor. Părea de o frumuseţe delicată şi tinerească. Dar cu toate acestea, el nu simţea altceva decât milă.

— Dar şi tu simţi la fel, zise ea. Ştiu asta, Luke. Te prefaci că nu ai inimă pentru că nu vrei să-ţi recunoşti nici măcar ţie însuţi că trecutul e încă viu pentru tine. Dar ştiu sigur că şi tu simţi la fel.

— Ba nu, zise el. Nu simt nimic, Henrietta. Trebuie să înţelegi asta. Şi toate întâlnirile acestea întâmplătoare născocite trebuie să ia sfârşit. Ce s-a întâmplat a fost foarte dureros pentru amândoi. Pentru că amândoi am fost victime ale... ale destinului. Dar trecutul este mort şi îngropat.

— Ai jurat că o să mă iubeşti pentru totdeauna, spuse ea cu lacrimi în ochi.

— Da. Luke oftă şi dădu să-şi scoată tabachera, dar apoi îşi dădu seama că nu o avea cu el. Dar s-a dovedit că nu e aşa, Henrietta.

— O iubeşti pe Anna, zise ea şi lacrimile îi ţâşniră pe obraji. Şi ştiu că nu te pot învinui pentru asta. Este minunată şi fără prihană. Sunt sigură că nu a făcut niciodată nimic condamnabil. Şi eu însămi o iubesc. I-ai spus şi ei că o s-o iubeşti pentru totdeauna?

— Henrietta, căsnicia mea este o chestiune privată, între mine şi Anna, răspunse el, cât putu de blând.

Ea îşi acoperi faţa cu palmele, dar el rămase unde era, cu mâinile strânse ia spate. Nu se va duce la ea. Ar fi putut interpreta greşit un asemenea gest.

— Ai fost mai puternic decât mine, zise ea. Şi mai înţelept. Atunci probabil că va trebui să caut în altă parte admiraţie şi iubire. Să ştii că m-am simţit foarte singură, Luke.

— Da, ştiu, zise el. Şi cu siguranţă vor exista bărbaţi de seamă, care vor fi dispuşi să te iubească, Henrietta.

Ea ridică uşor capul.

— Există deja unul… zise ea.

— Serios? întrebă el, zâmbind.

— Dar n-o să fie niciodată ca tine, zise şi îl privi tristă. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi căsătorit cu Anna…

— Nu, zise el ferm.

Henrietta ridică bărbia.

— Nu, repetă ea. N-ai fi putut să uiţi că am fost a lui George, nu-i aşa?

El nu îi răspunse. În loc, îi oferi braţul lui şi porniră împreună prin pădure, în direcţia casei. Cu mâna liberă, Luke ducea calul de căpăstru.

Când ieşiră dintre copaci, o văzură pe Anna grăbindu-se spre casă, cu capul în pământ. Era singură şi se comporta aproape ca şi când ar fi crezut că o urmărea cineva. Ridică până la urmă privirea, când ajunse în grădină. Îi văzu, dar tot se grăbi mai departe. Îşi aplecă din nou capul şi păru să mărească pasul.

Luke se încruntă.

— Te las, zise Henrietta. O să mă duc să beau un ceai cu Anna. Îmi pare rău, Luke. Îmi pare rău că nu am avut la fel de mult sânge rece ca tine. Mă ierţi?

Însă nu mai aşteptă niciun răspuns. Se grăbi pe pajişte şi înspre casă, în timp ce el îşi conduse calul spre grajduri.

Se întrebă atunci unde fusese Anna. Era neobişnuit de singură. Şi de ce se grăbea atât de tare? Şi oare de ce nu le zâmbise şi nu se îndreptase spre ei, după ce îi văzuse?

Era dezamăgit. Deja i se făcuse dor de dimineţile lor petrecute împreună la călărie.

capitolul 17

Luke, Anna, ducesa văduvă, Doris, Henrietta şi Agnes trebuiau să meargă în vizită la familia Wilkes, ca să ia ceaiul. Primiseră o invitaţie oficială şi acceptaseră. Urma să fie o după-amiază protocolară, mai cu seamă că acasă la soţii Wilkes tocmai sosiseră nişte verişori de-ai lor de la Londra.

Trecuseră deja zece minute de când ar fi trebuit să plece. Dar o persoană din grupul lor încă nu coborâse, iar mama lui Luke era vizibil iritată. Ducesa văduvă considerase mereu punctualitatea un semn de bună-creştere.

— Nu îmi place să aştept, Lucas, zise ea. Soţia ta trebuie să înveţe că în acest colţ de lume noi nu avem obiceiul de a întârzia intenţionat, pentru a convinge pe toată lumea de importanţa rangului nostru. Poate că acolo de unde vine ea…

— Nu e sfârşitul lumii dacă întârziem câteva minute, doamnă, zise Luke. O să merg până sus să văd ce o reţine.

Şi el întârziase cinci minute. La Paris, dacă ajungeai mai devreme, sau chiar la timp, aproape că era considerat un semn de proastă creştere. Sositul mai devreme la un

eveniment social semnala prea multă nerăbdare – şi regulile bunelor maniere socoteau că nerăbdarea nu era un semn bun.

Dar pentru Anna era ceva neobişnuit să întârzie.

Luke observă surprins că nu era nimeni în garderoba sau în biroul soţiei ei. Bătu la uşa dormitorului ei şi o deschise. Anna stătea la fereastră şi privea afară. Purta un halat de dimineaţă, confecţionat de mătase, strâns simplu în talie cu un cordon. Dar nu purta crinolină. Iar părul îi atârna pe spate, necoafat şi nepudrat.

— Anna? Intră în cameră şi închise uşa în urma lui. Ai uitat că trebuie să luăm ceaiul cu soţii Wilkes?

— Nu, îi răspunse ea încet şi fără intonaţie, dar nu se întoarse de la fereastră.

Traversă încăperea şi se apropie de ea.

— Mergeţi fără mine, zise apoi. Vreau să fiu singură.

Îi vorbea într-un fel destul de neobişnuit pentru ea, cu o voce vlăguită. Stătea adusă de umeri.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, încruntându-se.

— Nimic. Doar că nu am chef să ies.

— Te simţi rău? o întrebă din nou. Se uită apoi la trupul ei şi înţelese că nu purta corset. Silueta ei suplă de altă dată dispăruse vizibil.

— Nu, răspunse ea.

Luke continua să se încrunte.

— Vrei să lipseşti de la ceai fără niciun motiv, după ce am acceptat deja invitaţia? spuse el. Nu ţi se pare puţin nepoliticos, doamnă? Şi nu crezi că e nepoliticos şi să le laşi pe mama şi pe surorile noastre să te aştepte jos, fără să le fi spus să nu mai stea după tine?

— Pleacă, zise ea.

Pentru o clipă, o scânteie periculoasă apăru în ochii lui. Dar auzise despre diversele maladii care păreau să pună stăpânire pe femei pe timpul sarcinii. Iar irascibilitatea era una dintre el. Anna fusese uimitor de bine până în clipa aceea, iar asta îl făcea să uite uneori că trupul şi mintea ei trebuiau să facă faţă anumitor schimbări şi funcţii necunoscute. Aşa că îşi struni temperamentul.

— Vino şi întinde-te, spuse el şi-şi aşează uşor mâinile pe umerii ei. Ai nevoie de odihnă, Anna. O s-o trimit pe cameristă să-ţi aducă ceva cald de băut. Şi voi inventa nişte scuze pe care să i le transmit doamnei Wilkes, din partea ta. Oricum, cred că toată lumea ştie de starea în care te afli.

Ea ridică din umeri şi îi îndepărtă mâinile.

— Pleacă, repetă atunci. Iar apoi începu să ţipe la el: Lasă-mă singură! Nu e asta camera mea? Chiar nu pot să am nici puţin de intimitate nicăieri?

Nu o mai văzuse niciodată furioasă. O privi uimit câteva clipe, cu sprâncenele ridicate. Luke nu tolera crize de isterie din partea femeilor. Încercaseră asta câteva dintre fostele lui iubite, dar apoi se pomeniseră alungate repede şi ferm. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Luke! Vocea ei îl opri chiar când puse mâna pe clanţă. În clipa aceea nu mai ţipa. Părea chiar panicată şi tremurătoare. Se întoarse şi se uită la ea, din cealaltă parte a camerei. Pe chipul lui se instalase o expresie rece şi arogantă. Nu pleca! şopti ea. Avea ochii strâns închişi.

Se îndreptă spre ea încet, aşa că Anna deschise ochii şi îl privi. Avea ochii mari şi se putea citi în ei o nefericire profundă. Ceva era în neregulă. Şi nu era vorba despre sănătatea ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă. Anna, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea clătină uşor din cap şi se întinse spre el.

— Nimic, răspunse, când o luă în braţe. Tremura. Nimic. Doar că nu mă simt bine. Sunt obosită şi mă simt vlăguită.

Luke ştia că nu aceea era problema de fapt. Dar era evident că nu voia să-i spună ce o tulbura în realitate.

— Atunci ar fi mai bine să te întinzi şi să te odihneşti, zise el. Trebuie să plec. Ceilalţi ne aşteptă jos, iar mama nu e deloc mulţumită de întârziere. Haide, lasă-mă să te ajut să-ţi dai jos halatul.

Dar ea se agăţă de el, când el vru să-i dea drumul.

— Nu mă părăsi, îi spuse şi se lipi de el. Nu mă părăsi.

Nu mă părăsi. Şopti asta iar şi iar, în timp ce îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Apoi închise ochii şi gura ei o căută pe a lui.

Luke o sărută şi o strânse şi mai tare în braţe. Era ceva familiar în comportamentul ei din acel moment. Nu era prima dată când era în starea aceea, şi el nu avu nevoie de mult timp ca să-şi amintească. Fusese aşa şi în trăsură, când se întorceau acasă de la Ranelagh Gardens... pasională, aproape sălbatic de senzuală... şi i se oferise atât de frenetic, încât îl convinsese să comită acea indiscreţie incredibilă de a face dragoste cu ea în interiorul unei trăsuri descuiate, pe străzile Londrei. Şi fusese la fel de sălbatică şi pasională şi după ce ajunseseră acasă. Fusese noaptea în care îi spusese că era însărcinată. Noaptea în care îl implorase să o ducă acasă la Bowden.

O sărută profund şi-şi strecură limba în căldura aceea familiară. Mâinile ei trăgeau de panglica care-i ţinea părul strâns şi de plasa care-i ascundea lungimea părului. Simţi apoi cum părul i se revarsă peste umeri şi în jurul feţei ei. Dar cu toate că era foarte excitat, tot se gândi o clipă la mama lui care îl aştepta jos.

— Fă dragoste cu mine. Avea buzele roşii şi umflate şi ochii întunecaţi de dorinţă. Fă dragoste cu mine, Luke. Te rog. Te rog, fă dragoste cu mine. Trupul ei era încordat de dorinţă. Încordat de disperare.

— Vino.

Luke o conduse spre pat, îi dezlegă cordonul halatului şi i-l lăsă în jos de pe umeri. Purta doar cămaşa de corp pe dedesubt. Anna ridică braţele când o dezbrăcă de cămaşă, apoi îl îmbrăţişă când dădu la o parte aşternuturile şi o coborî pe saltea. Dar el nu i se alătură imediat. Traversă camera şi încuie ambele uşi de acces – şi pe cea care dădea în hol şi pe cea care dădea în garderobă. Îşi scoase redingota grea de mătase şi se descălţă de pantofii cu catarame, dar nu părea că avea să lepede şi restul hainelor. Se descheie apoi la pantaloni şi coborî în braţele ei dornice.

Putea citi cu uşurinţă nevoile trupului ei. Era o

iscusinţă în tainele căreia se educase bine de-a lungul anilor. Şi după mai bine de trei luni de intimităţi zilnice, era familiar şi cu corpul Annei. Şi ştia că în clipa aceea nu avea nevoie de preludiu. Ci avea nevoie să-l simtă în ea. Se eliberă din materialul pantalonilor şi o pătrunse adânc şi ferm.

Anna suspină şi se relaxă aproape imediat sub greutatea şi penetrarea lui.

Avea nevoie de el, atât cât putea sta el în interiorul ei. Luke putea simţi asta. Într-un fel ciudat, nu era excitată şi nici nu îşi dorea să ajungă la orgasm. Avea nevoie de trupul lui. De apropierea lui. Corpul lui recunoscu instinctiv nevoia aceea şi se grăbi să o satisfacă. O pătrunse încet şi se stabili în ea adânc şi grijuliu.

În ultima perioadă era mult mai tandru şi nu o pătrundea la fel de adânc, fiind conştient de sarcina ei. Dar ştia că în ziua aceea avea nevoie să-l simtă adânc în interiorul ei. Şi într-adevăr, gemea cu fiecare împingere.

Păru să nu bage de seamă că intră cineva în garderoba ei, chiar dacă persoana în cauză ciocăni încet, mai întâi la uşa biroului său, apoi la a dormitorului. Nu auzi nici când Henrietta îi strigă încet numele sau când încercă clanţa şovăielnică. Luke îşi lipi atunci gura de a ei şi absorbi sunetul gemetelor ei, până când auzi uşa exterioară a garderobei ei închizându-se la loc.

I se oferi cât de mult putu. Până când nu mai fu capabil să se controleze şi se revărsă în ea, oftând. Dar continuă să o ţină strâns în braţe chiar şi când o întoarse pe o parte şi aproape că îi acoperi capul cu aşternuturile. Ea se lipi de umărul lui şi îşi cufundă faţa în mătasea vestei lui, în timp ce-şi încolăcea braţul în jurul taliei lui. El o mângâie uşor pe păr şi o simţi alunecând uşor şi profund spre lumea viselor.

Rămase cu privirea aţintită la fereastră peste creştetul ei.

Se întâmplase ceva. La fel cum se întâmplase ceva şi în noaptea aceea la Ranelagh. La momentul respectiv considerase că mai mulţi factori erau responsabili pentru

starea ei – neliniştea pe care o simţise pentru Doris, faptul că luase parte la violenţa confruntării lui cu Frawley şi conştientizarea faptului că probabil era însărcinată. Nu cercetase lucrurile mai în profunzime. Iar acel ultim lucru păruse să explice şi rugăminţile ei de a o aduce acasă.

Oare era posibil să fi fost şi altceva? Aşa cum simţea că era în clipa aceea? Se încruntă şi se strădui să-şi amintească toate evenimentele din seara cu pricina. Nu prea mai petrecuse mult timp cu ea după plimbarea lungă din grădinile din jurul rotondei. Dar pe de altă parte, nu era obligatoriu să îşi petreacă tot timpul cu soţia, atunci când ieşeau în societate. Cu toate acestea, o privise când dansase cu alţi bărbaţi. Şi la fel ca întotdeauna, strălucise de bucurie şi de vitalitate. Iar acea strălucire a ei era lucrul care-i atrăgea mereu atenţia spre ea – chiar şi atunci când era înconjurat de alte frumuseţi. Abia dacă-şi dezlipise privirea de la ea toată seară – cu excepţia acelor câteva minute în care fugise să o cheme pe mama lui, iar el rămăsese la poartă cu Doris. Dar nu ar fi avut ce să se întâmple într-un timp atât de scurt.

Doar că… odată ce se gândi mai serios la seara aceea, îşi aminti. Atunci când se întorsese după ce le condusese pe mama lui şi pe Doris, descoperise, că Anna se plimba cu un om învăluit într-un domino întunecat şi cu mască neagră. Îi spusese că era un fost vecin de-al ei de acasă. Bărbatul însă nu o adusese până înapoi la el, iar ea nu făcuse nicio încercare de a le face cunoştinţă. Nu era ciudat? Mai cu seamă că îi spusese că era un vecin şi tatăl unei prietene apropiate. La momentul respectiv nu i se păruse nimic curios în asta. Dar în clipa aceea, când îşi răscolea memoria pentru ceva ciudat care se întâmplase în noaptea aceea… îşi dădea seama că fusese un lucru straniu.

Omul avusese, un aer destul de sinistru. Pe de altă parte se aflaseră desigur, la un bal mascat şi toată lumea purtase mască. Iar Anna nu păruse deloc tulburată, când se întorsese la el. Doar că exact acela fusese momentul în care îl întrebase dacă puteau pleca. Pe moment,

presupusese că probabil o supărase toată povestea cu Doris şi Frawley şi că probabil îi dispăruse tot cheful de petrecere – cum se întâmplase şi în cazul lui, de altfel.

Şi poate că într-adevăr asta fusese tot.

Doar că simţise şi în clipa aceea că era ceva mai mult decât atât.

Şi cum rămânea cu ziua în curs? Oare ce se întâmplase ca să-i aducă supărarea, criza de furie, sentimentalismul şi nevoia aceea aproape disperată de a-l avea cât mai aproape de ea cu putinţă? Era ceva destul de neobişnuit pentru Anna. Era o amantă pasională şi dezinhibată. Nu exista nicio formă de intimitate pe care să nu accepte sau care să nu-i aducă plăcere. Dar ştia foarte bine că soţia lui adora ca plăcerea să se acumuleze treptat şi să o conducă la un orgasm exploziv – la fel cum îi plăcea şi lui, de altfel. În plus, ea nu iniţia niciodată actul de a face dragoste. Ci doar accepta dornică ori de câte ori iniţia el. Sau mai exact, niciodată… cu excepţia a două dăţi.

Oare ce se întâmplase? Henrietta? Oare îi văzuse întorcându-se împreună din pădurea care ducea la cascadă? Oare îşi închipuise că fusese o întâlnire clandestină? Dar nu, nu era asta. Ci ceva ce se întâmplase înainte, îşi aminti atunci că o văzuse grăbindu-se spre casă. Îşi aminti că fusese foarte surprins că nu venise la ei şi că nici nu-i aşteptase să intre în casă împreună. Şi de cât de mirat fusese să o vadă singură – mai ales că mereu era cineva dornic să aibă parte de compania ei. Nu fusese o plimbare de plăcere. Şi abia în clipa aceea îşi dădu seama.

Oare avea de-a face cu scrisoarea aceea pe care o primise prin curier special? Luke se întâlnise la poartă cu mesagerul, când se îndrepta spre reşedinţă, şi se oferise să livreze scrisoarea în locul său. Dar omul îi explicase că primise instrucţiuni stricte să îi livreze personal scrisoarea ducesei sau cel mult să o înmâneze cameristei sale. Luke ridicase din sprâncene, dar apoi îşi văzuse de drum fără alte comentarii.

Oare exista vreo legătură între scrisoare, plimbare şi starea ei din acel moment?

Şi totuşi, după prânz, când o întrebase despre scrisoare, Anna îi zâmbise strălucitor şi îi povestise toate veştile şi bârfele pe care i le spusese Lady Sterne. Iar apoi dispăruse la etaj – aparent pentru a se pregăti pentru vizita la conacul Wilkes. Doar că scrisoarea de la Lady Sterne venise prin serviciul poştal obişnuit – văzuse asta cu ochii lui. Anna nu precizase nimic despre cealaltă scrisoare pe care o primise. Iar el nu cercetase mai în amănunt. Pentru că i se păruse ceva neimportant la momentul respectiv. Pur şi simplu presupusese că venise de la una dintre noile ei prietene din împrejurimi. Anna se împrietenise recent cu mai multe doamne din partea locului, dar la urma urmei, era plăcută peste tot unde se ducea.

Luke o trase mai aproape şi o cuibări şi mai mult la pieptul lui, iar ea oftă în umărul său. Trebuia să afle ce anume avea atât de multă putere asupra stării sale de spirit. Ce anume avea un efect atât de negativ asupra ei. Nu îi plăcea când îi dispăreau strălucirea şi bucuria. Şi de fiecare dată când o vedea nefericită, simţea că murea şi un dram de lumină din interiorul lui.

Gândul acela atent formulat de mintea lui îl făcu să se încrunte. Nu, asta nu era adevărat. Nu avea cum să fie posibil ca starea lui de spirit să fie afectată de cea a soţiei lui. Pentru că ar fi însemnat că avea un soi de putere asupra lui… un soi de control. Că în vreun fel inexplicabil, ajunsese să fie dependent de ea.

Niciodată! Nu, absolut niciodată! Lucrul care-i plăcea cel mai mult la Anna era tocmai faptul că nu îi pretindea să aibă sentimente. Era complet diferită de Henrietta.

Anna se agită în braţele sale, scânci, se agăţă de el, apoi se relaxă la loc în somn. Iar Luke o cuibări la pieptul lui.

*

La Elm Court, Anna fusese întotdeauna nevoită să poarte singură povara aceea. Nu existase nimeni în care să poată avea încredere. Nimeni pe umărul căruia să se

sprijine. Şi nimeni care să îi ofere iluzia siguranţei. Şi fusese mai bine atunci. N-ar fi trebuit să cedeze niciodată tentaţiei de a se căsători.

Nu ştia exact cât dormise, dar simţea că destul de mult. Cu toate acestea, Luke era încă acolo cu ea şi încă o mai ţinea strâns în braţe. Era complet îmbrăcat, şi Anna avea sentimentul că era treaz. Nu ştia cum se va mai putea uita la el, când va fi nevoită să ridice capul din scobitura umărului său. Nu ştia nici ce i-ar fi putut spune.

Se gândea îngrozită la comportamentul ei de mai devreme. Încă îi mai răsuna în minte propria voce rugătoare şi încă mai auzea propriile gemete, din clipa în care el îi dăduse ceea ce-i ceruse şi exact aşa cum avusese nevoie. Luke părea să ştie mereu ce avea nevoie. Se îmbrăcase în costumul lui albastru regal, tivit cu argintiu, şi fusese pregătit să meargă în vizită la ceai la familia Wilkes. Şi arătase la fel de spilcuit ca întotdeauna. Anna îşi amintea cu groază cum trăsese de panglica din părul lui, din dorinţa de a-i simţi părul în jurul chipului ei. Părul lui lung o excita întotdeauna.

Se simţea foarte ruşinată.

Ridică uşor capul şi îi privi chipul, precaută, sperând că poate totuşi dormea. Dar el o privea stăruitor pe sub pleoapele leneşe. Iar în clipa aceea ceva îi spunea că nu dormise deloc. Ştia că stătuse întins acolo o oră sau chiar mai mult. Îl împiedicase să se ducă jos şi să se alăture mamei sale şi celorlalţi. Şi îl împiedicase măcar să le trimită vreo explicaţie. Îl împiedicase să-şi îndeplinească obligaţia de a merge în vizită la ceai la vecinii lor. Iar Luke îşi lua mereu îndatoririle foarte în serios. Îl împiedicase să plece, implorându-l să se culce cu ea… să facă dragoste cu ea.

Ce ar fi putut să îi spună? Că nu se simţea bine? Că era deprimată din cauză că se îngrăşa şi se urâţea? Că nu avusese suficientă energie să se îmbrace pentru vizita la conacul Wilkes? Că îi părea rău? Dădu să spună ceva, dar se opri în ultima clipă, pentru că nu se putea hotărî ce anume să-i spună. El o privea tăcut, şi în cele din urmă asta o făcu să-şi ascundă din nou faţa în umărul lui.

— Ţi-e frică, Anna? o întrebă el încet. Este ceva sau cineva de care ţi-e teamă?

„Să nu te pierd pe tine!” Sir Lovatt Blaydon. O celulă de închisoare. „Să mor spânzurată”. „Să nu te pierd pe tine!”

— Nu, zise ea.

— S-a întâmplat ceva astăzi, zise el. Ceva ce te-a neliniştit.

„Da, cineva ştie cum sunt îmbrăcată când ies să mă plimb în grădina mea personală sau ce se întâmplă cu mine înăuntru… Cineva care nici măcar nu e aici. Dar care mă urmăreşte din umbră. Cine ştie de când?”

— Nu, repetă.

Luke o mai ţinu în braţe câteva momente, apoi se eliberă din braţele ei şi se ridică din pat. Îşi încheie pantalonii cu spatele la ea, se încălţă şi apoi se aplecă să-şi ia haina. Vesta lui superbă cu broderie era groaznic de şifonată. Se întoarse şi se uită în jos la ea.

— Eu apăr mereu ceea ce-i al meu, Anna, zise el. Cu viaţa mea, dacă e nevoie. Nu mă laud deloc când te asigur că reputaţia mea de ţintaş şi spadasin extraordinar este pe deplin meritată. Tu eşti a mea. Şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru siguranţa ta. Asta dacă nu cumva ceea ce te sperie este chiar naşterea în sine. Pentru că, din păcate, acesta este singurul pericol de care nu te pot apăra. De asta ţi-e teamă?

Nu-i era teamă de durere. Nici de moarte. Ci doar de a nu-şi pierde copilul. Se temea numai să nu-şi piardă copilul.

— Doar să nu nasc un copil mort, zise ea. Atunci aş… cred că pentru o vreme aş vrea să mor şi eu.

El încuviinţă din cap, fără să o scape din ochi.

— Culcă-te la loc, dacă poţi, zise el. În ultima perioadă nu te-ai odihnit suficient. Va trebui să insist să te odihneşti mai mult pe viitor.

O studia foarte atent, şi asta o făcu să îşi muşte buza.

— Poate că asta ar trebui să fac, spuse ea. Mulţumesc, Luke.

Pentru o clipă umbra unui zâmbet apăru pe buzele ei.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă, zise el. Îmi face mereu plăcere să îţi fiu de folos? Se întoarse apoi şi părăsi încăperea; închizând încet uşa în spatele lui.

Da, era mai bine la Elm Court, când era singură. Pentru că atunci nu fusese atât de predispusă spre autocompătimire. În clipa aceea stătea întinsă pe spate în pat, neclintită, şi încerca să ignore lacrimile fierbinţi care i se strecurau printre pleoape şi i se prelingeau pe obraji, alunecând apoi pe pernă de o parte şi de alta a capului ei.

„Tu eşti a mea. Tu eşti a mea”. Şi vorbise serios cu acele cuvinte. Pentru că se referise strict la posesiune. Dar dorinţa de a fi iubită de el devenise o suferinţă insuportabil de dureroasă.

Anna stătea nemişcată şi cu ochii închişi. Luke plecase, şi era din nou speriată. Se simţea privită. Dar era imposibil. Nu exista niciun ascunziş în camera ei. Dar dacă s-ar fi ridicat din pat şi s-ar fi dus la fereastră – în locul unde stătuse când venise Luke – fără îndoială se va simţi urmărită din nou. Se va simţi privită din spatele fiecărui copac.

Îi era frică să se dea jos din pat.

Se întrebă cât timp va trece până când va apărea o altă scrisoare şi o altă cerere de bani, sau altceva. Oare cât timp va mai putea rămâne cu Luke, „cu titlu de împrumut”? Până după ce se va naşte copilul ei? Sau mai mult? Şi ce se va întâmpla apoi? Oare va pleca supusă când va sosi timpul? Sau se va lupta?

Îi răsunau în minte cuvintele lui: „Eu apăr mereu ceea ce-i al meu… cu viaţa mea, dacă e nevoie. Tu eşti a mea.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi mărturisit totul? Dacă i-ar fi spus tot adevărul? Pentru că fusese de multe ori pe punctul de a o face. Dar nu se păcălise niciodată să creadă că pasiunea fizică şi nevoia unui bărbat de a proteja ceea ce îi aparţinea însemnau afecţiune reală – sau ceva mai mult. Ar fi trebuit să o iubească foarte mult ca să poată accepta ce avea să-i spună. Şi poate chiar şi atunci…

Dar Luke nu mai era capabil să iubească. Era un sentiment pe care-l omorâse în el cu mulţi ani în urmă. În

plus, el nu ar fi putut să o apere.

„Eu apăr mereu ceea ce-i al meu… cu viaţa mea, dacă e nevoie”.

*

Fusese onorată şi vizita la soţii Wilkes. Doamnele de la Bowden Abbey ajunseseră acolo cu o jumătate de oră întârziere, dar gazdele aşteptaseră sosirea lor, înainte de a lua ceaiul. Iar ducesa văduvă trăise umilinţa de a fi nevoită să inventeze nişte scuze care să justifice absenţa ducelui şi a ducesei – care, în mod evident, trebuiau să fie oaspeţii de onoare. Le explicase că nora ei nu se simţise bine. Era o scuză acceptată cu uşurinţă, devreme ce toată lumea ştia despre starea în care se afla ducesa – cu toate că majoritatea doamnelor de rang înalt ar fi făcut un efort să treacă peste acea indispoziţie. Dar cum ar fi putut explica absenţa fiului ei? Să spună că o îngrijea pe soţia lui bolnavă? O astfel de scuză ar fi fost o insultă.

Luke strânse din buze şi ascultă tirada mamei sale. Era prima lor confruntare de când se întorsese acasă.

— Aşa că nu am spus nimic, concluzionă ea cu răceală, când toată familia era adunată în salon înainte de cină. Toată familia, cu excepţia Annei, care întârzia din nou. I-am lăsat să tragă siguri concluziile, continuă. Dar am fost şi sunt în continuare foarte nemulţumită, Lucas.

O lăsă pe mama sa să spună ce avea de spus. Dar simţea cum se acumula în el o furie rece, care depăşea cu mult motivul în sine. Cum îndrăznea? Cum naiba îndrăznea să o critice pe Anna? Dar trecuse de mult momentul în care ar fi putut exploda într-o criză de furie necontrolată.

— Doamnă, zise şi se uită în ochii pe mamei sale, ţintuind-o cu cea mai rece privire a sa. Soţia mea a avut nevoie de mine în după-amiaza aceasta. Asta este singura explicaţie pe care o am pentru tine sau pentru oricine altcineva. Şi este explicaţia pe care am trimis-o şi soţilor Wilkes acum o oră.

Cunoscuţii lui Luke de la Paris ar fi recunoscut imediat

privirea aceea şi tonul vocii. Şi ar fi fost suficient de înţelepţi să nu mai spună nimic.

— Anna este într-o stare de sănătate foarte delicată, zise văduva, cu o expresie aspră pe chip. Cum o să mai fie, fără îndoială, la intervale de timp regulate, în următorii zece ani, sau mai mult. Şi nu e nimic anormal în asta. Camerista ei este destul de capabilă să se ocupe de nevoile ei. Şi dacă va fi nevoie, o să fie chemat şi un doctor. Dar, Lucas… Trebuie să înţelegi că responsabilităţile tale principale sunt cele care ţin de poziţia ta. Şi, implicit, dorinţele tale personale şi nevoile imaginare ale unei femei bolnăvicioase trebuie lăsate pe planul doi, atunci când se bat cap în cap cu îndatoririle pe care le ai ca duce de Harndon, şi este ceva ce trebuie să o înveţi şi pe soţia ta. Din păcate, se pare că lecţia asta nu a făcut parte din educaţia ei.

Restul familiei tăcea. Ascultau cu toţii altercaţia neliniştiţi şi cu diferite grade de interes. Agnes îl privea îngrozită pe Luke şi în obrajii ei apăruse o îmbujorate de indignare.

— Pardon, doamnă, zise Luke încet, dar pe un ton destul de tăios. Eu sunt singurul căruia trebuie să-i dea socoteală soţia mea pentru comportamentul ei. Mie şi numai mie. Şi în ceea ce mă priveşte, o să pun mereu pe primul plan dorinţele mele personale… asta dacă nevoile soţiei mele şi protejarea bunăstării ei, pot fi numite astfel. Să nu uităm că eu sunt cel responsabil pentru starea delicată a sănătăţii ei.

— Lucas! exclamă femeia şi îi aruncă o privire încruntată şi rece. Aminteşte-ţi, te rog, că vorbeşti lucrurile astea în prezenţa a doua domnişoare nemăritate. Dar m-aş fi aşteptat la asta de la tine. Îngăduinţa asta prea mare faţă de propria persoană a fost mereu slăbiciunea ta cea mai chinuitoare.

— Doamnă, zise el, încet. M-am întors acasă în pofida dorinţelor mele, ca să mă ocup de responsabilităţile pe care le am aici. Am venit pentru că unchiul meu a sugerat că e nevoie de prezenţa mea aici şi întâlnirea pe care am avut-o

cu tine la Londra m-a convins că aveţi cu toţii nevoie de mine. M-am căsătorit cu Anna pentru că era nevoie de o ducesă aici… de o ducesă a mea şi de nişte fii ai mei. Şi vreau să fie foarte clar că ea va fi mereu pe primul loc în viaţa mea. Înainte de orice alt membru al familiei mele sau al ei şi înainte de toate îndatoririle pe care le am ca duce. Şi nu voi permite să se critice această decizie. Nici măcar tu. Aşa că nu vreau să mai aud vreodată asta de la tine.

Luke asculta cuvintele pe care le rostea, aproape ca şi când ar fi fost spuse de altcineva. Îl surprindea adevărul care se ascundea în spatele lor. Nu îşi dorise să plece de la Paris. Şi nu îşi dorise nici să îşi schimbe modul de viaţă, Dar le făcuse pe amândouă. Şi dacă era ceva – sau cineva – care făcea ca viaţa lui din acel moment să fie suportabilă, atunci aceea era Anna.

Mama lui îl privea şocată şi neîncrezătoare, dar era la fel de mândră şi arogantă ca el.

— Şi vreau să fie clar că la bine şi la rău, eu sunt ducele de Harndon şi Anna este ducesa mea, continuă el. Ea e stăpâna Bowden Abbey. Şi în consecinţă, nimeni, cu excepţia mea, nu o poate critica pentru comportamentul său. Cred că o casă trebuie să aibă o singură stăpână, ca să nu existe certuri şi conflicte constante. Şi Anna este stăpâna aici.

Mama lui nu mai spuse nimic şi se aşternu tăcerea pentru câteva momente tensionate. Dar lui Luke nu-i părea rău că spusese ce avea de spus. Venise acolo împotriva voinţei lui, pentru că era nevoie de el. Şi toţi membrii familiei sale – mama lui, Doris, Ashley şi chiar şi Henrietta – intenţionaseră să se folosească de el, ca să obţină viaţa pe care şi-o doreau. Şi astfel, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu toţii erau responsabili de venirea lui acolo. Şi odată ce venise, avea de gând să rămână. Dar în condiţiile stabilite de el. Iar în clipa aceea condiţiile fuseseră exprimate foarte clar – nu doar pentru mama sa, ci pentru toţi cei de faţă.

Anna apăru în salon, înainte ca vreunul să-şi găsească cuvintele să mai spună ceva. Luke se gândi că era încă

destul de palidă, dar cu toate acestea, era îmbrăcată la patru ace – şi avea corsetul bine strâns. Şi zâmbea din nou, în felul ei strălucitor obişnuit.

— Am întârziat foarte mult? întrebă ea. Îmi pare rău, dar am dormit mai mult decât intenţionasem. Şi îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta, mamă. Cred că ţi-a spus Luke că nu mă simţeam bine. Sper totuşi că absenţa noastră nu a supărat-o prea tare pe doamna Wilkes. O să o vizitez mâine.

Luke traversă încăperea, îi luă mâna şi o ridică la buzele lui.

— Nu ai întârziat deloc, draga mea, zise el. Şi oricum te-am fi aşteptat, chiar şi dacă ai fi întârziat. Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc, răspunse ea. Mă simt mult mai bine. Îi zâmbi cald, apoi se întoarse şi le zâmbi şi celorlalţi aflaţi în încăpere. Trebuie neapărat să ne povestiţi şi nouă ce am ratat la familia Wilkes. Verişorii lor din Londra au fost încântători? Ashley, ai lipsit şi tu, la fel ca noi, nu? Să-ţi fie ruşine! Trebuie neapărat să ne povesteşti cum ţi-ai petrecut după-amiaza.

Tensiunea părea să se risipească în mod vizibil. Luke se întrebă dacă Anna o observase măcar. Dar, pe de altă parte, soţia lui avea un dar înnăscut de a aduce cu ea buna dispoziţie într-o încăpere, de îndată ce intra pe uşă. Şi de asemenea, prezenţa ei părea să liniştească pe toată lumea. Mama lui era singura care încă mai stătea încruntată.

Anna era palidă. Şi îşi păstra secretul doar pentru ea. Încă un secret – dacă nu cumva şi acela avea de-a face cu celălalt. Doar că de data aceea păstra un secret în căsnicia lor.

O, nu, trebuia să ţină minte că nu era bine să o aşeze pe un piedestal. Trebuia să reţină să nu se aştepte să fie perfectă. Şi nu trebuia să se ataşeze prea mult de ea. Sau să-şi permită să depindă prea mult de ea sau de încrederea ei.

Avea secrete faţă de el. Şi era de părere că nu era vorba de nişte secrete neînsemnate.

capitolul 18

Henrietta era amărâtă. Nimic în viaţa ei nu ieşise după cum îşi dorise. La fel ca toată lumea, se luptase toată viaţa să fie fericită. Cu toate acestea, i se părea că nu cunoscuse nici măcar o singură clipă de fericire.

Iar în momentul acela Luke o respingea. Se aşteptase ca ei doi să devină amanţi. Ba se aşteptase la asta, chiar şi după ce aflase vestea cutremurătoare că se căsătorise. Doar, la urma urmei, căsătoriile dintre aristocraţi nu implicau aproape niciodată sentimente adevărate. În plus, îşi amintea cât de mult o iubise Luke şi cât de furios şi îndurerat fusese când o pierduse.

Dar o respinsese. Cel puţin pentru moment. Poate că în timp…

Henrietta mai avusese şi alţi amanţi. Cum să nu fi avut, de vreme ce George nu se culcase niciodată cu ea după căsătorie? Avea şi ea anumite nevoi. I-ar fi fost imposibil să rămână celibatară în toţi acei ani. George o dusese de multe ori la Londra şi acolo îşi găsise amanţii. Şi probabil că soţul ei ştiuse asta, doar că nu îi pasase. Dar în fond, de ce i-ar fi păsat lui George?

Cu toate acestea, nu avusese niciodată un amant acolo, la ţară. Şi nu fusese cu niciun bărbat în afara unui pat comod, dintr-un budoar confortabil. Şi cu siguranţă nu avusese niciun amant al cărui trup sau chip să nu-l fi văzut şi să nu-l fi plăcut în prealabil. Aspectul şi fizicul contau foarte mult pentru Henrietta.

La a treia lor întâlnire clandestină săptămânală, tâlharul ei mascat făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, pe un morman nu foarte curat de paie şi într-un hambar unde era curent. Fusese o zi răcoroasă, şi el rămăsese complet îmbrăcat tot timpul – cu excepţia acelei ajustări esenţiale a pantalonilor săi, desigur. Nu-şi scosese nici măcar cizmele sau masca. Şi ea rămăsese tot complet

îmbrăcată – cu excepţia fustei costumului de călărie, pe care i-o ridicase neglijent până la talie.

Actul sexual se consumase fără preludiu şi fără nicio fineţe. Se împinsese în ea de câteva ori, repede şi tare – aproape violent – în timp ce o ţintuise pe grămada de paie cu toată greutatea trupului.

Nici măcar nu era sigură de ce îi plăcuse atât de mult sau de ce se întorsese la el nerăbdătoare în următoarele săptămâni. Nu îi spusese numele lui şi nici nu-şi scosese vreodată masca sau mantia. Nu ştia nimic despre el, cu excepţia faptului că, era mai în vârstă. Avea o vagă bănuială că era cu zece sau cincisprezece ani mai mare decât ea, dar în afară de asta, ştia doar că omul era expert în a măguli o femeie. Şi că-i plăceau întâlnirile sexuale rapide şi senzuale.

În plus, înţelesese aproape de la început că atracţia principală consta tocmai în misterul lui. Poate că şi-ar fi pierdut interesul dacă l-ar fi văzut fără mască, dacă i-ar fi aflat numele sau dacă ar fi ştiut orice altceva despre el.

Cu toate acestea, asta nu o opri să încerce să afle mai multe.

— De unde o cunoşti pe Anna? îl întrebă ea. De ce eşti interesat de ea?

— Asta nu te priveşte, Henrietta, îi răspunse el. Draga mea, e în interesul tău să cooperezi cu mine… pentru ca într-o zi să poţi obţine înapoi poziţia pe care o râvneşti.

„Să coopereze cu el” însemna să-i furnizeze detalii banale şi aparent neimportante despre Anna – cum erau aspectul şi activităţile ei de zi cu zi. Dar poate că de fapt nu erau atât de neimportante. Observase o schimbare la Anna. Zâmbea din ce în ce mai rar, era mai palidă şi părea mai reticentă să iasă din casă, sau chiar să se deplaseze dintr-o cameră în alta. Şi uneori îi fugeau ochii în toate părţile, de parcă ar fi crezut că era urmărită.

— Şi totuşi, zise Henrietta. Spui că nu ai niciun interes personal în ea.

El râse încet.

— Nu ai niciun motiv să fii geloasă, doamnă, zise el.

— Geloasă! exclamă ea, indignată. E, haide, domnule, nu e ca şi când aş avea vreun motiv să fiu geloasă pe cineva ca Anna. Dar ce a făcut ca să o urmăreşti?

— Asta nu e treaba ta, repetă el. Dar o să te scap de ea, Henrietta. Asta îţi doreşti, nu-i aşa? Ba mai mult, o să-l scap pe Harndon de ea. Până când o voi lua de aici, el va fi gata să se întoarcă la tine şi tu vei redeveni ducesa de Harndon. Şi cred că îţi doreşti asta mai mult decât îl vrei pe el. Iar între timp, ai o mângâiere în întâlnirile noastre săptămânale.

— Ei, haide, zise ea. Sunt sigură că aş putea trăi şi fără ele.

Dar el o lipi de trunchiul unui stejar vechi, îi ridică fustele, îşi ajustă propriile haine şi începu să-i arate cât de mult se înşela. Apoi râse, când auzi gemetele ei pline de dorinţă.

Şi astfel, toate poftele ei carnale erau satisfăcute. Şi în plus, îi alimenta şi mândria şi speranţele de viitor. Doar că rămânea curioasă – atât în privinţa tâlharului ei, cât şi a Annei. Iar acea curiozitate încă nesatisfăcută era o dorinţă în sine... una care o împingea să se întoarcă la el săptămână după săptămână şi o făcea să se întâlnească cu el, oriunde îi indica.

Începuse să se joace cu mintea Annei. Complota să fie văzută singură cu Luke şi apoi se scuza neliniştită faţă de cumnata sa.

— Doar că am crescut împreună, exclamă ea, din când în când. Şi ne-am bucurat mereu de compania unul altuia. Încă ne mai face plăcere. Dar, Anna, îţi promit că nu este nimic mai mult decât atât. Nu te deranjează, nu-i aşa? Dacă te deranjează, spune-mi şi atunci voi sta departe de el, chiar şi în detrimentul bunelor maniere.

— O, nu fi prostuţă, îi spunea Anna şi o lua de braţ. Hai să bem un ceai în salonul meu.

— Chiar nu vreau să crezi că am ceva de ascuns, Anna, îi spunea Henrietta cu alte ocazii. Sunt sigură că ştii că Luke te iubeşte. Vorbeşte neîncetat despre dragostea pe care ţi-o poartă. E adevărat că m-a iubit pe mine cândva...

dar a fost foarte demult şi este de domeniul trecutului.

— Nu ai de ce să te simţi vinovată, Henrietta, îi spunea Anna. Vii cu mine s-o vedem pe Emmy?

Henrietta se străduia din răsputeri să reţină diferitele nimicuri expuse prin camera de zi a Annei şi de asemenea gesturile pe care le făceau ea şi Emily, prin care comunicau una cu alta.

Şi pe măsură ce trecea timpul, ochii Annei păreau din ce în ce mai îngroziţi.

Henrietta se întreba tot mai adesea când va veni tâlharul ei s-o ia de acolo pe Anna. Cu toate acestea, nu îşi dorea să fie prea curând. Pentru că o excita bărbatul acela misterios.

*

Scrisorile continuau să vină – întocmai după cum bănuise. Uneori se rezumau la a face referiri la trecut, la a o asigura că va fi foarte fericită în viitor, dar şi la a-i cere achitarea vreunei facturi restante. Alteori, unicul lor scop părea să fie acela de a o face să încremenească de groază – lucru care funcţiona întotdeauna. El cunoştea interiorul casei şi chiar şi aspectul salonului ei privat. Ştia ce haine şi ce bijuterii purta. Şi chiar şi ce spunea şi ce făcea. Şi ştia şi ce îi spuneau ei alte persoane.

Era inutil să rămână închisă în casă, dar făcea asta cât de mult putea. Şi el era întotdeauna înăuntru alături de ea. Părea s-o însoţească în fiecare cameră. Era mereu chiar în spatele ei. Ajunsese chiar să deschidă ochii uneori când făcea dragoste cu Luke şi să privească temătoare pe furiş în jurul patului. Îşi închipuia… şi simţea că el vedea tot ce se întâmpla. Dar absolut totul.

Prefera scrisorile în care îi cerea bani, chiar dacă nu avea mereu disponibilă întreaga sumă cerută de el. Iar într-o zi fu nevoită chiar să se ducă la Luke şi să-i ceară un avans.

— Desigur, îi spuse el şi traversă camera ca să deschidă un sertar, apoi îi înmâna întreaga sumă a alocaţiei

sale. Dar nu e un avans, Anna. Consideră asta mai degrabă un cadou. Dar aş putea să ştiu şi motivul?

Venise pregătită cu o poveste despre un cadou pentru Victor şi rochii noi pentru Agnes şi Emily. Dar nu îl putea minţi. Se uită lung la banii pe care îi întindea.

— Ai secrete? o întrebă el pe un ton neobişnuit de aspru. Iarăşi, Anna?

Ea ridică ochii şi îl privi.

— Dar nu am avut secrete, zise ea. Reuşise să îl mintă până la urmă. Dar Luke o privea cu ochi reci şi cinici.

— Una este să ai secrete, doamnă, zise el. Şi cu totul altceva să mă minţi. Poftim, ia banii şi pleacă din ochii mei. Sunt ocupat.

Se simţea ca şi când i-ar fi dat o palmă peste faţă. Anna se cutremură, luă banii şi apoi dădu să plece. Dar vocea lui o opri înainte să ajungă la uşă.

— Anna, zise el, eşti soţia mea. Nu sunt niciodată prea ocupat pentru soţia mea. Vino şi stai jos… o să cer să ni se aducă nişte ceai. Will a venit în vizită mai devreme. Cred că o place pe sora ta. Cu siguranţă se înroşeşte şi se bâlbâie destul cât pentru zece peţitori chinuiţi de săgeata lui Cupidon. Dacă sora ta acceptă vreodată, trebuie să o convingi să-l tachineze până când scapă de peruca aceea îngrozitoare în noduri şi începe să poarte una de tip plasă, care e mult mai la modă şi elegantă. Mă dor ochii, numai când văd imaginea capului său. Toţi oamenii din Paris ar leşina pe loc, dacă l-ar vedea vreodată.

Anna se aşeză şi rămase acolo, strângând banii în mâini, până când el îi aduse un scăunel pentru picioare şi luă banii şi îi puse pe birou. În clipa aceea îşi dorea să poată da timpul înapoi, ca să ofere un răspuns sincer întrebării lui. I-ar fi putut spune că banii erau pentru achitarea uneia dintre datoriile de la jocuri de noroc ale tatălui ei. Dar ar fi fost oare suficient? Oare Luke ar fi vrut să ştie mai multe?

Anna îşi dorea din tot suflet să-i poată spune mai multe. Tânjea să-i spună tot adevărul. Dar nu putea face asta. Nu îndrăznea să îşi asume un asemenea risc. Pentru

că în pântecul ei creştea un copil nevinovat – care ar fi putut fi izgonit odată cu ea. Şi aruncat în închisoare odată cu ea. Sau chiar...

— Cred că Agnes îl place aşa cum e, Luke, zise ea. Îl priveşte de parcă ar fi întruchiparea vie a lui Făt-Frumos. Trebuie să mărturisesc că mă surprinde puţin asta. Eu, una, am căutat mereu...

— Da, doamnă? întrebă el, fără s-o scape din priviri.

Anna îşi aminti dintr-odată de felul în care o privise din celălalt capăt al sălii de bal la conacul Diddering.

— Un chip frumos, zise ea şi se îmbujoră.

— Într-adevăr? se miră el, ridicând din sprâncene. Şi ai primit ceea ce îţi doreai?

— Da, răspunse ea. Simţea că îi luaseră foc obrajii.

— În ceea ce mă priveşte... şi eu am căutat mereu un chip frumos, zise el. Şi aş putea să adaug că l-am găsit.

Relaţia lor revenise pe un făgaş normal. Flirtau şi se tachinau reciproc. Iar Anna făcea tot posibilul să nu se mai uite la banii care se aflau pe birou.

În decursul săptămânilor şi lunilor de după ce primise prima scrisoare, Anna învăţase să trăiască mai mult în interiorul ei. Desigur, asta nu însemna că îşi neglija responsabilităţile sau obligaţiile sociale. Dar îşi crease o lume interioară privată, în care se retrăgea ori de câte ori se apropia teroarea.

*

Luke ştia despre scrisori. Văzuse când fuseseră livrate o parte dintre ele – dar ştia întotdeauna, chiar şi dacă nu vedea nimic. Ajunsese să o cunoască mult mai bine decât credea ea. Mult mai bine decât cunoscuse vreodată orice altă femeie. Şi ştia întotdeauna.

Ştia şi că scrisorile nu veneau de la cineva din partea locului şi că nu aveau legătură cu nicio problemă locală. Erau ceva foarte personal şi tulburător pentru ea. Poate că aveau legătură cu trecutul ei. Poate că erau chiar de la fostul ei iubit. Dar chiar şi aşa, simţea că o cunoştea mult

prea bine pe Anna ca să suspecteze că s-ar fi angajat într-o astfel de corespondenţă clandestină. Totuşi bănuia că, într-un fel sau altul, era implicat un soi de şantaj. Iar acest gând era alimentat de faptul că îi ceruse la un moment dat un avans mai mare din indemnizaţia ei.

Oare ce anume simţea că trebuia să îi ascundă? Ce putea fi atât de grav încât să fie dispusă să plătească, pentru a păstra secret? Poate era ceva ce avea legătură cu acel fost iubit? Oare cineva o ameninţa că o să-i dezvăluie lui toate detaliile fostei ei relaţii? Dar oare putea fi ceva atât de îngrozitor în asta?

În cele din urmă, se hotărî să încerce să discute cu ea. Era chiar o zi în care primise una din acele scrisori, Luke nu văzuse efectiv livrarea şi nu îl văzuse nici pe mesager. Stătea în biroul lui şi se ocupa de propria corespondenţă, când auzi o bătaie în uşă. Ignoră ciocănitul, gândindu-se că probabil era Henrietta. Dar uşa se deschise oricum. Luke nu ridică privirea.

— Sunt ocupat, zise el scurt. Poate mai târziu.

Dar simţi o atingere şi o mângâiere pe umăr, aşa că ridică privirea încruntat. Zâmbi apoi, lăsă jos tocul şi acoperi mâna aceea micuţă cu a lui.

— Emily, zise el, cu ce te pot ajuta, draga mea?

Ea se uită în ochii lui. Avea o privire plină de tristeţe.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă şi-i luă mâna între ale sale.

Luke ajunsese să ţină foarte mult la copilă – lucru care îl luase prin surprindere la început – şi în timp începuse chiar să bănuiască că sub tăcerea ei se ascundea o personalitate foarte complexă. În afara zâmbetelor ei, ochii erau singura fereastră care îi ofereau indicii cu privire la sufletul ei. Iar în ziua aceea nu zâmbea deloc.

Emily arătă cu degetul în sus şi Luke se pomeni privind spre tavan.

— La etaj? întrebă el. Ce este acolo sus, draga mea? Sau cine e acolo?

Dar ea doar îl privea în tăcere.

— Anna? întrebă el, şi ea încuviinţă din cap.

Ştia că Anna primise o scrisoare şi în ziua aceea. Citi se adevărul acela pe chipul ei.

— Este supărată? întrebă apoi. Are nevoie de mine?

Emily încuviinţă din cap.

Dar nu se întoarse imediat de la ea. Se pomeni cercetându-i ochii, aproape de parcă s-ar fi aşteptat să găsească nişte răspunsuri acolo. Şi într-un fel, aproape că le găsi.

— Tu ştii, nud aşa? zise el. Tu ştii ce o face să fie atât de supărată.

Ochii ei se luminară imediat.

— Este ceva legat de trecutul ei, spuse apoi.

Însă Emily nici nu negă, nici nu confirmă bănuiala lui. Îi făcu încă o dată semn spre etaj.

— O să mă duc la ea, zise el. Îi strânse mâna într-ale lui, apoi o ridică la buzele sale. Mulţumesc, Emily. Eşti o soră bună. O iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

Emily se întoarse şi-şi trase mâna dintr-a lui, apoi fugi uşor prin cameră. Deschise uşa şi ieşi, înainte să aibă el timp să meargă să i-o deschidă. Fugi în sus pe scări înaintea lui, dar se opri de câteva ori, ca să se asigure că Luke o urma. Se opri într-un final la uşa salonului Annei, unde îl aşteptă să o prindă din urmă. Apoi fugi din nou la scări. Luke o privi alergând la etajul superior, unde se afla camera ei.

„Da!” gândi el şi ridică mâna ca să bată la uşă. Era timpul să încerce să discute cu ea.

Anna stătea lângă foc şi era pe punctul de a deschide o carte. Luke deschise uşa şi intră. Înţelese imediat că soţia lui tocmai luase cartea aceea, ca răspuns la bătaia din uşă. Nu îl invitase să intre, chiar dacă în clipa aceea zâmbea şi închidea la loc cartea.

— Oh! exclamă ea. Citeam şi am pierdut noţiunea timpului. Am uitat ceva? Este timpul pentru ceai?

— Nu, îi răspunse el. Se aşeză apoi şi o privi cu atenţie.

Pe de o parte zâmbea, dar pe de alta avea chipul palid şi ochii pustiiţi. Iar neconcordanţa aceea i se părea

înspăimântătoare. Purta o rochie de dimineaţă, înfăşurată lejer în jurul trupului, şi sarcina ei părea mai înaintată de şase luni. Tot i se vedea burta rotundă, chiar şi când era îmbrăcată în rochia aceea mai largă în partea din faţă, croită după moda franţuzească, pe care i-o sugerase el, după ce îi interzisese să mai poartă corset. Mama lui se arătase scandalizată de faptul că nu mai purta corsete şi sugerase să se ţină departe de ochii societăţii până după naştere. Iar Anna îi spuse ferm, dar blând – în modul ei unic şi confundabil – că soţul ei îi poruncise să nu mai poarte corsete şi că îşi va onora în continuare obligaţiile sociale, atât timp cât el va considera de cuviinţă. Sau cel puţin aşa îi spusese Henrietta. Henrietta, care îi mai sugerase şi să vorbească cu Anna între patru ochi şi să o convingă să se comporte mai cuviincios. De parcă ar fi fost ceva necuviincios în faptul că Anna era însărcinată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Dintr-un motiv sau altul, îi dispăruse zâmbetul. De ce te uiţi aşa la mine?

— Emily tocmai a venit la mine în birou, zise el, ca să-mi spună că eşti supărată.

Ea îl privi absentă pentru o clipă, apoi râse.

— Emily ţi-a spus? întrebă ea. Dar Emily nu poate să vorbească.

— O, ba da, poate, replică el. Ochii ei spun mai multe decât vocile multor oameni.

— Şi ochii ei ţi-au spus că sunt supărată? întrebă ea.

— Da, răspunse el şi o cercetă cu mare atenţie.

Păru că voia să spună ceva de câteva ori, dar până la urmă nu zise nimic. O privi înghiţind apăsat. Studie mişcarea mâinilor ei pe braţele fotoliului. Când învăţase să mânuiască spada şi să folosească o armă de foc, descoperise că mişcările mâinilor unei persoane spuneau foarte multe despre sentimentele care se învolburau în interiorul fiinţei sale. Şi în clipa aceea, mâinile ei erau încleştate în tapiţerie.

— Mă simt greoaie, zise ea în cele din urmă. Şi nu mi-e tocmai bine. Se pare că am ghinionul de a fi una dintre acele femei care se îngraşă foarte mult odată cu sarcina.

Râse apoi scurt. Şi încă mai am trei luni până la naştere. Am fost puţin deprimată. Mă simt un pic… un pic neatrăgătoare. Ştiu că probabil este o prostie, dar…

— Te-am făcut eu să te simţi neatrăgătoare? întrebă el şi miji ochii.

— Nu, zise ea, aproape în şoaptă. Nu, Luke.

— Vino încoace, spuse el.

Ea îl privi nesigură câteva clipe, apoi se ridică şi veni ascultătoare în faţa fotoliului său. El desfăcu atunci con donul careu ţinea rochia strânsa la talie şi îndepărtă materialul de mătase. Cămaşa ei de corp stătea destul de întinsă pe pântecul ei umflat. Îşi aşeză ambele mâini pe burta ei şi apoi se uită în sus la ea.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai demult despre cum te voi vedea eu când vei avea pântecul şi mai umflat din cauza sarcinii? o întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Ţi-am spus adevărul, zise el. Încă mai vin noaptea în patul tău, Anna. Şi îmi cer în continuare drepturile conjugale de două sau de trei ori pe săptămână, chiar dacă în perioada asta trebuie să fiu mai atent să nu te împovărez cu greutatea mea. Cred că eşti conştientă că încă te consider dezirabilă.

— Da. Anna coborî ochii şi îi privi mâinile.

— Sau poate că vrei să fii atrăgătoare şi pentru alţii, doamnă… nu doar pentru soţul tău?

Ea se uită în ochii lui şi clătină uşor din cap.

— Atunci hai să terminăm cu prostiile astea, cum că te simţi rău şi neatrăgătoare, zise el. Cândva am căzut de acord că sinceritatea este esenţială pentru o căsnicie trainică. Ţi-am permis să păstrezi un secret. Şi am făcut asta pentru că am considerat că era ceva legat de trecut şi care va rămâne pentru totdeauna acolo. Dar ne acaparează prezentul. Şi nu pot permite asta. Au mai fost şi alte secrete, Anna.

Anna făcu ochii mari de uimire. Mâinile lui se odihneau ferme pe şoldurile ei şi o împiedicau să facă un pas în spate.

— Nu, şopti ea.

— Ba da, zise el. Tu eşti a mea, Anna. Trup şi suflet. O să te am toată de acum şi până la sfârşitul zilelor noastre.

Era şi el uimit de înverşunarea tonului vocii lui şi de puterea sentimentelor sale. Nu intenţionase să îi vorbească astfel. Gata cu secretele!

— Oh! oftă ea şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Dar chiar şi aşa, el putea vedea că avea chipul alb ca varul. Nu folosi cuvintele astea, Luke. Nu spune trup şi suflet. Nu ca o pasăre captivă într-o colivie, nu privată de libertate şi de intimitate. Nu trup şi suflet.

Doar că el se înfuriase deja. Încă de când rostise acele cuvinte, simţise că îi era imposibil să îi posede şi sufletul. Că nu îşi dorea să facă asta. Dar chiar şi aşa, se simţea exclus... exclus din cele mai profunde semnificaţii ale vieţii ei. Şi îşi dădu seama atunci brusc cât de puţin *o* cunoştea de fapt. Chiar şi după şase luni de căsnicie, îl exclusese dintr-un segment întreg al vieţii ei şi va continua să facă asta.

Iar înţelegerea aceea îl înfuria. Nu-şi dorise niciodată să ştie astfel de lucruri despre ea. Ce anume se schimbase? Se ridică în picioare, dar continuă să o ţină strâns.

— Cine era? ceru să ştie. Vreau un nume, doamnă.

Un gol vizibil îi acoperi atunci ochii, aproape ca un giulgiu. Se holba la el şi devenea şi mai palidă – dacă era posibil aşa ceva.

— Iubitul tău, zise el. Bărbatul care te-a avut înainte să te căsătoreşti cu mine. Cine era? Cine este?

— Nu. Vocea ei scăzuse într-o şoaptă tremurândă. Ai spus...

— El este motivul nefericirii tale, dacă nu mă înşel, zise el. Scrisorile sunt de la el? Sau de la cineva care îţi scrie despre el?

— Scrisorile? Groaza se instală în ochii ei.

— Probabil mă crezi prost, doamnă, zise el.

Ea clătină din cap.

— Uneori mai primesc scrisori de la doamna H... Hendon, răspunse ea. Are nevoie de ajutor cu... cu tatăl ei.

Este un om bătrân şi bolnav. Mă duc uneori să o ajut.

Luke o privi ferm fără a spune nimic. În cele din urmă, Anna închise ochii şi îşi muşcă buza.

— Vreau numele lui, Anna, zise el. Ţi-a luat deja virginitatea… pe care ar fi trebuit să ţi-o iau eu. Nu va avea mai mult din tine. Şi va muri, dacă va încerca să ia mai mult.

Ea deschise ochii brusc.

— Ba nu, zise ea. Ba nu mi-a luat-o. Am fost numai şi numai a ta. Nu m-am culcat cu niciun alt bărbat în afară de tine. Eşti singurul bărbat din viaţa mea.

— O, dar iartă-mă, doamnă, zise el ironic. E clar că nu am avut suficientă experienţă la viaţa mea, ca să-mi dau seama de diferenţa dintre o fecioară şi o femeie care a avut deja parte de experienţă sexuală. Se pare că ţi-am făcut o mare nedreptate, doamnă.

Anna îşi muşcă buza din nou, apoi inspiră adânc.

— Dar tu? zise ea, ridicând vocea. Şi tu ai avut un secret faţă de mine. Mi-ai zis că nu-ţi mai aminteşti de motivul disputei cu fratele tău… de parcă e posibil aşa ceva. Nu mi-ai spus nimic despre Henrietta. Şi nu mi-ai spus nimic nici despre numeroasele întâlniri pe care le-ai avut cu ea de când am venit aici. Nu te puteai căsători cu ea, pentru că era văduva fratelui tău, nu-i aşa? Şi nu puteai să vii aici fără o soţie, pentru că atunci nu ar fi fost cuviincios să petreci atât de mult timp în compania ei. Dar acum totul este comod pentru voi amândoi. De asta te-ai căsătorit cu mine, Luke? Nu doar să aduci pe lume nişte fii moştenitori… ci ca să poţi trăi în decenţă, în timp ce reaprinzi flacăra pasiunii cu iubirea ta din trecut, nu?

Doamne, Dumnezeule!

— Doamnă, ai întrecut măsura, zise el cu răceală.

— O, da, normal. Sigur că da. Doar trăim în lumea reală, nu-i aşa? Trăim în lumea reală, unde se aplică un set de reguli diferit pentru bărbaţi, decât pentru femei. Eu trebuie să fiu condamnată pentru că aparent nu am fost virgină în noaptea nunţii. Dar tu poţi recunoaşte făţiş că ai suficientă experienţă, încât să-ţi fi dat seama cu uşurinţă de

secretul meu. Eu trebuie să trăiesc fără amintiri şi să fiu legată de tine trup şi suflet, în timp ce tu te poţi delecta nu doar cu amintirile, dar şi cu reconstituirea lor. Te culci cu ea, Luke? Sau o soţie nu are voie să-şi întrebe soţul aşa ceva?

Luke o apucă de încheietura mâinii şi o trase spre uşă. Conştientiză unde anume o duce şi cu ce scop, abia după ce ajunseră în dormitorul ei, îi scoase rochia, o dezbrăcă de cămăşuţă şi o împinse pe pat. O privi în timp ce-şi scoase şi el hainele. Se simţea furios şi frustrat. Iar ea se uita la el palidă şi inexpresivă, cu maxilarul încleştat.

Îngenunche între coapsele ei desfăcute şi îi trase picioarele peste ale lui. Îi ridică bazinul cu mâinile şi se împinse în ea încet şi ferm. Rămase nemişcat acolo, îşi aşeză mâinile de o parte şi de alta a capului ei şi-şi lipi buzele de ale sale. Îi deschise gura cu a lui şi-şi înfipse limba adânc în gura ei, apoi ridică uşor capul, ca să se uite în ochii ei.

— Eşti a mea, Anna, zise el. Şi asta este ceva ce vei face numai cu mine pentru tot restul vieţii tale. Este ceva ce eu voi face numai cu tine pentru aceeaşi perioadă de timp… şi ceva ce am făcut numai cu tine de când ne-am căsătorit. Ţi-am răspuns la întrebare?

Ea închise ochii şi rămase sub el supusă şi inertă.

— Tu eşti soţia mea şi eu sunt soţul tău, spuse apoi. Şi dacă asta te face să te simţi ca o pasăre captivă într-o colivie… fără libertate şi intimitate, atunci aşa să fie, Anna. A fost alegerea ta să te căsătoreşti cu mine.

Continuă să o privească atent şi să se mişte în ea în ritm constant, timp de câteva minute. Şi fu prima dată când îndemânarea sa nu-l ajută la nimic. Nu că s-ar fi folosit de vreo îndemânare specială în clipa aceea. Făcea doar ceva ce era extrem de satisfăcător pentru un bărbat – dar mai puţin pentru o femeie, dacă trupul ei nu era deja pregătit sau dacă nu fusese pregătit dinainte. Uniunea aceea intimă era singura atingere care avea loc între ei. Cu toate acestea, nu putea stârni niciun răspuns în ea.

Dar nici măcar nu era sigur dacă voia asta. Când se

apropie de orgasm, îşi dădu seama că nici măcar nu făcea dragoste cu ea. Ci o însemna cu pecetea posesiunii lui şi îi reamintea că nu exista nicio parte a ei care să nu-i aparţină lui… pe care să nu o poată lua, oricând avea chef.

Se revărsă în ea şi înţelese atunci pentru prima dată că satisfacţia fizică şi cea emoţională erau două lucruri complet diferite, care nu veneau întotdeauna împreună. Se pomeni atunci întrebându-se dacă poate o siluise pe soţia lui – chiar dacă putea părea o contradicţie de termeni. Se retrase din ea şi se ridică din pat. Îşi adună apoi hainele de pe podea.

— Dacă ceea ce îţi doreşti este libertate şi intimitate, Anna – spuse el, auzind răceala din propria voce – atunci le poţi avea într-o mică măsură. Salonul tău privat va fi exact asta. Nu voi mai veni niciodată acolo, neinvitat. Şi nu voi mai veni nici în patul tău, până după naştere… până când va fi timpul să rămâi însărcinată din nou. Să spunem, timp de şase luni, după naştere? Sau poate patru, dacă va fi să am o fiică.

Anna stătea cu ochii închişi. Nu o mai acoperise când se dăduse jos din pat – cum făcea de obicei. Aşa că îşi aruncă jos hainele şi o acoperi. Apoi se aplecă să le ia din nou.

— Dacă vei dori vreodată să discuţi cu mine despre scrisorile tale, eu sunt pregătit să te ascult, zise el. Nu-mi pot imagina să fii vinovată de ceva atât de îngrozitor precum probabil îţi închipui tu. Dar ţine minte că eşti a mea, Anna! Că asta este ceva ce nu se va schimba niciodată.

Ea rămase nemişcată. El trecu prin garderoba ei şi se duse în dormitorul lui – unde nu dormise niciodată. Se sprijini de uşă şi închise ochii. Se dusese la ea pentru că era supărată. Făcuse asta în încercarea de a-i aduce o alinare… de a o ajuta.

Doamne, Dumnezeule!

Ar fi trebuit să ştie că era incapabil să aline pe cineva. Ştia de mult că nu mai era capabil să iubească. Dar nu ştiuse că era capabil de cruzime. Şi fusese crud cu ea.

Exact atunci când avusese nevoie de alinare şi înţelegere.

Îşi permisese să devină frustrat din cauza refuzului ei de a-i mărturisi adevărul şi furios din cauza acuzaţiilor cum că îi fusese infidel cu Henrietta. Şi asta era altă problemă pe care trebuia să o rezolve cumva. Îi permisese Henriettei să găsească alinare în compania lui şi să îndrepte conversaţiile lor spre probleme personale. Dar Anna devenise suspicioasă. Oare o putea învinui pentru asta? Trebuia să rezolve problema. O rănise, când de fapt nu-şi dorise deloc asta.

Deschise ochii şi se uită la patul său. Cu puţin timp în urmă protejase intimitatea somnului său şi avusese grijă să nu doarmă niciodată cu o femeie cu care făcuse dragoste. Iar în clipa aceea se întreba dacă va putea să doarmă singur în pat. Şi pentru cât timp? Şase luni, îi spusese. Sau patru, dacă era fetiţă. Plus cele trei luni de sarcină pe care le mai avea. Aşadar nouă luni. Sau poate şapte.

Nouă luni de singurătate.

Acel ultim cuvânt îi răsună în minte şi se cutremură. Singurătate? Aşadar se ataşase de ea? Devenise dependent de ea? Oare lucrul cu care se va confrunta era într-adevăr singurătate sau doar privarea de activitate sexuală?

Îşi dădu seama apoi că era într-adevăr singurătate.

*

În mod ironic, scrisorile încetară să mai sosească la scurt timp după ce Luke o confruntă în legătură cu ele. Nu mai apăru decât una singură. Una care sosi la doar câteva zile după cea anterioară şi o informă că restul datoriei tatălui ei putea rămâne neplătită până după naştere.

„Nu aş vrea să fii neliniştită în vreun fel în cele trei luni pe care le mai ai până la naştere, Anna mea”, îi scrisese el.

Înainte de Crăciun, Anna îl asigură pe soţul ei că se simţea suficient de bine încât să călătorească şi se duse la nunta lui Victor, însoţită de Luke, Agnes şi Emily. Ba chiar împărţi dormitorul cu el acasă la părinţii lui Constance. Dar

dormiră pe laturi opuse de pat şi nu se atinseră nici măcar o singură dată în cele trei nopţi petrecute acolo. Anna îl văzu apoi pe fratele ei şi pe mireasa lui. Amândoi erau foarte tineri şi foarte fericiţi, aşa că nu îi putea părea rău pentru povara pe care o luase asupra sa, pentru ca ei să poată fi liberi şi să poată avea o casă şi un viitor.

Nu, nu-i părea rău deloc.

Apoi, de Crăciun, în timpul unei petreceri organizate la Bowden Abbey, William, lordul Severidge – care lipsise neobişnuit de mult de acasă, timp de o săptămână întreagă şi se întorsese doar cu o zi înainte – anunţă că îl vizitase pe Victor, ca să-i ceară mâna surorii lui şi că propunerea lui fusese acceptată. Atât din partea contelui de Royce, cât şi din partea lui Agnes.

Agnes se îmbujoră foarte tare şi rămase cu privirea aţintită spre chipul lui.

După multe urări, felicitări, îmbrăţişări şi sărutări care îi întrerupseră discursul, William adăugă că intenţiona ca nunta să aibă loc în primăvară şi că după aceea avea de gând să o ia pe noua lui mireasă şi să călătorească prin Europa. Timp de un an întreg. Cunoscuse un domn la Londra, care se arătase nerăbdător să închirieze Wycherly Park pentru un an.

După acea parte a anunţului, apărură alte urale şi hohote de râs. Ataşamentul pe care îl avea lordul Severidge pentru casa lui devenise un soi de amuzament în zonă şi în plus, toată familia lui Agnes ştia că ea nu era o fire aventuroasă. Dar părea o decizie luată de comun acord. Şi încă una care îi bucura foarte mult pe amândoi.

Timp de câteva clipe, Anna fu copleşită de o panică îngrozitoare – pe care putu totuşi să o controleze. Dar numai datorită experienţelor sale îndelungate cu astfel de emoţii.

— Aşadar, închiriezi Wycherly Park? îl întrebă pe William.

— Da, unui tip pe cinste, zise el. Colonelul Lomax. A făcut parte din regimentul din America, dar s-a pensionat de curând. Îţi dau cuvântul meu de onoare că o să vă placă

tuturor de el.

Anna răsuflă uşurată.

Se pregătea în linişte pentru naştere şi îşi concentră toate energiile şi toată iubirea spre copilul nenăscut din pântecul ei. Trăia singură în lumea din mintea ei, la fel cum făcuse şi pe parcursul celor doi ani de dinainte să se căsătorească.

Cu toate acestea, îi era dor de apropierea de Luke. Şi simţea un gol chinuitor în suflet.

capitolul 19

Ducesa văduvă stătea în camera ei şi lucra meticulos la broderia sa. Doris şi Agnes se plimbară puţin pe afară, prin grădina din apropierea casei, după care se întoarseră înăuntru şi se duseră într-unul din saloanele de la parter. Amândouă erau destul de agitate, emoţionate şi curioase în legătură cu ce se întâmpla. La un moment dat, Doris îi spuse lui Agnes că probabil va afla şi ea, pe propria piele, cum se simţea, peste un an sau mai mult. Agnes se îmbujoră imediat. Emily scăpă de doica ei şi se ghemui într-un colţişor liniştit în seră. Ashley o găsi acolo şi îi zâmbi, după care se aşeză lângă ea şi o luă de mână. După o vreme, Emily aplecă uşor capul şi îşi sprijini obrazul de umărul lui. Henrietta i se alătură lui Luke în biroul său, dar apoi se retrase în camera ei, când înţelese că Luke nici măcar nu conştientiza prezenţa ei acolo.

Luke se plimba de colo-colo.

Anna era la etaj în dormitorul ei. Stătea în pat şi era în travaliu. Durerile naşterii începuseră la scurt timp după ce se retrăsese în camera sa cu o noapte înainte. Şi în loc să îşi cheme imediat camerista, Anna se dusese în camera lui Luke, de îndată ce fusese sigură de ceea ce simţea. Luke sărise din pat, de parcă cineva aruncase apă opărită pe el şi, în ciuda protestelor ei că era capabilă să meargă singură, o luase în braţe o dusese înapoi în camera ei. La

scurt timp după aceea veniseră acolo camerista sa şi doamna Wynn şi fusese chemat şi doctorul. Nu deranjaseră pe nimeni altcineva. Anna sperase că va naşte până la ivirea zorilor. Că toţi ceilalţi. se vor trezi dimineaţa şi vor fi anunţaţi că se născuse cu bine un moştenitor.

Doar că dimineaţa venise şi trecuse, şi ea încă nu născuse. Şi i se părea că travaliul nu se va mai termina niciodată. Auzea şi ea supărarea din propria voce, când implora să se deschidă ferestrele, să i se pună pe faţă o cârpă rece şi umedă şi să o frece cineva pe spate. Cu toate acestea nu îşi putea schimba tonul poruncitor al vocii. Părea să aparţină altcuiva – cuiva din afara ei. Şi adevărata Anna părea să se ascundă undeva adânc în interiorul ei, departe de durere, de nelinişte şi de emoţia nerăbdătoare. Departe de teama că ar fi putut muri… sau chiar mai rău, de teama că var fi putut muri copilul.

Se făcuse deja ora prânzului, când natura durerilor ei se schimbă – nu că Anna ar fi fost conştientă vreun pic de cât era ceasul. Auzi apoi o voce care nu părea să-i aparţină, strigând panicată după doctor. După aceea totul se transformă într-o durere îngrozitoare, împins frenetic şi încercarea disperată de a-şi trage răsuflarea în clipele scurte de răgaz. Şi undeva dincolo de toate acestea, auzea voci care o linişteau şi-i ofereau instrucţiuni, pe care ea le urma orbeşte.

Simţi apoi explozia finală de durere, presiunea puternică, şuvoiul cald şi în cele din urmă auzi scâncetele indignate.

Anna se pomeni atunci plângând neputincioasă şi râzând în acelaşi timp, aşa că întinse braţele după copilul ei, care plângea. Era plin de sânge, urâţel şi totuşi frumos.

Luke se opri imediat, când se deschise uşa biroului său. Apăru doamna Wynn, care făcu o plecăciune. Se holbă la ea, cu chipul alb ca varul…

— Excelenta Sa a născut cu bine, zise femeia şi îi zâmbi. Mama şi fetiţa sunt gata să vă primească, Excelenţă.

Luke rămase încremenit o clipă, holbându-se la ea.

Simţea că îi ţiuia capul şi se întrebă dacă acel bâzâit era zgomotul pe care-l auzeau oamenii când erau *pe* cale să leşine. Trecu apoi pe lângă ea fără să spună nimic şi porni pe scările care duceau la etajul superior. Cotes şi doamna Wynn îl urmăriră plecând, apoi omul îi spuse femeii că trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când Excelenţa Sa nu mai urcase scările acelea câte două o dată.

Era linişte în dormitor. Nu se auzea nimic, cu excepţia. agitaţiei nou-născutului. Luke nu o văzu pe camerista soţiei sale făcând o reverenţă şi părăsind încăperea. Stătea nemişcat în pragul uşii şi cu ochii aţintiţi spre patul în care se afla soţia lui. Anna îl privea cu ochii mari şi ţinea în scobitura braţului un ghemotoc înfăşurat în pături.

— Luke, zise ea cu vocea uşor tremurândă şi-şi mută privirea de la el. Ai o fiică.

Avea o fiică. Îi ţiuiră din nou urechile o clipă, apoi simţi aerul rece invadându-i nările. O fiică. Rămase cu privirea aţintită spre soţia sa.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Sunt doar puţin obosită, îi răspunse ea, fără vlagă.

O fiică. Se apropie de pat prudent şi se uită spre ghemotocul din braţele ei. Prin deschizătura păturii, putea vedea o faţă mică, grăsuţă şi cu pete roşietice şi doi ochişori mici. Avea un păr închis la culoare, care părea ud. Apoi văzu o mânuţă mică. Micuţă, dar perfectă. Cu cinci degeţele mici şi cinci unghiuţe. Era tot pătată de roşu.

Fiica lui. A lui şi a Annei. Era tată… Nu mai era singur şi nu mai era răspunzător doar pentru propria persoană. Nu mai era doar parte dintr-un cuplu şi responsabil pentru bunăstarea femeii pe care o luase de soţie. Era tată. Era capul propriei sale familii. Avea o fiică, care era sânge din sângele lui, întinse mâinile, ca într-un vis şi le strecură uşor sub ghemotocul învelit în pătură. Puse una chiar sub capul copilului şi îl ridică încet. Era uşor ca un fulg. I se părea că nu simţea altceva decât greutatea păturii. Dar era cald şi moale, şi se agita în continuare, în timp ce examina lumea prin ochişorii săi înguşti şi nefocalizaţi.

Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! În mâinile lui se

afla viaţă. Viaţă umană. O viaţă la crearea căreia ajutase. O viaţă pentru care va fi responsabil mulţi ani de acum încolo.

Copilul lui.

Fiica lui.

Şi în ciuda faptului că nu era pe deplin conştient de acel gând, Luke descoperi că dragostea renăştea în el şi îi prindea inima ca într-o menghină. Iubirea era cel mai puternic şi înălţător sentiment pe care îl avea de oferit viaţa. Dar şi cel mai înfricoşător. Frica şi exaltarea se amestecau şi erau de nedespărţit, făcând parte una din cealaltă. Dragostea făcea ca viaţa să merite trăită. Nu căutarea plăcerii. Ci dragostea. Dragostea, care îngloba întregul spectru al emoţiilor umane.

Iubirea îi invada întreaga fiinţă, sub forma ghemotocului mic de umanitate pe care îl ţinea în mâini. Şi nici măcar nu putea spune că era un ghemotoc extrem de frumos. Dar era al lui şi al Annei. Era fiica lor. Comoara lor nepreţuită. După câteva clipe în care stătu în picioare, uşor întors de la pat, Luke avea ochii atât de înceţoşaţi, încât abia dacă mai vedea ce ţinea în mâini. Putea doar simţi căldura şi uşurimea miraculoasă a iubirii. Şi îi putea auzi gânguritul.

— Luke, zise vocea din spatele lui, tremurândă şi oarecum nefericită. Îmi pare foarte rău.

— Îţi pare rău? Clipi ca să se dezmeticească şi se uită peste umăr.

— Poate că vom avea un fiu anul viitor, zise ea.

Luke îi înţelese imediat nefericirea. Şi era ceva absolut normal. La urma urmei, de aceea se căsătorise cu ea. Şi fusese suficient de neghiob încât să-i fi spus asta foarte clar, de la bun început. Oare cum putuse fi atât de incredibil de netot?

— Anna, zise şi se întoarse spre ea cu totul. Vocea lui era ca o şoaptă. Nici măcar nu pot să încep să mă gândesc la anul viitor. Ci doar la astăzi. La momentul acesta, Avem o fiică. Şi este superbă. Uite-te la ea. Este absolut minunată.

— Nu eşti foarte dezamăgit? îl întrebă ea şi îi întâlni privirea. Ochii ei erau rugători şi plini de speranţă.

— Dezamăgit? Aşează copilul înapoi în scobitura braţului ei, luă loc pe pat şi atinse cu degetul obrazul mic şi grăsuţ. Anna, eu îmi doream o fetiţă. Datoria îmi cerea să sper să fie băiat. Dar în secret, eu mi-am dorit mereu o fetiţă. Mai exact, această fetiţă.

Anna izbucni în lacrimi şi îşi acoperi imediat faţa cu mâna, într-o încercare stângace de a-şi înăbuşi suspinele.

— Chiar credeai că o să fiu dezamăgit? o întrebă el. Sau poate că o s-o resping din simplu motiv că nu e băiat?

Cu toate astea, ştia că Anna nu avea niciun motiv să creadă că el ar fi simţit ceva pentru oricare dintre copiii săi – chiar şi pentru fiii lui. Poate cu excepţia satisfacţiei de a-şi fi perpetuat dinastia. Îi spusese de nenumărate ori că era incapabil să iubească.

Nici măcar el însuşi nu avusese de unde să ştie că va putea iubi din nou. Că îşi va iubi propriul copil aproape din momentul naşterii sale. Cum ar fi putut să ştie că îl aştepta un asemenea un miracol… şi o asemenea teroare?

— Am fost atât de… fericită, se tângui ea, apoi înghiţi apăsat. Am fost incredibil de fericită când s-a născut… Când am văzut-o şi am strâns-o în braţe. Tot ce a contat pentru mine a fost că era vie şi nevătămată. Şi mi-am dorit să vii să o vezi imediat… dar apoi mi-am amintit.

— Cred că ai nevoie să dormi, Anna, zise el. Eşti extenuată. Dar să ştii că sunt foarte fericit cu fiica noastră. Că nu aş fi putut fi mai fericit, nici dacă ai fi născut băieţi tripleţi. Anna izbucni atunci într-un hohot de râs neaşteptat şi tremurător. Vom avea timp şi pentru fii, draga mea. Şi dacă nu va fi să fie, presupun că lumea tot va reuşi cumva să meargă mai departe. Cum să o botezăm?

— Nu m-am gândit deloc la nume de fete, spuse ea. În mod prostesc, am fost convinsă că o să fie un băieţel, Catherine? Elizabeth? Isabelle?

— Cred că mai degrabă Joy[3], zise el. Lady JOY Kendrick… cu câteva nume mijlocii lungi, care să-i acorde multă importanţă. Îţi place?

— Joy? Anna îşi muşcă buza şi apoi îi zâmbi pentru

3 În traducere din limba engleză, *joy* însemnă „bucurie“.

prima dată. Şi era un zâmbet absolut strălucitor, chiar dacă şi puţin tremurător şi înlăcrimat. Da. Joy.

Mai atinse o dată obrazul fiicei sale, apoi se ridică, se aplecă şi o sărută pe buze pe soţia lui.

— Mulţumesc, Anna, zise apoi. Îţi mulţumesc pentru Joy. Este un cadou nepreţuit. Şi acum culcă-te. O să-ţi trimit camerista.

După ce plecă, Anna se gândi că era într-adevăr epuizată. Doar că nu era sigură că putea adormi imediat. În sufletul ei încă se mai învolburau emoţii tumultuoase, întoarse capul şi se uită la copil. La fiica ei.

Joy. Luke o botezase Joy. Spusese că era un cadou nepreţuit. Şi că îşi dorise să aibă o fiică. Nu era nici supărat, nici nemulţumit.

Şi apăruse o strălucire deosebită în ochii lui în clipa în care o privise pe fiica lui – pe Joy. O strălucire pe care nu o mai văzuse niciodată. Nu minţise doar ca să o facă pe ea să se simtă mai bine. Fiecare cuvânt rostit fusese complet sincer.

O iubea pe fiica lor.

Îndrăzni apoi să se gândească că poate… poate mai exista speranţă. Poate că avea un viitor. Un viitor împreună cu Luke şi cu Joy şi cu alţi fii şi fiice – deşi în clipa aceea nu se putea gândi cum ar fi fost să treacă din nou prin chinul pe care-l trăise în noaptea şi în dimineaţa aceea.

Dar va trece din nou prin asta – iar şi iar – dacă aşa îl putea avea înapoi pe Luke. În ultimele trei luni se căscase o prăpastie între ei. În ziua aceea era prima dată când o sărutase, în trei luni de zile. Poate că se va întoarce la ea. Şi poate că toate celelalte lucruri luaseră sfârşit. În clipa aceea era soţie şi mamă. Poate că o va lăsa în pace.

Poate că mai exista speranţă.

— O, vai mie, doamnă! exclamă camerista sa câteva minute mai târziu şi traversă camera tiptil, apropiindu-se de pat. Nu plângeţi, milady. Excelenţa Sa a fost aspru cu dumneavoastră? Jur pe toţi sfinţii că o să aveţi un băiat anul viitor pe vremea asta. Şi ea e o fiinţă aşa de mică şi cuminte. Doar că a venit puţin prea devreme. Ar fi trebuit

să aştepte să vină pe lume mai întâi fratele ei.

Anna zâmbi printre lacrimi la ghemotocul ei de bucurie.

*

— Cel care a ordonat să bată clopotele bisericii după amiaza trebuie mustrat foarte aspru… indiferent cine a fost, zise ducesa văduvă în timpul cinei din seara zilei în care se născuse nepoata ei. Am încredere că te-ai ocupat deja de asta, Lucas.

Luke îi aruncă atunci o privire tăioasă.

— Eu am ordonat să bată clopotele, doamnă, zise el. Ca să anunţe naşterea primului meu copil.

— Ar fi trebuit să te consulţi cu mine înainte, Lucas, spuse ea. La Bowden, clopotele bisericii bat dintotdeauna, numai ca să anunţe naşterea unui fiu. Şi astăzi s-a transmis mesajul greşit.

— Ba nu, zise el. A fost transmis mesajul corect. Şi anume că ducesa de Harndon a născut un copil astăzi. Şi nu, doamnă, nu mi-ai spus nimic altceva azi, în afară de a mă întreba cum se simte Anna. Ashley mi-a strâns mâna, Doris m-a sărutat şi Agnes a făcut o reverenţă în faţa mea… dar toţi trei au părut precauţi, ca şi când le-ar fi fost teamă să nu pară prea încântaţi în faţa mea. Iar Henrietta chiar mi-a transmis compătimirea ei. Ca să nu mai vorbesc despre servitori, care au fost cu toţii foarte abătuţi, de parcă ar fi avut loc un deces în familie. Emily a fost singura care m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat şi a plâns pe lavaliera mea, apoi mi-a zâmbi şi mi-a spus din ochi cât de fericită este pentru mine.

— Luke, Emily nu înţelege cât de important este pentru un om cu titlul tău să aibă un moştenitor, zise Henrietta cu blândeţe. Biata Anna. Probabil este foarte tristă. Va trebui să încerc să o înveselesc.

— Să sperăm că îşi va face datoria anul viitor, zise ducesa văduvă.

— Mamă, vrei să spui că au bătut clopotele bisericii

când s-au născut George, Luke şi Ashley, dar nu şi când m-am născut eu? întrebă Doris.

— Vor bate la nunta ta, Dor, zise Luke şi apoi o văzu pe sora lui făcând ochii mari de uimire, când auzi acea folosire inconştientă a prescurtării numelui ei. Nu-i mai spusese aşa de când erau copii. Şi vor bate de fiecare dată când se va naşte un copil de-al meu, indiferent de sex. E un copil sus la etaj cu Anna. Fiica noastră, pe care nu aş schimba-o nici pentru o duzină de fii. Am să le scriu lui Theo, lui Lady Sterne, lui Royce şi celeilalte surori a Annei ca să le transmit veştile bune, în speranţa că vor putea participa la botezul ei.

— La urma urmei, ai deja un moştenitor, Luke, zise Ashley, rânjind. Dar trebuie să mă grăbesc să adaug că nu râvnesc deloc poziţia ta.

— Nu am planuri imediate de căsătorie, spuse Doris şi-l privi precaută pe Luke.

— Dar vei avea, spuse el. Din observaţiile mele, chiar şi cele mai frumoase şi mai eligibile doamne cad pradă săgeţii lui Cupidon, mai devreme sau mai târziu. Şi tu eşti amândouă, Dor.

Sora lui se îmbujoră de plăcere când auzi complimentul acela şi se uită în jos în farfurie.

— Cotes, după asta, vei deschide trei sticle de vin pentru cina servitorilor şi veţi bea în cinstea sănătăţii lui Lady Joy Kendrick, spuse Luke, adresându-i-se majordomului său impasibil, care stătea lângă bufet, împreună cu un valet. Şi vei informa personalul că sărbătoresc naşterea copilului meu. Dacă mâine mai văd vreo faţă lungă, atunci va fi concediată, cu tot cu proprietarul ei. Ai înţeles?

— Da, Excelenţa Voastră, şopti majordomul şi înclină capul cu demnitate.

După aceea, Luke şi restul familiei sale se ridicară de la masă. El nu permitea niciodată ca doamnele să plece primele – cu excepţia cazurilor în care aveau musafiri. Le spusese tuturor clar şi răspicat că nu va permite ca datoria să îi guverneze viaţa şi să-i răpească bucuria – şi folosise

cel mai potrivit cuvânt în acest sens. Bucurie era un cuvânt mult mai bun de folosit, decât plăcere. Pentru că plăcerea nu aducea altceva cu excepţia unei distracţii pustii şi lipsite ele emoţie. Joy îi aducea… ei bine, totul! Îi aducea iubire şi fericire, teamă şi durere. Şi vulnerabilitate.

Înţelegea foarte bine că iubirea dărâmase roate zidurile pe care le construise în jurul inimii lui, atent şi deliberat în ultimii zece ani – ba chiar aproape unsprezece. Şi o singură clipă reuşise să spulbere toată strădania lui de ani de zile. Mai exact, clipa în care o privise pentru prima dată pe fiica lui. O iubea cu o intensitate atât de mare pe micuţa lui Joy, că aproape îl speria.

Da, îl speria pentru că îl făcea să simtă nevoia neobişnuită de a-şi împărtăşi sentimentele. Poruncise să bată clopotele, chiar dacă nici măcar nu se apropiase de biserică de când se întorsese la Bowden. Îşi mustrase familia pentru răceala felicitărilor lor. Şi plănuise deja petrecerea de botez. În plus, simţise o anumită tandreţe faţă de Ashley şi de Doris – de care era înstrăinat – şi o dorinţă puternică de a îndrepta cumva lucrurile cu ei. Fusese una dintre puţinele daţi în care îşi vorbiseră, în decurs de opt luni.

Cât despre Anna… aproape că se înstrăinase şi de ea în ultimele trei luni. Fuseseră politicoşi unul cu altul, dar distanţi. Rămăsese datoria, dar dispăruse plăcerea. Iar în clipa aceea îşi dorea să existe din nou plăcere între ei… şi poate şi puţină bucurie. Cu siguranţă relaţia lor trebuia să însemne mai mult decât doar datorie şi plăcere. Un bebeluş găsise fisura din armura lui şi o distrusese cu totul. Doar că fără armura aceea se simţea gol. Şi îi era teamă. Nu era deloc sigur că nu voia să o reconstruiască la loc şi să dea la o parte abilitatea aceea nou-descoperită de a-şi iubi copilul.

*

Luke îşi bău ceaiul în salon, împreună cu familia sa, iar apoi se scuză şi se duse la etaj, spre camera soţiei sale. Putea vedea pe sub uşă o licărire slabă de lumină. Ciocăni

încet şi aşteptă să vină camerista ei să deschidă uşa.

— Poţi să te duci să iei cina cu restul servitorilor, Penny, zise el.

Fata făcu o plecăciune scurtă şi plecă. Luke intră tiptil, în caz că soţia şi fiica lui dormeau. Dar Anna era trează şi stătea în pat, sprijinită de o grămadă de perne. Ţinea copilul la sân. Se înroşi la faţă şi zâmbi, când îl văzu. El traversă camera şi se aşeză pe pat cu grijă. Ochii lui coborâră spre chipul ei.

Iubirea îi tăia răsuflarea.

— Se agita, zise Anna. M-am gândit că poate îi era foame, dar se pare că nu îi e.

Gura fiicei lui molfăia sfârcul Annei, dar nu sugea.

— Este foarte cuminte, spuse el.

— Cred că se simte bine aici, zise ea. Luke, îmi pare rău că ai nimerit într-un asemenea moment. Arăţi absolut splendid. Porţi hainele pe care le purtai când te-am văzut prima dată.

Nimeni nu făcuse niciun comentariu cu privire la felul în care îşi făcuse apariţia la cină. Cu toate acestea, ştia că unii îl priviseră chiorâş pentru că se îmbrăcase cu cel mai elegant costum de seară, pentru o simplă cină în familie. Şi probabil că nu înţeleseseră de ce simţise nevoia să arate cel mai bine. Şi într-adevăr, rezistase cu greu dorinţei de a-şi aplica şi cosmeticele. Dar, din păcate, fusese nevoit să facă nişte mici concesii pentru a se adapta la traiul de la ţară.

— În timp ce eu arăt… aşa, adăugă Anna şi râse, ca să se scuze.

— Mi-ai părut absolut splendidă în seara aceea în rochia ta de bal, verde cu auriu, zise el. Dar în seara asta eşti de zece ori mai frumoasă.

— Oh! exclamă ea şi râse din nou, încântată. De unde aţi învăţat asemenea galanterii, Excelenţa Voastră? Joy, auzi cum tatăl tău o măguleşte pe mama ta?

Dar fiica lor nu dădu semne că ar fi înţeles ce se întâmpla. Părea mult prea mulţumită acolo unde era.

— Clopotele bisericii au răsunat în sat o jumătate de

oră în după-amiaza asta, zise el. Iar servitorii beau vin la cină în seara asta în sănătatea fiicei noastre. Mâine vom trimite invitaţii rudelor noastre absente şi naşei tale să participe la botez. Şi eu am îmbrăcat haina stacojie şi vesta aurie. Nu se întâmplă în fiecare zi să devii tată pentru prima dată.

Anna îşi sprijini capul de perne şi îi zâmbi.

— O, Luke. Vru să spună mai multe, dar se opri apoi şi clătină din cap, zâmbind din nou.

— Îmi dai voie? întrebă el şi întinse mâinile ca să ia copilul.

Îl surprinse faptul că, spre deosebire de prima dată, de data aceea îi tremurau mâinile. Luă fetiţa în scobitura braţului său şi o privi. Apoi zâmbi.

— Nu mai are pielea la fel de plină de pete roşii ca mai devreme, zise Anna.

— Serios? întrebă el, continuând să zâmbească. Mi se pare că e la fel de frumoasă ca înainte.

Anna rămase cu capul sprijinit de perne, dar ridică ochii de la copil. Cercetă atunci chipul soţului ei. Şi rămase aşa, privindu-i cu uimire şi cu o oarecare nostalgie.

Zâmbea.

*

Laurence Colby nu fusese prea încântat de când se întorsese Luke la Bowden Abbey. Avusese mână liberă în administrarea moşiei timp de aproape cinci ani. În decursul primilor trei ani fusese aşa, întrucât George, ducele de Harndon, era un om nefericit, căruia nu îi păsa prea mult de buna funcţionare a proprietăţilor sale, iar în următorii doi, pentru că Lucas, ducele de Harndon, locuise la Paris şi păruse complet indiferent faţă de casa şi proprietăţile sale.

Era destul de dificil să se obişnuiască acum cu întoarcerea acasă a ducelui şi cu interesul deosebit pe care-l manifesta pentru afacerile de la Bowden – mai cu seamă că avea idei foarte clare şi de nezdruncinat cu privire la felul în care trebuiau gestionate lucrurile. Idei care implicau

cheltuirea banilor, care fuseseră agonisiţi cu migală în ultimii ani. Idei care prevedeau nişte îmbunătăţiri care păreau să fie mai degrabă în avantajul locatarilor, decât a ducatului în sine.

Colby era un om cinstit. Doar că de aproape un an, devenise şi unul destul de nemulţumit. Iar când se ivi o ocazie, în forma unei oferte de angajare la o proprietate care se afla la optzeci de kilometri distanţă, profită de ea fără să stea pe gânduri – chiar dacă nu implica nicio mărire de salariu. Dar banii nu însemnau totul pentru administratorul de la Bowden. Ci controlul. Aşa că plecă de acolo cu un preaviz de o săptămână, în mijlocul lunii martie, chiar când se apropia primăvara şi odată cu ea, cea mai aglomerată perioadă a anului la ferme.

Luke se simţea neputincios. Chiar dacă se preocupase foarte mult de activităţile moşiei de la întoarcerea sa acolo, adevărul era că ştia mult prea puţine lucruri despre aspectele care ţineau de afaceri. Într-o dimineaţă intră în biroul său şi se încruntă. Pusese ca toate registrele şi caietele contabile să fie aduse de la biroul lui Colby şi stivuite pe scrin şi alături. Habar nu avea de unde să înceapă. Ceea ce îi trebuia cu adevărat era un administrator nou şi experimentat. Dar oare unde ar fi putut găsi unul imediat? Se gândi că poate era mai bine să se ducă până la Wycherly, ca să-l întrebe pe Will dacă nu îi putea recomanda pe cineva. Will părea să ştie tot ce se putea despre agricultură.

Dar soţia lui veni în încăpere şi îi întrerupse şirul gândurilor.

— Doarme? întrebă ea.

— Poftim? zise el şi apoi se uită la copilul care stătea cuibărit în braţele lui.

Familia şi servitorii săi fuseseră foarte miraţi să vadă că o lua adesea cu el pe fiica lui. Aparent, taţii nu aveau nicio obligaţie de a-şi vedea copiii mai mult de câteva minute pe zi. Şi uneori, nici atât. Sau cel puţin aşa îi explicase mama lui, după ce o ţinuse în braţe pe Joy într-o după-amiază când primiseră oaspeţi.

— A, da! Probabil a aţipit de plictiseală, când am uitat să mai vorbesc cu ea. Ai văzut vreodată o dezordine mai mare decât asta, Anna? Se încruntă apoi privind biroul şi podeaua de lângă el.

Ea îi luă copilul din braţe.

— Merg să o duc în odaia ei, zise ea. Ştii ce părere are mama despre a răsfăţa copiii ţinându-i în braţe prea mult. Îi zâmbi apoi. Bietul de tine, Luke! A fost foarte urât din partea domnului Colby să plece atât de din scurt. Te-ai gândit la Ashley?

— La Ashley? întrebă el, încruntându-se absent.

— Da. Doris mi-a spus că după ce ai plecat tu, obişnuia să se ţină după domnul Colby, când venea acasă în vacanţe, zise ea. Şi ştii că petrece foarte mult timp cu William.

Luke nu ştia asta. Şi cum naiba o făcuse pe Doris să-i spună aşa ceva?

— Sugerezi să îl rog să mă ajute? întrebă el.

— Păi pentru ce e familia? replică ea.

Doar că el nu avea o familie normală. Nu ca a ei. Cum ar fi putut să-l roage tocmai pe Ashley – dintre toţi oamenii – să îl ajute? Şi totuşi… poate că era chiar portiţa pe care o căuta deja de luni întregi. În cele trei săptămâni de când se născuse Joy, el şi Ashley îşi dăduseră târcoale precauţi, la figurat vorbind. Luke nu putea uita felul în care îi rânjise fratele său în seara naşterii fiicei sale. Şi nici cum îi amintise că avea deja un moştenitor. Iar în ziua următoare, Ashley îi strânsese mâna mult mai călduros decât făcuse până atunci şi îi spusese că era cu adevărat fericit pentru el.

— Nu va face nimic ca să mă ajute, îi spuse Annei.

— Poate că nu, zise ea, aşezând copilul pe umăr şi frecându-l blând pe spate. Dar nu ai de unde să ştii până nu-l întrebi, Luke. Haide, întreabă-l. Te rog?

Ar fi trebuit să ştie că se va întâmpla asta – că va juca rolul conştiinţei lui şi că îl va linguşi până când îl va convinge să facă lucruri pe care nu-şi dorea în mod deosebit să le facă. Era aproape la fel de rea ca Theo.

Îl găsi pe Ashley afară, plimbându-se cu Emily pe pajiştea dinspre pădure. O ţinea de mână. Fata ţinea narcise în cealaltă mână şi râdeau amândoi. Chiar dacă Emily râdea în stilul ei ciudat şi oarecum greoi, tot era un sunet destul de atrăgător.

— Aş dori să vorbesc cu Ashley, spuse Luke, când ajunse suficient de aproape, ca Emily să-i poată citi pe buze. Dacă vrei, poţi să mergi să vezi copilul, înainte s-o culce Anna.

Emily afişă un zâmbet larg şi fericit, apoi se grăbi spre casă. Ashley îl privea precaut.

— Ce am făcut? întrebă el. Pari foarte serios. Eşti sigur că nu ai vrea să stai la birou şi eu să mă aflu de cealaltă parte a lui, Luke?

— Nu te-aş putea vedea din cauza registrelor domnului Colby, spuse Luke. Am nevoie de ajutorul tău, Ash.

Fratele său ridică din sprâncene, uimit.

— Pe legea mea! exclamă el. Nu mi-a mai spus nimeni de mult aşa, zise şi apoi se încruntă. Ce fel de ajutor?

— Te-ai imaginat vreodată administrator de moşie, îl întrebă Luke.

— Vrei să-i iau locul lui Colby, zise Ashley, pe un ton extrem de surprins…

— Dacă crezi că poţi s-o faci, zise Luke. Şi dacă vrei, desigur. Nu ai nicio obligaţie faţă de mine.

— Asta-i problema cu toată viaţa mea blestemată, zise Ashley. Că nu am nicio obligaţie faţă de nimeni. Dar toată lumea e obligată să aibă grijă de mine. Uneori mă gândesc că ar fi mai bine să-mi pun pistolul la tâmplă.

— Nu o face, rosti Luke tăios.

— Probabil ar fi trebuit să mă mulţumesc să intru în rânduiala bisericească sau să mă înrolez în armată, atunci când mi s-a sugerat asta, zise Ashley.

— Nu şi dacă nu sunt potrivite pentru tine, spuse Luke. Trebuie să discutăm şi despre asta, Ash. Şi să găsim ceva care să ţi se potrivească şi care să-ţi ofere un scop în viaţă. Dar între timp, ai vrea să mă ajuţi, până când găsesc

pe cineva care să-i ia locul lui Colby?

Ashley încuviinţă din cap încet.

— La drept vorbind, m-au interesat mereu afacerile, Luke, zise el. I-am menţionat o dată tatii Compania Indiilor de Est şi a explodat. „Niciun fiu de-al lui…” mă rog, cred că poţi să ghiceşti ce a urmat. Dar mă tenta ideea de a pleca în India.

Luke îl studie în interes.

— Aşadar, acum nu te mai tentează? întrebă el.

Ashley ridică din umeri.

— Atunci este o idee ce trebuie explorată fără întârziere, spuse Luke. Dacă asta îţi doreşti cu adevărat, Ash. Dar vrei să mă ajuţi până când găsim nişte răspunsuri? întrebă, ridicând din sprâncene.

Ashley râni.

— Toate registrele sunt pe biroul tău? întrebă apoi. O să arunc o privire. Nu ştiu dacă ştiai, dar cândva îl puneam pe Colby să îmi explice tot. Da, o să fac asta pentru tine, Luke.

Luke îi întinse atunci mâna şi Ashley i-o strânse, după o clipă de ezitare. Dădură mâna ferm, dar călduros.

— Ash, zise Luke. Am cam dat-o în bară cu o groază de lucruri de când m-am întors. Îmi acorzi o a doua şansă?

Ashley râse.

— Dacă în ultimul an ar fi fost tata în locul tău… sau George… aş fi stat aplecat peste cel mai apropiat birou şi aş fi încasat o bătaie zdravănă, spuse el. Şi aş fi meritat pe deplin fiecare lovitură. Dispreţul tău a fost mai rău într-un fel, pentru că a fost ceva neaşteptat. Dar, Luke, trebuie să recunosc că a dat rezultate mai bune decât ar fi dat orice bătaie. Tu ai vrea să îmi acorzi o a doua şansă?

Luke îl bătu pe umăr.

— Da, zise el. Începând chiar din clipa asta. Hai să mergem în biroul meu, dragule. Pardon, Vreau să spun… să mergem în biroul meu, frate.

capitolul 20

În cele două luni de la naşterea copilului său, Anna avea impresia că trăia cu sufletul la gură. Dar fuseseră două luni ocupate şi fericite.

Şi nu mai apăruse nicio scrisoare.

Se gândi că poate se plictisise să o chinuiască. Că poate se recunoscuse înfrânt, ştiind că urma să aducă pe lume copilul lui Luke. Că poate înţelesese că o pierduse.

Nu credea asta absolut deloc.

Dar cu toate astea încerca şi se prefăcea a crede. Şi uneori aproape că îi reuşea.

Nunta lui Agnes urma să aibă loc la o săptămână după botezul lui Joy. Totul se aranjase astfel încât invitaţii care veneau de departe să participe la un eveniment să poară rămână şi pentru celălalt. Anna abia aştepta să îi revadă pe toţi. Pe Victor şi pe Constante, pe Charlotte şi pe soţul ei şi nu în ultimul rând pe mătuşa Marjorie. Dar şi pe lordul Quinn, unchiul lui Luke.

Dar fericirea ei nu era motivată doar de absenţa scrisorilor şi de pregătirile aglomerate. Perioada în care ea şi Luke fuseseră înstrăinaţi părea să fi luat sfârşit. Copilul lor îi adusese împreună. De multe ori când se ducea în odaia micuţei ca să o hrănească, îl găsea acolo pe Luke, jucându-se cu ea sau încercând în zadar să o aline atunci când era foarte flămândă. Şi spre consternarea evidentă a doicii, o dată chiar îi schimbase scutecul fetiţei. Şi aproape mereu rămânea acolo, să vadă cum o alăpta pe Joy.

O iubea pe fiica lor. Iar Anna era peste măsură de bucuroasă. Dar în acelaşi timp, se simţea şi puţin melancolică, şi-ar fi dorit ca Luke să o privească şi pe ea aşa cum o privea pe Joy.

Şi totuşi era fericită. Vorbea cu ea mult mai mult decât înainte. Şi nu numai despre banalităţi. Uneori chiar se întreba dacă Luke îşi dădea seama că o trata ca pe o soţie

mult mai mult decât făcuse până atunci.

Îi spunea că îşi dorea ca Doris să se întoarcă la Londra cu mama lor după botez şi că se străduia din răsputeri să găsească un administrator nou, pentru ca Ashley să se poată alătura Companiei Indiilor de Est. Şi într-o după-amiază magică, le duse pe ea şi pe Joy la cascadă, unde stătu şi le povesti despre copilăria lui.

— Făceam mereu o groază de năzdrăvănii pe aici, spuse el. Era strict interzis să ne apropiem de apă, aşa că desigur, obişnuiam să facem tot posibilul să coborâm cascada, fără să ne udăm. Obişnuiam să-l încurajez pe Ashley să facă asta, chiar dacă eram suficient de mare ca să ştiu mai bine.

— Şi George te încuraja pe tine? întrebă ea.

Apăru o clipă scurtă de tăcere.

— Presupun că da, spuse el.

Anna observase că Luke nu vorbea niciodată despre fratele lui mai mare.

— Ce vremuri fericite, zise el încet. Aş vrea ca şi copiii noştri să fie la fel de fericiţi, Anna.

Ea îmbrăţişa acele cuvinte aproape de parcă erau o declaraţie de dragoste sau o garanţie a viitorului ei. Apoi Luke se ridică în picioare, aşeză grijuliu copilul în braţele ei şi se duse să culeagă un buchet de narcise.

— Doamnă. Îi oferi florile şi făcu apoi o plecăciune formală, chiar dacă purta o redingotă neprotocolară şi pantaloni simpli şi avea părul nepudrat. Florile sunt aproape la fel de frumoase ca zâmbetul tău strălucitor. Le aşeză pe braţul ei liber şi o luă din nou în braţe pe Joy.

— Excelenţa Voastră, zise ea şi-şi duse mâna la inimă. Mă măguliţi. Râse încet, dar adevărul era că îi exploda inima se plăcere.

Şi-ar fi dorit ca acea după-amiază să nu se mai termine niciodată.

*

Lui Luke îi plăcea foarte mult agitaţia zilelor de

dinaintea botezului fiicei sale şi a nunţii cumnatei lui cu Will. Fratele Annei şi soţia lui sosiră într-o zi împreună cu cealaltă soră a ei şi soţul său. Iar în ziua următoare veniră şi Lady Sterne şi unchiul lui. Dintr-odată, casa părea inundată de râsete şi veselie.

Luke era surprins că îi plăcea atât de mult toată verva aceea. Când locuise la Paris, îi plăcuse să iasă în societate şi alesese întotdeauna evenimentele cele mai strălucitoare şi aglomerate. Dar cu toate acestea, se bucurase de toate într-o manieră detaşată şi nu se implicase niciodată trup şi suflet.

Dar în clipa aceea era înconjurat de familia lui şi de familia soţie sale şi îi plăcea să se simtă implicat. Avea sentimentul că făcea parte clin acel întreg. Şi că acolo era într-adevăr locul lui.

— Să fiu al naibii, dar sunt foarte mândru de tine, îi zise unchiul său şi-l bătu pe spate, când rămaseră singuri pentru prima dată. Am ştiut mereu că nu aveai nevoie decât de o mică încurajare ca să vii aici şi să-ţi faci datoria.

— Dragul meu, există voci care ar spune că a fost un gest ingrat din partea mea să zămislesc prima dată o fetiţă, zise el. Luă apoi puţin de tutun şi priză delicat pe fiecare nară.

Lordul Quinn râse din toată inima.

— Ba deloc, dar e nevoie de exerciţiu, mai mult decât de orice altceva, zise el. De data asta o fetiţă şi pe urmă un fiu. E timp suficient, băiete.

Într-un fel, Luke simţea că îşi cam pierduse fiica, Joy era mereu în braţele vreunei femei, iar toate celelalte se înghesuiau în jurul ei, aşteptându-şi rândul să o ia în braţe. Dar adevărul era că numai el şi Anna o puteau face să zâmbească. Iar când fusese suficient de nesăbuit să se laude cu asta, mama lui îi spusese că era doar o pură întâmplare. Dar în realitate, el şi Anna ştiau foarte bine că fiica lor zâmbea doar mamei şi tatălui ei.

Uneori Luke se gândea la omul care fusese la Paris şi se întreba dacă mai era aceeaşi persoană.

Şi aşa cum aparent trebuia să facă un tată, când

existau în jur suficiente mătuşi de gradul unu şi doi care să amuze copilul, Luke îşi petrecea timpul lucrând sau discutând cu fratele, cu cumnaţii şi cu unchiul său. Şi cu Will, care în perioada aceea arăta mereu de parcă l-ar fi strâns prea tare lavaliera.

Cu câteva zile înainte de botezul fiicei sale, se întâlni cu Henrietta. Sau mai exact, ea apăru în drumul său, într-o zi pe pod, când se întorcea acasă, după ce se ocupase de nişte treburi în sat. Stătea şi se uita la apă, alcătuind o imagine frumoasă, dar destul de melancolică. Se simţi obligat să descalece şi să discute cu ea. Păruse destul de deprimată în ultima vreme, şi Luke se gândea că probabil naşterea lui Joy îi răscolise amintiri despre fiul ei, care se născuse mort.

Îi era milă de Henrietta şi se simţea şi puţin vinovat că întoarcerea lui acasă păruse să-i adâncească şi mai mult nefericirea. Rămase acolo vorbind cu ea timp de câteva minute, apoi smulse un fir de narcisă de pe malul râului şi i-l oferi. După aceea îşi continuă drumul.

Se întrebă dacă oare ar fi continuat să o iubească, dacă nu s-ar fi întâmplat toată povestea aceea cu George. Poate că da.

Henrietta rămase pe loc, uitându-se după Luke. Strivi apoi în mână floarea de narcisă, fără ca măcar să se uite la ea.

Exista o singură bucurie în viaţa ei din acel moment. Dar chiar şi aceea era o alinare destul de mică. Era extrem de fericită că copilul fusese fetiţă. Anna eşuase. Şi poate că nu va mai exista o a doua şansă. Poate că înainte să poată zămisli încă un copil…

Dar tâlharul ei dispăruse în urmă cu câteva luni. La fel de brusc şi de misterios cum apăruse. Într-o săptămână se întâlniseră, făcuseră dragoste ca de obicei şi planificaseră o altă întâlnire pentru săptămâna următoare. Doar că el nu mai apăruse, în ciuda faptului că îl aşteptase mai mult de o oră. Şi de atunci nu-l mai văzuse şi nici nu mai primise vreo veste de la el.

Şi Anna era încă acolo. Şi încă mai era stăpână la

Bowden.

Iar Luke era tot distant şi politicos.

Cu toate acestea, Henrietta refuză cu fermitate să meargă la Londra cu Doris şi cu soacra ei, când Luke îi sugeră acest lucru. Se gândi apoi cu amărăciune că probabil lui i-ar fi convenit de minune dacă ea s-ar fi recăsătorit. Dar nu, locul ei era acolo la Bowden. Bowden Abbey era al ei. Şi aşa fusese mereu.

Nu avea de gând să plece nicăieri.

*

Luke se întoarse la biserică pentru botezul fiicei lui. Coborî din trăsură împreună cu Anna şi parcurseră amândoi cărarea pietruită. Dar nu-şi luă nicio clipă ochii de la Joy, care era înveşmântată minunat în roba de botez a familiei. Abia după ce intră, îşi înălţă capul şi se uită în jur.

Era înconjurat de familie – a lui şi a Annei. Iar propria lui familie – care era formată din soţia şi fiica sa – se afla în imediata apropiere. Încercă să îşi amintească de ce avusese aversiunea aceea faţă de căsătorie când se aflase la Paris şi de ce fusese atât de reticent să-şi ia o soţie după ce se întorsese la Londra. Cel puţin până când o văzuse pe Anna şi decizia aceea nu mai fusese în mâinile lui.

Nu-i părea rău. Îi rămase în minte acel gând pe tot parcursul slujbei. Îl cântări pe toate părţile şi cugetă asupra lui, fără să audă un singur cuvânt din ceremonia de botez. Dar nu putea găsi nimic în neregulă. Chiar nu îi părea rău deloc.

Cu toate acestea, îi încolţi un alt gând, care-i zdruncină conştiinţa. Dar reuşi să-l ţină la distanţă. Familia nu era completă. Afară se aflau alţi doi membri ai familiei sale. Mai exact, afară, în cimitir. Tatăl său şi George.

George. „Cum ai putut face aşa ceva, George? Te-am iubit. Ai fost eroul meu”.

Joy începu să se agite şi să protesteze, de îndată ce îi fu turnată apă pe cap. Tatăl ei se uită în jos la ea şi-i zâmbi. Avea inima inundată de o iubire aproape chinuitor de

dureroasă.

*

Se mai întoarse o dată la biserică în săptămâna următoare, pentru nunta cumnatei lui cu Will. Şi descoperi că îi fu mai uşor a doua oară. Cu precădere pentru că de data aceea evenimentul nu implica niciun membru al familiei sale – ci a Annei şi a Henriettei.

Micul dejun nupţial se ţinu la Bowden Abbey. Fu un eveniment strălucitor, vesel şi zgomotos, care se întinse destul de mult spre după-amiază. Timida, micuţa şi liniştita Agnes, pe care Luke abia dacă o observase în anul pe care-l petrecuse la Bowden Abbey, strălucea de bucurie în clipa aceea şi îşi privea noul soţ cu admiraţie făţişă. Will era îmbrăcat la patru ace, dar era destul de vizibil că se simţea inconfortabil. Purta o redingotă groasă de satin, o vestă brodată, pantofi cu tocuri înalte şi catarame strălucitoare şi o perucă nouă – pe care le achiziţionase cu ajutorul lui Luke. Cu toate acestea, era vizibil mândru de el şi îşi privea cu drag soţia.

Agnes şi Will aveau să-şi petreacă noaptea nunţii şi pe următoarea la moşia Wycherly, iar peste două zile urmau să plece în călătoria lor nupţială. Colonelul Henry Lomax, noul chiriaş de la Wycherly, avea să se stabilească acolo în decursul săptămânii următoare. Dar până la sfârşitul zilei, urma să aibă loc un bal la Bowden Abbey. Aşa că invitaţii din partea locului se întoarseră la casele lor ca să se schimbe pentru eveniment, în timp ce familia şi prietenii se relaxară o oră, înainte să înceapă să se pregătească.

Luke şi Anna petrecură acel răstimp cu Joy, în odaia ei, dar Anna fu nevoită să plece mai devreme, ca să verifice că totul era aranjat pe placul ei în sala de bal. Luke se gândi că va fi primul bal de anvergură la care participau de când plecaseră de la Londra. I se păruse mereu că balurile de acolo aveau o atmosferă de magie. Şi chiar aşa şi era. Se întreba apoi dacă vreun pic din magia respectivă se va regăsi şi la Bowden în seara aceea.

Pentru bal, Luke se îmbrăcă într-un costum vişin în cu auriu, pe care şi-l comandase la Paris şi pusese să-i fie livrat acolo. Făcuse multe concesii în ceea ce privea moda englezească de zi cu zi. Dar tot nu avea încredere în croitorii englezi când venea vorba de ţinutele de seară – mai cu seamă că era adesea oripilat de hainele pe care le vedea purtate de cunoştinţele sale. După ce se îmbrăcă, ochii îi rătăciră spre un raft de mai sus. Ţuguie buzele. Oare să îndrăznească? Cu siguranţă vecinii săi ar fi fost scandalizaţi să-i vadă chipul pictat şi cu semn de frumuseţe. Dar de când îi păsa lui de părerile vecinilor? Zilele petrecute la Paris păreau să fi rămas undeva în urma sa. Cu toate acestea, când se îndreptă spre garderoba Annei, ca să o conducă jos, se opri cu mâna pe clanţă şi zâmbi. O, da. Până la urmă era problema vecinilor săi dacă erau atât de şocaţi, încât cădeau într-o criză colectivă de apoplexie. Cel puţin Theo s-ar fi amuzat. Şi la fel şi Anna.

Se întoarse în camera lui ca să-şi caute evantaiul alb. Îi dăduse deja liber valetului său, dar găsi obiectul cu uşurinţă şi-l strecură în buzunarul său.

Anna purta o rochie deschisă de culoare roz-închis, care avea o crinolină voluminoasă şi corsetul şi jupa brodate cu argintiu. Manşetele şi boneta ei erau tivite tot cu dantelă argintie. Avea părul coafat în bucle grijulii şi dat cu pudră. Îi aruncă un zâmbet strălucitor, se ridică de pe scaunul măsuţei sale de toaletă şi îi dădu liber cameristei.

— Doamnă. Îi luă mâna între ale lui şi făcu o plecăciune deasupra ei. Frumuseţea ta îmi taie răsuflarea.

— Şi a ta mie, Excelenţă, zise ea, cu ochii strălucindu-i de bucurie. Ai făcut din nou cumpărături la Paris. Pare puţin nedrept faţă de ceilalţi domni care vor participa la bal. Ei vor fi îmbrăcaţi în conformitate cu moda englezească de la ţară.

— Aşa este, dar la urma urmei, eu nu am urmat niciodată ultimele tendinţe din modă, spuse el. Croitorul meu mi-a dat cuvântul lui că croiala vestei şi a redingotei este cu trei luni în avans faţă de ceea ce poartă chiar şi parizienii.

— Dar, din păcate, se pare că ţi-ai uitat evantaiul, spuse ea, şi zâmbi.

— Nicidecum, doamnă. Îl scoase din buzunar şi îi atinse vârful nasului cu marginea lui. Să mergem să ne alăturăm invitaţilor? Făcu o plecăciune scurtă şi îi oferi braţul.

În timp ce coborau scările, Anna ţinea braţul aşezat pe mâneca redingotei sale. Luke îşi spuse că nu se îndrăgostea de ea. Ba era chiar surprins de faptul că denumise aşa reacţia pe care o avusese în clipa în care o văzuse. Doar că era îmbrăcată splendid şi părea mai frumoasă ca oricând. Iar el se simţea confortabil alături de ea. Se întrebă dacă Anna va flirta cu el în seara aceea după cum obişnuia să facă la Londra. Spera să o facă. Apoi se întrebă dacă la sfârşitul serii flirtul lor va ajunge la finalul său natural.

În timp ce coborau scările, întoarse uşor capul şi o privi pe sub pleoapele grele. Avea buzele întredeschise şi ochii îi străluceau de entuziasm. Părea o domnişoară pe cale să participe la primul ei bal.

*

Era una dintre nopţile acelea magice de care Anna îşi va aminti după aceea cu o nostalgie amară. De la sosirea lor acolo, mai fuseseră organizate baluri şi serate la conacul de la Bowden şi la casele unora dintre vecinii lor. Dar nimic atât de grandios ca balul care avea loc în noaptea aceea. Candelabrele erau luminate de strălucirea a nenumărate lumânări şi sala de bal era plină ochi de flori de primăvară culese din grădini şi de alte flori, aduse din sere. Parfumul lor făcea ca sala de bal să miroasă ca o grădină interioară. Şi o orchestră întreagă ocupa balconul menestrelilor.

Era acolo toată familia ei. Şi cu toţii erau fericiţi. Agnes, noua Lady Severidge, părea să radieze de entuziasm, fericire şi de emoţie. Se afla acolo chiar şi Emily. Stătea jos pe o canapea, lângă sora ei, Charlotte, al cărei soţ declarase că fata se afla în imposibilitatea de a dansa,

din cauza stării ei interesante de sănătate. Emmy privea în jur cu ochi strălucitori şi plini de uimire, care se luminau şi mai tare, ori de câte ori venea Ashley ca să stea de vorbă cu ea. Iar pe chipul lui se întindea un zâmbet răbdător şi fratern.

Dar ceea ce făcea ca noaptea aceea să fie cu adevărat magică pentru Anna era faptul că Luke se angrenase din nou în acel joc ai flirturilor pe care-l jucaseră amândoi la Londra. Dansară împreună valsul de deschidere al serii, dar după aceea, poziţiile lor de gazde nu le permiseră să petreacă prea mult timp unul în compania altuia. Cu toate acestea, asta nu se dovedi o dezamăgire prea mare. Pe parcursul serii, Anna avu mai mulţi parteneri de dans. Aproape că nu stătu deloc pe margine. Şi la fel şi soţul ei. Şi amândoi avură grijă să discute cu partenerii lor şi să circule printre oaspeţi între seturi. Şi totuşi, reuşiră să se privească unul pe altul, aproape tot timpul… Anna afişa un zâmbet strălucitor, iar Luke se uita la ea cu ochi înşelător de leneşi.

Iar ea flutura cu neruşinare din evantai, ori de câte ori îi întâlnea privirea şi îl ridica să-şi acopere nasul mereu când avea parte de întreaga lui atenţie. Luke îl folosea şi el pe al său, fluturându-l alene prin faţa chipului, în timp ce o dezbrăca din priviri.

De mai multe ori pe parcursul nopţii, Anna îşi spuse că era ridicol. Dacă i-ar fi văzut cineva, probabil ar fi considerat că îşi pierduseră amândoi minţile. Şi era destul de greu să nu fie observaţi, mai cu seamă din cauza aspectului Lui Luke, care în seara aceea era mai strălucitor ca oricând. Şi erau căsătoriţi de aproape un an. În plus, aveau un copilaş de două luni, în odaia de la etaj. Dar cu toate acestea, flirtau unul cu celălalt de parcă abia se cunoscuseră. Era ridicol. Şi dincolo de orice imaginaţie de minunat.

— Doamne, copilă, îi spuse la un moment dat Lady Sterne, strecurându-şi braţul prin al ei. A cui zi a nunţii e astăzi, mă rog? Pe cuvântul meu de onoare că oricine nu ar fi sigur ar putea jura că este a ta şi a lui Harndon.

Anna se îmbujoră imediat. Aşadar cineva chiar îi observase.

— Mătuşă Marjorie… începu ea.

Dar naşa ei o strânse de braţ şi o întrerupse.

— Îmi tresare inima de bucurie, copii, spuse ea. În fond, eu am încurajat uniunea voastră. Eu şi Theodore. Şi trebuie să-ţi mărturisesc că mi-am făcut câteva griji. Erai complet împotriva căsătoriei. Şi la fel şi Harndon. Dar îţi jur că îmi creşte inima de bucurie când vă văd atât de îndrăgostiţi.

Anna se gândi melancolică că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Iubirea era una şi flirturile – şi poate şi puţină afecţiune – cu totul altceva. Dar nici măcar acest fapt nu putea umbri bucuria pe care o simţea în seara aceea.

După cină şi înainte ca dansul să se reia pentru încă vreo câteva ore, mirele şi mireasa plecară spre Wycherly. Trăsura lui William era plină de panglicile pe care le i le ataşaseră Ashley şi alţi tineri din zonă, după cum era obiceiul. Toată lumea ieşi apoi la uşă, ca să le ureze un rămas-bun vibrant tinerilor însurăţei.

Anna o îmbrăţişă pe sora ei, care avea ochii împânziţi de lacrimi şi era vizibil emoţionată. Apoi se întoarse spre William şi constată că şi el era la fel de emoţionat. Se gândi atunci că ea nu l-ar fi ales pe el pentru sora sa. Dar asta nu mai conta prea mult, de vreme ce era evident că era o căsătorie din dragoste. Era a doua ei soră care se afla în siguranţă şi păşea pe drumul spre fericire. I se înceţoşa vederea în clipa în Agnes urcă în trăsură, ajutată de noul ei soţ. Simţi apoi o mână mică strecurându-se într-a ei – a lui Emily – în acelaşi timp în care o mână mai mare şi caldă i se odihni pe umăr – a lui Luke.

Probabil că niciunul dintre ei nu înţelegea cu adevărat cât de mult însemna pentru ea să-şi ştie fratele şi surorile fericiţi şi la casele lor. Poate că amândoi credeau că lacrimile ei izvorau doar din iubire. O strânse de mână pe Emily şi îi zâmbi soţului ei.

După aceea dansul se reluă. Anna fugi câteva clipe ca să o alăpteze de seară pe Joy, dar reuşi totuşi să danseze

ultimele două seturi ale serii. Unul cu Ashley şi pe celălalt cu lordul Quinn.

— Pe legea mea! exclamă lordul Quinn. Nu voi uita niciodată seara în care aveam de escortat trei doamne superbe şi numai două braţe. Iar acum două dintre acele doamne s-au căsătorit şi m-au părăsit.

— Dar nu şi mătuşa Marjorie, unchiule Theo, zise Anna, zâmbind.

— O, Doamne, nu, chicoti el. Aici ai dreptate, fetiţo.

Anna avea o bănuiala destul de impudică. Bănuia că naşa ei şi unchiul lui Luke se bucurau de o relaţie mult mai apropiată decât doar o simplă prietenie.

Şi apoi se termină. În ciuda faptului că balul se întinsese cu mult mai mult decât se obişnuia în partea locului, Annei i se părea că totul luase sfârşit mult prea repede. Ea şi Luke îi conduseră pe ultimii oaspeţi din afara casei, apoi le urară noapte bună celor cazaţi la conac şi se întoarseră în sala de bal, ca să-şi felicite servitorii pentru o treabă bine făcută şi să le poruncească să meargă la culcare şi să lase toată curăţenia pentru a doua zi dimineaţă.

Toată lumea se culcase deja, când Anna urcă scările în cele din urmă, la braţul lui Luke. Exista o oarecare tensiune între ei. Cu siguranţă noaptea nu se va termina acolo. De fapt, ea nu-şi dorea să se termine. Nu încă. Se întrebă atunci dacă numai ca simţea tensiunea aceea.

Luke o conduse până la uşa dormitorului şi făcu o plecăciune deasupra mâinii ei – la fel ca la începutul serii…

— Eşti obosită, Anna? o întrebă el.

„O, da, dar nu prea obosită pentru tine”, gândi ea.

— Puţin, zise apoi şi îi zâmbi.

— Ţi-am promis intimitate şi libertate pentru încă două luni, spuse el.

— Da, aprobă ea, într-o şoaptă uşoară.

— Vrei să mă ţin de promisiune? o întrebă, cercetându-i ochii cu mare atenţie.

— Nu.

Luke îi ridică mâna la buzele lui.

— Pot să intru puţin?

Anna încuviinţă din cap şi deschise uşa dormitorului ei. Penny o aştepta înăuntru. Anna intră fără să mai rostească niciun cuvânt şi fără a privi în urmă. Îi era extrem de dificil şi să tragă aer în plămâni.

*

Cu excepţia nopţii nunţii ei, Anna îl aşteptase mereu goală pe soţul ei. Totuşi, în noaptea aceea îşi puse cămaşa de noapte. Se simţea la fel de emoţionată ca o proaspătă mireasă. Îi zbură un moment gândul la Agnes, dar probabil în clipa aceea sora ei devenise deja soţie în toată puterea cuvântului. Îi iubea pe amândoi. Şi avea încredere că avea să le fie bine.

Se duse la fereastră şi privi afară. Dar se întoarse imediat, în clipa în care Luke ciocăni uşor la uşa dormitorului şi intră. Purta o cămaşă de noapte albastră, din mătase. Îşi pieptănase părul, îndepărtând pudra şi şi-l lăsase desprins. Îi atârna în valuri întunecate în jurul umerilor şi feţei. Anna se bucura foarte mult că soţul ei nu urma ultimele tendinţe ale modei, care dictau ca domnii să se radă în cap şi să poarte perucă. Îi plăcea la nebunie părul lui.

— Anna. O luă de mâini şi i le strânse. O să crezi că sunt o mare pacoste pentru că te ţin trează până târziu.

Cu toate acestea, ochii lui păreau să o curteze.

— Ba deloc, zise ea şi nici măcar nu încercă să ascundă dragostea şi dorul din privirea ei.

Luke îi trase mâinile în jos, de-o parte de alta a trupului său, astfel încât ea să facă un pas în faţă, Anna se lipi de el de la sâni până la şolduri şi coapse. Putea simţi că era deja excitat. El îi acoperi atunci gura cu a lui şi îi deschise buzele cu limba. Trecuse foarte mult timp. Doamne, de cât de mult timp trecuse!

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse el.

— Şi mie de tine. Atingerea limbii lui îi trimitea fiori de dorinţă în jos prin sâni şi prin pântec.

— Căsătoria asta a noastră era menită să fie pentru datorie şi plăcere, zise el. Şi în ultima perioadă a fost prea multă datorie şi prea puţină plăcere, Anna.

— Aşa este. Tânjea în secret ca o a treia dimensiune să fie atribuită căsniciei lor.

Tânjea ca el să o iubească. Dar el dorea să cunoască plăcerea cu ea, şi în clipa aceea era suficient. Se temuse că poate nu va mai căuta niciodată nici măcar asta.

— O să-ţi facă plăcere să fii ţinută trează şi pusă la treabă până în zori? o întrebă el. Ochii lui îi cercetau leneş pe ai ei. Sau plăcerea o să fie numai a mea?

O fermeca cu cuvintele sale. Dar probabil ştia deja răspunsul ei, fără nicio urmă de îndoială. Dar cuvintele putea fi la fel de senzuale ca buzele sau mâinile ce se plimbau pe trup. Fiorii de dorinţă îi copleşeau trupul şi îi înmuiau genunchii.

— O să-mi facă o imensă plăcere, răspunse ea. Nu mi-am dorit niciodată să dispari cu totul, Luke. Şi nu asta am vrut să spun. Patul meu a fost gol fără tine.

Luke o sărută din nou şi-şi strecură limba în gura ei caldă câteva clipe.

— Atunci poate că ar trebui să ne aşezăm pe pat şi să vedem dacă pare mai plin în noaptea asta, spuse el.

— Da, Excelenţă, aprobă ea şi îl zâmbi.

După prima împreunare rapidă şi pasională, căzură amândoi de acord că patul nu li se mai părea la fel de gol şi că era ceva minunat. Mai făcură o dată dragoste – doar că de data aceea o supuse priceperii lui agonizant de lente şi extrem de satisfăcătoare. Şi apoi Anna recunoscu că patul nu i se mai părea deloc gol. Îi urmă apoi o a treia uniune, care fu şi mai tandră şi mai caldă decât cele de dinainte. Trupurile lor se îmbinară domol şi aproape languros într-un joc al plăcerii, după care Luke îi mărturisi că patul acela era infinit mai confortabil decât al lui…

— Aş putea fi convins cu uşurinţă să-mi petrec aici nopţile în următorii cincizeci de ani sau mai bine, îi şopti el la ureche, gâdilând-o cu respiraţia lui caldă. Şi chiar şi o parte dintre după-amiezi.

Anna suspină somnoroasă pe gâtul lui.

— Şi cum anume ai putea fi convins să faci asta? întrebă ea.

— Ar trebui să-mi promiţi să îţi petreci acele nopţi şi după-amiezi aici cu mine, răspunse el.

— Aşadar, nu e de vină doar patul? întrebă ea. Ci şi femeia care se află în el?

El îi suflă uşor în ureche.

— Cred că numai şi numai femeia, răspunse el. Ai putea aduce aici şi un pat de paie şi nu m-ar deranja cu nimic, dacă femeia ar rămâne aceeaşi.

Anna chicoti. Era cel mai apropiat lucru de o declaraţie de dragoste pe care i-l spusese vreodată – şi probabil aşa va rămâne. Dar era suficient. Se iubiră toată noaptea, primind şi oferindu-şi plăcere. Era norocoasă dacă apuca să fure o oră de somn, până când venea timpul s-o hrănească din nou pe Joy. Dar nu ar fi schimbat ceea ce tocmai împărtăşiseră pe câteva ore de somn profund, pentru nimic în lume.

Iubea şi aproape că se simţea şi iubită. În braţele soţului ei se simţea în siguranţă, la căldură şi somnoroasă. Poate că o parte din el nu putea renunţa cu totul la trecut. Dar cel puţin reuşea să ofere puţin de plăcere prezentului lui. Şi chiar dacă se temea de viitor, cel puţin în prezent avea iubirea şi iluzia siguranţei.

Şi era suficient. În clipa aceea îi era mai mult decât suficient.

— Noapte bună şi bună dimineaţa, ducesa mea, îi şopti el la ureche.

— Deja dorm, murmură ea.

— Aha, şopti el şi mai încet şi îi ronţăi senzual lobul urechii, până când începu să se zvârcolească şi să protesteze somnoroasă, îndepărtându-se de dinţii lui.

Dar adormise mult prea profund ca să mai audă chicotitul lui.

capitolul 21

Viaţa la ţară putea fi plictisitoare uneori. Chiar şi atunci când vecinii făceau eforturi considerabile să fie sociabili, fie găzduind, fie participând la diferite evenimente. Problema principală era aceea că oriunde te întorceai, vedeai aceleaşi feţe.

Întoarcerea ducelui de Harndon cu noua lui soţie şi cu sora acesteia înviorase lunile de vară şi de toamnă ia Bowden. Iar apoi botezul fiicei lor şi căsătoria lui Lady Agnes Marlowe cu lordul Severidge adusese un nou suflu de entuziasm verii, întrucât adusese mulţi oameni de seamă la Bowden.

Şi apoi, chiar când lumea din vecinătate se aşteptase ca totul să revină la normalitatea plictisitoare de dinainte, sosi noul chiriaş de la Wycherly. Colonelul Henry Lomax era un domn celibatar – ceea ce reprezenta un punct de mare interes pentru doamnele necăsătorite din zonă şi pentru părinţii lor. În plus, era un colonel de armată în rezervă. Şi implicit, era de aşteptat să aducă odată cu el multe povestiri despre aventură şi galanterie. Aşa că, încă din prima zi în care îşi stabili reşedinţa acolo, colonelul Lomax se pomeni primind un şir constant de vizitatori şi o întâmpinare călduroasă.

Luke şi Anna se numărară printre primii săi oaspeţi, însoţiţi fiind de ducesa văduvă şi de Henrietta, După ce coborâră din trăsură, Henrietta privi conacul şi afirmă că i se părea ciudat să vină la Wycherly ca invitată – mai cu seamă că era casa în care copilărise.

Un grup de vizitatori se afla deja în salonul principal, împreună cu colonelul. Totuşi, acesta se ridică şi primi noii oaspeţi cu farmec şi cu căldură. Era un bărbat înalt şi slab, trecut de patruzeci de ani. Cu toate acestea, era încă destul de chipeş. Era îmbrăcat elegant într-un costum maro cu bej şi purta o perucă pudrată cu grijă.

— Mă simt într-adevăr onorat, zise el, după ce se făcură prezentările şi apoi făcu o plecăciune adâncă şi elegantă în faţa oaspeţilor săi. Dar pe legea mea, Harndon! Este ceva absolut nedrept! Majoritatea ducilor pe care îi cunosc eu au dreptul la o singură ducesă. Iar dumneata ai trei şi toate sunt la fel de frumoase. Afişă apoi un zâmbet cuceritor, care-i aducea riduri atrăgătoare în jurul ochilor şi dezvăluia nişte dinţi albi foarte frumoşi.

Toţi cei prezenţi în încăpere râseră când auziră afirmaţia sa spirituală.

Cu toate acestea, ducesa văduvă nu părea deloc amuzată de galanteria lui. Ba chiar îşi arătă nemulţumirea printr-o înclinare rigidă şi regală a capului în direcţia colonelului. După aceea luă loc lângă doamna Persall şi se angajă într-o conversaţie cu aceasta.

Henrietta zâmbi şi îi întinse mâna. Colonelul îi luă imediat mâna şi o ridică la buzele sale.

— Ei bine, domnule, eu sunt doar o văduvă, spuse ea. O ducesă văduvă, chiar dacă asta nu este titulatura mea. Răposatul meu soţ a fost fratele mai mare al lui Luke.

— O văduvă? repetă colonelul, continuând să o ţină de mână şi aşezând-o pe canapea lângă el, după ce luară loc Anna şi Luke. Tinereţea şi frumuseţea dumitale ar transforma titlul acesta într-o bătaie de joc, doamnă, adăugă apoi, dându-i drumul la mână.

Henrietta continua să îi zâmbească.

Colonelul îşi mută apoi atenţia spre Anna.

— Excelenţa Voastră, am fost informat că i-aţi făcut recent un cadou soţului dumneavoastră, spuse el. Că i-aţi adus pe lume un copil. Să sperăm că este un fiu?

— O fiică, zise ea.

— Ah! exclamă el, zâmbind blând. Sunt sigur că este mica dumneavoastră comoară, doamnă. Şi a Excelenţei Sale, desigur. Înclină atunci uşor capul în direcţia lui Luke. Oricum… din câte am înţeles, soţul dumneavoastră are deja un moştenitor în persoana lordului Ashley Kendrick, dacă nu mă înşel?

— Da, răspunse ea.

După aceea, conversaţia intră pe un făgaş obişnuit şi se aduse tava cu ceai. Grupul de la Bowden plecă o jumătate de oră mai târziu, când sosiră alţi vizitatori.

— Văd că am fost suficient de norocos să-mi stabilesc reşedinţa într-un colţişor de lume foarte ospitalier, zise râzând colonelul Lomax, în timp ce stătea cu ei afară, pe terasă. Îl privi pe Luke urcând şi luându-şi locul pe banchetă, iar apoi le ajută pe Henrietta şi pe ducesa văduvă să urce în trăsură. Aştept cu nerăbdare să vă cunosc mai bine pe toţi, căci aţi fost atât de amabili să veniţi în vizită la mine.

Îi zâmbi admirativ Henriettei, apoi se întoarse spre Anna, cu mâna întinsă. Dar ea îşi aşezase deja mâna într-a lui Luke, aşa că urcă scăriţa fără ajutorul lui şi luă loc în trăsură.

— Aştept de asemenea cu nerăbdare să vă cunosc şi fiica, Excelenţă, continuă el. Îmi plac foarte mult copiii.

Anna înclină uşor capul, dar nu zise nimic. Luke se aşeză lângă ea, apoi vizitiul lor închise portiera şi se cocoţă din nou la locul său, pe capră. Colonelul Lomax zâmbi şi ridică mâna ca să-şi ia rămas-bun de la ei, în timp ce trăsura pornea pe drumul înapoi spre Bowden Abbey.

— O, Doamne, zise Henrietta râzând. Nu pot să spun că îmi pare rău că William a luat-o pe Agnes într-un voiaj de nuntă. Pe cuvântul meu, colonelul este un om extrem de fermecător. Nu eşti de acord, mamă?

— Aş spune că e poate puţin prea libertin în comportament, zise văduva. Dar a făcut un efort să se facă plăcut. Lucas, când vine şi el în vizită la noi, trebuie neapărat să-l inviţi la cină.

— Poţi sta liniştită că am să procedez exact aşa cum trebuie, spuse Luke.

Anna zâmbi strălucitor.

— Este o zi minunată, spuse ea. Mare păcat că a trebuit să petrecem o bună parte din ea în trăsură şi mergând în vizită.

— Anna, datoriile trebuie respectate indiferent de vremea de afară sau de dorinţele personale, îi aminti

soacra ei.

Anna îi zâmbi cu căldură.

— Da, mamă, ştiu. De aceea mă aflu aici. Mă întreb unde sunt William şi Agnes în clipa asta. Parcă mergeau prima dată la Paris, nu? Şi dacă nu mă înşel, le-ai dat câteva referinţe, nu-i aşa, Luke? Oricum, trebuie să mărturisesc că nu m-ar mira deloc dacă niciunul dintre ei n-ar ajunge să viziteze persoanele pe care li le-ai recomandat.

— Doamnă? zise el, ridicând uşor din sprâncene, întrebător.

— S-ar putea să îi sperie gândul că orice prieteni de-ai tăi trebuie să fie tot oameni importanţi, răspunse ea. Şi îndrăznesc să spun că ar avea dreptate. Râse de expresia surprinsă care se instală pe chipul lui şi apoi pălăvrăgi veselă pentru tot restul drumului.

Henrietta nu fusese sigură la început. Părea ceva mult prea neverosimil. Dar ar fi recunoscut oriunde ochii aceia intenşi, zâmbetul perfect şi mirosul distinctiv al apei sale colonie. În plus, o strânsese de mână mai tare decât ar fi făcut un străin.

Deborda de entuziasm. Era un bărbat extrem de chipeş. Mult mai chipeş decât îşi închipuise ea. Şi fermecător. Şi toate celelalte doamne din încăpere îl devoraseră din priviri. Dar ochii lui o devoraseră pe ea.

Şi Anna îl recunoscuse. Da, sigur îl recunoscuse, chiar dacă avusese mare grijă să ascundă asta. Îl recunoscuse, dar cu toate acestea, nu voise să dea de înţeles că se cunoşteau dinainte. Şi chiar dacă fusese atentă să mascheze şi asta, Henrietta observase că apăruse o oarecare teamă în ochii ei.

Totul era un mister minunat, care avea să fie în sfârşit dezvăluit.

Se întorsese. Şi chiar dacă Henrietta nu avea nici cea mai mică idee cum va face, ştia că într-un fel sau altul avea să o distrugă pe Anna. Şi poate şi pe Luke.

Dintr-odată, lumea i se părea din nou un loc luminos.

*

În mod normal, Anna s-ar fi grăbit să se ducă în odaia lui Joy, după ce fusese plecată într-o vizită. Fetiţa era de obicei trează la ora aceea, chiar dacă mai era mai mult de o oră până la următoarea ei masă. Micuţa începuse să zâmbească, cu toate că în mod obişnuit părea mai dispusă să-i facă pe plac tatălui ei, decât mamei sale. Dar una peste alta, era un copil bun – mereu cuminte şi veselă.

Dar în ziua aceea, după ce se scuză şi se grăbi la etaj, Anna nu porni în direcţia camerei lui Joy. În schimb, se duse repede în salonul ei privat şi închise ferm uşa în spatele ei. Se sprijini de uşă şi îşi dori în sinea ei să fi existat vreun zăvor. Cu toate acestea nu conta, pentru că în perioada aceea Luke nu mai venea acolo şi era foarte puţin probabil să o viziteze oricine altcineva în salonul ei, pentru un timp. Probabil credeau cu toţii că era cu Joy.

Avea mâinile reci şi palmele transpirate. Le întinse în faţă şi le privi tremurând incontrolabil. Avea respiraţia întretăiată, şi o vreme îi fu teamă că nu va putea inspira suficient aer încât să rămână conştientă. Simţea în cap o răceală şi un ţiuit îngrozitor. Şi i se înmuiaseră atât de tare genunchii, încât se temea că s-ar fi putut prăbuşi în orice clipă. Se aşeză greoi pe cel mai apropiat scaun.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. De ce nu se aşteptase la asta? De ce nu făcuse nimic ca să se pregătească? Desigur că se gândise la posibilitatea aceea încă de la petrecerea de Crăciun, Ba chiar din prima clipă în care William menţionase că îşi va închiria casa. Dar cu toate acestea, se liniştise imediat când fusese rostit numele omului. Iar în ziua aceea se dusese la Wycherly fără să bănuiască nimic şi intrase în salon cu zâmbetul pe buze.

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule! Dumnezeule! Îşi acoperi faţa cu mâinile-i reci ca gheaţă şi aplecă uşor capul, sprijinindu-l de crinolina fustei. Doamne, Dumnezeule! Doar că în perioada aceea Dumnezeu părea să-şi fi întors faţa de la ea. Nu o ajutase deloc în ultimii ani – asta dacă nu cumva îi făcuse un cadou cu Luke şi Joy. Dar

era un cadou crud. Unul care îi adusese iluzia fericirii şi a siguranţei. Şi unul care urma să fie smuls din mâinile ei.

Comportamentul lui fusese acelaşi ca la Elm Court şi în locurile natale. Fusese cald şi fermecător şi se făcuse plăcut de toată lumea. Ba chiar mai mult, îi făcuse pe toţi să-l aştepte cu nerăbdare în vizită în casele lor. Şi toţi păreau dornici ca el să ia parte la viaţa lor socială.

Şi arăta la fel ca în trecut – chipeş, elegant, viril şi atrăgător. Henrietta căzuse deja sub vraja sa. Chiar şi mama lui Luke se înseninase vizibil după acea primă şi unică greşeală a lui, de a încerca să o măgulească.

Anna se îndreptă în scaun şi-şi sprijini capul de spetează. Aşadar, totul urma să înceapă din nou. Se va repeta istoria de la Elm Court. Vor începe iar vizitele şi scrisorile prin intermediul cărora îi cerea bani pentru achitarea datoriilor tatălui ei – la fel ca în primele luni după ce se căsătorise. Şi poate că îi va cere să îl ajute şi în alte feluri – adică să-şi înşele vecinii şi să fure de la ei. Nu! Îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului. Nu şi asta. Nu din nou. Niciodată asta. Măcar acolo trebuia să tragă linie.

Ce putea să facă? Primul ei instinct fu acela de a se duce la Luke şi a-i spune tot adevărul… toate detaliile sordide. Încercă să-şi imagineze uşurarea aceea copleşitoare de a-i putea spune soţului ei tot ce avea pe suflet. Era omul pe care ajunsese să-l iubească mai mult decât însăşi viaţa. Încercă să-şi imagineze asta. Dar nu vedea cu ochii minţii altceva decât chipul lui Luke. Mai întâi neîncrezător, apoi dispreţuitor şi în cele din urmă rece şi grav. Apoi şi-l închipui luându-i fiica de lângă ea şi angajând o bonă. Şi apoi trimiţând-o în faţa unui tribunal de departe, în încercarea de a minimiza pe cât posibil scandalul…

Începu să respire din ce în ce mai repede. Nu i-ar fi mai văzut niciodată. Dar absolut niciodată.

Se gândi apoi că toate lucrurile care îi treceau prin minte erau ridicole. Luke nu ar fi reacţionat niciodată astfel Era soţia lui. Şi în ultima vreme deveniseră şi prieteni. El… cu siguranţă ajunsese să simtă măcar o oarecare afecţiune pentru ea. Sigur ar fi ascultat-o plin de înţelegere. Şi fără

îndoială, ar fi ajutat-o.

Îşi aminti apoi de felul în care reacţionase ultima dată când cineva îl jignise şi îl rănise. Se gândi la fratele lui.

George. Nu doar că nu îl iertase niciodată, dar nici măcar nu voia să se apropie vreodată de mormântul lui.

O, nu, nu putea risca asta. Nu putea să rişte să piardă totul. În clipa aceea miza era mult prea mare. Pentru că în momentul acela îi avea pe Joy şi pe Luke.

Dar pierduse totul oricum. Simţea că se apropia deznodământul întregii poveşti. Cândva Lovatt avea să o ia de acolo. Nu ştia dacă se va întâmpla în curând sau în viitorul mai îndepărtat, dar cu siguranţă o va lua de acolo şi o va duce departe. Departe de Luke, de Joy şi de Anglia. Oare avea să plece cu el, supusă? Sau se va lupta? Dar cum ar fi putut lupta cu el? Să-i spună adevărul lui Luke? De ce nu i-ar fi spus chiar în clipa aceea, dacă tot avea de gând să o facă atunci când va veni momentul?

Oare de ce nu-i spusese totul încă din ziua în care venise să o ceară de soţie? Sau şi mai bine, de ce nu-l refuzase pur şi simplu de la început? Dacă ar fi procedat astfel, în momentul acela ar fi fost plecată cu Sir Lovatt, oriunde plănuia el să o ducă. Şi ar fi înţeles ce-i pregătea pentru viitor. Poate că voia să îi fie amantă. Sau poate soţie. Sau poate niciuna, nici alta. Dar cel puţin aşa ar fi ştiut. Şi nu şi-ar fi mai permis luxul înşelător al fericirii. Sau al speranţei.

Prin mintea ei se învârteau tot felul de gânduri, emoţii şi decizii contradictorii. Iar trupul ei se lupta cu nevoia de a fugi în camera de baie, ca să vomite.

*

Luke se afla în biroul său. Răsfoia un registru pe care-l luase de pe raft, dar aproape că se uita prin el. În mod normal şi el s-ar fi dus în odaia fiicei sale în acel moment al zilei. De obicei, tentaţia de a se juca cu fiica lui când era trează era ceva irezistibil. Şi în alte circumstanţe, probabil ar fi sugerat ca el şi Anna să o scoată afară la o plimbare.

Mai cu seamă că era o zi minunată.

Dar în loc, venise în bibliotecă şi închisese ferm uşa în urma lui.

Colonelul Henry Lomax era un domn destul de rafinat. Avea prezenţă, abilităţi de a face conversaţie şi un aspect elegant pentru un englez. Dăduse dovadă de amabilitate faţă de domni şi de farmec în relaţie cu doamnele. Fără îndoială avea să fie foarte căutat pe timpul verii şi până când se mai risipea noutatea prezentei sale în zonă. Sau poate chiar şi după aceea. Henrietta fusese vizibil atrasă de farmecul său. Măcar acesta era un semn promiţător.

Luke se încruntă şi trânti registrul, închizându-l. Dar ce naiba căutase omul acela să stea pe jumătate ascuns în spatele unui copac din mijlocul pieţei din faţa bisericii, în ziua căsătoriei lui cu Anna? Oare se aflase acolo din pură întâmplare şi curiozitatea îl făcuse să rămână să privească? Dar dacă era aşa, atunci de ce nu adusese vorba despre asta în după-amiaza aceea? De ce nu ar fi amintit despre faptul ciudat că îi văzuse pe duce şi pe ducesă în ziua nunţii lor? Nu apăruse nici o licărire de recunoaştere în ochii colonelului în clipa în care intraseră în salonul său…

Şi desigur că nici Luke nu menţionase nimic. Poate că lui Lomax pur şi simplu îi fusese ruşine să recunoască faptul că stătuse şi privise ceremonia de nuntă ca un oaspete neinvitat – exact ca oamenii din păturile sociale inferioare.

Luke aşează registrul înapoi pe raft şi scoase altul, absent. Totuşi, acela nu era singurul lucru ciudat. Avea o convingere stranie că Lomax era bărbatul care se plimbase cu Anna la Ranelagh Gardens. Dar fără îndoială se înşela. Omul acela fusese mascat şi identitatea sa, ascunsă de dominoul cu glugă pe care-l purtase. Ar fi rost imposibil să-şi dea seama de altceva decât de statura şi de constituţia lui. Şi probabil că în Anglia existau câteva mii de bărbaţi înalţi şi slabi. Era o prostie din partea lui să-şi închipuie că îl recunoscuse pe bărbatul mascat din seara aceea în noul vecin pe care-l vizitase în acea după-amiază. În plus, Lomax şi Anna nu dăduseră semne să se fi recunoscut.

Cu toate acestea, Luke îşi amintea că în ambele

cazuri – şi în faţa bisericii în ziua nunţii sale şi în seara balului de la Ranelagh – îl încercase un sentiment trecător că ar fi trebuit să-l recunoască – chiar dacă la momentul respectiv nu făcuse nicio legătură între cele două incidente. Şi acelaşi sentiment îl încerca şi în după-amiaza aceea. Lomax, Lomax… Numele lui nu-i spunea nimic. Şi nu reuşea nici să-l recunoască din punct de vedere fizic – dacă acesta era lucrul careu scăpa.

În clipa aceea, se gândi că era un lucru destul de prostesc. Aşează nerăbdător registrul înapoi pe raft şi apoi se întoarse de la biblioteca plină cu registre. Dacă Lomax era într-adevăr omul misterios din piaţa din faţa bisericii – şi Luke era aproape sigur de asta atunci prezenţa lui acolo fusese pur întâmplătoare şi complet lipsită de importanţă. Şi Lomax sigur nu era bărbatul mascat de la Ranelagh. Nu avea cum să fie. Şi dacă Luke îl mai văzuse într-adevăr vreodată până atunci – poate în anii şederii lui în Franţa cu siguranţă fusese o întâlnire pasageră şi neimportantă, care i se ştersese din memorie. Oricum, era destul de neimportant.

Se aşează din nou la birou, îşi sprijini coatele pe el şi începu să bată darabana. Îşi dădu seama atunci că nu făcuse acel pas simplu de a o întreba pe Anna dacă îl cunoştea cumva de dinainte pe Lomax. Dar după aceea înţelese destul de tulburat că nu avea de gând să o întrebe.

Oare se temea de răspunsul ei? Sau de absenţa unui răspuns?

Se încruntă. De ce naiba nu-şi impusese de la bun început autoritatea? De ce îi permisese să păstreze un secret care îl lipsise de unul dintre drepturile sale conjugale? Oare de ce nu o obligase să îi mărturisească totul de la bun început?

Se încruntă şi mai tare. Şi mai exact, de ce naiba făcea conexiuni în minte între secretul ei şi sosirea în zonă a unui vecin foarte amabil – pe care îl mai văzuse o dată, absolut întâmplător în ziua nunţii lui – şi pe care era clar că Anna nu-l mai văzuse niciodată până în după-amiaza aceea?

*

Venirea primăverii aducea cu sine multe schimbări la Bowden Abbey. Luke găsise în cele din urmă un administrator nou – pe Howard Fox, care venise cu recomandări foarte bune. Omul urma să înceapă lucrul în câteva săptămâni – de îndată ce îşi încheia perioada de preaviz la fostul loc de muncă. Ashley urma să se alăture Companiei Indiilor de Est şi să plece să se stabilească în India, imediat ce era chemat. Ashley era foarte entuziasmat în legătură cu viitorul său, iar Luke era fericit pentru el. Acolo va putea să-şi croiască propriul drum în viaţă – întocmai după cum făcuse cândva şi Luke. Dar lucrurile vor fi altfel pentru Ashley. Pentru că el va şti că avea toată dragostea şi tot sprijinul familiei sale chiar şi în ciuda faptului că mama lor era de părere că se făcea de ruşine asociindu-şi numele cu afacerile. În plus, Ashley va şti că se putea întoarce oricând casă…

Şi odată cu venirea primăverii, Doris urma să se întoarcă la Londra pentru a lua parte la distracţiile sezonului. Şi probabil ar fi plecat mult mai devreme, dacă botezul şi nunta nu le-ar fi ţinut acasă pe ea şi pe mama sa. Din păcate, Luke nu se descurcase la fel de bine să rezolve lucrurile cu Doris, cum făcuse cu Ashley. Dar cel puţin în ultimele câteva luni fuseseră în sfârşit capabili să se comporte civilizat unul cu altul.

Luke îşi dorea să o vadă fericită. Spera ca anul acela să aibă experienţe mult mai frumoase, care să poată şterge amintirile amare ale sezonului trecut. Cu toate acestea, probabil ar fi fost bucuros să o lase să plece fără să mai vorbească cu ea în particular – sau cel puţin dacă i-ar fi permis şi Anna lucrul acesta. Dar desigur, soţia sa nu lăsă lucrurile aşa…

— Doris o să plece poimâine, îi spuse ea la două nopţi după fuseseră în vizită la noul lor vecin.

El mormăi un răspuns. Era deja pe jumătate adormit – mai ales că abia ce terminaseră să facă dragoste.

— Ai de gând să vorbeşti cu ea? întrebă Anna.

Luke se strădui atunci să mai rămână treaz câteva minute…

— Să îi ofer un îndemn părintesc să se comporte frumos şi să nu repete indiscreţia de anul trecut? întrebă el. Nu prea cred, Anna…

— Sper şi eu că nu, rosti ea cu ardoare. Dar i-ai spus vreodată că o iubeşti?

— De când aveam douăzeci de ani, nu, răspunse el. Dar cred că a trecut de vârsta când avea nevoie de o declaraţie de dragoste de la un simplu frate, Anna.

— O, aici te înşeli! Ştiu că o iubeşti, Luke. Şi nu are niciun rost să îmi aminteşti că nu ştii nimic despre iubire… pentru că sunt sigură că asta voiai să faci. Doris are nevoie să audă că ai încredere în ea şi că îţi doreşti să fie fericită. Că o iubeşti. A aşteptat asta tot anul.

Luke cugetă asupra cuvintelor ei. Oare chiar conta asta atât de mult pentru Doris? Păruse să se fi descurcat foarte bine fără el în ultimul an. Numai la început fusese ursuză şi nefericită – adică se comportase întocmai cum se aşteptase el. Dar ştia că Anna avea dreptate. Simţise şi el ruptura care avusese loc între ei. Şi trecător – dar doar trecător – detestase şi el responsabilităţile şi obligaţiile cu care fusese împovărat, în ciuda faptului că nu şi le dorise niciodată.

— Da, doamnă, zise el, cu un oftat exagerat. Pot să mă culc acum?

— Da, poţi, răspunse ea, cuibărindu-se mai aproape.

Cu toate acestea, lui Luke i se părea că detectase o oarecare dezamăgire în vocea ei. La fel cum în timp ce făcuseră dragoste, simţise un fel de disperare şi o căutare a apropierii în braţele şi în întreg trupul ei. Era acelaşi gen de disperare pe care o mai simţise şi în alte două dăţi – doar că atunci fusese mai controlată. Şi în momentul acela nu voia să se gândească la motivele care se ascundeau în spatele ei.

— O să vorbesc cu ea mâine, spuse el. Şi o să vorbesc şi cu Theo, data viitoare când mă întâlnesc cu el… despre

faptul că m-a convins să mă căsătoresc cu tine.

O auzi înăbuşindu-şi un chicotit în umărul său şi se gândi că era mai bine aşa. Şi totuşi învăţa ceva nou despre el însuşi. Până atunci nu mai crezuse niciodată că era capabil de laşitate. Dar alesese să o tachineze în loc să înfrunte problema care-i întuneca gândurile.

Şi dintr-odată, nu se mai simţea deloc somnoros.

La naiba!

*

Doris îl privi destul de surprinsă a doua zi dimineaţă, când intră în salonul pentru micul dejun şi-i spuse că voia să vorbească cu ea, după ce îşi termina masa. Dar nu repetă greşeala pe care o făcuse în trecut. Nu rămase în spatele mesei de lucru când ea veni în biroul lui, puţin mai târziu, părând precaută şi sfidătoare.

— Este puţin înnorat în dimineaţa asta, zise el. Dar nu e frig. Să mergem la o plimbare prin grădină?

În clipa aceea, Doris părea şi mai suspicioasă decât mai devreme.

Odată ajunşi în grădina englezească, Luke îi strecură braţul prin al lui.

— Ştiu ce ai de gând să-mi spui, zise ea. Nu o să încerc să-i scriu sau mă întâlnesc cu el, Luke. Ţi-am spus deja că îl urăsc şi am vorbit serios. În plus, acum sunt cu un an mai mare şi mai înţeleaptă. Nu am nevoie să joci rolul de tată aspru cu mine.

— Atunci ce zici de cel de frate îngrijorat şi afectuos? întrebă el.

— Afectuos? Se uită la el şi râse.

— Îţi mai aminteşti ce voiai să îi ceri regelui la un moment dat? o întrebă el.

Doris se încruntă.

— Voiam eu să îi cer ceva regelui?

— Voiai să-i ceri să te lase să te căsătoreşti cu mine, pentru că mă iubeai mai mult decât pe oricine altcineva. Mai mult decât pe tata sau pe George şi puţin mai mult

decât pe Ashley. Îţi mai aduci aminte?

Păru neîncrezătoare pentru o clipă, dar apoi izbucni într-un râset autentic.

— Nu! Serios? Aşa voiam să fac?

— Aveai doar cinci ani atunci. Dar aveai de gând să-i ceri asta de îndată ce te făceai suficient de mare. Te-am dezamăgit, Dor.

— Din cauză că nu m-ai dus să vorbesc cu regele? Expresia de pe chipul ei deveni melancolică.

— Nu. Din cauză că anul trecut am acţionat nesăbuit şi lipsit de compasiune în problema cu Frawley, spuse el.

— A, asta, spuse ea, şi se înroşi. Ba să ştii că ai procedat corect, Luke. Aş fi fost teribil de nefericită cu el. De fapt, cred că i-am sugerat Annei care erau planurile mele în seara aceea la Ranelagh, tocmai în speranţa că cineva mă va opri… Chiar dacă nu voiam să recunosc asta atunci.

— Ar fi trebuit să te îmbrăţişez strâns şi să nu-ţi mai dau drumul până când nu promiteai că nu vei oferi afecţiunea surorii mele preferate unui blestemat de vânător de zestre, zise el

— Sunt singura ta soră, Luke, spuse ea.

— Exact, aprobă el. Şi o soră fără de care am trăit prea mult timp. Să nu mai faci niciodată asta, Dor, sau cred că o să-l omor pe om, indiferent cine este. Ai binecuvântarea mea să te căsătoreşti cu oricine vrei – în limite rezonabile, desigur – şi cu condiţia ca acel bărbat să te iubească mai mult de cinci mii sau cincizeci de mii… sau cinci sute de mii de lire sterline.

— În limite rezonabile? Doris se oprise din mers şi îi zâmbea.

— Nişte cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le adaug, zise el cu tristeţe. Iartă-mă. Uneori povara responsabilităţii cântăreşte foarte mult pe umerii mei. Îmi fac griji pentru tine. Dar să ştii că am încredere în tine, Dor! Acum ai împlinit douăzeci de ani, şi ştiu că eşti mai cu capul pe umeri. Şi am încredere că vei face o alegere care să conducă la fericirea ta de durată.

— Aşa cum ai făcut tu când ai ales-o pe Anna? îl întrebă ea.

Întrebarea aceea îl luă prin surprindere.

— Aşa cum am făcut eu, da, recunoscu el.

În timp ce rostea cuvintele acelea înţelese că erau cel puţin parţial adevărate. Dar fericire de durată? Mintea lui zbură imediat spre disperarea pe care o simţise în sufletul soţiei sale în noaptea precedentă.

Doris îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi îl sărută pe fiecare obraz, apoi depuse un pupic uşor pe buze. Când lăsă capul pe spate, Luke observă că avea lacrimi în ochi.

— În clipa asta îmi pare foarte rău că te-am lăsat pe tine să vorbeşti primul, zise ea. Tot anul am vrut să-ţi spun ce rău îmi pare că m-am comportat copilăreşte şi cât de fericită am fost că m-ai salvat din ceva ce ar fi fost o situaţie de nesuportat.

Luke îi zâmbi atunci, aşa că Doris adăugă:

— Faci asta mult prea rar. Atunci când zâmbeşti arăţi exact ca fratele pe care mi-l amintesc. O, da, acum chiar cred cu adevărat că eşti fratele meu, Luke.

El chicoti, iar ea îşi strecură braţul printr-al lui şi îl conduse pe cărarea din grădină, îndepărtându-se de casă.

— Luke, mă bucur foarte mult că nu te-ai căsătorit cu Henrietta, spuse ea. Şi mi-aş fi dorit ca nici George să nu se căsătorească cu ea.

Luke se încordă de îndată ce auzi cuvintele ei.

— George nu a avut de ales, zise el. Iar dacă a fost nefericit, atunci a primit exact ce merita.

— E, haide, spuse ea. Doar nu crezi asta cu adevărat, nu-i aşa, Luke?

— Nu vreau să vorbesc despre subiectul acesta.

— O, prostii, exclamă ea. Doar nu crezi că George chiar a siluit-o pe Henrietta, nu?

Nu voise să discute cu nimeni acel subiect – mai ales nu cu sora lui. Undeva adânc în sufletul său exista o rană adâncă şi dureroasă, care se închisese în timp, dar care încă se mai putea deschide în orice clipă. Şi era cauzată de faptul că o pierduse pe Henrietta. Şi de încă o pierdere,

care probabil fusese şi mai îngrozitoare pentru el. Şi anume pierderea fratelui său mult iubit, George.

— A apărut un copil, Dor, zise el rigid. Aşa că George s-a căsătorit cu Henrietta. Doar nu vrei să sugerezi că acel copil a fost al meu, nu?

Ea scoase atunci un sunet prelung de nemulţumire şi dezaprobare.

— Nu. Dar să ştii... copiii văd mult mai multe lucruri decât ar trebui, spuse ea. Şi eu am văzut multe lucruri, Luke. Ea a pus ochii pe George de îndată ce s-a întors acasă din marele tur, arătând extrem de chipeş şi elegant. Şi bineînţeles, mai era şi faptul că avea titlul de marchiz şi era moştenitorul tatii. Şi a flirtat cu el pe la spatele tău, de fiecare dată când a avut ocazia. Îşi dorea să devină marchiză şi într-o zi, ducesă.

— Doris! exclamă el pe o voce tăioasă. Te rog nu uita că vorbeşti despre cumnata ta. A fi mai bine să taci acum. Sau schimbă subiectul.

Dar ea nu se lăsă intimidată.

— Şi vorbesc şi despre fratele meu, şuieră ea spre el. Care a fost şi fratele tău, Luke! Doar nu ai crezut în toţi anii aceştia că George a fost capabil de o asemenea răutate. Nu poţi crede asta. Este adevărat că între el şi Henrietta a fost seducţie. Dar îţi jur că ea a fost cea care l-a sedus. George doar a cedat în faţa unui moment de slăbiciune şi apoi a suferit toată viaţa pentru asta. Bietul George!

Luke deveni imediat foarte rece.

— Nu o să mai vorbim despre asta, spuse tăios. Nu vreau să mă cert cu tine, tocmai acum, când ne-am împăcat din nou.

— Luke, zise ea şi-l privi cu lacrimi în ochi. Din cauza Henriettei ai stat departe doi ani după moartea lui George, nu-i aşa? Încă o mai iubeşti? Încă o mai iubeşti?! O, vai, biata Anna!

— Nu, nu o iubesc pe Henrietta. Dar am spus că nu vom mai vorbi despre asta, zise el încet şi în ochii lui apăru o licărire periculoasă.

Aşa că Doris se supuse.

Nu ştia dacă era adevărat ce îi spusese sora lui. Nu ştia nici dacă îşi dorea sau nu să fie adevărat. Cu toate acestea, îl surprindea că nu se gândise şi el la asta până atunci. Construise o barieră de cinism în jurul inimii sale în timpul anilor petrecuţi în Franţa. Şi totuşi, Henrietta rămăsese undeva în afara acelei bariere – ca singura parte de perfecţiune rămasă neatinsă din trecutul lui. Singura iubire în care continuase să creadă, chiar dacă nu supravieţuise până în prezent.

Şi totuşi, crezând în ea, fusese nevoit să îndure rana adâncă a trădării crude a fratelui său. Şi ucisese în el orice urmă de iubire, tocmai din nevoia de a îndepărta acea durere îngrozitoare.

— Vrei să îţi spun ce calităţi vreau să aibă soţul pe care o să îl caut la Londra în primăvară? întrebă Doris, după câteva minute de tăcere.

— Da, te rog, zise el şi-i acoperi mâna cu a lui.

capitolul 22

În aceeaşi după-amiază, colonelul Henry Lomax făcu o vizită de curtoazie la Bowden Abbey. Îi strânse mâna lui Ashley cu căldură şi fu încântat să o cunoască pe Lady Doris, după care declară că era dezamăgit să afle că doamna urma să plece la Londra a doua zi, împreună cu mama ei. Adăugă apoi că era ceva dezamăgitor nu doar pentru el însuşi şi că îndrăznea să vorbească în numele tuturor noilor sale cunoştinţe din vecinătate. Dar că fără îndoială, sosirea a două doamne atât de frumoase va reprezenta un eveniment fericit pentru domnii din oraş.

Doris se îmbujoră şi râse, fiind cucerită imediat de galanteria lui.

Henrietta era vizibil interesată de acest domn chipeş şi atrăgător, proaspăt sosit în zonă.

— O, domnule! exclamă ea, când stăteau cu toţii în salon, luând ceaiul. Este foarte greu de crezut că pentru

următorul an va locui un străin în casa copilăriei mele.

— Un străin, doamnă? repetă el. Sper ca în curând acest cuvânt să se transforme în „vecin” şi „prieten”.

Henrietta se înroşi.

— Mă refer doar la faptul că am multe amintiri plăcute asociate cu conacul acela, spuse ea.

— Atunci, doamnă, sper că nu te vei înstrăina nici dumneata de casă în anul care vine, zise el. Te rog să vii ori de câte ori îţi doreşti… Şi sper că împreună cu Excelenţa Sa şi cumnata dumitale, care să îţi ţină companie.

— O, Doamne! exclamă Henrietta, râzând. Doar nu credeai că aş veni de una singură. Dar îţi mulţumesc pentru oferta generoasă. Dacă Anna nu mă va putea însoţi, am să aduc cu mine o cameristă.

— Doamnă, va fi plăcerea mea, să te văd luându-ţi toate libertăţile în fosta dumitale casă, spuse el.

Luke privea scena cu interes. În multe feluri ar fi fost o uşurare pentru el ca Henrietta să-i urmeze sfatul şi să lase trecutul în urmă. Şi poate că un bărbat nou în viaţa ei era exact ce avea nevoie. Se gândi apoi că, deşi el era cu mult mai în vârstă decât ea, Lomax era suficient de chipeş pentru ca femeile să-l considere atrăgător. În plus, dădea dovadă de mult şarm şi amabilitate. Şi Luke nu înţelegea de ce nu prea putea să-l placă – dacă nu cumva de vină erau chiar gândurile pe care le avusese după acea primă vizită la el.

— Ai servit mult timp în armată, colonele? îl întrebă el. Din ce regiment ai făcut parte?

Lomax îi răspunse la toate întrebările. Oferi multe informaţii detaliate cu privire la problemele militare şi în acelaşi timp stârni interesul doamnelor, incluzând în povestirile sale tot felul de anecdote interesante, despre anii pe care-i petrecuse în America. În cele din urmă, Luke fu forţat să conchidă să omul era curtenitor şi foarte priceput în arta conversaţiei.

— Ai locuit în Franţa? îl întrebă Luke.

— Din păcate, nu, răspunse colonelul, râzând. Spre deosebire de Excelenţa Voastră, mie îmi lipseşte

rafinamentul fizic şi comportamental pe care l-ar putea deprinde cineva printr-o şedere prelungită la Paris. Toate vizitele mele în Franţa au fost extrem de scurte.

Dar lucrul acesta nu excludea posibilitatea ca Luke să-l fi văzut acolo la un moment dat. Cu toate acestea, el nu îşi amintea când sau unde se întâmplase asta.

— Te-ai întors de ceva timp din America, zise Luke, Ai fost cumva la Londra primăvara trecută? Eu am fost acolo împreună cu soţia mea. Şi la fel şi mama, sora şi fratele meu. Este de mirare că nu ne-am întâlnit atunci.

— Nu cred că e un lucru atât de surprinzător pe cât ar putea părea, răspunse Lomax ridicând din umeri şi zâmbind. După o absenţă atât de lungă, mi-a luat ceva timp să leg din nou relaţiile cu vechii prieteni.

Luke lăsă pleoapele să i se închidă pe jumătate. Era un obicei pe care-l dobândise în Franţa în timpul lunilor în care fusese un împătimit al jocurilor de noroc. Un alt jucător mai în vârstă şi foarte experimentat, care se arătase interesat de el, îi spuse odată: „Priveşte cu atenţie, în timp ce pari leneş şi visător”. Dar Lomax îi întâlni privirea şi ezită o clipă.

— V-aţi căsătorit la Londra, primăvara trecută, Excelenţa? întrebă el, încruntându-se. Am un sentiment straniu că am asistat la nunta dumitale, din piaţa din faţa bisericii. Mă plimbam prin oraş fără o ţintă anume, când am dat peste un grup mare de oameni, adunat în faţa unei biserici. Şi chiar în momentul acela s-au deschis uşile şi a ieşit grupul de nuntaşi. Curiozitatea m-a făcut să mă opresc şi să privesc… şi trebuie să mărturisesc că am făcut-o într-un mod destul de nepoliticos. Şi cred că – se opri din vorbit, o privi pe Anna şi zâmbi – da, cred că domniile voastre eraţi mirele şi mireasa. Ce coincidenţă ciudată!

— Da, într-adevăr, zise Luke şi ridică din sprâncene, mimând mirarea.

Iată că venise şi explicaţia. Şi era una perfect rezonabilă, pe care şi-o imaginase şi el cu câteva zile în urmă. Fusese o pură întâmplare, şi Lomax nu îi recunoscuse imediat când se stabilise acolo, pentru că trecuse aproape

un an de atunci. Dar în fond, de ce i-ar fi recunoscut? Fuseseră nişte străini pentru el. Ori asta, ori omul era extrem de inteligent. Poate că văzuse ceva în privirea lui Luke şi apoi îşi modificase comportamentul, în conformitate cu ceea ce citise în ochii săi.

Sau poate că de fapt Luke despica prea mult firul în patru. Oare chiar exista vreun motiv să fie suspicios?

Colonelul Lomax lăsă pe masă ceşcuţa goală şi farfuriuţa şi dădu semne că era pe cale să plece.

— Grădinile englezeşti de la Bowden Abbey sunt faimoase, după cum probabil ai auzit deja domnule, spuse Henrietta. Şi sunt din nou pline de culoare acum că primăvara şi-a intrat în drepturi.

— Într-adevăr, doamnă. Colonelul se ridică în picioare şi făcu o plecăciune în faţa ei. Am întrezărit câteva imagini ispititoare ale frumuseţii lor, de la fereastra trăsurii mele, când mă apropiam de casă.

Henrietta îi zâmbi cu căldură.

— Este o zi minunată, domnule, spuse ea. Mult prea frumoasă ca să fie irosită în întregime în casă sau în interiorul unei trăsuri.

— Ai perfectă dreptate, aprobă el şi îi zâmbi. Măcar o parte a zilei ar trebui savurată printr-o plimbare liniştită, într-un cadru mirific şi într-o companie plăcută. Se întoarse apoi către Anna şi făcu o plecăciune. Excelenţa Voastră, aţi vrea să-mi acordaţi onoarea de a-mi arăta grădinile înainte să plec?

Luke întrezări pentru o clipită expresia de amărăciune de pe chipul Henriettei, pentru că o ascunse rapid, în plus, toată atenţia lui era concentrată asupra soţiei sale, care se ridică graţios şi îi spuse colonelului Lomax că ar fi încântată.

Luke o studie cu mare atenţie şi se întrebă dacă exista vreun semn pe chipul ei care să indice că toată acea situaţie era altceva decât ce părea la suprafaţă. Poate vreun indiciu că îl cunoştea dinainte pe bărbatul acela? Sau care să-i dea de înţeles dacă era bucuroasă sau nemulţumită de cererea lui? Dar nu părea să fie nimic, cu

excepţia zâmbetului ei politicos şi o anumită absenţă a căldurii sale obişnuite. Pe de altă parte, era foarte posibil ca asta să fie doar în imaginaţia lui – şi mintea sa să răstălmăcească lucrurile pentru a se potrivi cu suspiciunile lui nefondate.

Dar cum rămânea cu Lomax? Oare nu o desconsiderase aproape făţiş pe Henrietta? Orice bărbat ar fi trebuit să fie complet idiot ca să nu observe că ea îşi pusese în gând să-l cucerească şi că sugera să meargă la o plimbare numai ei doi. Şi Luke avea senzaţia că existase ceva aproape intenţionat şi teatral în comportamentul lui dispreţuitor – aproape ca şi când lui Lomax îi plăcuse foarte mult să o desconsidere.

Şi totuşi, se putea, din nou, ca totul să fie doar în imaginaţia lui. Oare faptul de a-i cere stăpânei casei să-i arate grădinile sau o parte a conacului nu putea fi considerat mai degrabă un semn de politeţe?

În timpul anilor petrecuţi în Franţa, Luke învăţase să-şi asculte intuiţia. Îl ajutase de nenumărate ori să evite o situaţie neplăcută. Şi nu-şi amintea să fi avut vreodată vreun instinct atât de puternic ca acela pe care-l simţea în acel moment… sau vreunul care să nu-i fi dat pace, cu o asemenea intensitate. O putea întreba pe Anna. Ar fi fost cel mai firesc lucru. Pe de altă parte, ştia că Anna l-ar fi privit inexpresivă şi ar fi negat totul. Dar mai exista şi o altă cale – una care poate i-ar fi oferit puţin mai multe informaţii despre chipeşul şi fermecătorul colonel Lomax.

După ce colonelul ieşi afară, la braţ cu Anna, Luke rămase o vreme şi-i privi de la fereastra biroului său. Se plimbau şi discutau – întocmai după cum ar fi fost de aşteptat să facă un oaspete şi gazda sa. Lomax purta o redingotă lungă şi evazată, de culoare albastră, pantaloni gri până la genunchi, ciorapi albi şi pantofi cu catarame, iar peruca lui era pudrată cu grijă. Şi îşi ţinea în mod corect tricornul, sub braţ. Era aproape imposibil de spus dacă era acelaşi bărbat care se plimbase cu Anna la Ranelagh, mascat din cap până-n picioare.

Cu excepţia unui singur lucru. Avea un fel anume de a

se înclina uşor într-o parte şi de a se apleca spre ea cu atenţie binevoitoare, în timp ce asculta ce avea de spus. Era ceva nedefinit – ceva ce Luke nu ar fi putut descrie în cuvinte. Dar ceva care îi îngheţa sângele în vene.

Era acelaşi om. Ar fi putut băga mâna în foc pentru asta.

Se aşeză la birou, scoase o foaie de hârtie şi verifică vârful peniţei înainte de a o scufunda în călimara cu cerneală şi de a scrie. Theo. Fără îndoială el i-ar fi putut face rost de informaţiile de care avea nevoie. Voia să ştie tot ce se putea despre colonelul Henry Lomax. Începând cu dosarul său militar.

*

— Inima mea tresare de bucurie să te revăd, Anna mea, zise el. A trecut mult prea mult timp. Maternitatea îţi prieşte, după cum am bănuit de când ţi-am permis să devii mamă. Eşti mai frumoasă ca oricând.

Era probabil pentru prima dată când mânia era mai puternică în sufletul ei decât teama.

— Nu sunt Anna ta, zise ea tăios. Şi nu ai ce să cauţi să vii aici sub un nume fals şi să păcăleşti oameni nevinovaţi.

— Eşti curajoasă şi înflăcărată, zise el. Am admirat mereu asta la tine, Anna.

— Care este suma totală a datoriilor restante ale tatălui meu? întrebă ea. Dar chiar şi în timp ce vorbea ştia că situaţia era nădăjduită. Ce îţi mai datorează familia mea? Spune-mi suma, domnule, şi am să îl rog pe soţul meu să o plătească. Şi cu asta o să punem capăt problemei. Te vei putea întoarce la viaţa ta şi eu voi putea continua cu a mea.

— Dar tu eşti viaţa mea, Anna, zise el, îngheţând focul furiei sale. El te iubeşte atât de mult pe cât te iubesc eu? Pare un om la fel de rece şi mândru, precum spune şi reputaţia sa. Dar pot să înţeleg că ai fost sedusă de un chip frumos. Crezi că lui i-ar conveni să afle că ducesa lui este o

hoaţă şi o criminală?

— Ştii foarte bine că nu sunt niciuna, nici alta.

— Eu s-ar putea să te cred, zise el, pentru că eşti viaţa mea, Anna. Dar, vezi tu, din păcate există nişte oameni mai obiectivi decât mine şi implicit, mai demni de încredere, care ar putea jura că eşti vinovată.

Ea se agăţă de furia pe care o simţea, ca de o mantie protectoare.

— Înţeleg perfect ce s-a întâmplat. Ar trebui să fiu idioată ca să nu-mi dau seama. M-ai însemnat încă de la început ca fiind victima ta şi apoi ai întins capcana. Şi eu am picat în ea ca o inocentă nechibzuită. Pot să înţeleg asta. Ceea ce nu înţeleg însă este de ce. De ce îmi faci asta? Nu e vorba de bani. Atunci, despre ce?

— Oh, Anna, rosti el încet şi aplecă uşor capul spre al ei… E vorba despre faptul că te iubesc.

— Iubire! Furia aceea înăbuşită explodă în ea, dar îşi aminti repede unde era. Se afla în grădinile englezeşti de la Bowden, sub privirea oricui voia să îi privească de la vreo fereastra din casă. M-aş fi căsătorit cu tine după moartea mamei mele, pentru că ai fost bun cu mine şi înţelegător. Şi te-aş fi iubit. Nu ţi-ai dat seama de asta atunci?

— Nu ar fi putut exista nicio căsătorie între noi doi, Anna, spuse el. Pentru că între noi nu este acel gen de iubire.

— Dar nu există niciun fel de iubire între noi, replică ea. Ci doar o obsesie bolnăvicioasă din partea ta. Nu m-ai vrut nici ca soţie şi nici ca amantă, dar cu toate acestea, m-ai însemnat astfel încât să nu mă poată avea niciun alt bărbat… sau cel puţin aşa ai crezut. Te urăsc! Şi dacă ar exista vreun cuvânt mai puternic care să descrie ce simt pentru tine, atunci l-aş folosi pe acela.

— Asta pentru că tu nu înţelegi, zise el. Dar vei înţelege, Anna mea. În timp… ba chiar peste puţin timp, vei înţelege totul şi ai să-ţi dai seama cât de drept este să-ţi petreci restul vieţii alături de mine. Şi vei fi mai fericită decât ţi-ai închipuit vreodată.

— Dar sunt fericită acum, spuse ea. Am un soţ şi un

copil şi o casă, o familie a mea şi prieteni.

— Familie, şopti el, cu o notă se nostalgie în glas. Ai o fiică. Şi m-am bucurat să aflu că este fată, Anna. Este mai bine aşa. Mi-ar plăcea să o văd cât de curând.

Anna simţi cum îi îngheţa sângele în vene.

— Nu!

— Grădinile sunt la fel de frumoase cum a spus cumnata ta, zise el, apoi se întoarse şi se uită spre conac. Este decorul perfect pentru o casă atât de veche şi minunată. Există construcţii frumoase şi în America, Anna, doar că nu au acest aer de istorie şi antichitate pe care îl aveau cândva vechile conace englezeşti. Să ne îndreptăm înapoi spre casă? Nu aş vrea să stau mai mult decât sunt bine primit.

— Cum ai intrat în casă? întrebă ea dintr-odată, cutremurându-se din cauza amintirilor spaimei pe care o reprimase cu câteva luni în urmă. Sau chiar şi în parc? Cum ai intrat în casele vecinilor mei, fără să te vadă nimeni, când eram eu acolo?

— Anna, zise el încet. Eu sunt aerul pe care-l respiri.

— Te-a ajutat un servitor? Asta ai făcut? Ai mituit un servitor?

Se mai gândise şi altă dată la posibilitatea aceea, doar că servitorii nu ar fi avut cum să audă conversaţiile ei private sau să participe la evenimentele care aveau loc în casa altcuiva.

— Sunt la fel de aproape ca inima ta, Anna mea, răspunse el şi după ce vei înţelege, şi tu vei fi la fel de aproape de mine ca propria-mi inimă.

Trăsura lui fusese adusă la uşa principală a conacului. Se întoarseră pe terasă, făcu o plecăciune deasupra mâinii ei şi apoi urcă. Anna nu rămase afară să-l privească plecând. Se grăbi să intre în casă şi apoi să urce la etaj, în odaia copilului. Din fericire, Joy era singură cu doica ei. Anna o luă în braţe, o trimise jos pe femeie după ceai şi apoi încercă să o facă pe micuţă să zâmbească.

Se gândi atunci că trebuia să existe o cale de scăpare. Trebuia să existe. Nu putea rămâne sclava lui mizerabilă

pentru tot restul vieţii ei. Totuşi, în ziua aceea nu îi ceruse nimic. Dar ştia că cererile sale nu vor întârzia să apară. Din clipa aceea, va trăi constant cu frica vizitelor şi a cererilor lui. Dar ajungea la capătul răbdării. Nu va mai accepta asta pentru mult timp.

Chiar şi dacă va fi trebuit să-l omoare.

Gândul acela o îngrozea şi o fascina în aceeaşi în fisură.

Întoarse brusc capul şi se uită peste umărul ei, la încăperea goală.

„Eu sunt aerul pe care-l respiri. Sunt la fel de aproape ca inima ta”.

*

Emily nu cobora niciodată la ceai, în ciuda faptului că în clipa aceea avea cincisprezece ani şi era aproape matură. Ştia în sinea ei că probabil familia sa nu o va vedea niciodată ca fiind o femeie adultă. Va rămâne pentru întotdeauna puţin diferită şi puţin ciudată. Ştia că o iubeau – şi la fel şi Luke, Ashley şi Doris dar ştia cava rămâne mereu un copil pentru ei.

Aşa că de obicei când era timpul să se servească ceaiul, Emily ieşea afară şi se plimba prin grădină. Sau, dacă era vremea urâtă, se ducea în galerie să studieze portretele sau în seră să miroasă florile şi să atingă cu degetele petalele şi frunzele lor, pentru a distinge texturile.

Şi în ziua aceea hoinărea printre copacii care se aflau de partea cealaltă a casei. Mai exact, chiar prin pădurice de vizavi de cărarea ce ducea spre râu şi spre cascadă. Îi plăcea să se plimbe pe acolo. Dincolo de copacii aceia se întindeau pajişti care erau mereu frumos acoperite cu flori sălbatice. Dar de data aceea se îndrepta spre casă mai devreme decât de obicei. Ştia că Ashley se va fi întors în biroul său după ceai. Avea să plece în India în curând şi trebuia să pregătească registrele pentru omul care urma să devină administratorul lui Luke. Îi mai rămânea foarte puţin cu Ashley. Dar nu voia să se gândească cât de puţin. Mai

degrabă avea de gând să petreacă alături de el cât mai mult din timpul rămas până la plecarea sa.

Anna se plimba cu un domn prin grădinile englezeşti. Emily se afla destul de departe de ei, dar chiar şi aşa, făcu câţiva paşi în spate instinctiv şi se retrase în ascunzişul protector oferit de copaci. De la distanţa aceea îi era imposibil să-şi dea seama cine era bărbatul care se plimba cu ea. Cu toate acestea, Emily înţelese din prima clipă cine era. Exista ceva distinctiv în constituţia şi în purtarea lui. Era el. O găsise din nou pe Anna. Da, normal că o găsise – doar existaseră scrisorile acelea. Dar în clipa aceea se afla acolo în persoană.

Emily simţea că i se făcea rău fizic, aşa că îmbrăţişă trunchiul unui copac şi se uită înmărmurită la siluetele îndepărtate ale Annei şi Sir Lovatt Blaydon. Se îndreptau înapoi spre casă şi tocmai era adusă o trăsură pe terasa principală.

Emily ştia că în omul acela sălăşluia răul. Şi prezenţa lui acolo era de rău augur. Apariţia lui sigur îi va aduce Annei numai nefericire. Şi poate chiar nenorocire. Emily nu ştia de ce era atât de sigură în privinţa asta. Dar o simţea cu toată fiinţa ei.

Ieşi din ascunzişul ei şi se grăbi pe pajişte, de îndată ce trăsura plecă, ducându-l de acolo pe Sir Lovatt, iar Anna dispăru din casă. Ashley. O, Doamne ajută să fie înapoi în biroul său. Doamne ajută! Când ajunse la el, era deja panicată şi plângea în hohote.

Ashley ridică ochii din registre, speriat, apoi sări în picioare şi veni în faţa biroului. O cuprinse uşor de umeri.

— Căprioară mică? zise el, încruntându-se. Ce s-a întâmplat?

Ea se uită în ochii lui, extrem de serioasă şi arătă cu degetul în direcţia grădinilor englezeşti.

— S-a întâmplat ceva afară? o întrebă el. Ceva care te-a speriat?

Emily încuviinţă din cap şi arătă din nou în direcţia grădinilor.

Ashley îşi lăsă mâinile în jos pe braţele ei, în timp ce

ochii lui îi cercetau trupul.

— Nu cumva eşti rănită, nu?

Ea se uita la el în tăcere, aşa că Ashley îi cercetă ochii.

— Fir-ar să fie! exclamă el şi Emily recunoscu frustrarea din vocea lui. Ar trebui să existe un limbaj al semnelor, O cale prin care să poţi vorbi mai detaliat decât doar din ochi. Ar trebui să ştii să scrii şi să citeşti, căprioară mică. Trebuie să existe o cale să înveţi asta. Doar înţelegi limbajul vorbit. Dacă aş fi rămas îţi jur că te-aş fi învăţat chiar eu.

Ea îşi muşcă buza de sus. Nu, nu avea cum să-i spună. Şi chiar dacă i-ar fi putut spune... ce s-ar fi întâmplat? Ce ar fi putut face el? Să-i spună lui Luke? Şi ce-ar fi făcut Luke? Sir Lovatt Blaydon o făcea foarte nefericita pe Anna şi cumva, o avea la mână cu ceva. Dar Emily nu înţelegea cu ce. Chiar şi dacă ar fi putut vorbi, tot nu ar fi putut explica prea multe.

Ashley îi cuprinse faţa în palme şi-i atinse obrajii cu degetele mari, ştergând două lacrimi care i se revărsaseră din ochi.

— Nu plânge, zise el. Nu o să las pe nimeni să-ţi facă niciun rău, căprioară mică. Eşti în siguranţă acum. Vino aici.

O trase aproape de el şi o cuprinse cu braţele sale puternice. Uitase, desigur că nu putea înţelege ce spunea dacă nu îi vedea buzele. Îşi dădea seama că încă vorbea, după vibraţiile pieptului său. Dar chiar şi fără să îi citească pe buze, Emily ştia că îi şoptea cuvinte de alinare.

Cum va putea trăi fără el? Cu siguranţă avea să moară. Sau îşi va dori să moară. O eliberă apoi şi stătea din nou la distanţă de un braţ de el.

— E mai bine acum? o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap. Îi zâmbi apoi, cu toate că i se rupea inima pentru Anna şi pentru ea însăşi. Îi zâmbea dragului şi mult iubitului ei Ashley.

— Am nevoie să îmi repari tocul din nou, zise el şi apoi îi zâmbi, destul de timid. Iarăşi am apăsat prea tare şi am stricat peniţa. Nimeni nu repară un toc mai bine decât

căprioara mea mică. Ai vrea, te rog, să mă ajuţi?

Emily încuviinţă din cap şi continuă să îi zâmbească.

*

Colonelul Henry Lomax zâmbea, în timp ce majordomul său închidea uşa salonului în spatele lui Henriettei.

— Aa… ducesă, zise el. Sunt extrem de bucuros şi mulţumit că ai acceptat aşa de curând invitaţia mea deschisă de a veni în vizită la Wycherly. Ba chiar la nicio jumătate de oră după ce m-am întors acasă.

Henrietta afişă un zâmbet cochet şi traversă camera spre el.

— Chipul tău n-are nevoie de nicio mască, spuse ea. Iar trupul acesta nu are de ce să fie ascuns sub o pelerină.

— Nu înţeleg la ce ai putea să te referi… zise el, în timp ce ea îşi aşează mâinile pe pieptul lui.

Henrietta se bosumflă.

— A fost crud din partea ta să o inviţi pe Anna să se plimbe cu tine prin grădină, când eu aproape că mă oferisem, spuse ea. Încercai cumva să-mi protejezi reputaţia? Sau poate că nu te mai satisfac…

Colonelul Lomax chicoti încet.

— Aşadar vrei să mă satisfaci? Apucă apoi ambele părţi ale fustei costumului ei de călărie şi i-o ridică. Un domn nu poate face altceva decât să se spună dorinţelor unei doamne. O conduse apoi încet spre canapeaua lată din spatele ei.

— Aici, domnule? întrebă ea, aproape ţipând. Dar nu există niciun pic de intimitate aici.

— Orice servitor care intră neanunţat într-o cameră din casa mea este concediat pe loc, zise el. Vino şi satisfă-mă, Henrietta.

O întoarse astfel încât el să poată sta aşezat pe canapea, apoi îi ridică fustele cu o mână, în timp ce-şi potrivea hainele cu cealaltă. O apucă de şolduri şi o trase în jos, pe bărbăţia lui el. Ea icni.

— Atunci vino să fii târfa mea, zise el, continuând să îi zâmbească. O faci cu un entuziasm vibrant, ducesă.

— Domnule? Henrietta păru indignată şi încercă să se ridice în genunchi, ca să scape de penetrarea lui.

Dar el doar râse şi-i ţinu şoldurile pe loc, cu mâini ferme.

— Bucură-te, Henrietta. Tot ce îţi doreşti va fi al tău în curând. O voi lua de aici pe Anna în foarte scurt timp. Dar s-ar putea ca Harndon să aibă nevoie de ceva timp să-şi revină după pierderea ei… şi înainte să se întoarcă la tine pentru alinare. Aşa că bucură-te cât ai ocazia.

O ţinu ferm deasupra lui şi o posedă repede şi fără delicateţe. Henrietta icnea şi scâncea, apoi după ce termină, îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Dar poate că pe tine vreau, nu pe Luke, zise ca Poate că nu vreau să o iei de aici pe Anna. Poate că aş prefera să mă iei pe mine.

— Ai fost privată prea mult timp de un mădular zdravăn, Henrietta, aşa că ai uitat ce preţuieşti cel mai mult pe lume. Un titlu şi puterea. În trecut, ai uneltit ca să le obţii, nu-i aşa? Şi încă mai unelteşti. Mi-ai oferit toate informaţiile acelea despre Anna… Anna, care sigur nu a făcut nimic să te jignească. Şi totul numai peste o partidă de sex săptămânală. Nu, draga mea ducesă, nu trebuie să pierzi din vedere ce este cel mai important pentru tine. Nu am nevoie de tine pentru altceva decât pentru asta… dar şi treaba asta tinde să fie plictisitoare uneori. Nu este ceva ce să-mi doresc prea des.

— Şi atunci numai cu Anna? întrebă ea cu amărăciune, ridicându-şi capul.

El o împinse de pe el şi o aruncă pe canapea. Se ridică în picioare cu spatele la ea şi-şi încheie pantalonii.

— Niciodată cu Anna, zise el. Nu îţi voi permite să-i pângăreşti numele sugerând o astfel de mizerie, doamnă. Dar mă vei ajuta la momentul potrivit. Te vei întoarce aici săptămâna viitoare la aceeaşi oră ca să primeşti instrucţiuni. Şi la fel vei face în fiecare săptămână, până când voi fi gata să te folosesc la toată capacitatea ta.

Henrietta îşi aranjă fusta costumului de călărie. În ochi îi apăru o licărire de furie şi vocea i se ascuţi.

— Şi de ce aş face asta? îl întrebă ea. De ce să mă întorc, undeva unde am fost insultată grosolan?

El se întoarse şi o privi, cu ochii plini de amuzament.

— Pentru că am servitori, doamnă, începu el, care te-au văzut astăzi aici, sigură, fără însoţitoare sau cameristă. Şi am un anumit servitor care a intrat în cameră şi te-a văzut împerechindu-te cu mine pe canapea, cu fustele ridicate până la talie şi atât de înnebunită de plăcere că nici măcar nu l-ai observat.

Henrietta făcu ochii mari de uimire.

— Nimeni nu a… dădu să spună.

— Şi mai există doi sau trei martori şi la împreunările tale desfrânate cu un bărbat mascat, de acum câteva luni, continuă el. Martori care s-ar putea să-şi revină de pe urma ruşinii, suficient cât să înceapă să bârfească.

— Ticălosule…

Henrietta se apropie de el cu unghiile la înaintare, dar el o prinse de încheieturi şi i le ţinu în loc.

— În plus, Excelenţă, o să te întorci, zise el. Chiar şi numai pentru asta… nu-i aşa? O sărută atunci apăsat pentru prima dată şi o trase de încheieturi, până când fu obligată să înainteze şi să se lipească de trupul lui. Îi deschise gura cu a lui şi-şi împinse limba adânc înăuntru, după care îşi retrase capul şi îi zâmbi. Ai nevoie de asta, nu-i aşa? E ca un drog pentru tine! O să-ţi ofer din nou săptămâna viitoare, Henrietta. Şi acest simplu gând îţi provoacă deja dureri între picioare, nu-i aşa?

Ea se uită la el în tăcere. Furia şi dorinţa se jucau pe chipul ei, amestecându-se.

— Da. Îi zâmbi din nou. Poate o s-o facem într-un pat săptămâna viitoare. Şi fără povara hainelor. Pe săptămâna viitoare, draga mea. Se îndepărtă apoi de ea, îi eliberă una dintre încheieturi şi pe cealaltă o ridică la buzele sale. Acum trebuie să pleci. Doar nu am vrea ca numele tău să fie asociat cu vreun scandal, nu-i aşa?

Henrietta se holbă la el, în timp ce îi eliberă

încheietura. După aceea se grăbi spre uşă şi se făcu nevăzută.

Îl ura şi se temea de el. Dar sânii şi pântecul ei clocoteau de dorinţă pentru el.

capitolul 23

Colonelul Henry Lomax deveni rapid centrul atenţiei oamenilor din zonă, făcându-se plăcut oriunde mergea. În scurt timp niciun eveniment social nu era complet fără prezenţa lui – indiferent dacă era vorba de o serată, un bal sau o petrecere. Domnii îl plăceau, iar doamnele îl adorau. Până şi unele dintre domnişoare chicoteau şi se îmbujorau ori de câte ori le făcea un compliment – lucru care se întâmpla destul de frecvent.

Iar Luke se pomenea contemplând moduri plăcute şi originale de a-l omorî.

Oriunde mergea, colonelul căuta compania Annei. Totuşi, nu făcea niciodată asta în mod explicit, cât să stârnească bârfe sau vreun mic scandal. De obicei manipula lucrurile astfel încât să ajungă să stea aşezat lângă ea în timpul cinelor şi avea grijă mereu să îşi împartă cu grijă atenţia între ea şi orice doamnă care se nimerea să stea pe locul de vizavi de el. În timpul evenimentelor, se alătura mereu grupului ei în salon, dar apoi discuta mai mult cu ceilalţi decât cu ea. Iar la baluri, dansa numai cu ea – şi de fiecare dată, câte un singur dans. Cu toate acestea, îşi petrecea restul serilor respective fermecând toate celelalte doamne şi deplângând consecinţele istovitoare ale unor răni vechi, care îl împiedicau să danseze atât de mult pe cât şi-ar fi dorit. Dar zâmbea mereu atât de încântător când vorbea, încât niciuna dintre doamne nu credea că acele răni vechi îi diminuaseră în vreun fel virilitatea.

Nu era nimic inadecvat în comportamentul său faţă

de Anna. Dar Luke se pomenea mereu dorindu-şi să fi fost ceva. Pentru că ar fi ştiut cum să se ocupe de orice bărbat care îi făcea avansuri indecente soţiei sale. Cu toate acestea, nu exista nimic indecent în comportamentul lui Lomax şi atenţia pe care i-o acorda nu putea fi interpretată ca şi cum i-ar fi făcut avansuri.

Dar desigur, lucrurile astea nu încetau să o deranjeze pe Henrietta.

— Sunt surprinsă că tu, dintre toţi bărbaţii ai accepta aşa ceva, Luke, îi spuse Henrietta într-o seară, când dansau la conacul familiei Pierce, în acelaşi timp în care Anna dansa cu Lomax.

— Pardon, doamnă? întrebă el ridicând din sprâncene şi întorcându-şi atenţia spre ea.

— Este foarte clar că o place, spuse Henrietta. Şi ea nu face nimic ca să-l descurajeze.

Aşa era, nu făcea nimic. Şi acesta era un alt motiv care îi încuraja pornirile ucigaşe. Dar la urma urmei, nici nu avea ce să descurajeze.

— Presupun că vorbeşti despre soţia mea şi Lomax, zise el. Ai întrecut măsura, Henrietta.

— Tu chiar nu-ţi dai seama, nu-i aşa? replică ea. Luke, s-a căsătorit cu tine pentru averea ta şi pot să bag mâna în foc că nu este mai presus de a-şi lua un amant. Din prima zi în care a venit în vizită, mi-a spus cu gura ei că îl consideră irezistibil de fermecător şi chipeş. Şi m-a avertizat că o să am concurenţă, dacă am de gând să flirtez cu el. Auzi şi tu, de parcă eu aş flirta cu un bărbat cu gusturi atât de superficiale!

Luke îi aruncă o privire atât de rece, încât ea se opri imediat din vorbit şi coborî ochii în pământ.

— Să nu mai spui şi altceva, doamnă, zise el, scrâşnind din dinţi. Deja ai spus prea multe.

Se gândi cu regret că Henrietta devenise o femeie răutăcioasă şi plină de amărăciune. Cândva i se păruse că era perfecţiunea întruchipată. Şi poate chiar fusese. Biata Henrietta! Viaţa nu fusese deloc bună cu ea.

*

Luke aşteptase nerăbdător să primească un răspuns de la unchiul său cu privire la cercetările pe care le făcuse în legătură cu Lomax. Şi în cele din urmă îl primi. Iar răspunsul acela îi îngheţă sângele în vene – chiar dacă era ceva la care se aşteptase. Colonelul Henry Lomax nu figura în niciun dosar al armatei. După câte se părea, omul nu exista deloc – cel puţin nu în calitate de ofiţer al armatei. Şi Theo, cu toate relaţiile sale considerabile, nu reuşise să găsească nicio urmă că ar fi existat vreodată.

Aparent, colonelul Henry Lomax – care era un om în carne şi oase – trăia la Wycherly sub un nume fals.

Era cineva din trecutul Annei. Cineva care ştiuse despre planurile ei de căsătorie şi venise să privească din umbră. Cineva care o urmărise la Ranelagh Gardens şi profitase de prima ocazie apărută ca să se plimbe singur cu ea. Cineva care îi trimisese mai mult scrisori în primele şase luni de căsnicie şi o atrăsese în întâlniri clandestine. Cineva care-şi dăduse toată osteneala să îl cunoască pe Will şi poate chiar îl îndemnase să-şi ducă noua mireasă într-un voiaj nupţial lung. Iar apoi îl convinsese să îi închirieze Wycherly pentru un an.

Cineva care avea sentimente atât de puternice pentru Anna, încât nu putea să renunţe la ea cu uşurinţă.

Iubitul ei secret.

Luke stătea la biroul său şi privea în gol, în timp ce întorcea absent pe toate părţile scrisoarea de la unchiul său.

Şi cum rămânea cu Anna? Oare şi ei îi era la fel de greu să renunţe la Lomax… sau cum naiba l-o fi chemând?

Nu îi era infidelă. Luke nu ştia de ce era atât de sigur de lucrul acesta, de vreme ce nu o spiona şi nici nu ştia ce făcuse în fiecare oră a fiecărei zile, de când se căsătorise cu ea. Dar cu toate acestea, era sigur. Un bărbat nu putea trăi intim cu o femeie timp de un an, fără să fie sigur de nişte trăsături fundamentale ale caracterului ei, Anna era o soţie credincioasă şi o mamă devotată.

Dar cum rămânea cu sentimentele ei interioare? Oare ce anume semnifica tulburarea de care dăduse dovadă după balul de la Ranelagh şi după ce primise prima scrisoare? Îi era frică de reînnoirea unei relaţii pe care nu voia să o reia? Sau poate frică de propriile sentimente? Oare se agăţase de soţul ei şi făcuse dragoste cu el cu pasiune disperată pentru că se simţea vinovată? Vinovată pentru că nu-l iubea cu adevărat sau pentru că iubea un alt bărbat?

Încă îşi mai amintea privirea şi lacrimile din ochii ei din dimineaţa nunţii lor, când o întrebase dacă îl iubise pe bărbatul care îi răpise virginitatea. Nu le putuse uita niciodată.

Luke mototoli în mână aproape brutal scrisoarea şi se ridică brusc în picioare. Un singur lucru era sigur. Trecuse vremea secretelor. Voia şi trebuia să afle adevărul. Nu de la Anna – pentru că se îndoia că va fi putut afla asta de la ea. Dar avea de gând să afle tot adevărul. El singur.

De data aceea nu va mai apela la Theo. Ci va afla totul el însuşi.

*

Luke şi Ashley ieşiseră să călărească. Nu avuseseră nicio destinaţie anume, dar cumva, ajunseseră în vârful dealului care se afla la câţiva kilometri în spatele casei. Şi se opriseră acolo printr-un acord tacit, îşi întorseseră caii şi în clipa aceea priveau în jos la panorama oferită de parc, de grădini şi de casă. Era ultima zi pe care o mai petrecerea Ashley acasă.

— O să mă gândesc la toate astea când o să fiu în India şi o să mă întreb ce naiba caut acolo, zise el. Se spune că englezii ajung mereu să-şi aprecieze cel mai bine ţara când sunt plecaţi în altă parte. Ţie ţi s-a întâmplat asta, Luke?

— Eu am avut multe motive să nu vreau să-mi amintesc de Anglia, răspunse el, încet. Doar nu cumva te-ai răzgândit, Ash? Să ştii că încă nu e prea târziu.

Ashley râse.

— Când mi-am făcut deja bagajele să plec mâine la Londra şi peste o săptămână în India? zise el. Nu, nu m-am răzgândit, Luke. Mă gândesc cu multă nerăbdare la viitor. Doar că o să îmi fie dor de toate astea şi de voi toţi.

— Fox vine cu recomandări foarte bune, spuse Luke. Dar nu va putea face o treabă mai bună decât ai făcut tu, Ash. Şi oricând vrei să te întorci acasă... Dar nu mai contează. Şi mie o să îmi fie dor de tine... de singurul meu frate.

Se apropiaseră din nou în lunile de la naşterea lui Joy.

— Cu toate acestea, ai mai avut şi alt frate, zise Ashley. Ai fost măcar să-i vizitezi mormântul, Luke?

— Nu, răspunse el tăios. Şi nu e un subiect despre care să vreau să vorbesc, Ash.

— E ceva ce ar trebui să ştii, spuse Ashley, brusc. Mama a zis că e ceva ce nu ar trebui să mai ştie niciodată nimeni, în afară de ea, de Henrietta şi de mine. Dar e ceva ce nu-mi dă pace de ceva timp... mai ales acum că urmează să plec. Ai dreptul să ştii.

Luke îşi întoarse calul şi coborî uşor pe panta cea mai îndepărtată a dealului.

— Dacă are legătură cu George, atunci nu vreau să ştiu, spuse el.

Cu toate acestea, Ashley veni după el.

— S-a sinucis, spuse atunci.

Luke se opri atât de brusc, încât calul său se ridică pe două picioare şi avu nevoie de câteva clipe ca să-l poată struni şi controla din nou. Era deja foarte palid, când reuşi să-l liniştească.

— Poftim?

— A căzut pe un cuţit, zise Ashley, la fel de palid. Intenţionat. Dar din fericire... sau cel puţin cred că a un fost noroc... izbucnise o epidemie de holeră în sat şi am pus moartea sa pe seama bolii. Dacă s-ar fi aflat adevărul, nu ar fi mai avut parte de o înmormântare creştinească.

Luke simţea că îi ţiuia tot capul. Era ceva ce i se mai întâmplase o singură dată.

— Dar de ce? întrebă el.

— Bănuiesc că nu a putut să se ierte niciodată, spuse Ashley. Te-a iubit foarte mult. Ţi-a trimis nişte bani la un moment dat, nu-i aşa? Şi tu i-ai trimis înapoi. După aceea a băut două săptămâni întregi fără oprire. Nici măcar tata n-a fost în stare să facă nimic cu el.

Doamne, Dumnezeule!

— Dar Henrietta a obţinut ce şi-a dorit, continuă Ashley cu amărăciune. Acum poţi să o priveşti suficient de obiectiv, ca să înţelegi că totul a fost mâna ei, Luke? L-a supus la chinuri infernale. N-a mai fost în stare să facă nimic bine după aceea. Ba chiar l-a şi învinuit pentru moartea copilului. Se urau unul pe altul. Cred că poate chiar a avut sentimente pentru tine, Luke… dar tu erai doar al doilea fiu al unui duce şi George era disponibil. Ce ironie, nu crezi? Obişnuia să o ducă la Londra… şi acolo ea avea aventuri şi îşi etala amanţii prin faţa lui. Am aflat toate astea când eram la universitate. Şi apoi s-a sinucis.

— Doamne, Ash! Luke călărea în continuare, fără să ştie sau să-i pese în ce direcţie se îndrepta.

— E adevărat că te-a nedreptăţit, spuse Ashley, dar pe cuvântul meu de onoare că a suferit pentru asta cât pentru o mie de vieţi.

„I-am trimis înapoi banii”, gândi Luke, grăbind inconştient ritmul calului într-un galop. „I-am trimis înapoi banii. I-am trimis înapoi oferta de pace”.

— Poate că nu ar fi trebuit să-ţi spun, zise Ashley, pe o voce plină de amărăciune. Dar ai mai avut şi un alt frate, Luke. Şi l-am iubit foarte mult.

Iar în clipa aceea Luke era pe cale să mai piardă un frate. Desigur, nu la fel de crud sau pentru totdeauna… dar tot era o pierdere. Trase uşor de frâie şi se uită spre fratele său.

— Ai făcut bine că mi-ai spus, Ash. Mulţumesc.

Ashley ridică din umeri.

— Dă-mi voie să te rog ceva, spuse el. O să fiu într-o stare emoţională îngrozitoare mâine-dimineaţă. Aşa că vreau să plec de parcă m-aş duce doar să rezolv nişte

treburi în sat. Nu vreau ca tu şi Anna să fiţi afară, să mă îmbrăţişaţi, să plângeţi din cauza mea şi să mă priviţi plecând.

Într-un fel sau altul, ajunseră aproape de grajduri. Probabil că Ashley îi condusese într-acolo.

— Atunci o să mă feresc din calea ta, zise Luke fără tragere de inimă. Şi o s-o rog şi pe Anna să facă acelaşi lucru.

Ashley răsuflă, vizibil uşurat.

— Mulţumesc, zise el şi rânji. O să-ţi scriu, Luke.

— Aşa să faci, spuse fratele său şi intră în grajduri. Şi ţine minte că astea sunt ordine venite direct de la capul familiei.

*

Nu-i fusese deloc uşor să-i spună noapte bună lui Ashley ca şi când ar fi fost o noapte obişnuită. Şi-ar fi dorit să-i strângă mâna, aproape cât să-i zdrobească fiecare osişor şi să-l strângă în braţe atât de tare, aproape cât să-i frângă coastele. Luke stătuse departe de familia sa timp de zece ani şi nici nu se aşteptase, nici nu îşi dorise să se întoarcă la ei. Şi totuşi în clipa aceea – când ştia că fratele lui va pleca departe, pentru o perioadă de timp nedeterminată – aproape că plângea după anii irosiţi. Fuseseră zece ani – sau aproape zece, în orice caz – pe care i-ar fi putut petrece cunoscându-l mai bine pe fratele său.

Anna nu avusese la fel de mult curaj. Se scuzase devreme din salon, ca să meargă în odaia lui Joy să o hrănească de seară şi-i urase lui Ashley noapte bună în felul ei vesel şi cald obişnuit. Doar că nu ajunsese prea departe. Se oprise în pragul uşii, apoi se grăbise prin cameră, îl îmbrăţişase şi vărsase toate lacrimile pe care Ashley sperase să le evite a doua zi dimineaţă.

Iar Ashley sfârşise sfios şi cu ochii împăienjeniţi.

A doua zi dimineaţă, Luke luă micul dejun devreme şi plecă înainte să coboare fratele său. Nu putuse dormi deloc noaptea trecută şi se dusese în dormitorul său, ca să nu o

trezească pe Anna. Renunţase la familia lui – la toată familia – şi trăise liniştit zece ani, cu inima împietrită. Dar în clipa aceea era din nou lângă familia lui şi îl năpădiseră toate sentimentele pe care le reprimase atât de mult timp. Îi iubea pe Doris şi pe Ashley. Şi încă îl mai durea respingerea mamei sale – da, putea recunoaşte asta în sfârşit. Dar încă îi mai ura pe tatăl său şi pe George.

George. George se aruncase în lama unui cuţit şi se sinucisese.

Luke părăsi casa dis-de-dimineaţă, îşi înşeuă singur calul şi călări încet şi fără tragere de inimă spre singurul loc unde se putea duce. Trebuia să viziteze pe cineva. Şi întârziase deja mult prea mult.

Când era copil, îi plăcuse mereu să rătăcească prin cimitir. Îl fascinase mereu să ştie că acolo erau îngropaţi strămoşii lui de demult, dar şi strămoşii vecinilor şi sătenilor pe care îi cunoştea. Nu fusese o fascinaţie morbidă. Pentru că simţise tot misterul şi întreaga minune a ciclului continuu al vieţii.

Doar că de data aceea venise acolo pentru a vizita două morminte anume – unele pe care nu le mai văzuse până atunci. Se opri mai întâi la mormântul tatălui său. Tatăl său fusese mereu un om aspru. Însă ştiuse şi să iubească – şi îşi iubise enorm fiii şi fiica. Dar era evident că dragostea sa avusese anumite limite. Luke trecuse peste limitele acelea. Luke cel de la douăzeci de ani fusese amărât din cauza respingerii tatălui său. Dar Luke cel din acel moment găsea lucrurile mult mai uşor de înţeles. Încercase să-l împuşte pe fratele său – sau cel puţin asta văzuse şi crezuse toată lumea. Şi aproape că reuşise.

Luke se întrebă atunci dacă tatăl său regretase cele întâmplate în ultimii săi cinci ani de viaţă.

„Tată…”, zise el în tăcere. Dar nu avea cuvinte. Mintea lui era ocupată cu o amintire de demult – tatăl său învăţându-l, extrem de răbdător, să călărească primul său ponei. „Tată”.

Exista şi un mormânt mic al copilului care se născuse mort. Fusese botezat Lucas.

Luke privi mult timp piatra micuţă de mormânt. Poate că într-un fel îi era teamă să mai facă acel pas care l-ar fi adus în faţa celuilalt mormânt, care era şi cel mai recent. Dar în cele din urmă îl făcu.

George… Mort la vârsta de treizeci şi doi de ani. Ucis de propria mână. Pentru că nu se putuse ierta. Pentru ca fratele său nu îl putuse ierta. Pentru că fratele său îi returnase banii.

Rănit şi uluit, furios şi mândru, Luke îi trimisese înapoi banii şi acea bucăţică de hârtie pe care fusese scrijelită numai, semnătura fratelui său.

Fusese o propunere de pace.

O oferire a iubirii.

Dispreţuită şi respinsă.

Luke se gândi atunci că egoismul tinereţii îl făcuse să creadă că numai el suferise – numai el şi Henrietta. Aşa că respinsese acea ofertă de iubire. Şi însăşi iubirea. Ucisese toată dragostea din el şi-şi smulsese inima din piept, pentru ca nimeni să nu-l mai poată răni vreodată.

Şi totuşi el însuşi rănise atât de mult pe cineva, încât se sinucisese. Îl rănise pe fratele său. La urma urmei, tot îl omorâse pe George.

Se aplecă de umeri, în timp de vântul rece îl lovea între omoplaţi ca un cuţit. Nu-şi luase mantia. Părea că ar fi putut să plouă în orice clipă. Totul în jurul său avea un aer adecvat de cenuşiu şi sumbru.

— George, zise el cu voce tare. George… „Iartă-mă. Eu te-am iertat pe tine. Iartă-mă. Te rog, iartă-mă”, gândi apoi. „Te iubesc”.

Dragostea se revărsă în sufletul său sub forma durerii. A unei dureri pure şi primordiale, pe care nu o respinse. Se lăsă într-un genunchi şi puse o mână pe piatra de mormânt, iar pe cealaltă pe pământul sub care zăceau rămăşiţele trupului fratelui său.

— Iartă-mă. Lacrimile-i cădeau pe iarbă, nebăgate în seamă. Iartă-mă. Apoi îşi odihni fruntea pe mâna pe care o ţinea pe piatra de mormânt şi izbucni într-un hohot de plâns chinuitor şi plin de durere.

După mult timp, se ridică în picioare şi se îndreptă din nou în direcţia casei. Îşi conduse calul la pas, în loc să călărească. Nu îl deranjase nimeni, chiar dacă îl văzuseră mai mulţi oameni, inclusiv preotul.

*

Cu o zi înainte, Ashley îi spusese că urma să plece în ziua aceea. Iar apoi îşi aşezase mâinile pe umerii ei şi îi zâmbise vesel, spun andini să fie cuminte în lipsa lui. După care plecase în grabă. Fusese o întâlnire foarte scurtă. Şi după aceea călărise cu Luke, toată după-amiaza.

Emily nu voise să-l vadă în ziua aceea. Nu ar fi putut suporta să-l vadă plecând efectiv. Şi totuşi, când luase micul dejun – sau mai bine zis când nu îl mâncase – panica pusese stăpânire pe ea. Oare plecase? Oare era plecat deja? Plecase pentru totdeauna şi ea nu-l văzuse?

Stătea la fereastra camerei sale şi încerca să se calmeze, privind imaginea liniştitoare a pajiştilor şi a copacilor de afară. Dar era o zi cenuşie şi mohorâtă. Şi poate chiar în clipa aceea, Ashley era la uşă şi se urca în trăsura care îl va duce departe.

Nu îl va mai vedea niciodată.

Doica ei avea să vină în curând, ca s-o ducă în odaia copiilor, undeva încerca să îi stârnească interesul pentru croşetat sau pictură. Dar ştia că în ziua aceea nu va putea nici să coasă, nici să picteze. Nu când i se rupea inima. Sări în picioare şi se grăbi la garderobă să-şi ia o pelerină. O aruncă pentru umeri şi fugi din cameră, cât încă mai era timp.

Asta dacă mai era într-adevăr timp.

Holul era plin de cufere şi de cutii, dar nu aştepta nicio trăsură afară. Şi nu exista nici urmă de Ashley. Probabil chiar în momentul acela lua micul dejun. Nu plecase încă! Dar nu se putea duce la el. Nu voia să-l vadă în ziua aceea. Ba da! Ba da, voia! Trebuia să îl vadă. Dar nu voia ca şi el s-o vadă pe ea.

Fugi afară, coborî treptele şi ieşi pe terasă. Traversă

grădinile cât putu de iute, apoi pajiştea întinsă şi podul. Se grăbi pe alee, dar se opri între copaci, ca să-şi tragă sufletul. Se sprijini de trunchiul unui copac, astfel încât să poată vedea aleea, dar să nu fie văzută. Îşi dădu seama atunci că nu va vedea altceva decât trăsura. Era foarte puţin probabil ca Ashley să se uite pe geam – dar dacă o făcea, era posibil să o vadă. Şi nu îşi dorea deloc asta.

Se pomeni brusc dorindu-şi ca pelerina ei să nu fi fost roşie. De ce nu se gândise să ia una de altă culoare?

Tremura deja de frig, când auzi trăsura apropiindu-se. Nu că ar fi auzit-o cu adevărat, desigur. Dar era mult mai conştientă de vibraţii decât păreau să fie alţi oameni. Aşa că ştia că se apropia trăsura, înainte să intre în raza ei vizuală. Şi atunci fu cuprinsă de panică. Ashley pleca pentru totdeauna şi ea nu putea vedea altceva decât trăsura. Se aplecă în faţă, disperată să-l mai vadă măcar o ultimă dată.

Dar trăsura trecu în grabă pe lângă ea şi nu văzu nimic. Apoi încetini brusc şi se opri. Portiera se deschise şi Ashley sări afară şi se întoarse în direcţia unde stătea ea, cu braţele încleştate pe trunchiul copacului din spatele său.

Înainte de a spune orice, veni foarte aproape în faţa ei. Exista o tristeţe neobişnuită în ochii lui.

— Căprioară mică, şopti el.

Dar vederea i se înceţoşă şi nu văzu dacă mai spuse şi altceva.

Îşi lăsă greutatea spre ea, lipind-o de copac, chiar dacă mâinile lui nu o atinseră imediat. Ridică privirea spre el şi observă că lăsase capul pe spate şi că avea ochii închişi. Apoi coborî uşor capul şi se uită în ochii ei. Era la doar câţiva centimetri distanţă de ea.

Apoi gura lui se lipi de a ei, caldă şi moale. Era minunat. Buzele lui rămaseră o vreme pe ale ei, aşa că împinse şi ea gura spre a lui, căutând alinare.

Îi cuprinse apoi faţa în palme. Una din mâinile sale stătea nemişcată, în timp ce cealaltă îi mângâia părul.

— O să mă întorc, căprioară mică, zise el. O să mă întorc să te învăţ să scrii şi să citeşti… şi să te învăţ un limbaj pe care să-l poţi folosi pentru a comunica.

„Nu vreau decât să pot să-ţi spun că te iubesc. Te voi iubi mereu. Te voi iubi pentru totdeauna”.

— Ah, zise el. Ochii aceia… ochii aceia ai tăi, Emily! Mă voi întoarce. Nu o să te uit. O să te port aici. Se îndepărtă uşor de ea şi-şi duse mâna la inimă.

Şi apoi plecă.

Emily închise ochii strâns şi la scurt timp după aceea plecă şi trăsura. Ştia asta pentru că simţea din nou vibraţiile…

Rămase acolo câteva minute lungi, apoi se împinse de lângă trunchiul copacului şi fugi prin pădure neatentă. Se mişca din ce în ce mai repede, ca într-o goana nebună. Şi se simţea de parcă toţi demonii iadului ar fi fost pe urmele ei.

*

Anna era în odaia lui Joy şi se juca cu ea, când intră Luke. Micuţa, care protestase timp de o jumătate de oră sau mai mult, căci nu era într-o dispoziţie jovială în dimineaţa aceea, zâmbi larg şi strălucitor, de îndată ce dădu cu ochii de tatăl ei.

— Ştrengăriţo! exclamă Anna…

— Are zâmbetul tău, zise Luke şi îşi aşeză mâna pe umărul soţiei sale.

— Atunci când vrea să-l arate. Năzdrăvană mică! Întoarse apoi capul şi cercetă chipul soţului ei. Era palid. Arăta aproape ca şi când ar fi plâns. Ce s-a întâmplat, îl întrebă. L-ai văzut până la urmă pe Ashley în dimineaţa asta? Trebuie să recunosc că mie, una, mi-a fost foarte greu să rămân aici sus. Mi se părea nefiresc să îl lăsăm să plece fără un rămas-bun adecvat…

— Ash este foarte tânăr, zise el. E prea tânăr ca să vrea să fie văzut vărsând lacrimi, Anna. Nu, nu l-am văzut în dimineaţa asta, dar mi s-a spus că a plecat. O să-mi fie dor de el.

— Ştiu, zise ea şi îi zâmbi.

Mâna lui se strânse atunci pe umărul ei.

— Ai vrea să mă inviţi în salonul tău? o întreba el.

Nu-l mai invitase acolo de când îi spusese că acela avea să fie spaţiul ei privat. Dar cu toate acestea, se pomenise de multe ori dorindu-şi să fie acolo. Să fie acolo doar ei amândoi. Îi dădu fetiţa care continua să-i zâmbească, tatălui ei şi apoi sună din clopoţel după doică. Iar după ce veni femeia şi luă copilul, Anna îl conduse spre salonul ei.

— Ce este? întrebă ea şi se aşeză pe canapea lângă el, luându-i mâna într-ale sale.

Fu surprinsă şi destul de îngrozită să vadă lacrimi revărsându-i-se din ochi.

— Am fost în vizită la fratele meu mai mare, zise el, sprijinindu-şi capul de spătarul canapelei. Apoi se întoarse şi o privi şi adăugă: Am fost la cimitir să văd mormântul lui George.

— A, făcu Anna încet. Mă bucur să aud asta, Luke.

Citea pe chipul lui că avusese loc un soi de reconciliere – deşi suna oarecum absurd, ţinând cont că fratele sau era mort. Dar ştia că Luke avusese nevoie de asta. Că avusese nevoie să-şi recapete familia, după ani lungi de înstrăinare amară.

— S-a sinucis, Anna, zise el, închizând ochii. Iar ea simţi cum îi îngheţă sângele în vene. Apoi îi povesti tot ce-i spuseseră Ashley şi Doris. Şi termină prin a-i spune ceea ce Anna înţelegea că era cel mai dureros lucru dintre toate pentru el: Mi-a trimis banii aceia ca un semn că încă mă mai iubea şi că îi părea rău pentru tot ce mi-a făcut. Şi eu i-am trimis banii înapoi. L-am respins. Nu l-am omorât în timpul duelului… ştiai că am ţintit la doi metri în lateralul lui şi totuşi glonţul a nimerit la câţiva centimetri de inima sa?… Dar l-am omorât returnându-i banii.

— Ba nu, Luke. Îi ridică mâna, o aşeză pe obrazul ei şi o ţinu acolo. Ceea ce se întâmpla în momentul acela era ceva foarte rar. Îşi vedea soţul slab şi vulnerabil. Sigur că nu l-ai ucis tu. Şi nu trebuie să crezi asta. Aţi suferit amândoi îngrozitor de mult. Dar tu ai avut puterea să mergi mai departe. El, nu. Ar fi putut să îţi scrie o scrisoare pe

care să ţi-o trimită cu banii. Ar fi putut să vină la Paris să te caute. Nu te poţi învinui pentru ce a făcut sau nu a făcut el. Şi dacă l-ai respins cândva, atunci şi el te-a respins pe tine. Din păcate, oamenii fac asta. Oamenii se rănesc unii pe alţii... şi de obicei, ajung să-i rănească cel mai tare tocmai pe cei la care ţin cel mai mult. Şi nu toţi au tăria interioară de putea îndura asta. Poate că pur şi simplu nu se pot abţine. Eu am crezut toată viaţa că... că tatăl meu era un om puternic... şi totuşi s-a prăbuşit cu totul în clipa în care a aflat că mama s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Mulţi l-au învinuit pentru asta. Şi nu ar fi fost deloc greu să încetez să îl mai iubesc.

— L-am iubit pe George, Anna, zise el. A fost mereu tot ce mi-am dorit să fiu şi eu. A fost idolul meu.

— Şi el te-a iubit pe tine, Luke, spuse ea. Până în ultima clipă. Altfel nu ar fi suferit atât de mult. Şi nu ar fi vrut ca tu să suferi acum. N-ar fi vrut să ştie că moartea sa te-a făcut să suferi mai mult decât a făcut-o când era în viaţă.

Întoarse capul şi o privi din nou.

— Iubirea nu e niciodată un sentiment blând şi tandru, aşa cum susţin oamenii. Ar trebui să-l pot avea din nou lângă mine acum, ca să ne putem împăca şi ierta unul pe altul. Dar e mort. Iubirea doare, Anna.

— Da. Întoarse uşor capul şi sărută dantela mânecii lui.

— Anna, zise el, studiind-o cu atenţie. Henrietta a fost mereu prietena ta?

Anna se gândi să-i ofere un răspuns vag. Dar ştia că soţul ei se străduia din răsputeri să îşi refacă viaţa şi să reconcilieze trecutul cu prezentul. Avea nevoie de sinceritate – cel puţin în privinţa aceea.

— Nu, nu chiar, zise ea. A făcut mereu tot posibilul să îmi descrie întâlnirile voastre şi să mă facă să cred cât de mult vă mai iubiţi încă. Şi poate e nedrept ce spun... dar am ajuns să cred că face asta intenţionat. Că nu mă place deloc. Aşa că evit cât pot de mult să mă aflu în prezenţa ei.

— Nu e adevărat ceea ce insinuează, Anna, spuse el.

Trebuie să mărturisesc că mi-a fost teamă să mă întorc acasă... de fapt, mi-a fost mereu teamă că sentimentele mele pentru ea ar putea reînvia dacă aş revedea-o vreodată. Şi după ce m-am întors aici, mi-a fost teamă să fiu singur cu ea, din acelaşi motiv. Dar ea a pus la cale toate întâlnirile noastre. Şi nu mi-a luat mult să-mi dau seama că ceea ce simt pentru ea nu mai este iubire... ci milă.

Anna inspiră adânc şi apoi expiră lent. Îi coborî apoi mâna la loc în poala ei.

— Anna, regreţi vreun pic faptul că te-ai căsătorit cu mine? o întrebă el, cercetându-i ochii cu atenţie.

— Nu, răspunse ea şi închise ochii. Apoi îi deschise ca să-i întâlnească privirea şi vorbi din nou, dar mult mai fermă: Nu, absolut deloc!

— Nici eu, zise el. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în toată viaţa asta.

Ea îşi muşcă buza. Ce zicea el mai devreme despre faptul că iubirea durea?

— Este ceva ce...? începu el, aproape ezitant, dar apoi se corectă: Aş putea să îţi fiu de folos în vreun fel, Anna?

Cel mai adesea, deciziile cele mai importante din viaţă trebuiau luate într-o clipită şi fără niciun avertisment, se va gândi după aceea. Nu avea la dispoziţie decât câteva secunde pentru a-şi cântări răspunsul. De ce nu îi spusese? va gândi mai târziu. Luke era într-o stare delicată, aproape blajină. Tocmai ce îi spusese că îi era foarte dragă. Şi tocmai îi mărturisise propriile greşeli groaznice. Ar fi ascultat plin de înţelegere mărturisirea ei. Ar fi eliberat-o.

Dar o clipă era tot ce avea la dispoziţie. Aşa că îi răspunse din instinct. Din instinctul de autoconservare.

— Eşti mereu bun cu mine, zise şi îi zâmbi.

— Şi nu e nimic ce...?

— Nimic, zise ea ferm, păstrându-şi zâmbetul pe buze.

El încuviinţă din cap.

— Trebuie să merg până la Londra cu nişte afaceri, spuse el, brusc. Totul ar trebui să dureze cam o săptămână.

Inima îi tresări de bucurie. Dar desigur, orice gând de

scăpare nu era altceva decât o iluzie.

— O să mergem împreună? întrebă ea. Curând?

— Nu. Întinse mâna liberă şi-i mângâie uşor obrazul. O să merg singur, Anna. O să fie mai uşor aşa decât să o pregătim pe Joy pentru călătorie... şi mai rapid decât să strângem toate lucrurile ei şi ale doicii şi să vă iau pe toate cu mine. O să mă întorc cât pot de repede.

— Oh! exclamă ea încet.

— Nu cumva ţi-e... teamă să rămâi aici singură, nu? întrebă el, cercetându-i ochii cu mare atenţie.

Teamă? Poate că groază ar fi fost un cuvânt mai potrivit să descrie ceea ce simţea.

— Nu, sigur că nu, zise şi îi zâmbi. Dar mie şi lui Joy o să ne fie dor de cine. O să număr orele până la întoarcerea ta.

— Anna, şopti el. Oh, Anna.

Luke era ciudat de îngândurat. Ochii lui erau neobişnuit de mari şi păreau lipiţi de apărare. Dar reveni brusc la starea lui obişnuită şi se ridică în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu Fox, zise el. Şi cu valetul meu.

Anna îi zâmbi şi rezistă impulsului de a-l prinde în braţe, de a se agăţa de el şi de a-l implora să nu o lase singură. Aşa că rămase pe loc, iar el părăsi încăperea. Poate că de fapt acela era lucrul de care avea cea mai mare nevoie... să fie singură şi fără iluzia siguranţei. Poate că atunci când va fi singură va găsi în ea curajul de a face ceva în apărarea sa...

Poate că... gândul acela îi apăru din nou în minte, pe neaşteptate... poate că va găsi curajul de a-l omorî.

capitolul 24

Aproximativ o oră mai târziu, Luke se afla în biroul noului său administrator, Howard Fox. Asculta cu oarecare satisfacţie laudele omului cu privire la cât de ordonate şi

bine organizate erau registrele şi dosarele şi îi oferea câteva instrucţiuni despre cum trebuiau gestionate lucrurile la Bowden în absenţa sa. Dar discuţia le fu întreruptă de un ciocănit la uşă şi de apariţia Annei. Părea îngrijorată.

— Emmy a dispărut, zise ea şi aruncă o privire domnului Fox, prin care-şi cerea scuze pentru întrerupere.

Luke încuviinţă din cap spre administratorul său şi părăsi încăperea cu soţia sa.

— Dar după-amiaza abia a început, zise el. Anna, ştii că Emily are obiceiul să rătăcească prin împrejurimi. Crezi că e motiv de îngrijorare?

— Dar e plecară de azi-dimineaţă, devreme, spuse ea. Şi doica ei abia acum ne-a înştiinţat că lipseşte… ce femeie nesăbuită! E plecată de mult timp, Luke. Ashley a plecat dis-de-dimineaţă. Presupun că l-a văzut plecând şi s-a dus undeva singură să jelească. E vina mea că nu i-am ţinut companie în dimineaţa asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să îi fie foarte greu. Dumnezeu ştie unde s-o fi dus.

— Biata Emily! O să se întoarcă ea singură acasă când va fi gata s-o facă. Dar citi imediat neliniştea de pe chipul soţiei sale. Sau vrei să mă duc să o caut?

— Eu trebuie să o hrănesc pe Joy, spuse ea. Va mai dura cel puţin o jumătate de oră până să pot pleca.

— O să o găsesc şi o s-o aduc în siguranţă acasă, la tine, zise el. Măcar a fost suficient de chibzuită să-şi ia cu ea o pelerină? E o zi friguroasă.

— Da. Lipseşte pelerina ei roşie, spuse Anna.

— A, atunci nu cred că o să-mi fie greu să o găsesc.

Luke ar fi băgat mâna în foc că fata fugise la cascadă. Acela părea să fie unul dintre locurile ei preferate.

O găsi într-adevăr acolo. Stătea trântită pe burtă pe stânca plată care se întindea peste cascadă şi pelerina flutura deasupra ei.

— Emily? zise el încet, pe măsură ce se cocoţa pe stânci, îndreptându-se spre ea „Biata copilă!”, gândi atunci. În dimineaţa aceea, fusese atât de acaparat de propriile emoţii puternice, că nu se gândise nicio clipă la ea. Emily? Îşi aşează mâna pe umărul ei şi o lăsă acolo.

Se temuse că fata s-ar fi putut speria, dar nu era cazul, întoarse uşor capul şi-l privi cu ochi trişti şi înroşiţi de plâns, apoi îşi ascunse la loc faţa în braţ.

Se aşeză lângă ea şi o mângâie uşor pe umăr o vreme. În clipa aceea nu mai plângea. Dar nici nu reacţiona în vreun fel. Biata copilă. Îl iubise pe Ash mai devotat şi mai sincer decât oricare dintre ei. Şi în plus avea deja cincisprezece ani. Probabil nu-l mai iubea pe Ash cum şi-ar fi iubit o soră fratele sau un copil idolul… ci aşa cum o femeie iubea un bărbat. Doar că din cauza problemelor sale de sănătate era privită mai degrabă ca un copil, decât ca o tânără care înflorea spre feminitate.

Se întrebă ce avea să se întâmple cu ea. Oare când va veni momentul, el şi Anna îi vor putea găsi un soţ, care să fie bun cu ea? Dar îşi dădea şi el seama că în momentul acela, ea nu era în stare să se gândească cu nerăbdare la un viitor luminos. Era mult prea absorbită de agonia prezentului.

În cele din urmă o întoarse încet, o ridică în braţe şi o aşeză în poala lui. O cuibări la pieptul lui, iar ea se ghemui în braţele sale. Aşa că îi şopti cuvinte de alinare, chiar dacă ştia că nu le putea auzi.

— L-ai văzut plecând? o întrebă el în cele din urmă, când se uită în sus la el cu ochi nuni şi nefericiţi.

Ea încuviinţă din cap.

— Ai vorbit cu el? o întrebă apoi. Şi-a luat la revedere de la tine?

Emily încuviinţă din cap din nou. Se întrebă atunci dacă Ashley pricepea că fata îl iubea.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare foarte rău că suferi, Emily.

Ea îşi sprijini din nou capul de umărul său şi rămase acolo câteva minute, apoi se ridică în picioare şi-şi aranjă cu grijă pelerina, cu privirea coborâtă încă în pământ. Luke îi oferi apoi braţul lui şi ea îl acceptă.

— Emily. Aplecă uşor capul spre ea în timp ce mergeau, până când ridică ochii din pământ şi îl privi. Anna şi cu mine te iubim foarte mult. Ştiu că lucrul acesta nu îţi

alină în niciun fel suferinţa, dar să ştii că e adevărat, draga mea.

Emily afişă un zâmbet stins.

Ajunseseră deja la jumătatea pajiştii cate îi ducea spre casă, când îi veni o idee. Încetini pasul şi aplecă încă o dată capul spre ea.

— Emily, zise, când ea îl privi. Îl cunoşti pe colonelul Lomax?

Fata îl privi pierdută.

— Pe vecinul nostru, adăugă el. Omul care locuieşte la Wycherly.

Văzu în ochii ei că recunoştea despre cine era vorba. Cu toate acestea, mai exista şi altceva în privirea ei. Da, sigur mai era şi altceva acolo.

— Îl cunoşti? o întrebă. L-ai mai văzut înainte să-şi facă apariţia aici?

Ea încuviinţă din cap şi făcu ochii mari, parcă încercând să îi comunice ceva. Dar el nu înţelegea ce voia să-i transmită.

— Unde? o întrebă apoi.

Ea făcu un gest vag şi larg din deget, dar apoi ridică din umeri neputincioasă.

— Acasă? o întrebă el? La Elm Court?

Emily încuviinţă din cap energic.

— Dar numele lui nu era Lomax, nu-i aşa? zise el.

Ea clătină din cap.

Ştiuse, desigur. Dar simţi un gol imens în inimă, când i se confirmară în cele din urmă bănuielile.

— Ţi-a plăcut de el? o întrebă apoi.

Ea clătină din cap cu putere, şi Luke înţelese imediat din ochii ei că sentimentele ei pentru Lomax erau exact opusul întrebării lui. Dar de ce? Şi oare Anna îl plăcea? Dar nu o putea întreba pe Emily aşa ceva. Ar fi fost nedrept. Pe de altă parte, nu era nedrept şi ca el să nu ştie nimic despre asta.

O strânse de mână.

— Mulţumesc, zise el. O să aflu singur tot adevărul. Crezi ar trebui să o fac?

Ea încuviinţă din cap şi ochii i se umplură de lacrimi. O mai strânse o dată de mână şi o conduse spre casă. Da, va afla singur tot adevărul. Era şi timpul. Şi avea un sentiment ciudat că întreg viitorul căsniciei sale depindea de aflarea acelui adevăr.

Şi ajunsese într-adevăr să ţină foarte la căsnicia aceea – chiar dacă totul se întâmplase atât de încet şi treptat, încât abia dacă îşi dăduse şi el seama.

*

În timp ce călărea singură pe aleea care ducea înapoi la Bowden Abbey, Henrietta se gândea că şi-ar fi dorit să poată da timpul înapoi şi să-şi aranjeze altfel viaţa. Dacă ar fi rămas cu Luke – plictisitorul, demodatul şi studiosul Luke, care visa la o carieră în rândul clerului. Poate că în clipa aceea ar fi fost soţia unui episcop. Sau poate chiar ducesa stăpână de Harndon, chiar dacă George ar fi mai fost încă în viaţă… şi probabil căsătorit şi cu fii ai lui.

Tocmai se întorcea de la Wycherly, unde i se mulţumise că adusese vestea cum că Luke urma să plece într-o călătorie. Şi i se mulţumise în felul obişnuit – care devenea din ce în ce mai jignitor pentru ea. Niciodată în pat, deşi îi promisese cândva asta, pe jumătate. Iar în după-amiaza aceea se întâmplase într-un grajd – cu uşa închisă, dar nu încuiată – şi unde puteau fi auziţi cu uşurinţă de grăjdarii care se aflau dincolo de bariera aceea subţire de lemn. Râsese de protestele ei.

Şi totuşi, nu părea să poată trăi fără asta.

Dacă doar ar fi luat-o mai repede de acolo pe Anna… pentru că încetase să-şi mai dorească să o ia pe ea. Atunci va putea fi liberă din nou. Cu toate acestea, ştia că nu-şi va recăpăta niciodată mândria. Dar măcar va fi din nou stăpâna de la Bowden. Şi îl va avea şi pe Luke. Dar dacă erau adevărate chiar şi o jumătate din poveştile pe care le auzise despre el de la Paris… Şi în unele dimineţi exista o privire în ochii Annei…

Henrietta scrâşni din dinţi, în timp ce se îndrepta spre

casă, de la grajduri. Cotes o întâmpină în hol, făcu o plecăciune în faţa ei şi îi spuse că Excelenţa Sa voia să vorbească cu ea.

Ridică din sprâncene uimită, dar îl urmă pe majordom spre biroul lui Luke. Apoi trecu pe lângă el şi intră, de îndată ce omul ciocăni şi deschise uşa.

Luke stătea la biroul său. Se ridică în picioare, dar rămase unde era. Îi făcu semn să se aşeze pe un scaun din faţa biroului.

— Ia loc, Henrietta, zise el.

Ea îi zâmbi, după ce se aşezară amândoi. Dar el doar o privi ferm şi în tăcere, timp de câteva clipe. Se gândi că era foarte schimbat. Mult mai chipeş şi mai dominant. Şi mult, mult mai atrăgător.

— Ce s-a întâmplat? Se aplecă în faţă în scaun şi aşeză delicat o mână pe partea opusă a biroului. Anna a…?

— Henrietta, va trebui să aranjăm să locuieşti în altă parte, zise el. Permanent.

Ea îl privi pierdută o clipă. Simţea că întreaga ei lume se năruia în jurul său. Sau poate că înţelesese greşit. Ochii i se îmbunară şi se întristară.

— O, bietul Luke! spuse ea. O simţi şi tu, nu-i aşa? Tensiunea aceasta constantă? Tentaţia permanentă? Nu mai poţi îndura asta, cum nu mai pot nici eu, nu?

— Ai făcut tot posibilul să-mi distrugi căsnicia, doamnă, rosti el cu răceală, şi nu voi mai tolera asta. Ţin foarte mult la căsnicia mea.

Henrietta strânse din buze brusc şi îi apăru o sclipire în ochi.

— Ce ţi-a spus Anna? întrebă apoi. Ce minciuni ţi-a spus despre mine? Nu este altceva decât o curvă, Luke, şi tu…

— Linişte! îi porunci el. Nu foarte tare, dar atât de tăios, încât ea se supuse imediat şi încremeni holbându-se la el. Voi fi plecat de la Bowden cam o săptămână, după cum am anunţat la prânz, zise el. O să plec mâine. Şi până mă întorc, vreau să fii pregătită să pleci, doamnă. O să te trimit la Harndon House, până vom putea face un

aranjament permanent în altă parte. Să te hotărăşti dacă vrei un conac în oraş sau dacă poate preferi o casă undeva la ţară. Dar undeva departe de Bowden. Îţi voi onora doleanţele în acest sens.

Abia în clipa aceea înţelese gravitatea pierderii şi a nesăbuinţei ei. Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— Luke, şopti ca, asta s-a ales de dragostea noastră?

— Te-am iubit cândva, zise el. Dar mă îndoiesc că ştii însemnătatea acestui cuvânt, Henrietta. Şi sincer să fiu, nu-mi doresc că dezbat problema cu tine. Ai fost o forţă distructivă în familia mea pentru prea mult timp. Eşti cumnata mea şi văduva lui George şi ca atare, ai dreptul să locuieşti într-un anumit lux şi să fii întreţinută de familie pentru tot restul vieţii tale. Dar odată ce vei pleca de aici, nu vei mai reveni, indiferent de situaţie, doamnă. Cel puţin nu cât trăiesc eu.

Henrietta se ridică în picioare şi îl privi cu dispreţ.

— Ai fost mereu un om slab, Luke, zise ea. Ba ai vrut să devii preot, ba ai fugit în Franţa şi ţi-a fost frică să te întorci... şi apoi te-ai căsătorit cu o curvă pentru care n-aveai deloc sentimente şi te-ai ascuns după fustele ei, când te-ai întors la mine, pentru că ţi-era teamă să recunoşti că încă mai eşti atras de mine. Ai fost mereu un om slab. Mă bucur că l-am ales pe George în locul tău. Desigur, probabil el ar mai fi încă în viaţă în clipa asta dacă nu aş fi făcut-o... şi eu aş fi stat în strana unei biserici în fiecare duminică, prefăcându-mă să te privesc cu adoraţie, în timp ce ţineai slujba.

Luke îşi scoase tabachera din buzunar şi deschise capacul cu degetul mare.

— Poţi pleca, doamnă, zise el şi o privi cu ochi reci.

Îşi dădu seama mult prea târziu ce săvârşise criza ei de furie. Îl pierduse pentru totdeauna. Pierduse Bowden pentru totdeauna. Dar şi el avea să piardă în cele din urmă. Şi de-abia aştepta să se întâmple asta. Scrâşni din dinţi, se întoarse brusc de la el şi se năpusti spre uşă, cu capul sus. Dar se opri, se întoarse şi se încruntă la el.

— N-a vrut să se mai culce cu mine după ce fiul

nostru s-a născut mort, şuieră spre el. Ce puteam să fac, decât să-l urăsc? M-a privat de drepturile mele. Nu a vrut să mai rişte să aibă şi alţi copii cu mine. Pentru că ducatul trebuia păstrat pentru Luke. Mereu dragul său Luke! Şi în cele din urmă ţi l-a dat… din vârful cuţitului, ca să zic aşa. Ştiai asta? Ştiai că fratele tău – soţul meu – s-a sinucis? Pentru ca niciun fiu de-al meu să nu fie succesorul său… ci dragul lui Luke?

Luke priză nişte tutun cu o mână sigură, până când Henrietta părăsi încăperea. Şi apoi permise ca ultima piesă de puzzle să cadă la locul ei. În toţi anii aceia, considerase că fusese trădat cu cruzime. Şi totuşi, în realitate fusese iubit foarte, foarte mult, în tot acel timp.

Da, Anna avea dreptate. George nu ar fi vrut ca el să sufere în clipa aceea, chinuit de vinovăţie. George îl iubise foarte mult şi făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să repare greşeala pe care o făcuse. Şi în cele din urmă, nesăbuitul şi nebunul de el îşi dăduse viaţa pentru asta…

Fusese cel mai mare gest de iubire pe care-l putea face cineva…

*

Anna nu voia ca Luke să plece. Nici măcar pentru o săptămână. O săptămână însemna şapte zile lungi. Şapte zile fără sfârşit. Se puteau întâmpla foarte multe lucruri în şapte zile. Cu siguranţă el va afla cât de curând că Luke era plecat. Şi fără îndoială va profita de asta din plin. Până în clipa aceea se mulţumise numai să caute compania ei, oriunde mergeau. Nu îi mai ceruse nimic. Dar asta se va schimba. Probabil se va schimba chiar în săptămâna care urma.

Şi ea avea la dispoziţie săptămâna aceea ca să facă ceva să rezolve situaţia în care se afla. Să pună capăt terorii. Sau poate să o înceapă…

Nu-şi dorea ca Luke să plece. Oare le-ar fi luat cu el pe ea şi pe Joy, dacă îl implora? Sau ar fi rămas acasă şi l-ar fi trimis pe domnul Fox să se ocupe de afacerile care

trebuiau rezolvate? Dar nu îl va implora să facă niciuna, nici alta. Era evident că se simţea obligat să meargă în persoană şi că prefera să se ducă singur. Anna încercă să nu sufere când îşi dădu seama de asta.

Şi încercă să nu se agaţe de el, în clipa în care veni în patul ei şi o luă în braţe. Dar înţelese imediat şi cu o oarecare uşurare că era una dintre nopţile în care va face dragoste cu ea. Aşa că se strădui să nu pară exagerat de nerăbdătoare. Dar era mereu încântată când ştia că urma să o iubească.

Luke o sărută prelung şi cu căldură. Anna se arcui spre el.

— Mmm, zise el. Ce este, Anna?

El ştia întotdeauna. Uneori avea impresia că o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea. Era foarte greu să îl păcălească.

— Nimic, şopti ea. Doar că o să îmi fie dor de tine!

— Atunci hai să profităm la maximum de noaptea aceasta, da? zise el şi-şi lipi gura de a ei.

— Mhm, murmură ea.

Luke făcu dragoste cu ea încet. Foarte încet. O făcu să se topească într-o relaxare caldă şi o conduse uşor pe culmile extazului, lăsând totul să se domolească în căldură şi apoi să se crească, iar şi iar şi iar. Îşi folosea întreg trupul cu o pricepere minunată… mâinile, degetele, gura, limba, dinţii şi picioarele lui se jucau pe trupul ei, ca într-un dans senzual al plăcerii. Anna crezuse că după un an de căsnicie, nu mai existau modalităţi noi de a o atinge şi de a o stârni. Şi totuşi era ceva nou de fiecare dată. Şi mâinile, gura şi întreg trupul ei învăţaseră să ofere plăcere în moduri noi şi pricepute.

Uită de toate temerile şi neliniştile sale şi se lăsă pradă momentului, primind şi oferind plăcere, deopotrivă. Iar când veni momentul ca trupurile lor să se unească, i se deschise şi i se oferi, gemând de bucurie când pătrunse adânc în ea. Gâfâia deja de excitaţie, pe măsură ce se apropia de culme. Şi simţea că probabil va exploda cu totul, dacă s-ar fi mişcat în ea, chiar şi o dată, sau de două ori.

Dar el rămase nemişcat şi se simţi încă o dată copleşită de senzaţiile acelea primare. Stătea liniştită şi relaxată sub greutatea lui, ştiind că în curând şi în ritmul său, îi va conduce pe amândoi în acel dans al îngemănării trupurilor, care va duce spre un extaz comun. Nu simţi nicio nelinişte în clipa în care se domoli starea de excitaţie. Pentru că ştia că o va aduce înapoi cu o intensitate şi mai mare, cu o singură retragere şi împingere.

— Anna. Luke se ridicase pe antebraţe şi îi privea chipul. Draperiile de la pat şi de ia fereastră erau deschise, aşa că îi putea vedea aproape clar chipul, chiar dacă avea părul răspândit pe faţă şi pe umeri. În ochii lui apăruse o sclipire care îi făcea inima să tresară. Anna…

Ea ridică mâinile şi-i îndepărtă uşor părul de pe faţă, aşezându-i-l în spatele umerilor. Îi cuprinse faţa în palme cu blândeţe şi se uită la el. Iubirea pe care o simţea pentru el în clipa aceea era atât de tandră, că aproape îi aducea lacrimi în ochi.

— Te iubesc, şopti el.

Şi atunci lacrimile chiar îi ţâşniră din ochii şi i se prelinseră pe obraji.

— Te iubesc, şopti el încă o dată, atingându-i uşor buzele cu ale lui.

Există un moment de pauză, înainte ca el să adâncească sărutul – poate că îi oferea ocazia să-i spună şi ea acelaşi lucru.

Şi o iubi cu trupul său, la fel cum făcuse de nenumărate ori înainte… pătrunzând-o adânc şi ferm şi crescând treptat ritmul, până când fiecare terminaţie nervoasă din corpul ei ajunse să fie încordată de dorinţă. Până când ajunse să se cutremure odată cu el şi să pătrundă în acel rai al tuturor dorinţelor şi nevoilor împlinite.

La fel cum o iubise de nenumărate ori. Cum nu o mai iubise niciodată până atunci. Pentru că în momentul acela exista o mare diferenţă, pe care o recunoştea şi trupul, şi inima ei. Îi mai oferise plăcere de numărate ori până atunci. Dar era prima dată când îi oferea şi iubire, odată cu

plăcerea. O iubire conştientă şi tandră.

Făcuse dragoste cu ea şi plutea în al nouălea cer. Luke îşi dezlipi trupul de al ei, o răsuci pe o parte, o cuibări lângă trupul lui şi o acoperi cu cearşaful – la fel cum făcea de fiecare dată. Iar ea se simţea pe deplin satisfăcută din punct de vedere sexual – la fel ca întotdeauna, de altfel. Dar se simţea şi iubită – şi asta era ceva ce se întâmpla pentru prima dată.

Cugetă apoi leneşă că era mai bine nici să nu se gândească de ce nu-i putuse spune şi ea acele cuvinte.

Gura lui o găsi apoi pe a ei şi o sărută prelung.

— Te iubesc, repetă el încă o dată.

Motivul era că încă nu i se putea dărui întru totul. Existau secrete şi bariere pe care le clădise ea însăşi.

Secrete care trebuiau dezvăluite şi bariere care trebuiau dărâmate. Şi abia apoi… Dar nu avea de unde să ştie ce se va întâmpla după aceea.

Nu, încă nu putea rosti acele cuvinte. Şi poate niciodată.

Şi totuşi îl iubea ca pe ochii din cap. Îl iubea mai mult decât însăşi viaţa. Îl iubise de prima dată de când îl văzuse – în seara aceea la bal, când fusese îmbrăcat în roşu şi auriu şi avusese acel aer de afectare pariziană. Şi îl va iubi până la ultima suflare şi poate chiar mai mult de atât.

*

În mod obişnuit, drumul de la Bowden Abbey la Elm Court dura trei zile. Dar Luke îl parcurse în două. Se simţea neliniştit să fie departe de Anna. Poate că greşise să o lase singură – deşi nu credea că se afla cu adevărat în vreun pericol real. Însă dacă Lomax era într-adevăr fostul ei iubit – şi Luke era aproape convins de asta poate că o arunca în calea ispitei prin faptul că o lăsa singură acasă. Şi poate că îi oferea lui Lomax o ocazie prea bună pentru a fi refuzată.

Şi nu îşi putea scoate din minte faptul că Anna nu răspunsese declaraţiei lui de dragoste, de trei ori la rând. Nu se căsătoriseră din dragoste. Nu era obligată să îl

iubească şi cu siguranţă nu-şi dorea să simuleze o iubire pe care nu o simţea.

Cu toate acestea, sperase şi chiar crezuse…

Existase o tandreţe specială în felul în care făcuseră dragoste în noaptea de dinaintea plecării sale. Sau cel puţin aşa i se păruse lui. Dar îi venea imposibil să creadă că o simţise numai el. Şi ceea ce se întâmplase între ei în noaptea aceea nu fusese doar ceva pur fizic. Nu fuseseră două entităţi separate care-şi oferise şi primiseră plăcere unul de la celălalt. Ci făcuseră dragoste, aşa cum era menit să se întâmple între un soţ şi o soţie. Formaseră un singur trup şi o singură inimă.

Sau cel puţin aşa simţise el.

Nu se oprise să se gândească la faptul că în urmă cu doar un an acel gând i s-ar fi părut absolut înfricoşător sau ridicol – în funcţie de cum privea lucrurile. Dar cu un an în urmă nu ştiuse nici că era posibil să regăsească dragostea, în toate formele sale. Ba mai mult, atunci ar fi respins tranşant o astfel de posibilitate.

Dar dragostea renăscuse în sufletul lui. Inclusiv iubirea pentru soţia lui. Sau mai bine zis, cu precădere iubirea pentru soţia sa.

Şi totuşi… poate că era ceva ce simţise numai el. Anna nu răspunsese cuvintelor lui.

Totuşi existaseră acele lacrimi mute.

Da, nu avusese de ales. Trebuise să plece. Pentru că trebuia să afle adevărul. Avea nevoie să ştie dacă ceea ce era între ea şi Lomax era dragoste sau altceva.

Şi dacă era într-adevăr dragoste, se gândi Luke… Atunci să-l ajute Dumnezeu!

Contele şi contesa de Royce nu se aşteptaseră ca el să vină în vizită, aşa că îl primiră uimiţi, dar şi destul de călduros. Desigur, fură dezamăgiţi să afle că venise singur şi că nu le adusese cu el pe Anna şi pe Emily – sau pe Joy.

Lomax? Henry Lomax? Royce se încruntă la auzirea numelui, când Luke începu în cele din urmă să pună întrebări la o oră sau două de la sosirea lui. Nu, nu cunoştea pe nimeni cu numele acela.

Desigur, era exact răspunsul la care se aşteptase.

— Emily mi-a spus că l-a văzut aici, zise Luke. În clipa de faţă locuieşte la Wycherly Park... adică acasă la Severidge, cât timp sunt plecaţi Will şi Agnes. Dacă nu mă înşel, are în jur de cincizeci de ani. Este un domn înalt, slab, distins şi destul de chipeş. Foarte plăcut de toată lumea. Şi foarte fermecător cu doamnele.

Dar Royce răspunse doar primelor sale cuvinte.

— Ţi-a spus Emily? întrebă el, după care se uită la soţia sa şi chicoti.

— Da, zise Luke, fără a se opri să-i ofere alte explicaţii suplimentare.

Cu siguranţă până în momentul acela descoperise şi fratele ei că tânăra putea comunica anumite lucruri. Nu?

Royce se încruntă din nou.

— De ce n-ai întrebat-o direct pe Anna? întrebă el. Dacă l-a văzut acolo Emily, e clar că l-a văzut şi Anna. Sau îmi scapă mie ceva?

Luke inspiră adânc. Ura să spună cu glas tare orice suspiciune, când Anna nici măcar nu ştia că el se afla acolo. Dar Royce era fratele ei. Şi păruseră mereu o familie unită şi apropiată.

— Anna nu vrea să recunoască faptul că îl cunoaşte, zise el. Dar ştiu că îl cunoaşte şi am observat că uneori o face nefericită. Vreau doar să aflu adevărul.

— Poate că ar trebui să ai încredere în cumnata mea, Excelenţă, zise tânăra şi idealista Constance, pe o voce tremurândă.

— Connie! exclamă soţul ei, ca un amestec de jenă şi mustrare.

— Nu, zise Luke şi ridică o mână liniştitoare. Are dreptate, Victor. Nu cred că m-am exprimat foarte clar, draga mea. O să ajute dacă vă explic că o iubesc foarte multe pe Anna? Că atât cât pot, aş vrea să ajut să îndepărtez povara care-i umbreşte fericirea? Mă tem că păstrează un secret pe care, dintr-un motiv sau altul, se teme să mi-l dezvăluie.

— Poate că ţine într-un fel la acest bărbat, zise

Constance. Încă îi mai tremura vocea şi se uită temătoare spre soţul ei.

Luke se gândi atunci admirativ că tânăra lui cumnată era o femeie cu coloană vertebrală.

— Poate, zise el. Dar dacă este aşa, draga mea, atunci acest om care-şi spune Lomax nu are niciun drept să o urmărească la casa unde a dus-o soţul ei. Ar fi mai onorabil şi mai milos din partea lui să plece şi să-i lase inima să se vindece. Şi asta am să-i spun şi lui, dacă acesta este într-adevăr secretul Annei.

— Da, zise Constance cu oarecare tristeţe, coborând privirea spre mâinile sale. Apoi ridică ochii şi se uită la Royce atât de plină de adoraţie, încât Luke aproape zâmbi. Aşa este, Excelenţă, aveţi dreptate. Iartă-mă.

— Doamnă, voi pune mereu la loc de cinste o femeie care vorbeşte pentru drepturile altora, spuse el, apoi o privi îmbujorându-se de plăcere, la auzirea complimentului său.

— Cred că s-ar putea ca acest om să fie Blaydon, zise Royce. Sir Lovatt Blaydon. La scurt timp după moartea mamei mele, a închiriat o casă aproape de a noastră şi a locuit acolo timp de un an. Şi dacă nu mă înşel, a plecat în America după moartea tatii. Nu am auzit să se fi întors, dar pe de altă parte nici nu aveam de ce să fi auzit.

Sir Lovatt Blaydon. Numele acela atinse un punct sensibil în memoria lui Luke şi-i reveni brusc în minte o amintire care stătuse ascunsă timp de aproape un an. În decursul primului an al exilului său, Luke frecventa o sală de jocuri de noroc, care era notorie în Franţa la vremea aceea. Fusese extrem de beat atunci, dar încă îşi amintea. Unul dintre clienţi fusese aruncat pe uşă afară – aproape literalmente – pentru că bătuse cu bestialitate pe una dintre târfele de la etaj şi trişase la cărţi. La momentul respectiv, i se păruse foarte interesant că cea din urmă infracţiune dusese la izgonirea fără echivoc a omului – Sir Lovatt Blaydon – în timp ce prima doar adăugase paie pe focul indignării că cineva putea să trişeze la cărţi şi să se lase prins. Luke nu-l mai văzuse pe bărbat înainte sau după incidentul respectiv – până în dimineaţa zilei nunţii sale,

mai exact.

— Blaydon? repetă el şi ridică din sprâncene.

— Da. A fost foarte bun cu noi, continuă Royce. În special cu Anna. Să ştii că după moartea mamei, ea a purtat singură pe umeri toată povara problemelor familiei noastre. Iar tata a... Se înroşi imediat... mă rog, presupun că ţi-a povestit Anna.

Luke încuviinţă din cap.

— Au existat multe datorii, continuă Royce. În cea mai mare parte datorii de la jocuri de noroc. Blaydon le-a cumpărat pe toate şi ne-a permis să le plătim în timpul nostru. Şi presupun că nu i-a cerut nicio dobândă. Dar nu pot fi sigur. Eu eram plecat la universitate la vremea aceea şi am lăsat-o pe Anna să se ocupe singură de tot. Şi mi-a fost mereu ruşine de asta... dar ea a părut întotdeauna extrem de capabilă şi în plus, a insistat să-mi termin studiile şi să nu-mi fac griji pentru nimic. Probabil a achitat toate datoriile, pentru că eu nu am primit nicio factură restantă după moartea tatii. La un moment dat, chiar am crezut cu toţii că Anna se va căsători cu Blaydon. Păreau să ţină unul la altul. Am fost destul de surprinşi că a plecat tocmai când poate avea cea mai mare nevoie de el. Dar moartea tatii a fost un şoc îngrozitor pentru noi toţi.

Aşadar existaseră datorii. Totuşi Luke se îndoia că fuseseră plătite toate. Se îndoia foarte mult de asta. Ştia un lucru sau două despre datorii enorme de la jocuri de noroc – şi ştia cu atât mai bine cum era să fie create de un om care bea în exces.

Deci asta era? Numai despre asta era vorba? Luke îşi permise luxul de a se simţi extrem de uşurat. Anna îi datora bani omului? Sau mai degrabă, Royce îi datora bani. Dar – după cum era de aşteptat – Anna luase asupra ei povara aceea, ca să-l protejeze pe fratele său. Oh, femeie nesăbuită! Biata, nesăbuita, curajoasa şi minunata lui Anna! De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu venise să-i spună toate acestea? Ar fi plătit dublu toate datoriile, ca să o elibereze de povara de a fi la mâna unui om nemilos.

De ce nu-i spuse asta încă din prima dimineaţă de

după nunta lor, în loc să păstreze pentru ea acel secret

Dar gândul la acea dimineaţă aduse cu el o altă amintire, mult mai dureroasă. Anna avusese un iubit. Sau mai precis – din moment ce nu era sigur care era adevărul – cineva îi răpise fecioria. Blaydon? Ca plată a vreunei datorii, poate? Oare fusese viol?

Îi îngheţă sângele în vene şi mâna lui rătăci inconştient spre mânerul sabiei.

— Vic… crezi că e posibil ca o parte din datoriile tatălui tău să fi rămas încă neachitate? întrebă Constance timidă. Că poate de asta a urmărit-o pe Anna la Bowden? Şi poate de asta este aşa de nefericită?

— Exact asta gândesc şi eu, doamnă, spuse Luke.

Pe chipul lui Royce apăru o expresie încrâncenată şi deveni alb ca varul…

— La naiba! exclamă el. Dacă este adevărat, atunci o să-i spun eu ei vreo câteva… Iartă-mi limbajul, Luke… iar dacă el a hăţuit-o în vreun fel, atunci va cunoaşte tăişul sabiei mele. Dacă încă mai există, datoriile acelea sunt ale mele.

— O să aflu despre ce e vorba, rosti Luke încet. Poţi să îmi mai spui şi altceva despre Blaydon?

Royce se gândi o vreme, dar clătină din cap.

— Eu am fost plecat aproape tot anul respectiv, zise el.

Însă apoi îşi aminti ceva şi se lumină la faţă. Dar poate că Charlotte ştie mai multe. Ea a fost aici tot timpul. S-a căsătorit cu puţin timp înainte ca Anna şi Agnes să plece la Londra la mătuşa Marjorie…

Charlotte. Poate că ea va putea lămuri o parte din lacunele din acea poveste. Asta dacă mai existau lacune. Era posibil ca totul să fie exact aşa cum părea.

Lui Luke îi îngheţă din nou sângele în vene. Dacă Blaydon o violase cândva pe Anna – sau dacă se întâmplase de mai multe ori…

Luke se hotărî că trebuia să se întoarcă la Bowden Abbey cât mai repede cu putinţă.

capitolul 25

Atunci când veni să o viziteze Sir Lovatt Blaydon, Anna înţelese că făcuse o greşeală lăsând să treacă trei zile de la plecarea lui Luke. Desigur că aflase că Luke era plecat. Chiar şi dacă s-ar fi străduit să ţină secret, tot i-ar fi fost greu să reuşească asta într-o vecinătate de provincie. Aşa că într-un fel, îl lăsase pe el să preia iniţiativa. De îndată ce sosi un servitor să o anunţe că colonelul Lomax fusese condus în salon, Anna se gândi că ar fi trebuit să se ducă să-l înfrunte din prima zi.

O lăsă pe Joy în braţele lui Emily fără nicio tragere de inimă şi zâmbi.

— Am un vizitator, zise ea.

Şi normal că se nimerise într-o după-amiază, când nu avea alţi oaspeţi, gândi ea, în timp ce cobora scările. Mergea cu paşi fermi, dar avea inima cât un purice. Dar probabil că ştiuse şi asta. În unele feluri, omul părea atotştiutor. Cel puţin fu suficient de norocoasă să afle că Henrietta era acasă şi că se dusese deja în salon, să-i ţină companie oaspetelui lor.

În momentul acela era foarte recunoscătoare să o vadă, cu toate că relaţia ei cu Henrietta fusese destul de dificilă în ultima perioadă.

Din păcate, fu o uşurare de scurtă durată. Henrietta se ridică în picioare, chiar când Sir Lovatt făcea o plecăciune în faţa Annei. Henrietta îi zâmbi strălucitor bărbatului şi-i oferi mâna să i-o sărute, apoi întoarse capul şi-i aruncă Annei o privire răutăcioasă.

— Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă, zise ea. Pot să înţeleg când doi oameni vor să rămână singuri. O să plec acum.

Anna încremeni.

Sir Lovatt făcu o plecăciune deasupra mâinii Henriettei, apoi îşi lipi buzele de degetele ei şi zâmbi.

— Ah, se pare că eşti o fină observatoare, draga mea ducesă, zise el. Eu şi Anna îţi mulţumim.

Henrietta se întoarse cu spatele la Sir Lovatt şi se îndreptă spre uşă. Dar la plecare îi aruncă Annei un zâmbet destul de neplăcut.

— Anna mea, zise Sir Lovatt şi întinse mâna după a ei, de îndată ce rămaseră singuri. Se pare că ne-am găsit un aliat în persoana cumnatei tale. *Aş* spune că suntem foarte norocoşi.

— Cred că în vocabularul meu ar fi mai degrabă numită duşman, zise ea cu răceală şi rămase nemişcată în pragul uşii. O să sun să ni se aducă ceai.

Dar el îi tăie calea de îndată ce făcu un pas.

— În curând, Anna, zise el. Ştiu că tu nu crezi asta acum, dar în curând va veni timpul să fim fericiţi împreună. Ar trebui să se întâmple chiar săptămâna aceasta… mai cu seamă că absenţa soţului tău a prilejuit ocazia perfectă. Dar copilul n-a fost încă înţărcat, nu-i aşa?

Dintr-odată, Anna îşi dori să fi stat jos. Se simţea ameţită. Şi începuse să i se întunece parţial vederea.

— Nu, zise ca tăios.

— O să aştept până atunci, spuse el. Acesta a fost mereu planul meu. Sper că apreciezi că pe lângă binele tău, mă gândesc şi la binele fiicei tale, da, Anna mea. Vom mai aştepta o vreme. Dar trebuie să existe un semn de bună-credinţă. Doar n-a mai fost niciunul de când m-am mutat la Wycherly, nu-i aşa?

— Nu, repetă ea.

— Cu ceva timp în urmă, dar chiar în seara acestei zilei, tatăl tău se confrunta cu un mare nenoroc, zise el, privind-o şi vorbindu-i plin de compasiune. Apoi îi întinse o factură la baza căreia era scrijelită semnătura tatălui ei. Era o semnătură tremurată, fără îndoială făcută la beţie, dar inconfundabil a lui.

Anna aruncă o ocheadă spre sumă, dar apoi privirea i se întoarse şi încremeni acolo. Vederea i se întunecă din ce în ce mai tare.

— O mie de lire, spuse ea. Nu dispun de atât de mulţi

bani.

— O, Anna. În casa aceasta există şi alte lucruri de valoare în afară de bani. Sunt bijuterii, de exemplu.

Bijuteriile de familie cele mai valoroase – chiar şi ale ei – erau ţinute, în siguranţă, sub cheie într-un seif din camera lui Luke. Anna ştia unde era seiful. Ştia unde erau chiar şi cheile. Luke nu ţinuse secret faţă de ea ascunzătoarea lor. Şi ţinea acolo bijuteriile ei, nu ca să nu poată avea ea acces la ele – ci ca să fie în siguranţă. Da, erau mai mult decât suficiente bijuterii acolo pentru a răscumpăra datoria aceea.

— Nu am acces la bijuterii sau alte lucruri de valoare de aici, spuse ea. Trebuie să-mi dai timp.

— Asta am să fac, Anna mea. Îi zâmbi şi adăugă: Ai timp până poimâine… cu o zi mai mult decât de obicei. În locul nostru obişnuit? Şi cred că o să vrei să înţarci copilul, între timp. Doar nu ai vrea să o facă o bonă în locul tău, nu?

Vederea i se întunecă cu totul şi aerul rece îi invada nările. Se prăbuşi şi simţi nişte mâini care o susţineau de braţe. Apoi auzi o voce îndepărtată care îi vorbea.

Luke. Luke.

— Luke!

— Sunt eu, draga mea, răsună vocea lui Sir Lovatt. Anna stătea jos şi mâna lui era aşezată ferm pe ceafa ei, frecând-o energic, ca să îi revină circulaţia. Eşti tare nesăbuită să nu ai încredere în mine. Chiar nu îţi dai seama că toţi banii pe care mi i-ai dat şi toate bijuteriile pe care mi le-ai adus nu sunt pentru a-mi satisface propriile dorinţe lacome? Ci că sunt puşi deoparte pentru fericirea ta viitoare?

Se ghemui în faţa ei şi-i frecă pe rând mâinile, în încercarea de a i le încălzi. Când ridică una dintre ele spre buzele lui, Anna găsi ea în puterea de a se smulge din strânsoarea sa.

— Nu pot fura de la propriul meu soţ, zise ea.

— O, Anna! şopti el, pe un ton plin de reproş. Nu ar fi considerat furt, draga mea. Doar bijuteriile sunt ale tale, nu? Şi poţi fura de la tine însăţi?

— Sunt ale mele în calitate de ducesă de Harndon, răspunse ea. Şi îşi dădu seama într-un final spre ce o împingea slăbiciunea. Se contrazicea cu el. Dar nu îl înfrunta, după cum jurase că va face. Şi nici nu luase o armă cu ea în salon. În clipa aceea ar fi fost extrem de satisfăcător să scoată un cuţit dintre faldurile rochiei şi să îl înfigă drept în inima lui neagră. Ar fi mers bucuroasă la spânzurătoare pentru crima aceea.

— Am să plec acum, spuse el încet şi se îndreptă în faţa scaunului ei. Nu ai cea mai potrivită stare pentru a ţine companie la ceai unui invitat, Anna mea. Poimâine să faci cum ţi s-a spus şi cea mai mare parte a datoriilor tatălui tău vor fi achitate.

Anna râse.

Şi continuă să râdă, chiar şi după ce uşa salonului se închise în spatele lui Sir Lovatt. Era un râs inconsolabil, care în clipa aceea o îngrozea mult mai mult decât un plâns isteric.

*

Când Sir Lovatt Blaydon se îndrepta călare spre casă, Henrietta îl aştepta între copacii din josul aleii. El îşi atinse uşor tricornul, iar ea îi zâmbi, la fel cum îi zâmbise Annei mai devreme.

— Ei bine? zise ea. Când se va întâmpla? Sper că în curând.

— Dorinţa ta de a ne vedea fericiţi pe mine şi pe Anna este absolut înduioşătoare, doamnă, spuse el. Se va întâmpla la momentul potrivit. Între timp, tu să vii la mine peste trei zile, ca de obicei.

Zâmbetul ei dispăru imediat.

— Oh! exclamă ea. Aşadar nu o să profiţi de absenţa lui Luke? O să încep să cred că nu faci altceva decât să te joci cu noi toţi, domnule.

Sir Lovatt se aplecă uşor în şa, aşeză vârful cravaşei sub bărbia ei şi îi ridică faţa.

— Micile noastre jocuri ţi-au făcut o imensă plăcere,

draga mea, zise el. Îţi place să fii umilită. Să vedem ce loc aproape public putem găsi data viitoare pentru plăcerea ta carnală. Poate chiar o să aranjez să fie prezent un servitor. Da, cred că asta am să fac. Cât despre alte jocuri pe care le fac, doamnă… ţine minte că nu sunt treaba ta. Iar părerea ta este nedorită şi necerută. Am încredere că o să ţii minte să nu mi-o mai oferi pe viitor!

Vârful biciului stătea lipit destul de incomod de gâtul ei. Henrietta refuza să facă un pas în spate, dar nici nu îndrăznea să răspundă, înghiţi apăsat.

— Eşti înţeleaptă, spuse el. Ar fi mult mai dureros să simţi o altă parte a biciului pe altă parte a corpului, ducesă. Îţi urez o zi bună.

Se îndreptă în şa, şi atinse tricornul cu vârful biciului, apoi plecă.

Henrietta îl privi plecând. În interiorul ei clocotea ura, amestecată cu o dorinţă chinuitoare şi nerecunoscută.

*

Charlotte era puţin grăsuţă şi foarte mulţumită de sarcina ei înaintată. La început, nu-i putu spune lui Luke mai multe decât aflase deja de la fratele ei. Sir Lovatt Blaydon fusese deosebit de atent cu Anna. Toată lumea – nu doar familia ei, dar şi întreaga vecinătate – se aşteptase ca ei doi să se căsătorească, chiar dacă Charlotte şi surorile ei consideraseră că era prea bătrân pentru Anna.

— Dar era extrem de plăcut de toată lumea, îi explică Charlotte. L-am admirat cu toţii foarte mult. Poate doar cu excepţia lui Emily. Dar ea a fost mereu puţin mai ciudată. Nu se poate abţine, draga de ea. Problema ei este de vină. Obişnuia să fugă ori de câte ori venea în vizită Sir Lovatt.

Luke era convins că, dacă ar fi putut vorbi, Emily ar fi fost în măsură său spună mult mai multe lucruri decât observaseră ceilalţi. Eforturile lui de a pune cap la cap întreaga poveste păreau să fie în zadar.

— Blaydon şi-a făcut apariţia aici la scurt timp după moartea mamei dumitale? întrebă el. A explicat vreodată

ce l-a făcut să vină tocmai aici? Şi de ce a sosit chiar în acel moment?

— Căuta să se stabilească undeva la ţară, afirmă Charlotte şi ridică din umeri. Iar casa aceea era dată spre închiriere. Presupun că ar fi putut alege orice alt loc.

Dar Luke nu credea asta, dintr-un motiv sau altul. Se încruntă. Ce anume îi scăpa sau nu înţelegea? Oare era chiar indiciul lipsă? Poate că Anna îl cunoscuse altundeva pe Blaydon, înainte de asta? Oare o urmărise la Elm Court, la fel cum o urmase la Bowden în clipa aceea?

— Anna a fost plecată undeva la şcoală? o întrebă apoi. A fost vreodată plecată orice perioadă de timp, înainte de moartea mamei tale?

Charlotte se gândi o clipă, dar apoi clătină din cap.

— Mama a fost bolnavă mai mulţi ani, zise ea. Anna a fost ca o mamă pentru noi. Şi a fost mereu acasă.

Luke se gândi că nu avea de ales. Trebuia să se ducă la Anna şi să-i spună părerea lui despre tot ce credea că se întâmplase. Şi să spere că după ce va auzi tot ce aflase deja, îi va mărturisi în cele din urmă tot adevărul.

— A fost mare păcat că Sir Lovatt nu a sosit puţin mai devreme atunci, spuse Charlotte. A ratat ocazia de a reclădi relaţia cu mama.

Luke o privi pe sub pleoape grele.

Ea păru puţin descumpănită o clipă.

— Familia lui se cunoştea cu familia mamei, îi explică Charlotte. El şi mama se cunoşteau din copilărie.

Luke se gândi atunci că era destul de ciudat cum cele mai importante informaţii ieşeau la lumină din întâmplare. Charlotte făcuse afirmaţia aceea ca o paranteză. O rostise ca pe ceva ce nu avea vreo relevanţă deosebită pentru acel subiect. Şi totuşi, pentru Luke avea o importanţă enormă. Pentru că sugera faptul că apariţia lui Sir Lovatt Blaydon la Elm Court nu fusese doar o coincidenţă – la fel ca sosirea sa la Bowden, de altfel.

Dar cum ar fi putut afla însemnătatea acelei informaţii? Oare existase vreun soi de vrăjmăşie familială pe care încerca să o continue? Oare mama Annei îi făcuse

cândva vreun rău pentru care voia să se răzbune? Poate că fusese îndrăgostit de mama ei?

Cum putea afla? Cine ar fi putut să ştie?

— Lady Sterne, îi spuse lui Charlotte. A fost prietena mamei tale, nu-i aşa?

— O, da, aprobă ea şi clipi uimită de schimbarea bruscă a subiectului. Ea este naşa Annei, dacă nu ştiai. Toţi îi spunem mătuşa Marjorie, dar nu e de fapt mătuşa noastră.

— Şi de când sunt prietene? întrebă Luke. Sau au fost toată viaţa?

— S-au cunoscut la Londra când erau mici, spuse Charlotte, când au fost amândouă prezentate reginei. Mama ne vorbea adesea despre asta. Şi au rămas prietene pentru totdeauna, chiar şi după ce mama s-a îmbolnăvit şi i-a interzis mătuşii Marjorie să mai vină în vizită. Obişnuia să spună că nu voia să o vadă nimeni aşa de palidă, slabă şi urâtă. Uf! Biata mama!

Exista o şansă. Era o şansă foarte mică, dar totuşi o şansă, ca Lady Sterne să-l fi cunoscut pe Blaydon sau cel puţin să o fi auzit pe Lady Royce vorbind despre el. Dar desigur, asta însemna că trebuia să meargă la Londra şi să-şi întârzie întoarcerea acasă cu cel puţin încă o zi. Îl neliniştea tot mai mult să fie departe de Anna. Dar trebuia să afle adevărul – sau cât de mult putea pune cap la cap. Începea să simtă tot mai mult – în parte cu bucurie şi în parte cu frică – că între Anna şi Blaydon nu era dragoste.

Aşa că în următoarea dimineaţă plecă spre Londra. Chiar la o zi după sosirea sa la Elm Court.

*

Anna avu grijă să spună la cât mai mulţi oameni unde se ducea. Poate că nu părea prea potrivit să meargă acolo însoţită numai de o servitoare, dar în clipa aceea nu-i păsa absolut deloc de aparenţe. Voia doar să ştie asta câţiva oameni. Îi informă pe domnul Fox, pe Cotes şi pe doamna Wynn. Şi luă cu ea un vizitiu, un lacheu şi o servitoare.

Îi făcea o vizită matinală lui Sir Lovatt Blaydon.

În momentul în care, fără îndoială, omul său aştepta ascuns printre copaci s-o vadă lăsând banii şi bijuteriile sub bolovanul din faţa cabanei de vânătoare, pentru ca apoi să-i poată lua fără nicio întârziere şi să-i ducă stăpânului său, Anna ieşea cu trăsura pe porţile de la Bowden şi se îndrepta spre Wycherly. Îi făcea o vizită matinală pentru că era foarte puţin probabil să se fi întâlnit cu orice alt oaspete la ora aceea.

— Aşteptaţi-mă aici, le spuse ea vizitiului şi lacheului, când cel din urmă o ajută să coboare în faţa uşii conacului Wycherly.

Păreau destul de dezamăgiţi de faptul că nu vor putea da o fugă la bucătărie să bea o halbă mult aşteptată de bere. Cu toate acestea, amândoi făcură plecăciuni aprobatoare.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse şi servitoarei ei în clipa în care apăru majordomul lui Sir Lovatt şi se oferi să o escorteze în salonul de vizite din capătului holului.

Penny încuviinţă din cap şi făcu o reverenţă rapidă, dar păru la fel de dezamăgită ca bărbaţii.

Anna stătu singură în salon zece minute, privind pe fereastră şi prinzând putere din faptul că îşi vedea trăsura şi servitorii în faţa uşii principale. Strecură o mână prin deschizătura rochiei sale şi apoi prin fanta din lateralul jupei, căutând buzunarul de la talie, ascuns sub crinolină. Degetele ei atinseră oţelul rece şi dintr-odată se simţi la fel de rece ca metalul. Pentru câteva clipe i se tăie răsuflarea şi vederea i se întunecă din nou.

Dar hotărî apoi că nu avea să leşine în ziua aceea. Că nu avea să mai leşine niciodată. Nu voia să mai fie vreodată o victimă. N-ar fi trebuit să îi permită niciodată să capete atât de multă putere asupra ei. Şi ar fi trebuit să-l înfrunte când adusese vorba despre martori la diferite infracţiuni şi să-l invite să-i folosească. Ar fi trebuit să rişte şi să parieze pe sinceritatea ei împotriva minciunilor lui. Doar că în momentul acela avusese foarte mult de pierdut – atât ea însăşi, cât şi familia ei.

„Nu!”, se gândi atunci. Nu trebuia să se învinuiască în prezent pentru slăbiciunea ei din trecut. În trecut fusese ceva necesar. Dar în clipa aceea nu mai era. Iar în momentul acela, cedând cerinţelor lui nu făcea altceva decât să se apere pe sine. Şi asta o transforma într-o fiinţă abjectă şi slugarnică.

Şi nu voia să mai continue aşa.

Uşa se deschise în spatele ei, dar nu se întoarse imediat.

— Anna. Vocea lui suna sincer mulţumită. Dar ce surpriză plăcută! Ai venit să-mi aduci pachetul personal, în loc să-l laşi sub bolovan? Ţi-aş fi propus asta chiar eu, dacă aş fi ştiut că ai curajul de a veni aici singură… şi de a-ţi periclita reputaţia. Ia loc, te rog. O să pun să ni se aducă o gustare.

Se întoarse în cele din urmă şi îl privi. Peste cămaşă şi pantaloni, purta un halat de dimineaţă, confecţionat din mătase de culoare gri. Fără căptuşeala vestei şi a redingotei sale groase, părea chiar slab, nu doar subţire. Iar peruca lui nu era proaspăt pudrată. Se gândi că rămăsese acoperită de pudra aplicată cu o zi înainte. Şi părea mai bătrân decât de obicei.

— Nu vreau nici să iau loc, nici gustare, zise ea. Şi după cum vezi, nu am adus cu mine niciun pachet. Lăsă mâinile goale să îi atârne pe lângă corp. Şi nu e niciun pachet nici sub bolovanul din faţa cabanei.

Părea înţelegător, mai degrabă decât furios.

— Aşadar a ascuns obiectele de valoare şi cheile, Anna? o întrebă el. Spune-mi tu mie, ce fel de soţ ar face aşa ceva? Unul care nu te iubeşte atât pe cât meriţi, draga mea.

„Te iubesc!” Imaginea chipului lui Luke, deasupra ei în pat, era foarte vie în mintea ei. La fel şi licărirea strălucitoare şi plină de iubire din ochii lui e. are îi dovedise că era sincer în ceea ce spunea. Dar împinse amintirea aceea adânc în cotloanele minţii sale, unde îi era locul.

— Nu voi mai plăti niciuna dintre datoriile tatălui meu, până nu vor fi prezentate integral soţului sau fratelui meu,

zise ea. Şi nu o să-ţi mai permit să mă ameninţi în vreun fel. Dacă vrei să aduci vreo acuzaţie împotriva mea, eşti liber să vorbeşti cu autorităţile competente. Soţul meu se va întoarce în curând. Şi atunci am să-i spun tot. Fiecare detaliu sordid. Poate că îi poţi îngreuna viaţa fratelui meu din punct de vedere financiar, domnule... şi poate că mă poţi distruge pe mine. Poate că poţi chiar să-mi pui o funie în jurul gâtului. Dar nu o să-ţi mai permit să mă mai hărţuieşti sau mă mai intimidezi vreodată. Puterea pe care o aveai asupra mea s-a sfârşit din acest moment.

O privi în tăcere câteva clipe, cu mâinile împreunate la spate. Apoi îi zâmbi uşor.

— Anna, draga mea, zise el în cele din urmă, eşti splendidă. Devii în sfârşit femeia care am ştiut mereu că poţi fi.

— O să mă întorc acasă acum, spuse ea. Am cu mine trei servitori, domnule, şi mai sunt câţiva acasă care ştiu unde sunt şi la ce oră ar trebui să mă întorc. O să ai necazuri, dacă încerci să mă reţii.

El râse.

— Eşti minunată, draga mea, spuse el. Te sărut de la distanţă. Şi chiar asta făcu. Îşi sărută palma şi îi trimise o bezea în aer. Eşti liberă să pleci oricând doreşti.

Ea rămase pe loc, privindu-l cu atenţie câteva clipe şi încercând să îi înţeleagă reacţia. Oare chiar era posibil să o lase să plece atât de uşor? Fusese de fapt atât de simplu tot timpul? Nu trebuia decât să aibă curajul să-l înfrunte?

Nu credea asta deloc.

Trecu pe lângă el şi se duse spre uşă. Se simţi uşurată în clipa în care se dădu la o parte din calea ei.

— Anna, zise el încet, în timp ce trecea pe lângă el. Draga mea Anna...

Simţi furnicături pe şira spinării în momentul în care ieşi pe hol şi o chemă pe Penny. Se înteţiră când ieşi afară şi lacheul ei o ajută să urce în trăsură. I se răspândiră apoi prin tot corpul, în timpul aparent interminabil care îi luă omului să-şi reia locul pe capră, lângă vizitiu.

Şi apoi trăsura se puse în mişcare. În câteva minute

părăsiră moşia Wycherly şi se îndreptau înapoi spre Bowden.

Era liberă. Totul se terminase. În sfârşit. Era liberă.

Dar nu credea nici asta, de fapt.

*

Doris fu încântată să-l vadă pe Luke. Îl îmbrăţişa de cum ajunse la Harndon House şi apoi se uită în spatele lui, căutând-o pe Anna. Îi explică atunci că venise în oraş cu treabă pentru o zi sau două şi că o lăsase pe Anna acasă, cu Joy. Doris se bucura de distracţiile oferite în oraş de sezonul de primăvară şi avea o suită de pretendenţi şi mai mare decât în anul precedent.

— Dar dacă nu te deranjează să mai fiu povara ta o vreme, nu cred că vreau să-mi aleg un soţ dintre ei, îi explică ea. Nu este niciunul pentru care să simt vreun soi de afecţiune.

Luke se gândi că probabil argumentul acela nu ar fi însemnat nimic pentru el anul trecut. Dar anul acela conta foarte mult. Aşa că îi zâmbi.

— Atunci va trebui să aştepţi până când va apărea, Dor, zise el.

Aranjă lucrurile astfel încât să poată discuta puţin între patru ochi cu mama sa.

— Voiam să îţi spun că am aflat adevărul, îi spuse atunci. Despre moartea lui George, mă refer. Ar fi trebuit să-mi spui, mamă. Era ceva ce ar fi trebuit să ştiu.

— Ba nu, zise văduva cu chipul palid şi rigid. Nu era nevoie să ştii nimic atât de ruşinos. Aveai deja o părere proastă despre el.

— Am aflat tot adevărul. Am fost la mormântul lui, mamă! Şi am plâns acolo! George a continuat să mă iubească chiar şi crezând că am încercat să îl omor. Am fost suficient de furios ca să îl provoc la duel şi să vreau să demonstrez ceva… dar l-am iubit prea mult ca să încerc să îl omor. Am ţintit mult în lateralul lui, dar glonţul tot l-a nimerit.

— Ştia, zise ea. S-a certat mereu cu tatăl tău pe tema asta.

Dintr-odată, Luke se ghemui în faţa ei şi o luă de mâini.

— Mamă, zise el, tata şi George sunt morţi şi e mare păcat. Şi o să îi jelesc tot restul vieţii mele. Dar eu, tu, Ashley şi Doris suntem încă în viaţă. Hai să ne iubim, acum cât mai avem ocazia. Am trăit zece ani fără familia mea şi m-am convins singur că aşa era cel mai bine. Dar în ultimul an am descoperit că familia şi iubirea sunt cele mai de preţ bunuri pe care le poate avea un om.

Mama lui rămase cu privirea aţintită rigid spre podea.

— Atât de multe decizii trebuie luate fără timp de gândire şi fără a cunoaşte consecinţele, zise ea, linear. Eu a trebuit să aleg între tine şi tatăl tău şi George, Lucas. Şi datoria m-a făcut să-i aleg pe ei. De când m-am căsătorit, am pus mereu datoria pe primul plan. Mai presus de iubire. La urma urmei ce e dragostea, dacă nu un sentiment care ne aduce suferinţă şi pierdere? Pe tine te-am iubit mereu cel mai mult, chiar dacă mi-a fost ruşine să recunosc asta. Dar am pus datoria mai presus de iubire.

— Mamă, zise el şi-i încălzi mâinile rigide şi reci, cu ale lui. Oh, mamă. Îi sărută apoi mâinile pe rând.

— Vă iubesc pe toţi, spuse ea. Şi îmi fac griji pentru voi toţi. Raţiunea mă face mereu să încerc să vă conving să fiţi ascultători. Dar în inima mea, mi-e teamă că veţi iubi şi vei suferi din cauza iubirii.

— Mamă, şopti el încă o dată şi îi sărută palma. O, mamă!

Ea ridică ochii şi îl privi.

— Nu pot să mă schimb, Lucas, zise ea. Dar să ştii că te iubesc şi îmi doresc să fii fericit. Ai fost înţelept să o alegi pe Anna.

— Aşa este. Îi mai strânse o dată mâinile, apoi i le eliberă şi se ridică în picioare. Trebuie s-o vizitez pe Lady Sterne, ca să-i transmit un mesaj de la Anna, şi apoi trebuie să mă grăbesc să mă întorc acasă. Sper că Doris e bine?

— Da, e bine, îi răspunse mama sa. Ca vârstă, e cu un

an mai mare decât era anul trecut, dar jur că a căpătat experienţă cât pentru cinci ani.

*

Luke o vizită fără întârziere pe Lady Sterne şi fu suficient de norocos să o găsească acasă – împreună cu unchiul său. Stăteau amândoi respectabil în salonul de zi. Luke ştia că erau amanţi. Dar ştia şi că erau întotdeauna extrem de discreţi şi că nici prin gând nu le-ar fi trecut să facă dragoste acasă la oricare dintre ei.

— O, vai mie! exclamă Lady Sterne şi traversă încăperea spre el, cu braţele întinse. Eşti la fel de chipeş ca întotdeauna, Harndon. Dar cum ai putut să-i laşi pe Anna şi pe copil la Bowden? Ruşine!

— Ascultă aici, băiete, zise aspru lordul Quinn şi se ridică în picioare. Nu o să accept să vă îndepărtaţi, doar pentru că a trecut primul an de căsnicie. O căsnicie e cel mai afurisit lucru din lume, fir-ar a naibii de treabă.

— O, ptiu! zise Lady Sterne. Nu-l asculta, Harndon.

— Am nevoie de nişte informaţii şi sper să mi le poţi oferi dumneata, doamnă, zise Luke şi luă loc pe scaunul indicat.

Lady Sterne ridică din sprâncene întrebătoare.

— Răposata Lady Royce, prietena dumitale, cunoştea din copilărie o familie pe nume Blaydon, zise el. Mai exact, un băiat pe nume Lovatt. Dacă nu mă înşel, tatăl său a fost baronet. Ţi-a vorbit vreodată despre omul acesta sau despre familia lui?

— Pe legea mea, că pui nişte întrebări tare ciudate, Luke! exclamă unchiul său.

— Omul acesta s-a stabilit la Elm Court imediat după moartea lui Lady Royce, continuă el. Şi acum a închiriat Wycherly Park de la Severidge, sub un nume fals. Anna se preface că nu îl cunoaşte, dar Emily l-a recunoscut şi nu-i place deloc de el. Tocmai m-am întors de la Elm Court, unde am vorbit cu Royce şi cu Charlotte.

— O, Doamne! exclamă Lady Sterne, aproape în

şoaptă. Anna ascunde un secret?

— Luke, zise lordul Quinn, s-ar putea să nu ai parte decât de suferinţă, dacă îţi bagi nasul în secretele soţiei tale.

— Anna este nefericită. Şi o iubesc, Theo. A, da… şi apropo de asta, voi doi vă puteţi felicita pentru succesul total al planului vostru. O iubesc. Şi tocmai de aceea trebuie să aflu adevărul.

— Dar pe cuvântul meu de onoare că n-am auzit niciodată numele acesta, zise Lady Sterne. Blaydon, Se încruntă însă, când îşi aminti ceva. Eşti sigur că nu e Blakely? Lowell Blakely?

Luke se uită la ea cu ochii mari de uimire.

— Poate, zise el. Dar de ce? Ce ştii despre el, doamnă?

— A fost un flăcău chipeş, zise Lady Sterne. Înalt, slăbuţ şi brunet. Sau cel puţin aşa mi-a spus Lucy. Eu, una, nu l-am văzut niciodată. Era îndrăgostit nebuneşte de ea şi se amorezase şi ea de el, când era mai mică. Ba chiar i-a promis că se va căsători cu el, când era copilă. Dar s-a săturat repede de insistenţele, de ardoarea şi de gelozia lui… chiar înainte ca tatăl ei să o aducă la Londra. Şi după ce a venit aici, el a continuat să-i trimită scrisori pe ascuns, fără nicio ruşine. Lucy obişnuia să ni se plângă despre asta şi apoi a început să i le returneze nedeschise. După aceea l-a cunoscut pe Royce şi atunci nu a mai avut ochi pentru niciun alt bărbat.

— Şi după aceea nu a mai ştiut nimic despre Blaydon… adică despre Blakely? întrebă Luke.

— L-a mai văzut doar o singură dată, din câte ştiu eu, răspunse Lady Sterne. Lucy s-a căsătorit la Londra şi îmi amintesc că mi-a spus că l-a văzut stând în faţa bisericii şi privind-o în tăcere, când a ieşit din capelă la braţul lui Royce. Doamne, ţin minte că m-au trecut fiorii când mi-a povestit asta.

Cuvintele ei îl făceau pe Luke să se cutremure.

— Omul care acum îşi spune colonelul Henry Lomax stătea în faţa bisericii, când am ieşit cu Anna, după ce ne-

am căsătorit.

— Doamne păzeşte! exclamă Lady Sterne.

— La naiba! zise Lord Quinn, aproape în acelaşi timp…

— Cred că ar fi bine să mă întorc cât mai repede la Bowden, spuse Luke şi se ridică în picioare. Permite-mi, te rog, doamnă.

— Pe legea mea! exclamă lordul Quinn şi sări în picioare. Vin cu tine, băiete. Să ştii că încă mai ştiu să folosesc un pistol şi să nimeresc ţinta. Dacă acest Blakely… Blaydon… Lomer sau cum naiba l-o chema crede că se poate atinge de fată, atunci se va pomeni privind ţeava pistolului meu, când am degetul nerăbdător pe trăgaci. Oh, la naiba! Nu te voi mai putea escorta la serata Minden în seara asta, Marj, draga mea.

— O, nu contează! Du-te cu Harndon, Theo! zise ea speriată, cu mâinile lipite de gură. O, Anna! Draga, micuţa mea Anna!

Luke nu se opuse. Timp de aproape zece ani în Franţa, sabia şi pistolul fuseseră unicii lui prieteni şi singurii de care avusese nevoie. Şi amândoi îl serviseră bine. Dar în acei zece ani nu fusese nevoit să-şi apere iubirea. Sau pe Anna. Şi era îngrozitor de îngrijorat.

De ce naiba o lăsase singură acolo? Doar văzuse nefericirea ei. Dar nu-şi închipuise niciodată pericolul care se ascundea dincolo de ea.

capitolul 26

Anna se întoarse târziu la Bowden Abbey în dimineaţa zilei de după ce îl vizitase pe Sir Lovatt Blaydon. Fusese în vizită la soţia unuia dintre lucrătorii soţului ei. Femeia tocmai adusese pe lume al optulea copil.

Se simţea fericită – ba chiar fericită şi cu inima uşoară. Luke era plecat de şase zile, aşa că urma să vină acasă în ziua următoare sau în cea de după. I se cam

strângea stomacul când se gândea la ce trebuia să-i spună după ce se întorcea. Dar numai puţin. Cu siguranţă până în momentul acela ajunsese s-o cunoască suficient de bine, încât să creadă că nu era nici vreo hoaţă, nici vreo criminală şi să înţeleagă de ce se implicase în nişte treburi necurate. Şi fără îndoială va înţelege şi celălalt lucru îngrozitor pe care avea să i-l spună. Dar se cutremura la gândul că trebuia să îi povestească toate detaliile sordide. Aproape că se gândea că era mai bine să-l lase să creadă că avusese un iubit. Dar aceea ar fi fost o minciună. Şi voia să-i spună totul şi să aibă conştiinţa curată. În legătură cu absolut tot.

Sigur Luke o va crede. Şi cu siguranţă o va putea proteja de orice încerca să-i facă Sir Lovatt. Privind în retrospectivă, nu înţelegea nici ea de ce nu-i spusese totul de la bun început – din acea primă dimineaţă îngrozitoare, când el sugerase că sinceritatea era esenţială pentru o căsnicie funcţională. Fără îndoială ar fi ajutat-o chiar şi atunci.

Dar în momentul acela îi era greu să se gândească la Luke ca la acelaşi bărbat de la începutul căsniciei lor – sau la ea însăşi ca la aceeaşi femeie, de altfel. Pentru că atunci nu o privise cu acea strălucire specială în ochi şi nici nu îi spusese că o iubea. Ba îi zisese chiar contrariul. Îi spuse că nu va exista niciodată niciun soi de iubire între ei. Şi văzuse hotărârea din ochii lui reci.

„Te iubesc!” Îi răsunau încă în minte cuvintele acelea pe care i le spusese în noaptea de dinainte să plece. Şi încă îşi amintea de licărirea tandră din ochii lui. Grăbi pasul şi se îndreptă spre odaia lui Joy. Se simţea fericită în ciuda tuturor neliniştilor, aşa că se străduia din răsputeri să nu o ia la goană pe scări. Ce-ar fi zis servitorii dacă ar fi văzut-o alergând aşa prin casă? Gândul acela o făcu să zâmbească.

Se opri brusc în faţa uşii camerei lui Joy. Încăperea era goală. Ce dezamăgire! Oare unde o dusese doica? Era într-adevăr o zi frumoasă, dar Anna ştia că doica evita de obicei s-o scoată afară la plimbare, dacă nu primea instrucţiuni stricte de la ea. Femeia avea convingerea ciudată că aerul

curat nu-i făcea bine unui copil mai mic de un an.

Anna traversă camera şi trase tare de funia clopoţelului, ca să o cheme pe femeie. Dacă afla că doica o ţinea pe Joy undeva în casă, atunci o va scoate afară chiar ea. Poate că o va duce chiar până la cascadă. Şi putea să le însoţească şi Emily. Plimbarea prin natură le va ocupa timpul şi va face ziua să treacă mai uşor. Cu toate acestea, îşi spuse că nu trebuia să se aştepte ca Luke să se întoarcă a doua zi. Altfel va fi fost tare dezamăgită, dacă de fapt nu venea.

Dar în fond, ştia ar fi fost dezamăgită indiferent de ceea ce îşi propunea. Zâmbi atunci din nou.

Doica veni în cameră singură.

— Unde e Joy? întrebă Anna, gândindu-se că probabil era cu Emmy.

Pe de altă parte, Emmy nu o scotea niciodată din odaia ei. Femeia zâmbi.

— Ducesa a scos-o la un picnic, Excelenţă, zise ea. Credeam că veţi fi mulţumită. Până acum nu s-a arătat prea interesată de copil. A împachetat un săculeţ întreg de scutece şi nişte haine de schimb. I-am spus că parcă se pregătea să plece o săptămână, adăugă apoi, râzând. Dar după aceea i-am mai zis şi că nu poate s-o ţină prea mult afară pe Lady Joy, pentru că i se va face foame. Şi că ar fi bine să se întoarcă peste aproximativ o oră, Excelenţă.

Henrietta? O luase pe Joy la un picnic? Singură, fără doica sa? Şi luase scutece pe care să-i le schimbe ea însăşi? Anna îşi aminti dintr-odată de zâmbetul pe care i-l aruncase Henrietta cu trei zile în urmă, înainte de a o lăsa singură în salon cu Sir Lovatt. Dar Henrietta nu fusese niciodată interesată de Joy.

— Unde s-a dus la picnic? întrebă ea.

— Nu a spus, Excelenţă. Era pentru prima dată când doica părea şi ea oarecum neliniştită. Dar a zis că a vorbit cu dumneavoastră la micul dejun.

Anna părăsi odaia şi se grăbi să coboare scările. Totuşi, se opri la jumătatea drumului şi fugi înapoi în dormitorul ei. Lua cuţitul din sertarul în care îl ascunsese cu

o zi înainte şi-l strecură în buzunar. Gestul acela o înspăimânta şi pe ea, aşa că încercă să-şi spună că era absurdă. Totuşi, se grăbi din nou în jos pe scări.

Dar de unde să înceapă căutările? Şi de ce ar fi fost nevoie să caute pe undeva? Peste o oră – sau chiar mai puţin – lui Joy i se va face foame, aşa că se va agita şi apoi va începe să ţipe cât o ţineau plămânii. Iar când se va întâmpla asta, Henrietta sigur va veni acasă în grabă. Asta dacă nu se întorcea chiar mai devreme. Anna se gândi că făcuse asta intenţionat, doar ca să o supere.

În clipa aceea simţea o antipatie profundă pentru Henrietta. Dar se întristase îngrozitor când se schimbase relaţia lor. La început păruse să fie foarte multă iubire şi prietenie între ele.

Ajunse în pragul uşii de la intrare şi încremeni nesigură. O putea vedea pe Henrietta plimbându-se liniştită prin grădini şi îndreptându-se spre casă. Singură. Se opri din mers şi zâmbi, în clipa în care Anna se grăbi spre ea. Era acelaşi zâmbet pe care îl afişase în salon cu câteva zile înainte.

— Unde e Joy? întrebă Anna.

Era deja cu adevărat înspăimântară.

— E complet în siguranţă, zise Henrietta. Este cu iubitul tău.

— Pp… poftim? Vederea ameninţa să i se întunece din nou.

— Vezi tu, eu ţin la prietenia noastră, chiar dacă tu nu, spuse Henrietta. În ochii ei apăruse o strălucire triumfătoare ciudată. Încă te iubesc, Anna. Aşa că te-am ajutat şi ţi-am înlesnit fuga cu el. Acum nu mai trebuie decât să te duci tu singură la cabana de vânătoare. Copilul e deja acolo. Eşti foarte norocoasă că iubitul tău este dispus să ia şi copilul. Mulţi bărbaţi n-ar accepta asta. Dar pare să ţină la ea destul de mult.

— Oh! O, Doamne! Anna îi aruncă o privire îngrozitoare cumnatei sale. Ce-ai făcut, Henrietta? Nu este iubitul meu. Şi acum a răpit-o pe Joy. Trebuie să te duci după ajutor. Te rog! zise şi o apucă de mânecă. Du-te şi

spune-le domnului Fox şi lui Cotes. Pune-i să trimită cât de mulţi servitori cu putinţă. Şi repede! Te rog, Henrietta! Te rog?

Dar femeia doar continuă să-i zâmbească.

— Desigur, zise ea. Sigur că da, Anna. Haide, fugi şi tu acum. Am făcut ceva rău?

Dar Anna nu mai rămase să-i răspundă. Era atât de speriată, că o luă la goană – după cum şi-ar fi dorit să mai facă mai devreme în casă, dar se abţinuse. Doar că atunci voise să alerge de fericire, iar în clipa aceea fugea de disperare.

Nu îndrăznea să se gândească la nimic în timp ce fugea. Cu toate acestea mintea îi era invadată de imagini şi gânduri nedorite. Sir Lovatt care o ţinea în braţe pe Joy. Sir Lovatt care ameninţa să-i împrăştie creierii pe bolovanul din faţa cabanei, dacă Anna nu-i aducea banii şi bijuteriile şi nu promitea să-şi ţină gura, când se întorcea acasă Luke.

Şi în clipa aceea ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Şi-ar fi vândut şi sufletul diavolului, ca să-şi aibă copilul înapoi în siguranţă.

Fu totuşi nevoită să se oprească pe pod. Se apăsa cu mâna într-o parte şi se lupta să-şi tragă sufletul. „O, Doamne, Dumnezeule”, se rugă şi porni din nou. „O, Doamne! Te rog, Doamne”. În ultima perioadă Dumnezeu păruse să fie de partea ei. Doar că în clipa aceea se temea că va refuza din nou să-i asculte rugile. Dar se ruga pentru un copil. Pentru un copilaş lipsit de apărare. Un suflet nevinovat. „Te rog, Doamne! Te rog, Doamne!”

Văzu un bărbat aşteptând în luminişul din faţa cabanei. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată. Fără îndoială era servitorul care îi adusese scrisorile. Acelaşi care lăsase facturile sub bolovan şi apoi se întorsese să ia banii. Parcă totuşi îl mai văzuse o dată, călărind spre conac.

Anna se opri brusc la marginea pădurii.

— Unde este? ceru să ştie. Unde o ţine?

Omul duse degetele la buze şi fluieră ascuţit, apoi îi rânji.

Câteva clipe mai târziu, Sir Lovatt Blaydon ieşi dintre

copacii de dincolo de luminiş. Purta în braţe un ghemotoc, învelit în pături. Fetiţa stătea nemişcată şi liniştită... Oare era moartă?

Anna se împletici spre el, cu braţele întinse.

— Dă-mi-o, îl imploră ea. O, te rog, dă-mi-o! Nici măcar nu încerca să controleze plânsul isteric, care veni odată cu cuvintele rostite.

Dar înainte să se poată apropia suficient, două mâini mari şi puternice veniră din spate, o apucară de braţe şi o imobilizară.

— Draga mea, Anna, zise Sir Lovatt, zâmbind cu blândeţe. A venit timpul. Este o poartă în zid în apropiere. Trăsura mea ne aşteaptă acolo. Nu-ţi face griji că n-ai adus cu tine cufere sau cutii. Ţi-am adus eu toate cele necesare. Aş prefera să nu iei cu tine nimic din ce ţi-a oferit el. Vino, draga mea.

— Poftim? Isteria de mai devreme lăsă loc unei terori înmărmurite. Unde mă duci?

— Acasă, draga mea. Vă duc pe tine şi pe copil la casa pe care am pregătit-o acum mai bine de un an. În America, Anna mea. Dincolo de ocean... Acolo vom putea fi liniştiţi împreună, fără să ne urmărească sau să ne găsească nimeni.

— O, Doamne! exclamă ea.

— Vino, zise el şi îi făcu un semn din cap servitorului care încă o mai ţinea de braţe din spate. Mai vorbim pe timpul călătoriei.

— Nu! ţipă ea. Nu poţi să ne duci în America. Nu fără ştirea soţului meu. Şi nu o poţi lua pe Joy. Este fiica lui.

— Ea îţi aparţine ţie, zise Sir Lovatt şi îşi mută privirea spre copilul adormit din braţele sale. Şi acum şi mie. Este superbă, Anna mea. Dar haide. Să nu mai întârziem.

Anna se lupta cu servitorul, care o zorea să înainteze.

— Ia-mă pe mine, dacă trebuie, zise ea. Plângea din nou în hohote. Dar te rog, trimite-o acasă pe Joy! O, te implor! Ea este a lui. Şi locul ei este aici, cu el. Te rog, trimite-o înapoi acasă. O să vin cu tine fără să mă împotrivesc, dar te rog să o trimiţi înapoi acasă.

Dar Sir Lovatt doar îi făcu un semn scurt din cap servitorului, care o ridică în braţe şi porni cu ea printre copaci, înspre poarta pe care Anna nu o văzuse niciodată şi dincolo de care, îi aştepta trăsura. O împinse înăuntru şi Sir Lovatt urcă în spatele ei, cu copilul în braţe.

Anna se trase spre marginea banchetei şi întinse braţele orbeşte. El îi aşează copilul în braţe şi luă loc lângă ea. Anna aplecă apoi capul spre ghemotocul cald care era fiica sa şi plânse, în timp ce uşa era închisă ferm din exterior. O clipă mai târziu, trăsura se puse în mişcare.

*

Emily îşi încleştă mâinile pe stâlpul porţii şi privi trăsura dispărând pe drum. Era atât de panicată, încât rămase acolo încremenită un minut întreg. Nu se putea hotărî ce să facă... să fugă după trăsură? Să o ia la goană spre sat? Pentru că ar fi ajuns acolo după cinci minute de fugă neîntrerupta. Sau poate era mai bine să alerge tot drumul înapoi până acasă?

Dar disperarea o făcea să rămână pe loc, împietrită. Nu avea niciun rost să încerce să urmărească trăsura pe jos. Şi dacă ar fi alergat până în sat, tot nu ar fi putut face pe nimeni să înţeleagă că sora şi nepoata ei fuseseră răpite, lat dacă ar fi fugit până acasă, ar fi irosit foarte mult timp şi, în plus, şi acolo s-ar fi confruntat cu aceeaşi problemă.

Ashley. O, Ashley!

Izbucni în plâns, de frică şi de frustrare, apoi se întoarse spre casă. Trebuia să facă pe cineva să o înţeleagă. Era absolut necesar. Dar nu când se afla ea prin preajmă... Henrietta!

Emily o văzuse pe Henrietta luând copilul din odaie şi i se păruse un lucru extrem de ciudat – mai cu seamă pentru că luase cu ea şi un sac de schimburi. Emily se gândise că doica era foarte nesăbuită că o lăsase să plece atât de uşor cu fetiţa, când Anna nu era acasă ca să-i dea permisiunea ei, iar Luke era plecat o săptămână.

Aşa că Emily o urmărise. Dar stătuse cu mult în spatele femeii şi avusese grijă să nu fie văzută. Şi spre uimirea ei descoperise în scurt timp, că Henrietta pornise pe drumul familiar care ducea spre cabana de vânătoare.

Emily văzuse totul. Întâlnirea ei cu Sir Lovatt Blaydon, cum acesta luase copilul şi îi zâmbise şi cum după aceea Henrietta se întorsese spre casă, fericită şi zâmbitoare. Dar Emily rămăsese acolo înfricoşată şi şocată până în măduva oaselor. Şi complet descumpănită. Oare ar fi trebuit să se arate şi să încerce să-i smulgă copilul din braţe? Doar că fusese de faţă şi servitorul pe care Emily îl văzuse mai devreme. N-ar fi ajutat la nimic să se arate. Nu. Era datoria ei să rămână ascunsă, pentru ca măcar să-i poată spune Annei unde dispăruse copilul.

Şi stătuse acolo suficient cât să se instaleze în ea disperarea. Sir Lovatt dispăruse cu copilul, în timp ce servitorul rămăsese pe loc, plimbându-se de colo-colo în faţa cabanei. Şi aşteptând. Dar oare ce aştepta? Sau mai bine zis pe cine? Pe Anna? Da, sigur că pe Anna. Henrietta se va fi întors acasă şi îi va fi spus unde se afla Joy, iar Anna urma să vină într-un suflet. Dar cu siguranţă nu singură. Fără îndoială va veni cu nişte servitori, care o vor ajuta să recupereze copilul.

Cu toate acestea, Emily ştiuse în adâncul sufletului ei că sora ei va veni singură.

Aşa că rămăsese ascunsă şi privise neputincioasă scena care se derulase în faţa ochilor ei. Anna se chinuise să ajungă la copil, dar în cele din urmă fusese luată pe sus şi dusă de acolo de servitor. Iar Sir Lovatt îi urmase cu copilul în braţe. Emily îi urmărise prudentă şi astfel descoperise şi poarta aceea, pe care nu o mai văzuse niciodată, în ciuda faptului că cutreierase proprietatea în lung şi-n lat.

Apoi văzuse trăsura pornind şi o încercase cea mai mare frustrare şi disperare pe care o simţise în viaţa ei.

Se grăbi apoi în direcţia casei şi se gândi neputincioasă cum ar fi putut spune cuiva ce văzuse. Fără îndoială Henrietta inventase vreo poveste plauzibilă care să

justifice absenţa Annei şi a lui Joy – astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că lipseau, timp de multe ore. Şi cum putea ea singură să transmită acel mesaj? Şi chiar dacă ar fi putut... şi chiar dacă cineva ar fi înţeles-o şi ar fi crezut-o... cum le-ar fi putut spune unde le ducea?

„În America. Dincolo de ocean”. Citise acele cuvinte pe buzele lui. Îşi amintea că după moartea tatălui ei – şi după plecarea lui Blaydon de la Elm Court – Anna îi explicase că America era foarte, foarte departe. În cealaltă parte a lumii, dincolo de un ocean foarte întins. Emily ştiuse încă de atunci că Anna se bucurase că el plecase şi că îşi dorise să nu se mai întoarcă niciodată. Aşa că sperase şi ea acelaşi lucru.

Şi în clipa aceea le ducea acolo pe Anna şi pe Joy. Cum ar fi putut explica asta cuiva?

Pe măsură ce se grăbea spre conac, Emily simţea tot mai pregnant durerea care se ascundea în spatele gâfâitului şi lacrimilor ei.

*

— Ce sunt?! întrebă Anna, holbându-se la Sir Lovatt Blaydon şi ignorând-o pe Joy, care protesta că era ţinută prea strâns în braţe şi că trecuse ora mesei sale. Ce sunt?!

Sir Lovatt chicoti şi o privi cu drag.

— Da, e adevărat! zise el. Acum înţelegi ce secret minunat am ţinut pentru mine în toţi anii aceştia, Anna mea? Eşti fiica mea. A mea şi a mult iubitei mele Lucy.

— Ba sigur nu sunt, zise ca, cu ochii înflăcăraţi de indignare. Cum îndrăzneşti să sugerezi un astfel de lucru, domnule?

Ochii lui se îmbunară.

— Ştiu că e un şoc pentru tine, draga mea, zise el. Ştiu că ţineai foarte mult la omul pe care l-ai numit tată... chiar dacă era un beţivan de nimic. Dar în realitate eşti a mea, Anna.

— Mincinosule! scuipă ea spre el.

— Anna, zise el, deloc tulburat de furia ei. Draga mea,

Anna! Ştii la câte luni după căsătoria dragei tale mame te-ai născut tu?

Ea făcu din nou ochii mari.

— A căzut! zise ea. M-am născut cu o lună mai devreme. Eram atât de mică, încât au crezut că era posibil să nu supravieţuiesc. Şi mama chiar era să moară în timpul naşterii.

— O, Anna, zise el. Asta e povestea pe care i-a spus-o ea tatălui tău, draga mea. A fost un noroc că ai fost atât de mică la naştere. Dacă erai mai mare, era posibil să fi suspectat adevărul.

Anna simţi că îi îngheţă sângele în vene. Şi se simţea copleşită de groază. Nu putea să fie adevărat! O, Doamne, nu! Mama ei şi omul acela? Tatăl ei încornorat? Şi ea însăşi, fiica acelui diavol care o urmărise şi o chinuise timp de trei ani? Mai bine murea, decât să fie adevărat.

Uşor, uşor îşi dădu seama ce anume transforma suferinţa ei din acel moment într-un chin insuportabil. Joy plângea cât o ţineau plămânii.

— Anna mea, zise Sir Lovatt. Ocupă-te de copil. De draga mea nepoată. Îi este foame?

— E udă şi îi e foame, zise Anna.

— Aha. Am fost suficient de prevăzător să pun să fie aduse şi nişte schimburi, odată cu ea, zise el şi aşeză sacul cu scutece şi îmbrăcăminte curată pe scaunul de lângă ea.

Anna o schimbă, dar micuţa continuă să protesteze zgomotos. Şi în tot timpul în care stătu incomod, cu picioarele fixate pe podeaua trăsurii care se legăna, nu se putea gândi decât la mişcările pe care ar fi trebuit să le facă pentru a scoate cuţitul din buzunar fără să o vadă şi la felul în care ar fi trebuit să se răsucească şi să-l înjunghie cu el. Ar fi trebuit să-l înjunghie suficient de tare ca să-l omoare. Dar era un loc prea înghesuit, iar dacă ar fi eşuat, atunci chiar s-ar fi pierdut orice speranţă. Şi în plus, Joy se afla şi ea acolo. Ar fi fost mult prea periculos să încerce să mânuiască un cuţit, când micuţa se afla pe bancheta trăsurii.

— Poftim, Anna, zise Sir Lovatt, zâmbind, în timp ce

ea luă în braţe copilul furios şi se aşează la loc. Un şal care să-ţi protejeze decenţa în prezenţa tatălui tău.

Îi înfăşură apoi în jurul umerilor un şal minunat de caşmir, care îi permise să-şi slăbească hainele în partea din faţă şi să o aşeze pe Joy la sânul ei, fără ruşinea de a se expune în faţa unui bărbat care nu era soţul ei.

Oh, Luke!

Copilul amuţi imediat. Annei i se părea ciudat că în clipa aceea şi în acel loc, mai putea totuşi simţi senzaţia plăcută a gurii pruncului ei, care sugea lapte de la sânul ei. Era ceva neobişnuit de normal într-o situaţie de altfel anormală.

Sir Lovatt chicoti.

— Îi era foame, zise el. Nu voiam să te căsătoreşti, Anna. Ştii şi tu asta. Am crezut mereu că de vreme ce am fost obligaţi să stăm despărţiţi în anii copilăriei tale, va fi suficient pentru amândoi să ne avem doar unul pe altul pentru tot restul zilelor mele. Dar până la urmă ţi-am permis să te căsătoreşti, tocmai ca să existe un copil în casa noastră. Copilul tău. Nepotul meu. Trei generaţii, adunate laolaltă. Voi doi, care să îmi înseninaţi zilele bătrâneţii şi până la moarte. Şi după ce am să mor, tu tot o vei mai avea pe micuţa Joy ca alinare.

— Nu sunt fiica ta, rosti Anna, fermă. Şi fetiţa mea nu este nepoata ta. E absurd. Straniu. Şi chiar dacă ar fi adevărat… comportamentul tău e de neînţeles. De ce mi-ai făcut toate astea în ultimii trei ani? De ce vrei să mă ai numai pentru tine? Orice tată normal ar fi încântat să-şi vadă copilul căsătorit şi fericit şi aducând pe lume nepoţi pentru el.

— Te-ai ataşat de nişte oameni care nu erau grija ta, Anna, zise el. De omul acela de nimic care şi-ar fi adus propria familia la ruină, dacă nu i-aş fi venit în ajutor. De un băiat şi de nişte fete, care-ţi sunt doar frate vitreg şi surori vitrege… dintre care una aproape că nici nu este umană. M-a durut, Anna. Şi m-a durut şi să ştiu că draga mea Lucy – draga ta mamă – mi-a fost smulsă din braţe cu cruzime de nişte părinţi, care au insistat ca ea să se mărite cu un

conte. Anna, ai fost ţinută departe de mine, toată viaţa ta! Ţi s-a dat pană şi numele lui. Dar gata. Acum eşti Anna Blakely... acesta e numele meu adevărat. Şi acum şi numele tău. Iar nepoata mea este Joy Blakely. Şi într-adevăr, e o mare bucurie. Mă bucur că ai botezat-o aşa. Şi în sfârşit suntem toţi împreună. Te rog, nu mă învinui pentru că vreau să fim împreună pentru totdeauna. Dar o să te fac fericită, Anna mea. Mai fericită decât ai visat vreodată că poţi fi.

— Sunt fericită cu soţul meu, zise ea. Îl iubesc. Şi aceasta este fiica lui. A noastră. O îndepărtă apoi pe Joy de la sân şi o aşeză pe umărul ei. O frecă uşor pe spate şi o bătu încet, pentru a o face să scoată aerul înghiţit.

Din fericire, el rămase tăcut, cât ea termină de alăptat copilul. Anna încerca din răsputeri să rămână calmă, încerca să gândească raţional şi la rece şi să-şi calculeze dinainte viitorii paşi. Oare se aflau suficient de aproape de coastă ca să se îmbarce pe o corabie chiar în ziua aceea? Dar, în fond, care erau şansele ca în port să existe o corabie care era gata să ridice ancora, cu destinaţia America? Oare aveau să rămână undeva peste noapte? Poate la un han? Oare acolo va avea ocazia să ceară ajutor hangiului sau vreunui alt oaspete? Oare va avea vreo ocazie să folosească cuţitul şi să fugă cu Joy?

Dar mai era şi servitorul, care o băgase cu forţa în trăsură. Şi un vizitiu.

Apoi, ca de nicăieri, i se născu în minte o idee. Desigur! Sigur că da!

Întoarse capul şi încercă să mascheze biruinţa care sălăşluia în ochii şi în vocea sa.

— Nu sunt fiica ta, zise ea. Şi pot să-ţi dovedesc asta.

— O, draga mea, Anna, murmură el.

— Tata obişnuia să ţină în camera lui un portret în miniatură al mamei sale... bunica mea, zise ea. Şi acum îl am eu în dormitorul meu la Bowden Abbey. Semăn atât de mult cu ea, încât a fost mereu motiv de uimire şi de amuzament pentru familia mea. E ca şi când m-aş fi îmbrăcat eu în haine dintr-o altă epocă şi aş fi pozat

pictorului… Toată lumea care l-a văzut a spus acelaşi lucru. Dacă ai vedea portretul, n-ai mai avea nicio îndoială că a fost bunica mea… şi că tata a fost într-adevăr tatăl meu natural.

Atunci apăru pentru prima dată o expresie ameninţătoare pe chipul lui Sir Lovatt Blaydon.

— E uşor de imaginat că pot exista asemănări între familii, zise el. Lucy, mama ta, a fost a mea, Anna! A mea! Am trăit o iubire pe care o întâlneşti foarte rar pe această lume. O iubire pe care a luat-o cu ea în mormânt. Şi pe care o să o iau şi eu cu mine în mormânt. O iubire care ne va uni din nou, pentru eternitate, iar tu eşti fructul acestei iubiri.

— Chiar şi fără portret ca dovadă, tot nu aş putea crede că mama a fost în stare de aşa ceva, zise ea. Nu ar fi făcut un asemenea lucru. Şi cu siguranţă nu l-ar fi păcălit pe tata cu copilul altui bărbat. Şi dacă tot vorbeşti despre o dragoste de o intensitate nemaiîntâlnită, domnule, atunci să ştii că a existat într-adevăr… dar între mama şi tatăl meu. Mi-e ruşine de faptul că m-am îndoit de mama şi că te-am crezut, chiar şi pentru o secundă. Du-mă înapoi acasă! Nu sunt a ta. Nu exista niciun fel de relaţie de rudenie între noi.

În ochii lui apăru atunci o strălucire care o înspăimântă. Totuşi, îi vorbi pe un ton destul de amabil.

— Negarea este de obicei ceea ce survine după un şoc puternic, Anna mea, zise el. În cele din urmă o să înţelegi că este adevărat. O să crezi, când o să-ţi dai seama cât de mult te iubesc… când o să vezi cât de multe am făcut pentru a-ţi asigura un viitor fericit… ţie şi nepoatei mele. America este o ţară foarte frumoasă. Nouă şi întinsă. Un loc pentru noi începuturi. Un loc al libertăţii.

Libertate! Avusese o mică speranţă că poate îl vor convinge cuvintele ei şi că poate o va duce înapoi acasă. Dar în clipa aceea şi ea era absolut convinsă că nu exista nici măcar o cât de mică posibilitate ca povestea lui să fie adevărată. Mama ei pur şi simplu nu fusese genul de femeie care să se dăruiască altui bărbat cu o lună înainte de căsătorie. Şi era clar că îl iubise foarte mult pe tatăl ei.

Aşadar, Sir Lovatt trebuia să ştie că nu avea cum să fie fiica lui. Dar oare el ştia că minţea? Era nebun? Oare se convinsese singur de adevărul acelei minciuni?

Gândul că ar fi putut fi nebun îi tăia răsuflarea şi ameninţa să aducă odată cu el panică şi isterie. Dar nu avea de gând să se lase copleşită de niciuna. Asta nu i-ar fi folosit la nimic... Dacă mai exista vreo urmă de speranţă, trebuia să se agaţe de ea. Şi era absolut vital să îşi păstreze calmul şi să continue să gândească limpede. Trebuia să continue să caute vizual şi mintal orice mică ocazie de a scăpa.

Joy era mulţumită că mâncase şi era odihnită după ce dormise toată dimineaţa, aşa că în clipa aceea era dornică de joacă. Anna îi zâmbi. Dragostea pe care o simţea pentru ea şi frica pentru siguranţa lor îi făceau inima cât un purice. Totuşi se jucă cu ea, sub privirea şi chicotitul înţelegător al omului care o ţinea prizonieră.

capitolul 27

Era miezul zilei. Lumina soarelui strălucea în toată puterea. Era o zi plăcută şi doar câţiva norişori albi se jucau pe cerul albastru senin. Luke coborî din trăsură şi se opri o clipă pe terasă. Când privea frumuseţea liniştită de la Bowden Abbey toate temerile sălbatice şi gândurile înfricoşătoare păreau oarecum prosteşti.

Luke îl privi pe unchiul său, aproape scuzându-se.

— Cred că vom descoperi că ai fost târât de la plăcerile oraşului pentru nimic, Theo, zise el.

Cu toate acestea, se grăbi să urce scările şi să intre în casă. Şi de îndată ce ajunse în hol, ceru să ştie unde o putea găsi pe Excelenţa Sa, soţia lui.

— Ducesa nu este acasă, Excelenţă, zise Cotes şi făcu o plecăciune în faţa lui Luke şi încă una în faţa lordului Quinn, care venise în grabă în spatele său.

— Ah, zise Luke. Şi unde s-a dus, Cotes?

Majordomul lui înclină uşor capul.

— A dus-o la un picnic pe Lady Joy, Excelenţă, zise el. În ciuda faptului că doica copilului consideră că atât de mult aer proaspăt ar putea fi dăunător pentru plămânii micuţei.

Luke se întoarse şi se uită la unchiul său, cu sprâncenele ridicate.

— A ieşit la un picnic, Theo, spuse el. Se pare că ne-am făcut griji degeaba. Mă bate gândul să mă alătur lor, după ce am petrecut aşa de mult timp închis în trăsură. Vrei să mă însoţeşti? Excelenţa Sa a spus unde se duce, Cotes?

Dar chiar în clipa în care clătina din cap majordomul, apăru Henrietta sub arcada care ducea spre scări. Zâmbea şi părea frumoasă şi fericită. Luke se gândi că era aproape ca şi când nici nu ar fi avut discuţia aceea înainte de plecarea lui. Făcu totuşi o plecăciune rigidă.

— Henrietta? zise el. Sper că te găsim bine.

— Foarte bine, mulţumesc, zise ea. L-ai adus cu tine pe unchiul Theo. Mă bucur foarte mult să te revăd, domnule. Traversă holul în direcţia lui, cu o mână întinsă graţios.

Se comporta ca şi când încă ar fi mai fost stăpâna de la Bowden, Lordul Quinn făcu o plecăciune deasupra mâinii ei.

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, draga mea, zise el. Nu i te-ai alăturat Annei la picnic?

Henrietta zâmbi cu răutate.

— Am simţit că ar fi ceva nepotrivit, unchiule, zise ea. Anna are o companie mai plăcută decât mine. S-a dus la picnic pe proprietatea colonelului Lomax, la invitaţia lui. Aş spune că domnul o cam place… deşi Anna este mereu cuviincioasă, desigur.

— Este cu Lomax? întrebă Luke şi făcu schimb de priviri cu unchiul său. Toate neliniştile lui se întoarseră într-o clipită. Doamne, nu ar fi trebuit să o lase singură. Nu ar fi trebuit să presupună că va fi în siguranţă la Bowden Abbey fără el. Cotes, dă ordine să mi se înşeueze imediat calul. Theo?

— Şi unul pentru mine, te rog, Cotes, zise lordul Quinn. Pe legea mea că nu îmi place deloc treaba asta.

— Dar este doar un picnic, zise Henrietta, făcând ochii mari şi simulând nevinovăţia.

Apoi se mai năpusti o siluetă pe sub arcadă şi se aruncă în braţele lui Luke, scoţând nişte sunete care nu păreau tocmai umane.

— Emily? întrebă el şi îi atinse uşor ceafa, în timp ce fata îşi încolăcea braţele în jurul taliei lui.

Ea dădu imediat capul pe spate şi se uită la el, atât de plină de amărăciune, încât Luke se încruntă.

— Este ceva în neregulă? întrebă el.

Fata încuviinţă din cap energic, dar Henrietta vorbi din spatele ei:

— Anna nu i-a dat voie să meargă la picnic, zise ea. Şi biata fata nu a înţeles motivul. A venit la tine ca s-o liniştească, Luke.

Luke stătea cu privirea aţintită spre chipul înfricoşat care se uita în sus la el.

— Trebuie să mă duc să o aduc acasă pe Anna, zise el. S-a dus la un picnic cu Joy la Wycherly. Vorbim după ce mă întorc.

Dar Emily clătină din cap cu înverşunare şi îşi strânse şi mai tare braţele în jurul taliei lui.

— Ce este? întrebă el, încruntându-se. Anna nu e la Wycherly?

Fata clătină din nou din cap.

— Atunci unde este? întrebă el.

Emily făcu un pas în spate ca să-şi poată folosi braţele. Arătă cu degetul cu înverşunare, mai întâi într-o direcţie, apoi în alta şi apoi gesticula furios cu ambele braţele, făcând semne de depărtare.

— Ah, pierdem timp! exclamă Luke, destul de frustrat. Nu te înţeleg, draga mea. Henrietta spune că a plecat la un picnic cu colonelul Lomax.

Emily începu din nou să clatine din cap furioasă, apoi se întoarse şi arătă acuzator spre Henrietta. Îşi folosi braţele şi făcu un gest ca şi când ar fi legănat un copil, apoi

arătă iar cu degetul spre Henrietta, după care gesticula spre uşa de la intrare şi se uită rugătoare la Luke.

Luke se încruntă din nou.

— Copilul a fost la Henrietta? întrebă el. Dar Anna a plecat singură cu Joy.

Emily clătină iar din cap.

— Ascultă aici, Luke, zise lordul Quinn. Cred că copila încearcă să ne spună că Henrietta a dus copilul undeva.

Emily înţelese cumva că bărbatul vorbea, aşa că îl privi cu mare atenţie, apoi încuviinţă din cap deja foarte nerăbdătoare.

— Eu am luat copilul? întrebă Henrietta pe un ton uşor amuzat. O, dar e ridicol! Luke, ştii foarte bine că eu nu am avut niciodată prea multe interacţiuni cu fiica ta. Îmi aminteşte prea mult de copilul pe care l-am pierdut. Fata ar trebui închisă în camera ei pentru că inventează asemenea lucruri nebuneşti.

Dar Luke simţea cum revenea în sufletul său panica aceea care-l făcuse să se întoarcă de grabă acasă cu o zi mai devreme decât plănuise, aducându-l cu el pe unchiul său.

— Emily, zise el, prinzând-o de braţe şi vorbind foarte clar, ce legătură are colonelul Lomax cu treaba asta? Henrietta a dus copilul la el?

Emily încuviinţă din cap, şi Luke simţi imediat cum i se strângea stomacul.

— Dar e absurd! exclamă Henrietta.

— La Wycherly? o întrebă Luke pe Emily.

Ea clătină din cap, şi făcu semn spre afară, departe de casă.

— Undeva destul de aproape de aici? întrebă el. Pe proprietatea Bowden?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi Anna era cu ele?

„Nu!” îi spuse fata, scuturând din nou din cap.

— Deci copilul a fost la Lomax, zise Luke şi se strădui să înăbuşe panica pe care o simţea, ca să poată gândi limpede şi să descopere adevărul cât mai repede cu

putinţă. Şi Anna este cu ei acum?

Fata încuviinţă.

— Cum a aflat? întrebă Luke. A venit Henrietta după ea?

Emily încuviinţă încă o dată din cap, apoi se întoarse şi arătă spre Henrietta.

— Fata asta e nebună, zise Henrietta dispreţuitoare. Luke, doar n-ai de gând să crezi ce spune o debilă mintal…

— Pe legea, doamnă! exclamă lordul Quinn. Dacă nu îţi ţii gura până când nu eşti invitată să vorbeşti, jur că s-ar putea să uit că sunt un domn.

— Deci Anna s-a dus la ei, îi spunea în acelaşi timp Luke lui Emily. Ai văzut tu?

Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi ca să le îndepărteze.

— Şi a plecat cu el? întrebă Luke. A obligat-o să meargă cu el, Emily?

„Da!” îi spuse gestul ei din cap.

Doamne, Dumnezeule! De ce nu încercase nimeni niciodată să o înveţe pe fată un limbaj mai potrivit de folosit? El, de exemplu, de ce nu se gândise la asta? Şi de ce nu încercase nimeni niciodată să o înveţe să scrie şi să citească?

— Emily, zise el şi o strânse mai tare de braţe, fără să-şi dea seama. Nu ştia cum ar fi putut să-i răspundă la următoarea întrebare, dar totuşi întrebă: Unde le-a dus? Ştii?

„Da”, îi spuse ea.

— La Wycherly?

„Nu”.

Doamne, Dumnezeule!

— La Londra?

„Nu”.

Unde era cel mai probabil să le fi dus? Undeva unde ar fi fost în siguranţă şi departe de orice urmăritori. Într-un loc unde era improbabil să le fi găsit un soţ disperat. Emily îi dăduse deja de înţeles că locul acela nu era Londra. Dar atunci unde?

— În Franţa? întrebă el.

„Nu”.

— La naiba! exclamă dintr-odată lordul Quinn. Băiete, nu mi-ai spus tu că nemernicul a plecat în America după moartea lui Royce?

America. Desigur!

— În America, Emily?

Emily încuviinţă din cap, lacrimile i se revărsară incontrolabil pe obraji şi chipul ei se schimonosi de durere. Luke o trase imediat în braţele sale. Se uită apoi peste capul ei şi direct la Henrietta.

— Doamnă, tu o să rămâi exact unde eşti, până când voi avea o clipă de răgaz să mă ocup de tine, rosti ei încet. Şi în timp ce aştepţi, roagă-te să fie doar o clipă. S-ar putea să mă calmez puţin înainte să mă ocup de tine aşa cum meriţi, dacă le aduc pe soţia şi pe fiica mea înapoi acasă în siguranţă.

— Pe legea mea, câtă ticăloşie se ascunde în femeia asta! exclamă lordul Quinn. Închide-o în camera ei, băiete… şi pune-l pe Cotes să o păzească. O să pleci în urmărire. Şi eu vin cu tine.

— Nu, zise Luke. Aş prefera să rămâi aici, Theo, ca s-o aperi pe Emily de vrăjitoarea asta. La naiba cu tot! Unde le-ar fi putut duce? Crezi că poate la Southampton?

— E foarte probabil, băiete, aprobă unchiul său.

— Cotes, pune să fie înhămaţi alţi cai la trăsură, porunci Luke. Şi repede!

Emily se uita în sus la el. Avea ochii înroşiţi de plâns şi părul ciufulit, dar în sufletul ei se născuse o speranţă disperată.

— Mă duc după ele, draga mea, zise el. Nu-ţi face griji, o să le aduc acasă în siguranţă. Tu rămâi aici. Lordul Quinn va avea grijă să fii şi tu în siguranţă. O să le aduc înapoi. Îi sărută apoi mâna şi se obligă să-i zâmbească liniştitor.

Lordul Quinn o luă apoi de mână, îi zâmbi cu toată blândeţea caracteristică unui unchi şi o conduse spre scări.

— Ştii să citeşti pe buze, nu-i aşa, fetiţă? zise el. Hai

să mergem sus, atunci. O ceaşcă de ceai o să ne facă bine la amândoi.

Henrietta ridică bărbia şi îl privi pe Luke.

— Am făcut-o pentru că te iubesc, spuse ea. Te-am iubit mereu, chiar dacă ultima dată când am vorbit mândria şi supărarea m-au făcut să sugerez altceva. Am făcut-o pentru că ei doi sunt amanţi şi ea nu te merită deloc. De unde ştii dacă măcar e al tău copilul?

— Doamnă, fii recunoscătoare pentru trei lucruri, zise el. Exista o răceală îngrozitoarea în vocea şi în privirea lui, care stârni o licărire de panică în ochii ei. În primul rând, că în clipa aceasta timpul meu este limitat. Nu va dura mult să fie înhămaţi alţi cai la trăsură. În al doilea rând, că nu eşti bărbat. Fiindcă dacă ai fi fost, ai fi simţit pe spate loviturile unui bici. Şi în al treilea rând că nu sunt de acord cu pedepsirea femeilor. Dacă aş fi fost, ai fi descoperit că am o mână foarte grea.

— Nu m-ai iubit niciodată, zise ea. M-am înşelat în privinţa ta. Am crezut că eşti iubirea vieţii mele.

— Dacă vrei să vezi cine-i iubirea vieţii tale, îţi sugerez să te uiţi în oglindă, doamnă, rosti el cu dispreţ rece. L-ai sedus pe fratele meu pentru titlu şi avere şi ai creat între noi o distanţă care n-a fost reparată niciodată. M-ai minţit şi timp de zece ani ai ucis o parte din mine. Şi ai reuşit să-l omori cu adevărat pe fratele meu. Iar în ultimul an te-ai folosit de o prietenie mincinoasă şi ai încercat să-i inoculezi în minte Annei îndoieli şi suferinţă. Şi ai încercat să mă seduci şi pe mine. Iar acum ai pus în mare pericol viaţa soţiei şi a copilului meu. Nu o să te scuz prin faptul că poate nu ţi-ai dat seama de asta. Cred că ştiai foarte bine ce faci.

Henrietta dădu să spună ceva, dar se opri.

Cotes tuşi scurt din spatele lui Luke, apoi zise:

— Trăsura este gata de plecare, Excelenţă.

Luke rămase cu privirea aţintită spre ea o clipă prelungă.

— Cotes, o să o escortezi pe Excelenţa Sa în camerele ei, zise el. Şi ai grijă să fie în permanenţă un paznic la uşa

ei. Nu are voie să iasă din cameră, sub niciun motiv.

Nu mai aşteptă să-şi vadă porunca îndeplinită, ci părăsi degrabă casa.

Îi promisese lui Emily că le va aduce acasă în siguranţă pe Anna şi pe Joy. Dar el însuşi nu se simţea la fel de sigur de asta, în timp ce călătorea singur în trăsură. Urmărea o pistă care era foarte posibil să nu mai fie validă în acel moment şi se îndrepta într-o direcţie despre care nu era sigur dacă era corectă sau nu.

„Anna”, gândi el, sprijinindu-şi capul de spătar şi închizând ochii. Simţi imediat că îl luă ameţeala. „O, Doamne, Anna!”

Şi Joy!

*

Se aflau într-adevăr suficient de aproape de coastă, ca să ajungă acolo până la lăsarea nopţii. Şi în port chiar exista o corabie care se pregătea să plece spre America. Dar nu va pleca până a doua zi dimineaţă. Iar îmbarcarea se va face în zori. Aşa că vor fi obligaţi să înnopteze la un han din apropierea portului. Şi să ia un singur apartament, format dintr-un singur dormitor şi un singur salon privat.

Înainte să intre în han, Sir Lovatt o avertiză pe Anna că trebuia să fie o fată cuminte. Îi spuse că dacă făcea ceva să încerce să atragă atenţia asupra ei, copilul va avea de suferit. Apoi luă fetiţa în braţe, înainte de a coborî din trăsură. Sublinie încă o dată că nu va reuşi nimic. Hangiul fusese plătit bine ca să o ignore. Iar servitorul lui se va afla în faţa uşii apartamentului lor pentru tot restul serii şi al nopţii.

— O să fii din nou destul de fericită odată ce suntem pe drum, îi spuse Sir Lovatt. O să fie o aventură minunată, Anna mea. Dar e normal ca acum să priveşti în urmă cu oarecare regret.

Aşa că seara târziu, Anna se pomeni plimbându-se de colo-colo prin salon, ignorând sugestia răpitorului ei de a lua loc şi de a se relaxa, sau de a se duce la culcare.

— O să pornim în zori, draga mea, îi spuse el.

Anna încă mai ţinea cuţitul în buzunar, unde îl avusese de la bun început. Dar treptat pe parcursul serii, trăsese de rochie, lărgise fanta din laterala jupei sale şi îl aranjase astfel încât mânerul să stea înclinat spre marginea buzunarului. L-ar fi putut scoate repede.

Dar odată ce îl va scoate, oare va reuşi să-l folosească ca să-l omoare? Va reuşi să-l lovească în inimă, suficient de puternic ca lama cuţitului să nu se încurce în materialul redingotei, vestei şi cămăşii sale şi să-i înjunghie carnea? Gândul de a ucide i se părea absolut înfricoşător. Dar ca să o salveze pe Joy? Să se salveze pe ea? Să le ofere şansa de a-l vedea din nou pe Luke?

Oh, da, pentru asta ar fi putut să o facă. Şi chiar avea de gând s-o facă, imediat ce va apărea o ocazie. Problema era că el nu-i dădea voie să o ducă pe Joy în dormitor, chiar dacă fetiţa dormea de mai bine de o oră şi probabil va dormi pentru tot restul nopţii. Anna nu putea risca să existe un cuţit fără teacă în aceeaşi cameră cu fiica ei. Dacă tentativa ei eşua şi o pedepsea omorând copilul cu propriul ei cuţit? Gândul acela o făcu să se cutremure până în măduva oaselor.

Aşa că amână momentul.

Oare când va fi un moment bun? Oare se va ivi vreodată o ocazie bună, oferită parcă pe un platou de argint? Sau va fi nevoită să încerce să o creeze ea? Dar când? Va avea doar o singură şansă. Una şi numai una. Nu avea nicio altă armă. Şi nu avea cine să vină să o salveze. Pentru că nu ştia nimeni unde era. Singurul ajutor pe care se putea baza era ceva care venea de la ea însăşi. Şi de la cuţitul ei.

„O, Doamne, Dumnezeule! O, Luke!”

Dar ştia foarte bine că nu avea niciun sens să se lase copleşită de panică sau de autocompătimire. Aşa că se învârtea prin cameră agitată, încercând să găsească o soluţie.

Asta până când se auzi un sunet în afara uşii care o făcu să se oprească. Se chinui să-şi dea seama ce se auzea.

Nu era ceva foarte zgomotos, dar suna ca o încăierare.

Nu se înşela. Şi Sir Lovatt era dintr-odată foarte vigilent. Tocmai dădea să se ridice din scaun, când se auzi un geamăt în faţa uşii. Şi aproape imediat, uşa se deschise tare înspre interior şi se lovi zgomotos de perete.

— Blakely, regret să te informez că servitorul tău a avut un mic accident, îi spuse Lucas Kendrick, duce de Harndon, lui Sir Lovatt, pe un ton complet rece şi formal. Ca să vorbesc deschis, cred că este… mort.

Ţinea în mâna dreaptă sabia scoasă din teacă, care era roşie până în dreptul mânerului şi sângele picura pe covorul uzat.

Anna îşi acoperi gura cu mâinile tremurânde.

„O, mulţumesc, Doamne! Doamne, Dumnezeule, te rog să nu visez! Dacă nu cumva toată treaba asta e un coşmar”.

*

Luke fusese extrem de îngrijorat pe tot parcursul călătoriei. Erau mai multe porturi din care s-ar fi putut naviga spre America – inclusiv cel din Londra. Dacă Blakely nu se îndreptase spre cel mai apropiat? Sau dacă o făcuse şi avusese norocul de a găsi o corabie care tocmai ridica ancora? Şi oricum, cum naiba i-ar fi putut găsi în Southampton? se întrebase frustrat. Dar odată ce se gândise mai bine, îşi amintise că Blakely călătorise mereu într-o trăsură neagră simplă. Cu toate acestea, se îndoise că ar fi recunoscut-o, chiar şi dacă ar fi văzut-o.

Se lăsase deja seara când ajunse în Southampton. Totuşi, se dovedi incredibil de uşor să dea de urma fugarului. Găsi într-adevăr o corabie care urma să plece spre America a doua zi dimineaţă. Căpitanul se afla la bord şi îi confirmă faptul că Sir Lowell Blakely rezervase trei locuri – pentru el, fiica sa şi copilul ei. Îmbarcarea urma să aibă loc a doua zi în zori. Căpitanul îi mai spuse că ţinând cont de plecarea matinală, era foarte puţin probabil să se fi cazat la un han departe de debarcader şi că se aflau patru

hanuri la o aruncătură de băţ de port.

Nu erau cazaţi nici la White Horse, nici la Dolphin. Proprietarii priviseră oarecum cu jind monedele de aur pe care le zdrăngănise absent în mână Luke, dar nu-i putuseră oferi nicio informaţie. Dar cu hangiul de la George era o cu totul altă poveste. Omul îşi linse buzele lacom de îndată ce zări monedele şi apoi ochii lui vicleni se uitară spre scări. Negase deja că ştia ceva despre călătorii căutaţi, aşa că Luke mai adăugă neglijent două monede.

— Ei bine, este un domn cazat la numărul doisprezece, împreună cu o doamnă şi un copil… şi se potriveşte descrierii domniei voastre, zise omul. Da’ jur că nu ştiu dacă e omul pe care-l căutaţi.

— Cine mai e cu ei? întrebă Luke, ţinând monedele suspendate în pumn, la jumătatea tejghelei.

— Un servitor, îi răspunse hangiul. Stă de pază în faţa uşii, domnia voastră. Şi are un pistol. Da’ să ştiţi că vreau ca orice daune produse casei mele să fie plătite integral!

Luke se uită cu atenţie în ochii omului şi apoi lăsă monedele să cadă în palma lui deschisă. Omul îşi linse buzele lacom şi în ochi îi apăru din nou o strălucire vicleană.

— După cum ziceam, continuă el, îl găsiţi pe domn la numărul doisprezece.

Omul pe care-l găsi stând plictisit în faţa uşii cu numărul doisprezece era acelaşi om care refuzase într-o zi să-i dea scrisoarea pentru Anna, în faţa porţilor de la Bowden Abbey. Şi de îndată ce-l zări pe Luke, îi dispăru de pe chip expresia plictisită. Sări în picioare, adoptând o poziţie defensivă, cu ambii pumni strânşi şi ridicaţi ameninţător în faţa lui.

Luke ar fi fost mulţumit şi doar să-l lase lat. Doar că în clipa în care aruncă o lovitură de pumn, se feri de garda oponentului său şi lovitura ateriza pe maxilarul lui, servitorul scoase un pistol. Şi fu o greşeală pe care omul nu va mai trăi să o regrete. Luke scoase sabia din teacă şi-l înjunghie în stomac, înainte ca omul să apuce să pună degetul de trăgaci.

După care deschise uşa tare şi o împinse înăuntru, înţelese dintr-o singură privire că se aflau trei persoane în încăpere. Anna stătea în laterala camerei. Joy era aşezată pe canapeaua din colţul opus, într-un ghemotoc somnoros. Iar Blakely stătea între ele.

Blakely tocmai dădea să se ridice din scaun, aşa că toată atenţia lui Luke se concentră asupra lui.

— Blakely, regret să te informez că servitorul tău a avut un mic accident, îi spuse Lucas Kendrick, duce de Harndon, lui Sir Lovatt, pe un ton complet rece şi formal. Ca să vorbesc deschis, cred că este… mort.

Mintea lui evaluă într-o clipită situaţia. Soţia şi fiica lui se aflau la mare distanţă una de alta. Cealaltă uşă, care fără îndoială ducea spre dormitor se afla aproape de Anna, dar departe de Joy. Nu avea cum le dea la o parte din drum.

Sir Lowell Blakely se ridică în picioare şi scoase imediat sabia din teacă.

— Harndon, zise el, privind cu dezgust sabia lui Luke. Este o întrerupere nepoliticoasă a unei seri liniştite pe care o petrec cu Anna mea.

— Pângăreşti numele Excelenţei Sale, rostindu-l, spuse Luke. Ar fi mai bine să foloseşti arma aceea, dacă ştii cum să o mânuieşti.

— Mă întreb dacă realizezi ce femeie stricată ai ca soţie, Harndon, zise Sir Lowell, zâmbind. Ar fi mai bine să mă laşi să o iau cu mine. Nu ai mai vrea-o, dacă ai şti tot adevărul.

— Poate că ţi-ai dat seama că ţi-am spus Blakely, zise Luke încet. Nu Blaydon, sau Lomax. Nu sunt complet în necunoştinţă de cauză. În gardă, Blakely!

— Copilul! se tângui Anna. O, Doamne, copilul!

Soţia şi fiica lui se aflau în colţuri opuse ale camerei şi pericolul era foarte real. Dar Luke nu îşi putea permite ca atenţia să-i fie distrasă de la duşmanul său.

Blakely nu era un adversar demn. Luke înţelese asta încă de la prima întâlnire a săbiilor. Lupta defensiv şi haotic şi încerca să-şi surprindă rivalul şi să termine repede duelul. Dar era un om disperat. Şi oamenii disperaţi erau cei mai

periculoşi. Luke se duela inteligent şi cu mare atenţie, parând atacuri sălbatice şi pregătindu-şi răbdător oponentul pentru deschiderea inevitabilă, care îi va permite sabiei sale să-i dea lovitura de graţie.

Era conştient că Anna nu rămăsese unde era, ci îşi croia drum prudent în jurul camerei, în încercarea de a ajunge la copil. Dar nu-şi putea permite să-şi mute atenţia de la Blakely nici măcar pentru o clipită. Nici măcar cât să o privească sau să o sfătuiască să stea locului.

Nu putea face altceva decât să se asigure că era ferită din calea sabiei lui sau a adversarului său.

Doar că o observase şi Blakely. Iar Luke făcuse greşeala de a presupune că şi el o va ignora şi va rămâne concentrat pe duelul până la moarte în care era implicat. Dar omul se răsuci brusc, aruncă sabia, care căzu zgomotos pe covor, îşi înfăşură braţul în jurul Annei şi apoi se întoarse astfel încât trupul ei să fie un scut între el şi Luke. După aceea scoase un pistol din buzunar. O clipă mai târziu gura armei era sprijinită de tâmpla Annei.

Sir Lowell zâmbea şi era cu sufletul la gură.

— Ar fi recomandat să laşi sabia jos, dragul meu Harndon, zise el. S-ar putea să nu-ţi facă plăcere să vezi creierii soţiei tale împrăştiaţi prin cameră. Acum, te rog!

Era prima dată când toată atenţia lui Luke era concentrată spre soţia lui. Era extrem de palidă. Şi se uita direct în ochii lui.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare aşa de rău, repetă, apoi închise ochii.

Luke se aplecă uşor şi aşeză sabia pe covor, la picioarele sale, după care se îndreptă la loc. Ce era de făcut în momentul acela? Ce naiba mai putea face în clipa aceea? Se blestemă pe sine pentru că nu se aşteptase ca Blakely să facă acea manevră, foarte evidentă.

— Luke, ar fi mai bine să te întorci acasă acum, spunea Anna. Dacă eşti de acord să pleci nu o să ne omoare pe niciunul dintre noi. Vezi tu, eu nu te iubesc cu adevărat. De fapt, nu te-am iubit niciodată. Şi nu îmi mai doresc deloc să trăiesc cu tine. Plec în America cu Sir

Lowell. Mi-a pregătit o casă acolo. Am ezitat toată ziua... dar acum că te-am văzut, mi-am dat seama că chiar îmi doresc să plec cu el.

Luke o ţintui cu privirea, în timp ce îi spunea acele cuvinte chinuitoare. Dar ochii ei îi transmiteau un cu totul alt mesaj. Apoi îi zări mâna cu colţul ochiului... aluneca centimetru după centimetru sub deschizătura rochiei şi înspre lateralul jupei. Acolo era o fantă, prin care putea băga mâna într-un buzunar. Dar ce era în buzunar? Doamne! Ce naiba avea în buzunar?

— Femeie stricată? zise el cu ochii înflăcăraţi şi cu vocea plină de dispreţ. Da, a fost bine spus, Blakely. E într-adevăr o stricată. Asta primesc în schimb după ce vin să te revendic ca fiind a mea? America, zici? Du-te şi cale bătută, doamnă. Aproape că scotea flăcări pe nări. Dar îşi simţi brusc genunchii înmuindu-se, când văzu ce scotea uşor Anna din buzunarul jupei.

Anna întoarse uşor capul, astfel încât gura pistolului se mută de la tâmpla ei, aproape în centrul frunţii sale.

Şi zâmbi.

— Împuşcă-l pe el în locul meu, dragă tată, zise ea. Te rog, dragul meu tătic!

Ochii lui Sir Lowell se mutară spre ea, cu oarecare uimire şi pistolul alunecă şi îşi schimbă uşor poziţia, astfel că nu mai era nici lipit de fruntea ei şi nici îndreptat spre vreunul dintre ocupanţii camerei.

Luke privi cu sufletul la gură cum mâna Annei se ridică şi înfige tare cuţitul în piciorul lui Sir Lowell, înjunghiindu-l.

Omul urlă de şoc şi de durere, şi Anna se răsuci din calea lui. Aşa că Luke ridică de jos sabia într-o fracţiune de secundă şi o împlântă direct în inima lui Sir Lowell Blakely.

Sir Lowell se holbă la el o clipă, cu chipul schimonosit într-un zâmbet sardonic. Luke îşi trase apoi sabia şi omul se împletici înainte şi se prăbuşi pe podea cu faţa în jos.

Anna avea deja copilul în braţe. În mod miraculos, micuţa încă dormea netulburată. Apoi soţia sa se îndreptă spre el clătinându-se, aşa că aruncă spada şi o cuprinse în

braţe. Închise ochii, răsuflând uşurat, şi le strânse tare la piept pe amândouă. Nici el, nici Anna, nu mai rostiră niciun cuvânt.

— Sfinte Sisoe! răsună vocea proprietarului din pragul uşii. Două cadavre şi într-adevăr, mai mult sânge decât ar putea fi curăţat cu o duzină de găleţi de apă. Şi cine va răspunde pentru aceste două morţi, domnia voastră?

— Ducele de Harndon, răspunse Luke cu o trufie obosită. Trimite de veste să vină fără întârziere cel mai apropiat magistrat, omule. Nu rezolvi nimic, dacă stai aici aşa şi te holbezi.

Pe hol se strânsese un grup de servitori şi oaspeţi curioşi, care veniseră să vadă spectacolul fascinant oferit de un corp neînsufleţit şi plin de sânge, întins pe podea. Câţiva dintre ei traseră cu coada ochiului în cameră, căutând satisfacţia suplimentară de a vedea încă o dată acel fenomen neobişnuit – în fond se zvonea că acel al doilea cadavru aparţinea unui domn de obârşie nobilă.

— Anna, zise Luke şi o conduse la uşa dormitorului. Cred că ai asistat la suficiente lucruri îngrozitoare pentru o singură seară. Mai bine aşteaptă în dormitor cu Joy.

— Da, zise ea, în timp ce el îi deschise uşor uşa. Intră în dormitor, dar apoi ridică apoi ochii şi-l privi. Avea chipul chiar mai palid decât mai devreme. Luke… îţi mulţumesc că ai venit. Mulţumesc că l-ai omorât tu în locul meu. Nu am venit aici de bunăvoie, ţi-o jur!

— Ştiu. Aplecă uşor capul şi o sărută rapid. Ştiu, iubirea mea. Şi va trebui să mă port foarte grijuliu cu tine de-acum şi pentru tot restul vieţii mele. Voi trăi tremurând de frică de lovitura ta de cuţit.

Ea râse tremurător şi îşi muşcă buza.

— Rămâi aici pentru moment, zise el, uitându-se în jos la fiica lor, care nu ştia nimic din tot ce se petrecuse. Aplecă apoi capul şi sărută pe frunte fetiţa adormită. O să mă întorc, Anna. O să plecăm de aici în seara asta, indiferent cât de târziu va fi. O să mergem acasă.

— Da, zise ea şi lacrimile îi ţâşniră din ochi. Da, te rog, Luke.

capitolul 28

Era aproape miezul nopţii când Luke se întoarse în cameră. În tot timpul acela, Anna stătuse nemişcată pe pat. Îşi scosese doar crinolina şi apoi rămăsese încremenită, cu privirea aţintită în tavan. Joy era aşezată lângă ea, însă nu se agitase deloc. Uneori Anna chiar îşi liniştise gândurile ascultându-i respiraţia domoală. Încercase să ignore vocile care veneau din camera alăturată şi lumina care intra pe sub uşă.

Înjunghiase cu cuţitul o fiinţă vie şi auzise urletul de agonie pe care-l provocase. Şi jubilase datorită sentimentului de putere şi victorie. Iar dacă ar fi putut, i-ar fi scos cuţitul din picior şi i l-ar fi implântat în inimă şi cu siguranţă s-ar fi simţit şi mai victorioasă. Dar acel gând o făcea să se cutremure.

Apoi, în cele din urmă se deschise uşa şi intră Luke. Întoarse capul şi îl privi apropiindu-se de pat. Era doar o siluetă în lumină şi nu îi putea vedea deloc faţa.

— Vrei să rămânem aici peste noapte, Anna? o întrebă el. Este foarte târziu.

— Nu, zise ea şi se ridică. Gândul de a rămâne acolo şi de a încerca să doarmă în camera aceea i se părea complet neplăcut, chiar şi dacă ar fi fost Luke cu ea. Vreau să merg acasă.

— Trăsura e pregătită, spuse el, şi se uită în jos la fiica sa, care era înfăşurată călduros în pături. Astea sunt cuferele tale?

Anna clătină din cap.

— Sunt lucrurile pe care le-a adus pentru mine, spuse ea. Nu vreau din nimic din ele. Doar sacul cu schimburi pentru Joy.

Cu toate acestea, Luke se aplecă peste unul din cufere şi ridică uşor capacul. Scotoci în interior, după care scoase o pelerină care părea foarte călduroasă. O înfăşură

în jurul umerilor ei, când se ridică în picioare.

— Dacă vrei, putem să-i dăm foc, când ajungem acasă, spuse el.

— Da. Continua să tremure, în ciuda faptului că mantia îi aducea o căldură sporită.

Proprietarul era încă treaz şi se înclină slugarnic în faţa lor, când trecură prin tavernă. Câţiva musafiri, care erau încă treji şi pălăvrăgeau la un pahar – fără îndoială despre evenimentele interesante ale serii – îi priviră în tăcere. Şi în cele din urmă ajunseră în întunericul binecuvântat şi familiar al propriilor trăsuri.

Anna se scufundă pe una dintre banchete. Îl privi pe Luke aşezând copila pe bancheta de vizavi şi învelind-o în pături, ca nu cumva să se rostogolească sau să cadă.

— Trebuie să fie minunat să ai atâta inocenţă şi un atât de mare sentiment de siguranţă, încât să poţi să dormi pe parcursul unei astfel de seri.

Luke se aşeză şi îi luă mâna într-a lui.

— De unde ai ştiut? îl întrebă ea. De unde ai ştiut că ne-a răpit. Şi cum ai ştiut unde să ne cauţi? Ţi-a spus Henrietta?

— Emily mi-a spus, zise el. A văzut tot ce s-a întâmplat, Anna. Şi cumva a reuşit să-mi spună totul… chiar şi faptul că voia să vă ducă în America. Theo a rămas la Bowden Abbey, ca s-o protejeze de Henrietta… dar nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa ei. Mâine, Henrietta o să fie trimisă în altă parte. Nu o să o mai vezi niciodată.

Anna nu comentă în niciun fel afirmaţia lui. Nu mai era nimic de spus despre Henrietta – femeia pe care ea şi Luke o iubiseră în momente diferite ale vieţii lor. Se aşternu tăcerea o vreme.

— I te-ai adresat cu numele lui adevărat, zise ea în cele din urmă. Nici măcar eu nu l-am ştiut până astăzi.

— Astea au fost afacerile care m-au obligat să plec de acasă, zise el. Trebuia să aflu cine era cu adevărat colonelul Lomax, Anna. Şi cu ce anume te avea la mână. Fratele şi sora ta şi Lady Sterne m-au ajutat să pun cap la cap toată povestea. Dar tu i-ai spus tată…

— Astăzi mi-a spus că asta este el pentru mine, zise ea. Şi am simţit că aproape credea şi el asta.

— Dar nu este adevărat. Luke o strânse de mână încurajator. Nu trebuie să porţi pe umeri această povară. A fost obsedat de mama ta mult timp după ce ea l-a respins şi chiar şi după ce s-a îndrăgostit de tatăl tău şi s-a căsătorit cu el.

— Ştiu, spuse ea. Ştiu că nu era cu adevărat tatăl meu. Doar am portretul acela al bunicii, pe care îl ţin agăţat în camera mea.

— A, da, îşi aminti el. Portretul acela despre care toată urnea crede că te înfăţişează pe tine, deghizată în bunica ta după tată. Mă bucur că semeni atât de bine cu ea, Anna. Aşa nu va rămâne nici o îndoială persistentă în mintea ta.

Anna închise ochii strâns. Şi-ar fi dorit să încline uşor capul într-o parte şi să şi-l sprijine de umărul lui. Dar nu putea face asta. Nu încă.

— Luke, zise ea. Dintr-odată, simţea că îi venea foarte greu vorbească. Nu ştii nici măcar jumătate din poveste.

— Ştiu că a fost obsedat de tine, Anna, spuse el. Ştiu că a cumpărat toate datoriile tatălui tău şi că astfel a obţinut o mare putere asupra ta. Ştiu că treptat, ţi-a cerut să achiţi pe rând fiecare datorie. Şi ştiu că îl iubeşti prea mult pe fratele ca să-l fi împovărat cu datoriile. Şi că ai fost prea mândră ca să vii la mine şi să mă rogi să le plătesc în locul tău. Dar de ce nu ai avut încredere în mine încă de la început? Nu ţi-ai dat seama că le-aş fi plătit şi că nu te-aş fi condamnat pentru nimic?

— Nu ştii nici măcar jumătate din tot ce a fost, repetă ea, supărată.

O voce mică şi păcătoasă din capul ei îi spunea să lase lucrurile aşa. Că Luke nu avea nevoie să afle tot restul. Dar ea se simţea obligată să-i spună şi restul. Simţea nevoia să-i spună tot adevărul.

El îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Spune-mi atunci, dragostea mea, zise el.

— S-ar putea să nu-mi mai spui aşa după ce afli tot

adevărul, zise ea cu tristeţe.

Aşa că îi povesti tot ce făcuse pentru a achita o parte din acele datorii, pe lângă faptul că îi dăduse bani. Îi spuse şi despre martorii pe care el îi angajase să comită sperjur, dacă era nevoie, dar numai să jure că ea era o hoaţă şi o criminală.

— Anna, zise el, ca un reproş blând, când ea amuţi. Of, Anna, de ce nu mi-ai spus? E o nebunie să te consideri vinovată de infracţiuni la care ai fost obligată să fii martoră. Şi e o nebunie şi mai mare să crezi că te-ar fi dus în faţa justiţiei, când el însuşi era singurul vinovat. Te-aş fi putut linişti într-o clipă, dragostea mea. Mă doare să ştiu că ai trecut prin acest iad timp de trei ani, când aş fi putut pune capăt întregii poveşti de acum un an, dacă ai fi avut încredere în mine!

— Am crezut că poate nu ai această putere, zise ea. Ba mai rău. M-am gândit că era posibil să crezi totul şi să mă predai chiar tu autorităţilor.

— Oh, Anna! Îi dădu drumul la mână, pentru a-şi aşeza braţul în jurul umerilor ei şi o răsuci spre el. Probabil m-ai crezut un mare ticălos. Îi ridică uşor bărbia cu mâna liberă şi o sărută profund.

Anna se cuibări în braţele lui şi îl sărută înapoi. Amorţeala care pusese stăpânire pe ea mai devreme dispărea treptat, eliberându-i mintea şi trupul. Abia în clipa aceea începea să realizeze că totul se terminase întreg coşmarul din ultimii trei ani. Că era liberă. Că se întorcea acasă împreună cu soţul ei şi cu fiica lor şi că va putea trăi acolo cu ei, fără nicio teamă, pentru tot restul vieţii sale.

Luke se uita în ochii ei, de la numai câţiva centimetri distanţă. Luna şi stelele străluceau pe cer şi învăluiau totul într-o lumină difuză, care îi permitea să-i vadă clar chipul.

— Anna… a spus că e tatăl tău, şi totuşi te-a violat? întrebă el. Pentru că el a fost, nu-i aşa? S-a întâmplat o singură dată sau de mai multe ori? Vorbeşte-mi despre asta, iubito, ca să putem lăsa totul în trecut şi să ne vindecăm împreună.

A, da, mai era şi asta. Încă o barieră care stătea în

calea fericirii ei. Anna nu voia să se gândească la asta sau să-şi amintească ce se întâmplase.

Nu fusese tocmai viol. Sau poate că într-un fel, da. Fusese la fel de îngrozitor, de sordid şi de umilitor cum ar fi fost probabil şi un viol propriu-zis. Şi nu putuse niciodată cuprinde cu mintea motivul – nici la momentul respectiv, nici după aceea. Abia în clipa aceea putea înţelege într-o oarecare măsură gestul său. Şi asta numai pentru că atunci ştia că omul acela îngrozitor pretindea să fie tatăl ei.

O ademenise la el acasă, folosind un pretext. Nu fusese un lucru dificil de realizat, mai cu seamă că la vremea aceea, Anna nu îndrăznea să iasă din cuvântul lui. Iar în clipa în care refuzase să urce de bunăvoie, cei doi servitori ai lui o conduseseră cu forţa la etaj.

O apucase câte unul de fiecare braţ şi o duseseră la etaj, pe jumătate târând-o şi pe jumătate cărând-o, în timp ce el venise în spatele ei, şoptindu-i cuvinte de alinare. Şi apoi o legaseră de pat, cu încheieturile şi gleznele fixate de fiecare stâlp al patului, astfel încât să stea cu braţele şi cu picioare desfăcute. Se simţise neputincioasă şi lipsită de orice demnitate şi identitate personală.

Servitoarea îi ridicase jupa şi cămăşuţa până la talie, aşa că Anna închisese ochii şi plânsese de ruşine. Apoi femeia luase un obiect – Anna nu ştia exact ce, dar îi simţise tare, rece şi alunecos – şi îl împinsese în interiorul locului ei femeiesc, răsucind în acelaşi timp.

Urmase o teroare orbitoare, ţipete care acoperiseră vocea lui care îi şoptea cuvinte de alinare şi o durere ascuţită. Iar Anna chiar crezuse că va muri. Crezuse sincer că o vor străpunge până când o vor ucide.

Dar în cele din urmă, femeia retrăsese obiectul folosit – indiferent ce anume era – şi simţise un şuvoi cald între coapsele ei…

— Iată sângele, zisese femeie, pe un ton destul de mulţumit. S-a rezolvat, domnule.

Iar după aceea, el îi spusese că nu mai era virgină. Şi că niciun bărbat nu va mai dori vreodată să o ia de soţie. Aşa că nu trebuia să se mai gândească niciodată la

căsătorie…

Anna plângea în hohote. Cu suspine adânci şi dureroase, care o lăsau cu respiraţia întretăiată.

— Sst, îi spunea Luke, cuibărindu-i capul lângă umărul său. Îi scoase apoi boneta şi acele de păr, şi degetele lui o mângâiau pe cap liniştitor. Iartă-mă, iubirea mea. Te rog, iartă-mă.

Anna îşi dădu seama dintr-odată că şi el plângea. Rămase acolo o vreme, fără să se mişte. Până când ecoul cuvintelor lui prinse sens în mintea ei.

— Să te iert? repetă ea. Pentru ce?

Luke înghiţi apăsat.

— Mă văd stând la birou în dimineaţa de după nunta noastră şi spunându-ţi că ai nişte explicaţii de dat, zise el. Interogându-te. Cerând să ştiu de câte ori s-a întâmplat şi cu câţi bărbaţi. Cerând să ştiu dacă l-ai iubit. O, iubita mea scumpă! Iartă-mă.

Ea lăsă capul pe spate şi îl privi.

— Te iert, zise ea, dacă asta o să te facă să te simţi mai bine. Dar a fost o prostie din partea mea să nu-ţi fi spus totul atunci. Realizez asta acum. Dar mi-a fost frică să-ţi spun, Luke. Mi-a fost frică să nu te pierd.

— La atât de puţin timp după nuntă? întrebă el. Dar de ce? Abia dacă ne cunoşteam unul pe altul. De fapt, ne cunoşteam doar de o săptămână. Sau chiar mai puţin. Lucrul acesta mă uimeşte şi acum, când privesc în urmă.

— Dar eu te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, spuse ea. Erai mai frumos decât orice alt domn pe care l-am văzut vreodată. Purtai toate cosmeticele acelea şi evantaiul… care ar fi trebuit să te facă să pari efeminat, dar cumva reuşeau să creeze exact efectul opus. Am fost absolvit fascinată. Şi din clipa aceea am fost pierdută. Aşa că am fost suficient de nesăbuită să cedez tentaţiei, când ai venit prima dată şi m-ai cerut în căsătorie. Iar după aceea aş fi făcut orice ca să evit să te pierd. Am fost nesăbuită.

Luke oftă.

— Şi eu ţi-am vorbit atât de raţional despre datorie şi plăcere, zise el. Anna, Anna… ce om nesăbuit am fost!

— Ba nu. Ridică mâna şi îi cuprinse uşor obrazul în palmă, lăsând toată tandreţea sufletească să i se citească în ochi. Ai fost doar un om nefericit şi suferind, Luke. Care se ascundea cu pricepere în spatele unei faţade strălucitoare şi a unei reputaţii de a fi crud şi cu inima de piatră. Dar cred că o parte din durerea aceea a dispărut în timp, nu-i aşa?

El o sărută scurt.

— Toată, zise el. Absolut toată, Anna. Am fost ca un om mort timp de zece ani, dragostea mea. Iar tu m-ai adus din nou la viaţă într-un singur an.

Anna zâmbi şi-şi cuibări la loc capul lângă umărul lui. Dintr-odată, se simţea foarte obosită şi sleită de puteri.

*

Era încă întuneric când se trezi. Luke ghici că nu dormise prea mult. Trăsura încă se mai deplasa într-un ritm constant. Erau foarte norocoşi că era o noapte luminoasă. Vizitiul său îl asigurase că nu va avea nicio problemă să vadă suficient cât să conducă. În plus, nici el, nici Luke nu se temeau deloc de hoţi la drumul mare.

În clipa aceea, Joy adormea la loc. Îşi dădu seama atunci că agitaţia ei uşoară fusese ceea ce îl trezise. Dar micuţa se potolea şi adormea la loc, chiar sub ochii săi. Iar Anna dormea cu capul sprijinit pe umărul lui.

Ucisese patru oameni în toată viaţa lui – dintre care doi chiar în noaptea aceea. Era o povară grea să ştie că luase viaţa unor oameni… chiar dacă în fiecare dintre cazuri simţise că era un lucru complet justificat şi păruse inevitabil. Dar în clipa aceea ştia că avea un singur regret în legătură cu uciderea lui Lowell Blakely. Iar regretul acela era că nu o putuse face decât o singură dată.

Şi era un singur lucru pentru care era bucuros. Era recunoscător pentru faptul că Blakely nu era cu adevărat tatăl Annei şi că ea avea dovezi în acest sens, care o mulţumeau dincolo de orice îndoială. Va trăi foarte mult timp cu amintirile acelea neplăcute… poate chiar pentru tot

restul vieţii ei. Dar cel puţin aşa nu va avea şi povara conştientizării faptului că tatăl ei o chinuise şi că ea ajutase la uciderea lui.

Mai aveau încă multe ore de mers până să ajungă acasă. Probabil că vor ajunge la Bowden în plină zi. Şi încă nu exista nici cel mai mic semn că s-ar fi pregătit să răsară zorii. Era nerăbdător să ajungă acasă.

Acasă! Îl copleşi un sentiment aproape insuportabil de dor şi iubire. Bowden Abbey. Acolo era locul lui. Locul unde trăia împreună cu soţia şi cu fiica lui. Unde vor fi concepuţi, născuţi şi îngrijiţi şi ceilalţi copii ai lor. Locul unde era înconjurat de familie. Unde va trăi pentru tot restul zilelor sale cu sufletul încălzit de iubirea pe care le-o oferea şi pe care o primea de la ei. Unde va fi cu Anna pentru totdeauna. Unde, cu voia lui Dumnezeu, vor trăi împreună fericiţi, până la adânci bătrâneţi.

O strânse şi mai tare în braţe, fără să-şi dea seama.

— Mmmm. Anna oftă adânc şi se ghemui şi mai aproape de el pentru câteva clipe. Apoi lăsă uşor capul pe spate şi îi zâmbi încet. Aproape am ajuns acasă?

— O văd pe soţia mea în faţa ochilor mei şi o simt în braţele mele, spuse el. Şi nu trebuie decât să întorc capul ca să o văd pe fiica mea, care doarme la niciun metru distanţă. Oare asta nu înseamnă că suntem deja acasă, iubito?

Anna îi zâmbi uşor.

— Ba da, zise ea. Ba da, Luke, suntem acasă.

El chicoti dintr-odată.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat când ne întorceam acasă de la Ranelagh? o întrebă el. Presupun că pentru tine nu este o amintire tocmai plăcută, Anna… de vreme ce erai foarte speriată atunci şi căutai o alinare în mine. Dar să ştii că eu, unul, o consider o amintire foarte plăcută. Şi foarte ispititoare.

Zâmbetul ei se mări şi îşi recăpăta toată strălucirea obişnuită. Era ca o rază de soare în mijlocul nopţii. Doar că de data aceea avea în el şi ceva năstruşnic.

— Oare la ce amintire te referi? întrebă ea, ridicându-

se în picioare şi răsucindu-se greoi în spaţiul înghesuit din interiorul trăsurii, pentru a se aşeza în poala sa.

— Exact aşa a început şi atunci, zise el şi o sărută uşor, în timp ce una din mâinile sale îi mângâia un sân prin materialul corsetului. Apoi mâna lui trase uşor materialul în jos şi îi mângâie tandru carnea moale şi caldă. Mmm, Anna… se simt aşa de bine, când sunt plini de lapte. Nu ţi-am mai supt sânii de când ai născut. Dar am să o fac în noaptea asta.

— Parcă începe să îmi revină memoria, şopti ea. Dar e o amintire încă neclară…

— Şi apoi s-a întâmplat asta, zise el şi mâna lui se mută senzual sub fustă şi se plimbă în sus pe picioarele ei, până când degetele lui găsiră locul secret din coapsele sale şi o mângâiară şi o excitară. Deşi am senzaţia că şi amintirea mea e puţin neclară, iubito. Cred că la vremea aceea aveam amândoi dorinţe atât de mistuitoare, că am sărit imediat la felul principal.

Ea gemu de plăcere.

— Eu simt şi în clipa aceasta o dorinţă mistuitoare.

— O, şi eu, iubito, zise el, după care o ridică şi o aduse deasupra lui. Îi dădu fustele la o parte şi în acelaşi timp, îşi descheie nasturii pantalonilor. Oh, vino să ne desfătăm, Anna! Haide să ne ghiftuim împreună!

— Da, şopti ea, pe jumătate suspinând şi pe jumătate gemând de plăcere, în clipa în care el o aşeză pe toată lungimea bărbăţiei lui şi o lăsă câteva clipe să se bucure de senzaţia de plinătate.

Îşi lipi apoi buzele de sânul ei dezgolit, îi luă în gură sfârcul şi i-l supse tare. Laptele ei era cald şi dulce… şi infinit de excitant.

— O, Luke! Luke… eşti atât de frumos!

El chicoti şi ridică încet capul.

— Dar şi viril… sper că suntem de acord în asta, da? zise el. Spune-mi că sunt şi viril, Anna… nu doar frumos. Haide, draga mea, doar nu vrei să-mi spulberi toată încrederea în mine.

Anna râse încet, cu faţa ascunsă în părul lui.

— Oh, da, zise ea. Trebuie să recunosc că te simt foarte viril, Luke. Atât de viril că mă mir că încapi acolo jos.

Aşa că totul se transformă într-o desfătare veselă, în care se bucurară de trupurile lor şi se ghiftuiră timp de câteva minute cu plăcerea de a fi împreună. Uniunea lor era pasională şi veselă, vindecătoare şi dătătoare de viaţă. Plăcerea le inunda toate simţurile şi extazul îi făcu să explodeze în cele din urmă. Dar mai mult decât orice altceva, exista fericire, dăruire de sine şi iubire. Şi promisiunea unei desfătări de-a pururi abundentă şi veşnic fericită… pentru tot restul vieţii lor.

Nu adormiră după aceea, ci rămaseră pur şi simplu aşezaţi unul lângă altul, îmbrăţişaţi. Amândoi priveau cu drag copilul care dormise buştean toată noaptea pe bancheta de vizavi, fără să ştie că siguranţa îi fusese foarte serios ameninţată timp de câteva ore.

Iar în clipa aceea o duceau împreună acasă, ca să-i ofere siguranţa iubirii lor, până când va veni timpul ca ea să ofere altcuiva toată dragostea pe care o primise şi să-şi întemeieze propria familie. O vor duce acasă, unde cu puţin noroc, îi vor oferi mulţi fraţi şi surori.

— Luke, zise Anna. Am fost mereu suficient de norocoasă să mă pot bucura de fericirea care mi se arăta. Am sperat întotdeauna şi am avut mereu capacitatea să văd şi să apreciez lucrurile mărunte, care fac ca viaţa să merite trăită. Dar acum înţeleg că au trecut foarte mulţi ani de când n-am mai fost pe deplin fericită. Însă în momentul acesta sunt absolut fericită. Cu totul şi minunat de fericită. Şi vreau să ţin minte acest moment, indiferent de ce anume ne rezervă viitorul. Pentru că chiar şi numai această clipă – fără nimic altceva din trecut sau din viitor – face ca întregul mister al vieţii să capete sens.

Luke îşi frecă uşor obrazul de creştetul capului ei.

— Vom trăi viaţa clipă după clipă, zise el. Şi vom fi recunoscători pentru fiecare moment pe care-l avem împreună. Uite, Anna! Lumea de dincolo de fereastră devine cenuşie. Se apropie dimineaţa.

— Ah! exclamă ea. Lumină şi speranţă!

— Şi raze de soare şi râsete, zise el. Hai să privim împreună răsăritul...

Anna oftă mulţumită. Nu era nevoie să-i mai răspundă în cuvinte.

Sfârşit